

Nikolaj Levašov

Esmė ir Išmintis

1 Tomas

San-Franciskas 2000 metai

Anotacija

Naudodamasis savo teorija apie erdvės nevienalytiškumą, šioje knygoje autorius toliau traukia paslapties šydą nuo eilinių gamtos "paradoksų". Ši kartą pažinimo objektyvo fokuse – gyvoji gamta ir pats žmogus. Autorius formuluoja būtinas ir pakankamas sąlygas gyvybės atsiradimui planetose. Supratimo paprastumas ir grožis skaitytojui suteikia galimybę gal būt pirmą kartą gyvenime pajusti žinių prošvaistę, kai atsiranda jausmas, kad žinios pradeda darytis neatskiriama jo paties dalis. Pirmame šios knygos tome autorius atskleidžia gamtos paslaptis ir emocijų mechanizmą. Atskleidžia emocijų rolę visos gyvybės ir atskirai žmogaus evoliucijos procese. Pirmą kartą paaiškinamas meilės jausmo mechanizmas ir nuo to meilė nepraranda savo grožio, o atvirkščiai, leidžia žmogui suprasti kas su juo vyksta ir išvengti nereikalingų nusivylimų... Be to, autorius nušviečia atminties prigimtį ir, vėl gi, pirmą kartą atskleidžia trumposios ir ilgosios atminties formavimosi mechanizmą. Ir tuo pagrindu atskleidžia sąmonės užuomazgų mechanizmus.

Copyright © Nicolai Levashov, 1999

Turinys

1 Skyrius. Planetos Žemė kokybinė struktūra	8
2 Skyrius. Gyvoji materija. Gyvybės atsiradimo dėsningumai kosmose	22
3 Skyrius. Emocijų prigimtis. Emocijų vaidmuo gyvybės evoliucijoje	38
4 Skyrius. Emocijų prigimtis. Aukščiausios žmogaus emocijos	56
5 Skyrius. Atminties prigimtis. Trumpalaikė ir ilgalaikė atmintis	77
6 Skyrius. Sąmonės prigimtis. Sąmonės atsiradimo mechanizmas	97
Priedas. Paveikslėlių aprašymai	110

www.naujos-zinios.lt

<https://www.levashov.world>

Pratarmė

„Esmė ir Išmintis“ — tai pirmojo nuostabaus Nikolajaus Levašovo darbo „Paskutinis kreipimasis į žmoniją“ vertingas tęsinys ir toje knygoje išdėstytos teorijos plėtojimas. Ši knyga, Rusijoje išleista **1998** metais rusų kalba, jam atnešė užtarnautą pripažinimą, **1998** metais jis buvo išrinktas Jungtinių Tautų Organizacijos asocijuotos narės, Tarptautinės Informatizacijos Akademijos (PA) tikroju nariu. Ši tarptautinė organizacija turi Generalinį Konsultacinį statusą su SNO Ekonomine ir Socialine Taryba ir apjungia praktiškai visų šiuolaikinių žinių šakų vedančiuosius mokslininkus, žinomus planetos politinius ir religinius lyderius. 1999 metais jis taip pat buvo išrinktas Tarptautinės Akademijos Energoinformatizacijos Mokslų tikroju nariu.

Jo pirmoji knyga kartu su šia nauja, sudaro pionierišką darbą, parašytą fiziko-teoretiko pagal išsilavinimą, kuri yra, kaip išsireiškė **Stephenas Hawkingas** (Стивен Хоукинс), „vientisa teorija apie viską“, kuri taip reikalinga šiuolaikiniams mokslininkams. Primygtinai rekomenduojame šią knygą skaityti chronologine tvarka. Levašovas visą distanciją pereina nuo senovės žinių iki šiuolaikinių kvantinės fizikos teorijų, kosmologijos, medicinos, biologijos ir genetikos ir sukuria naują žinių sistemą. Jo „Naujosios žinios“ mums siūlo detalią dabarties teoriją, kuri apima miriadus gyvenimo aspektų, mirties ir kosminių paslapčių, su kuriomis mes šiandiena susiduriame.

Paskutinių metų fizikos ir astrofizikos atradimai akimirksniu sugriovė visą šiuolaikinės fizikos fundamentą. Šiuolaikinė kosmologija grindžiama Einšteino reliatyvumo teorija, kuri turi du pagrindinius postulatus:

1. Prielaida apie tai, kad visata yra izotropinė, t.y., vienalytė (homogeninė) visomis kryptimis.

2. Kad šviesos greitis vakuume pastovus ir negali viršyti maksimumo - **186.000** mylių per sekundę.

Dviejų kertinių tos teorijos akmenų kritimas pagimdė rimtas abejones dėl Reliatyvumo Teorijos pagrįstumo. Labiausiai stebinantis iššūkis buvo išreikštas dviejų garsių fizikų, mokslo daktarų Borge Nodlando ir John Ralstono (Борге Нодланда и Джона Ралстона) nesenuose darbuose, kurių išvados patvirtino tai, ką Levašovas pagrindė prieš dešimt metų — susidarydama visata buvo asimetriška ir tokia išliko iki šių dienų, todėl peršasi išvada, kad egzistuoja ir kitos visatos. Paskutiniai šiuolaikinio mokslo atradimai visiškai patvirtina Levašovo teiginius dėl visatos nevienalytiškumo, o tai, savo ruožtu, reiškia, kad egzistuoja pasaulių ir antipasaulių, kas niekaip netelpa į žinomos pasaulėžiūros rėmus. Dėka jo vientisos teorijos ir daug platesnio tikrovės akiračio, Levašovui pavyko savo išvadas suformuluoti anksčiau ir nepriklausomai nuo aukščiau paminėtų atradimų.

Kas gi daro Levašovo „Naujas žinias“ unikaliu darbu, tai yra tai, kad tai — palaiipsniška sistema, kuri apima visus tikrovės aspektus, leidžia jam tiksliai ir moksliskai suformuluoti ir paaiškinti nematomus gamtos reiškinius, kurie gimdo viską visatoje. Levašovas mums parodė, kad žmogus naudoja tik apie penkis procentus savo smegenų neuronų, kai tuo pat metu likę devyniasdešimt penki procentai nenaudojami ir neišvystyti. Fizinė sritis, kurią mes tiriamo savo penkiais jutimo organais (arba tų pojūčių pagrindų sukonstruotų prietaisų pagalba), yra tik visos tikrovės trupinėlis, tik ledkalnio viršūnė. Egzistuoja miriadai tikrovės sričių, kurių mes dėl savo riboto išsivystymo nesugebame net įsivaizduoti. Daugiamatė

Levašovo perspektyva atveria mums tas sritis, siūlo palaiipsnišką struktūrinę sistemą, kuri tas sritis apjungia į vieną visumą.

Pradedant kertiniais pasaulėžiūros vystymo akmenimis — „pirminėmis materijomis“ — jis žingsnis po žingsnio veda mus per jų amžiną sąveiką, jų kosminį šokį ir parodo, kaip jos veikia mikro- ir makroerdvių iškreipimus, kuriuos valdo griežtos skaitmeninės reikšmės, kurios lemia susidarymą ar suirimą visko, kas tik egzistuoja. Visata žaidžia ir amžiną „skaičių“ žaidimą, pirminės materijos susilieja — ir gimsta galaktikos, žvaigždės ir planetos arba branduolinių ar anihiliacijos procesų metu išlaisvėja išskirdamos didžiulę „energiją“ priklausomai nuo tikslų parametrų dydžio, kurie aprašomi kaip „matmenys (matmenys)“ arba „matmenų gradientai“, tie terminai pagal temas naudojami visame jo darbe. Skaitant ir įsisavinant jo pateikiamas žinias prasideda švietimo ir proto tobulėjimo procesas, nuo to sukrečiančio darbo apima palaima.

Bet kuriame tikrovės lygyje tos koncepcijos griežtai ir palaiipsniškai kerta atskirų mokslo šakų ribas ir universaliai pritaikomas visur, atkleisdamos gamtos paslaptis, kas visur vyksta dėl to, kas vyksta **DNR** molekulės tunelyje — iki žvaigždės gimimo; nuo gyvybės atsiradimo — iki žmogaus dvasios evoliucijos; nuo transuraninių elementų atomų skilimo — iki sąmonės ir žmogiškų emocijų atsiradimo. Todėl knygos „**Esmė ir Protas**“ **1** ir **2** dalyse jis laiptelis po laiptelio veda mus aiškindamas apie planetos Žemė kokybinę struktūrą ir parodo, kaip atsirado gyvybė visatoje. Pirmą kartą formuojamas supratimas apie erdvės „kosminę biologiją“ — t.y., lyg tai iš „niekur“ gyvybės atsiradimui būtinos ir pakankamos sąlygos, ir ne tik mūsų planetoje, bet ir milijarduose kitų planetų ir pasaulių nuo pat jų atsiradimo.

Jis taip pat paaiškina, kaip susidarė atmosfera, be kurios negali būti gyvybės; kaip planetos diena sukuria galimybes atsirasti gyvybei; kokiomis minimaliomis sąlygomis užgimsta Gyvybė, ir prie kokių galimas Proto atsiradimas. Ir mes jau nebesistebime, kad pastebime daug bendro tarp kokybinės planetos sudėties ir gyvybės bei proto atsiradimo. Tai lengvai paaiškinama, jeigu mes suprasime, kad visatos dėsniai diktuoja savo sąlygas mikro- ir makrokosmoso egzistavimui. Neįmanoma pažinti pasaulio, jeigu pirmiausia nepažinsime savęs, jeigu nesugebėsime pajusti ir pamatyti, kas bendro tarp mūsų ir atomo, arba, sakykim, visatos.

Sekančiuose skyriuose (**3** ir **4**), Levašovas naudoja tą pačią sistemą, tą pačią teoriją tam, kad paaiškintų emocijų ir jausmų prigimtį ir prasiskverbia į gamtos paslaptis, kurios dar niekada nebuvo moksliskai paaiškintos. Jis detalai paaiškina, pavyzdžiui, emocijų atsiradimo prigimtį kaip apsauginę reakciją, reikalingą kaip individo, taip ir visos rūšies išlikimui, meilės prigimtį sielų suderinamumo pagrindu. Jis paaiškina, kaip harmonija tarp vyro ir moters padeda jiems evoliuciškai eiti pirmyn ir pasiekti aukštą dvasinio išsivystymo lygį.

Autorius paaiškina, kokie procesai vyksta vyro ir moters seksualinio kontakto metu ir kaip civilizacijos vystymosi pradžioje tantra tarnavo kaip priemonė, kurios pagalba genčių vadai sukurdavo sąlygas savo gentainius pervesti į vieningo organizmo būseną, be ko praktiškai buvo neįmanoma išgyventi kovoje su laukine gamta ir ne mažiau laukiniais kaimynais. Ir kaip civilizacijos vystymosi eigoje masių sąmonės tantriniai valdymo būdai buvo pakeisti valdymu per religiją. Levašovas parodė, kad religijos atsiradimas — neišvengiamas ir yra būtina sąlyga, savotiškas

„cementas“, be kurio buvo neįmanomas tautų (nacijų) užgimimas ir formavimasis ir, atitinkamai, civilizacijos judėjimas pirmyn.

Jis parodo, kaip tie tautų dvasinės kontrolės moduliai buvo naudojami gėrio ir blogio kūrimui per visą žmonijos istoriją ir numato naujų masių sąmonės kontrolės būdų atsiradimą ir vystymąsi, ir kaip tai atsilies mūsų planetos ateičiai, ir kaip ateitis priklausys nuo to, kokį kelią sau pasirinks *Homo Sapiens*.

Toliau autorius aiškina atminties prigimtį — vieną iš seniausių žmogaus paslapčių, kuri per visus amžius išslysdavo iš mokslininkų ir filosofų rankų. Šiuolaikiniai tyrinėtojai atskleidžia atminties procesus materialiam lygmenyje ir mano esant ryšį tarp trumposios atminties ir elektrocheminių pokyčių centrinėje nervų sistemoje. Ilgosios atminties formavimosi mechanizmus jie priskiria galimai **DNR** molekulės rolei, kuri lyg tai sugeba įsiminti ir išsaugoti informaciją. Bet aklavietė, kurioje jie atsidūrė, trumpiausiai nusakoma sekančiu pastebėjimu: „Nors sąmonė ir atmintis tyrinėjamos daugelį metų, vis dar nėra patenkinamo paaiškinimo to, kaip mes prisimename informaciją ir kaip mes ją įsimeiname“.

Pagaliau, šiame darbe, pirmą kartą mokslo istorijoje, Levašovo sukurta koncepcija paaiškina gamtinius ir, atrodo, nesusietus su realybe reiškinius, kurie harmoningai susiję su visa atminties praktika ir informacija apie ją, kuri sukaupta per visą žmonijos istoriją. Atminties prigimtis pasidaro absoliučiai reali ir suprantama — ją supanti mistinė aura išsisklaido ir kiekvienam leidžia apžvelgti ir įvertinti tą puikų ir labai paprastą gamtos fenomeną.

Visos šios teorijos pagrindu, kurios pagalba aiškinama atminties prigimtis, Levašovas suteikia sąlygas įsiskverbti į sąmonės atsiradimo gamtos paslaptį — pavyzdžiui, kodėl kritinis informacijos kiekis, patekęs į smegenis per apribotą laiko tarpą („**Paskutinis kreipimasis į žmoniją**“, 6 skyrius) yra intelekto atsiradimo pagrindinė sąlyga? Autorius „įtempia“ mūsų pilkąją masę ir labai gražiai, žingsnis po žingsnio, atveda iki tikros sąmonės reikšmės ir jos atsiradimo prigimties supratimo.

Autoriaus sukurta vieninga teorija leido jam išspręsti iki šiol neišsprendžiamą uždavinį, sujungti daugybę iš pirmo žvilgsnio nesuderinamų gamtinių reiškinių į vieną visumą, į vieną darnią sistemą. Mums palaipsniui vis labiau įsigilinant, pirmą kartą geležinė siūlomos sistemos logika mus apdovanoja pomirtinio gyvenimo moksliniu paaiškinimu, ir sužinome, kad tai yra jausmų, atminties ir sąmonės prigimties neišvengiama pasekmė. Gyvenimas po mirties be jų būtų neįmanomas ir sudaro visą eilę paaiškinamų reiškinių, apjungiančių karmą ir sielų įsikūnijimą.

Naudodamasis vis ta pačia vieninga teorija, Levašovas sekančiuose skyriuose padeda mums suprasti tokius sudėtingus žmonijos psichikos aspektus, kaip homoseksualizmas ir asmenybės susidvejinimas, kurie, vėl gi, gali būti paaiškunami tik žmogaus sielos lygmenyje. Nuo čia mes pereiname prie platesnių klausimų, susijusių su žmonijos visuomeniniais reikalais. Pavyzdžiui, koku būdu ir kodėl atrodanti silpna ir pasyvi tauta staiga be jokių matomų priežasčių vieną gražią dieną tampa galinga ir stipri, nugali savo stiprų kaimyną ir užgrobia jo teritoriją. Panašūs reiškiniai, vykę su istoriniu cikliškumu, užfiksuoti istorikų, bet niekada nebuvo aiškinami iš vieningos teorijos pozicijų.

Analogiškai išaiškinami ir kiti mažai suprantami žmonių elgesio reiškiniai, kurie, be kita ko, labai svarbūs kiekvienam iš mūsų. Pavyzdžiui, kodėl kai kurie žmonės, iškelti į vietas, kurios yra toli nuo tėvynės, sunkiai tai pakelia ir naujoje vietoje vos išgyvena, o tuo pat metu kiti — lengvai adaptuojasi? Arba, kaip ir kodėl

išorinės erdvės kosminis poveikis (t.y., dangaus kūnų išsidėstymas ir kitų planetų bei pasaulių egzistavimas) veikia mūsų planetą? Ar tai yra tik mūsų keistos vaizduotės padarinys ar jie yra realūs gamtos reiškinių produktai? Ir dar mes matome natūralų pirminių reiškinių laipsniškumą, pradedant nuo pirminių materijų, kurios veikia erdvės iškreipimus ir juda per gyvąją materiją, pirmąjį viruso išsiskverbimą į eterinį lygmenį ir, pagaliau, sąmonės ir intelekto užuomazgas individe, ir tautų ternijas veikiant gamtinėms ir kosminėms jėgoms.

Visa tai – tik dalis užburiančios knygos „Esmė ir Protas“ mozaikos, kuri tvirtai suręsta palaiptiškos vieningos teorijos pagrindu ir parodo visišką reiškinių ir įvykių sąveiką, puikią pasaulėžiūros architektūrą. Todėl, pavyzdžiui, mes pradedame suprasti, kaip erdvės matmenų gradientų skaitmeniniai dydžiai įtakoja žmogaus išsivystymo šuolį į sekantį evoliucinį lygmenį arba, kaip žmogaus fizinio kūno ląstelių astraliniai kūnai pereina pirmojo mentalinio lygio kokybinį barjerą; kaip rimtai pažeistas astralinis kūnas gali iššaukti vėžinį susirgimą; arba, kaip sunkiojo metalo (*heavy metal*) stiliaus muzika suardo smegenų ląstelių astralinius kūnus ir iššaukia atvirkštinę evoliuciją. Ir taip toliau, ir taip toliau.

Ir taip, mes priėjome iki momento, kai mums galima ir reikia suprasti, kodėl mes patys esame savo karmos architektai – mes patys, o ne kažkoks tai „Aukščiausiasis teismas“; mes patys ir esame tas мы сами и есть этот „Aukščiausiasis teismas“, kuris paskelbia nuosprendį, tiksliau – mūsų elgesys ir veiksmai, kurie tiesiog palieka atspaudus ant mūsų sielų kūnų. Mūsų elgesys ir veiksmai – to sąžinės teismo tarėjai, kada joks kūrybingiausias advokatas negalės pavaizduoti juodus darbus baltais ir atvirkščiai. Tai vyksta todėl, kad kiekvienas jausmas, kuris mus paskatina kokiam tai veiksmui, turi savo matmenų lygį, ir į tą jausmą panirusi mūsų sąmonė keičia kokybinę mūsų sielos struktūrą, o to veiksmo atspaudas lieka visam laikui. Kaip ir visa pasaulėžiūra, gyvasis ir negyvasis pasaulis, *Homo Sapiens* paklūsta pirminių materijų apytakos dėsniams per sielos ir fizinį kūnus. Bet nuo to, kaip aktyviai ir kokiuose lygmenyse tos materijos cirkuliuoja, principaliai priklauso visos žmogaus kūno funkcijos, jo atmintis, sveikatos stovis, jo sąmonė, jo emocijos, jo dvasinis išsivystymas...

Sėkti paskui Levašovą kai jis visa tai susieja į vieną visumą – tai, pirmu momentu, savo nepaprastumu gąsdinanti, bet įkvepianti ekspedicija į dar nepažintą žinių šalį. Bet skaitytojas, kuris neišsigąs naujovių ir kartu su autoriumi nukeliaus į tą žinių šalį, bus apdovanotas žymiu kilstelėjimu evoliuciniais laipteliais. Mes visi labai skolingi Levašovui už tai, kad jis sukūrė „vieningą teoriją apie viską“. Sujungdamas geriausias praeities tradicijas su šiuolaikinėmis žiniomis ir pridėdamas principaliai svarbius trūkstamus daigiamatės tikrovės „gabalėlius“, jis dovanoja mums ateities viltį ir pritrenkiančią viziją to, į ką pats veržiasi visa savo siela.

Barbara Koopman,
medicinos ir filosofijos mokslų daktaras

Ivadas

Dvasia, siela... kiekvienas iš mūsų yra uždavęs sau tokį klausimą: kas tai yra — Dvasia?! Ir kiekvienas iš mūsų nori tikėti, kad ji egzistuoja. Visiškai nevilioja idėja, kad kartu su fizinio kūno mirtimi mes negrįžtamai išnykstame visam laikui. Tuo pat metu nieko, be pabuvousių klinikinės mirties stovyje jausmų bei pasakojimų ir teologinių šventikų pasvarstymų, mes negalime rasti, kad galėtume numalšinti žinių alkį, kas gi mūsų ten laukia: **susitikimas su tamsa arba Rojaus Žibintai, Pragaro Skaistykla arba Absoliutas?! Kas gi tai yra — Dvasia?!**

Daugelis žmonių, kurie turėjo galvos traumas arba pabuvojo klinikinės mirties būsenoje, pradeda girdėti ir matyti mirusiųjų sielas, matyti kanalus, kuriais tos sielos išeina... Klausimas tik tame, kur jos išeina ir kur yra Rojus arba Pragaras, jeigu tik tokie egzistuoja, ir kodėl visi likusieji jų nemato, negirdi ir nejaučia? Tai tik hipoksijos (smegenų deguonies badas) pasekmės, kaip bando mums aiškinti „mokslininkai“ ar realų, objektyvūs reiškiniai... Ar egzistuoja kiekvieno iš mūsų pereiti gyvenimai, jeigu taip, tai kodėl daugelis gyvenančiųjų apie tai nieko nežino ir neprisimena?! Ir aplamai, kas tai yra atmintis, kaip ji atsiranda, kur saugoma, ir kaip mes galime prisiminti, atmintyje atkurti kažką mums svarbaus, ką mes jau buvome sąlyginai primiršę?

Kas tai yra mūsų smegenys, kaip jos funkcionuoja? Kaip smegenų neuronai iš supančios aplinkos gauna ir fiksuoja informaciją? Kaip mes priimame ir jaučiame mus supantį pasaulį?! Ir bendrai, kas tai yra mūsų jausmai ir emocijos?! Ar galime suprasti mummyse vykstančius reiškinius ir jų priežastis, kurie pagimdo mūsų sielos gilumoje meilę?! Ar tai tik seksualinis vyro ir moters potraukis, kuri mums įdėjo motinė-lė-gamta? Ir jeigu tai taip, tai kodėl meilės jausmas kyla tik konkrečiai moteriai, o ne bet kuriai iš tų, kurias mes matome ir visur sutinkame: gatvėje, transporte, teatre, darbe? Ir jeigu tai kas nors kita, tai kas tada? Ir kodėl meilė gali transformuotis į visišką abejingumą arba net abipusę neapykantą vienas kitam? Kaip formuojasi ir vystosi žmogaus psichika, jo charakteris? Kodėl vienas žmogus turi didžiulę valios jėgą, o kitas jos visiškai neturi? Koku būdu atsirado skirtingi žmogaus psichikos tipai ir dėl ko vieno žmogaus psichikos tipas gali keistis per visą jo gyvenimą? Dėl kokių priežasčių atsiranda homoseksualizmas ir lesbietiškumas?.. Intuicija... kas tai yra, iš kur pas mus ateina tos „nesąmoningos žinios“ ir kodėl? Daugelis klausimų kyla mūsų sąmonėje, bet kaip pasireiškia mūsų sąmonė ir pasąmonė? Koku būdu mes įgyjame sugebėjimą mąstyti, ir kas tai yra... mąstymas?

Visi tie klausimai kyla mūsų smegenyse ir reikalauja atsakymų, jeigu tik mes norime vadintis protingomis būtybėmis. Bet vis dėl to vienas klausimas lieka vyraujantis, dominuojantis virš visų likusiųjų — tai klausimas apie mūsų **Dvasią**, apie sielą... Iš kur ateina mūsų dvasios ir kodėl, kur jos išeina po mirties ir kas su jomis atsitinka Rojuje arba Pragare, ir už kokias nuodėmes jos sugrįžta į Žemę?! Kam mums duotas mūsų gyvenimas, tai tarpsnis tarp praeities ir ateities?..

Nikolaj Levašov

1 Skyrius. Planetos Žemė kokybinė struktūra

Iš kur ateina ir kur po mirties išeina mūsų planetą apgyvendinusių žmonių ir visų kitų gyvų organizmų sielos?.. Ir iš vis, kas tai yra Dvasia, siela? Kokių būdu atsirado sielos ir kaip jos atrodo? Ar Dvasia materialinė, ir jeigu taip, tai kokia materija ją sudaro, ir kodėl daugelis žmonių negali jos matyti ir girdėti ar kitaip ją jausti? Gal būt tai tik iliuzija, kuria mums visiems taip norisi tikėti?! Mintis apie tai, kad su mūsų kūno fizine mirtimi negrįžtamai amžinybėje išnyksta mintys, mūsų nuosavi dideli ar maži jausmai, mūsų nežavi, bet, vis dėl to, mes juntame ir atviraujame, kad nuo tokių minčių mus kaip į kemsynę įsiurbia mirtinas ilgesys. Ar ne tame priežastis, kodėl mes bandome apie tą procesą sukurti gražią pasaką, kad tik savo širdies gilumoje užslopintume mirties baimės jausmą?.. Bet ar tik tame mūsų noro prigimtis sužinoti — kas gi mūsų laukia po mirties?!

Ir dar... ar daug žmonių sugeba pajusti arba pamatyti radijo bangas arba radiaciją? Manau, kad ne, ir tik dėka sukurtų prietaisų nematoma tapo matoma ir juntama. Prietaisai tik kompensavo mūsų jutimo organų galimybių trūkumus pažinti supantį pasaulį. Kitais žodžiais, problema — žmogaus turimų jutimo organų netobulumas ir ribotumas, dėl ko apie mus supantį pasaulį smegenys gauna ribotą ir atrinktą informaciją. Pavyzdžiui, mūsų akys sugeba pagauti tik optinius mūsų žvaigždės spindulius — Saulės [(4...10)10⁻⁸ metro], kas sudaro mažiau negu vieną procentą spindulių (ir tai — tik iš to, kas žinoma mūsų šiuolaikiniam mokslui), kurie persmelkia mūsų supančią erdvę. O kas, jeigu žinoma dar ne viskas?!

Dar visai neseniai, prieš du šimtus metų, niekas net nežarė, kad egzistuoja radijo bangos ir radiacija, o pati mintis apie tai buvo eretinė ir absurdiška. Bet tai egzistavo gerokai anksčiau, negu Žemėje atsirado žmogus, nuo pat Visatos gimimo, kurioje yra mūsų saulės sistema. Ir jeigu iš šimto žmonių devyniasdešimt devyni akli ir tik vienas mato, tai dar nereiškia kad jis neteisus vien dėl to, kad niekas daugiau nemato to paties, ką ir jis, nors visi turi akis, kuriomis apgraibomis mato taip pat, kaip ir jis. Teisingiau būtų pabandyti praregėti ir viską pamatyti savo akimis, kad ir kaip keistai beatrodytų tai, apie ką kalba regintysis. Arba, blogiausiu atveju, reikia pasistengti sukurti naujus prietaisus, kurie nematomą pavers matomu...

Bet, kokių gi būdu neregys gali praregėti, ar tai iš principo įmanoma?! Žinoma gi, **taip!** Tik tam žmogus turi pakilti į aukštesnį evoliucinio išsivystymo lygį... Bet prieš atsakant į šį ir kitus klausimus, būtina susikurti teisingą įvaizdį apie tai, kaip gi sudaryta mūsų planeta Žemė, kokius lygius turi, kaip jie atsirado ir kur jie yra...

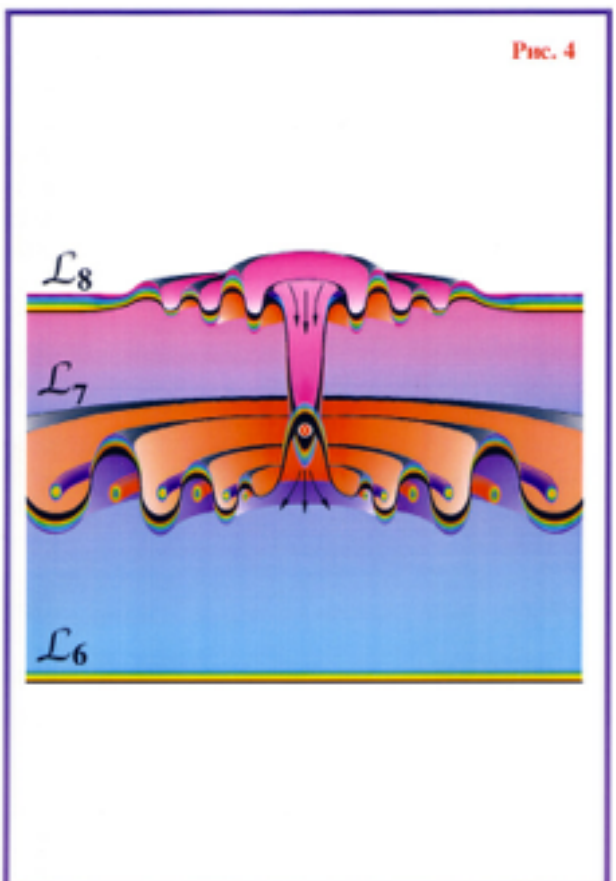
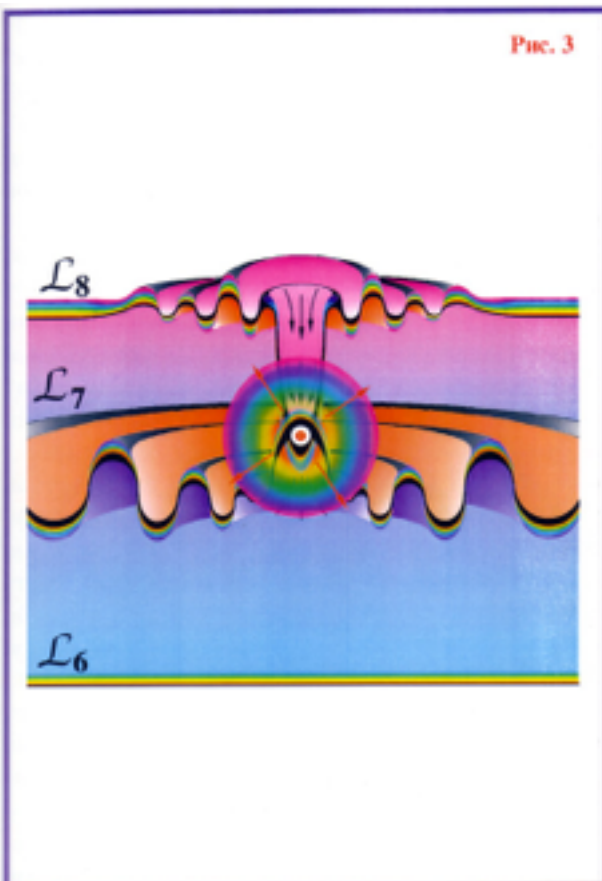
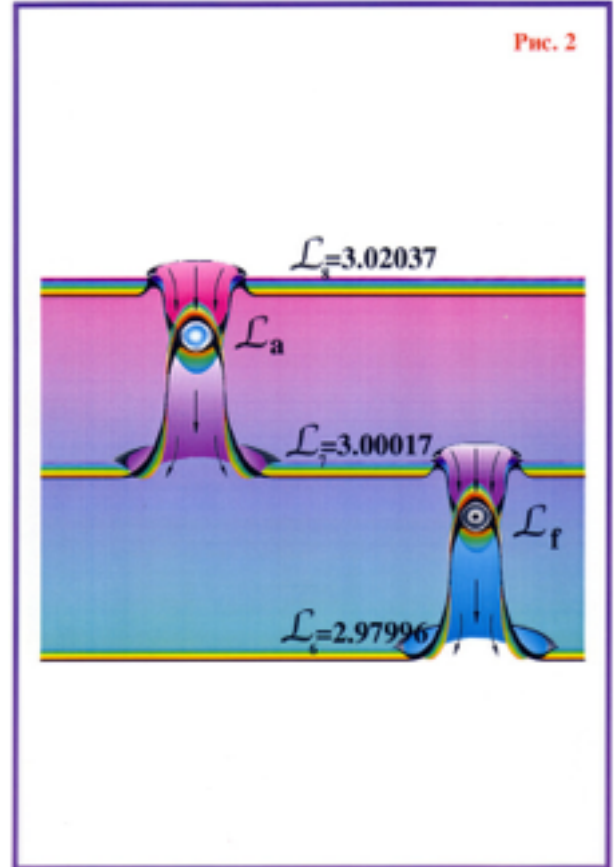
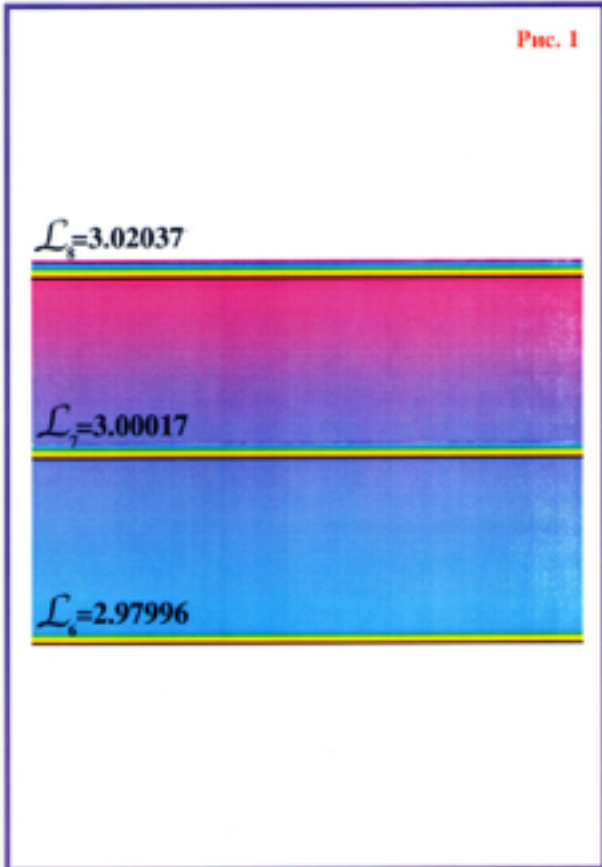
Mūsų Visatos išmatavimas labai artimas skaičiui trys (**L=3,00017...**), kas ir yra pagrindinė priežastis to, kad daroma visuotinė klaida dėl trimatės erdvės. Bet matricinė erdvė pagal išmatavimus nevienalytė ir sudaryta iš daugybės sluoksnių su tapačiais matmenys. Vieno sluoksnio matmenys skiriasi nuo kito dydžiu **ΔL=0,020203236...** ir nulemia tą sluoksnį-visatą sudarančių materijos formų kiekį (žr. **Рис.1**). Kitais žodžiais, matricinės erdvės matmenų pasikeitimas dydžiu **ΔL** iššaukia kokybinius pakitimus ir naujos kokybinės sudėties erdvės-visatos susidarymą. Tikriausiai daugelis iš vaikystės prisimena žaidimą, kaip iš kubelių dėliojo paveikslėlius. Tai štai, erdvės matmenų pasikeitimas dydžiu **ΔL** yra analogiškas naujo kubelio atsiradimui, kurio pagalba, perstačius kitus kubelius, galima sudėlioti naują „paveikslėlį“-visatą. Tai įmanoma tik tada, kada visi „kubeliai

— vienodų matmenų“. Jeigu mes sumaišysime skirtingų matmenų kubelius ir po to pabandysime iš jų sudėlioti paveikslėlį, tai ir labai stengiantis, mums iš to nieko neišeis, net jeigu tų kubelių turėsime tiek, kad pakaktų net keliems paveikslėliams. Pirmiausia tuos kubelius reikia išrūšiuoti pagal išmatavimus, o tik po to iš jų dėlioti „paveikslėlius“.

Palaipsniškas matmenų keitimasis vienu ir tuo pačiu dydžiu ΔL yra matricinės erdvės kvantavimas ir išreiškiamas kvantavimo koeficientu γ_i , kuris ir yra tas etalonas, pagal kurį atrenkami „kubeliai“ dėl naujo „paveikslo“ dėlionės. Todėl, kaip iš skirtingo kiekio vienodų matmenų kubelių galima sudėlioti skirtingus paveikslėlius, taip ir iš vieno tipo materijos formų matricinėje erdvėje susidaro erdvės-visatos. Matricinėje erdvėje tos erdvės-visatos sudaro vieningą sistemą, kaip sluoksniuotą pyragą, kur kiekvienas sluoksniu kokybiškai skiriasi nuo kito. Be to, kiekvienas gretimas to pyrago sluoksniu savo „mozaikoje“ turi vienu „kubelių“ daugiau arba mažiau. Visi tie sluoksniai pastoviai juda ir sąveikauja tarpusavyje. Sąveikaujant kaimyninėms erdvėms-visatoms, jų susilietimo zonose atsiranda žvaigždės arba „juodosios skylės“ (žr. [Pis. 2](#)). To proceso metu, kur erdvė-visata susiliečia su kita, kuri savo sudėtyje turi vienu „kubelių“ daugiau, atsiranda žvaigždė, o kur vienu „kubelių“ mažiau – „juodoji skylė“. Atitinkamoje žvaigždės evoliucijos stadijoje įvyksta sproginimas, kuris vadinamas supernovos sproginimu. Sprogdama žvaigždė labai iškreipia aplink save erdvę ir išmeta didžiulį kiekį materijos (žr. [Pis. 3](#)). Todėl atsiranda erdvės matmenų svyravimai, kurie analogiškai bangoms, kurios atsiranda vandenyje, kai į jį nukrinta akmuo. Sprogimo metu masė išmestos materijos užpildo tuos erdvės matmenų nevienalytiškumus aplink žvaigždę. Iš tos materijų masės pradeda formotis planetos (žr. [Pis. 4](#)). Pabandykite išsiaiškinti, kodėl ir kaip tai vyksta...

Mūsų visata turi išmatavimą $L=3,00017$, kas leidžia taikiai egzistuoti septynioms mūsų tipo materijos formoms. Kad lengviau suprastume, kur skirtumo esmė tarp skirtingų materijos tipų, prisiminkime mūsų „kubelius“. Reikiamą paveikslėlį galime sudėti tik iš vienodų matmenų „kubelių“. Jeigu „kubeliai“ yra skirtingų matmenų, surinkti paveikslėlį, paprasčiausiai, neįmanoma, pirmiausiai būtina atitinkamoje žvaigždės evoliucijos stadijoje iš visos krūvos pasirinkti vienodos formos ir matmenų „kubelius“. Tik po to atsiranda galimybė sudėlioti reikiamą „paveikslėlį“. Tokiu materijos formų ir matmenų atrankos kriterijumi yra erdvės matmenų kvantavimo koeficientas γ_i . Be to, nereikia užmiršti, kad kitų matmenų „kubeliai“ neišnyksta. Jie tebeegzistuoja, tik iš jų neįmanoma sudėlioti mūsų „paveikslėlio“. Bet jeigu juos išrūšiuoti pagal formą ir išmatavimus, tada iš panašių „kubelių“ galėsime sudėlioti kitus „paveikslėlius“, tik tai jau bus kito tipo „paveikslėliai“ ir jie niekaip neįtakos ir nekeis mūsų „paveikslėlio“.

Analogiškai, be mūsų tipo erdvių-visatų, egzistuoja ir kitos erdvės-visatos, kurios turi kitus erdvės kvantavimo koeficientus γ_i . Bet jos neturi praktiškai jokios įtakos mūsų tipo erdvei, todėl, nagrinėdami klausimą apie mūsų visatos susidarymą, mes kitų tipų erdvių galime nepaisyti. Erdvėje su vienalyčiais (izotropiniais) matmenys galimos materijos formos (t.y. tas kiekis materijos, kuris sudaro erdvę-visatą, kurios matmenys L) viena su kita nesąveikauja. Kitais žodžiais, vienalyčių matmenų erdvėje jų sąveikos koeficientas α lygus nuliui.

Sprogus supernovai, nuo centro ritasi erdvės matmenų trikdžių koncentriškos bangos, kurios sukuria erdvės nevienalytiškumo zonas (anizotropiją). Todėl, kai į tas zonas papuola mūsų erdvės laisvos materijos formos, jos atsiduria kokybiškai naujose sąlygose. Tada jos elgiasi jau kitaip. Matmenų nevienalytiškumo zonose iš tų pačių „kubelių“ pradeda dėliotis nauji „paveikslėliai-mozaikos“.

Priklausomai nuo erdvės matmenų gradientų (pokyčių dydžių), kitose kokybinėse sąlygose esančios laisvos materijos formos nevienalytiškumo zonose pradeda susilieti ir sudaryti naujas kokybes. Nevienalytiškumo viduje kiekvienas naujas erdvės matmenų pasikeitimas dydžiu ΔL sukuria sąlygas susilieti naujai materijos formai. Tas procesas tęsis iki tol, kol visa nevienalytiškumo zona prisipildys hibridinėmis materijos formomis (žr. [Pis. 5](#)). To proceso metu kiekviena iš tų hibridinių materijos formų dalinai kompensuoja erdvės matmenų nevienalytiškumą. Materijų susiliejiimo proceso metu, nevienalytiškumo zonoje atsistato matmenys, kurie buvo iki sprogtant supernovai (žr. [Pis. 6](#)).

Ir neatsitiktinai skaičiuojant visatos materijos kiekį, jis yra **daug kartų didesnis už egzistuojančios fizinės materijos kiekį**. Kur gi ir kaip gi save išreiškia tie **90% visatos materijos**? Šiuolaikinis mokslas klausimą išsprendė labai paprastai, įvardijo ją – **“Dark matter”**. T.y. „tamsioji“ materija, kurios mes nematome, negirdime, nejaučiame... Būtent ta **„tamsioji materija“** ir sudaro **90% visatos materijos**. Ar ne „gražus„ atsakymas?! Ir labai gerai žinomas visiems, kurie nors kiek prisimena branduolinės fizikos krizę amžiaus pradžioje. Tik tada problema buvo dėl dalies materijos išnykimo, kuri pasirodydavo vykstant kai kuriems branduoliniams procesams. Specialiai dėl to Genujoje sušauktoje tarptautinėje fizikų konferencijoje po ilgų ginčų problemą išsprendė paprastai – išnykstančią materiją savyje išneša **neitrino dalelės, kurių mes nematome, negirdime ir nejaučiame**. Tiesa, jokie egzistuojantys prietaisai tokių dalelių taip pat neaptiko. Bet jeigu branduolinių reakcijų metu „dingdavo“ dalis mokslui žinomos materijos, tai **„Dark matter“** atveju dingsta **90% visatos materijos**. Stebina tik vienas, kaip žmonės, nesugebantys paaiškinti net to, ką jie gali „pačiupinėti“, vadina save mokslininkais ir yra viso kito arbitrais? Ne mažiau stebina ir tai, kad visi likusieji jų klausosi...

Tai štai, **„Dark matter“** yra mūsų visatos laisvos (tarpusavyje nesąveikaujančios) pirminės materijos. Tuo tarpu, kai fiziškai tanki materija susidaro visatos matmenų nevienalytiškumo zonose susiliejus toms pirminėms materijoms. O dabar vėl grįžkime prie visatos matmenų nevienalytiškumo...

Pirminėms materijoms sintezuojantis į hibridines formas, matmenų nevienalytiškumo zonoje susidaro šešios materialinės sferos, kurios įeina viena į kitą (žr. [Pis. 7](#)). Tos sferos turi kaip bendras kokybes, taip ir skirtingas. Bendros kokybės nustatomos pirminių materijos formų kiekiu, kurios įeina į kiekvienos iš tų šešių sferų sudėtį ir išreiškiamos sąveikos koeficientu α (žr. [Pis. 8](#)). Skirtumai nustatomi pagal tų sferų struktūrą, nes kiekviena iš jų turi skirtingą kiekį pirminių materijos formų, kurios susiliedamos sudarė tas sferas. Jeigu mes pirmines septynias materijos formas pažymėsime raidėmis **A, B, C, D, E, F, G** tai joms nevienalytiškumo zonoje palaipsniui susiliejančioms, susidaro hibridinės formos

AB – trečioji mentalinė sfera,

ABC – antroji mentalinė sfera,

ABCD — pirmoji mentalinė sfera,

ABCDE — astralinė sfera,

ABCDEF — eterinė sfera ir, pagaliau,

ABCDEFGF — fiziškai tanki sfera — planeta Žemė.

Fiziškai tankią sferą sudaranti medžiaga turi keturis agregatinius būvius — **kieta, skystą, dujinį ir plazminį**. Skirtingi agregatiniai būviai susidaro kai matmenys kinta mažiau kaip $\Delta L = 0,020203236$. Ir neatsitiktinai du trečdalius planetos paviršiaus dengia okeanai, o žemynai — likusi dalis. Egzistuoja priklausomybė tarp planetos matmenų ir kokybinės jos paviršiaus sudėties. Tai yra todėl, kad pastoviai keičiasi matmenys nevienalytės zonos viduje, o tuo pačiu metu, eilinė materijos forma gali susiliesti su kitomis tik tada, kai erdvės matmenys pasikeičia eiliniu dydžiu ΔL . Susidarant hibridinėms materijos formoms vyksta palaipsniškas matmenų atstatymas nevienalytiškumo zonoje iki lygio, kuris buvo iki to nevienalytiškumo atsiradimo erdvėje (analogiškai, jeigu mes ant kelio duobę užpilsime žemėmis, tai duobė išnyks). Tai vyksta todėl, kad hibridinės materijos formos veikia erdvės matmenis su priešingu ženklu. Taip pat, kaip pliusas ir minusas neutralizuoja vienas kitą, jeigu juos turintys dydžiai — tapatūs. Be to, sunkieji elementai turi maksimalius, o lengvieji elementai — minimalius matmenis to diapazono viduje (žr. [Pis. 9](#)). Tai susiję su elementų stabilumu. Tai yra todėl, kad atomams sugeriant spindulius, jų matmenys keičiasi ir eilėje atvejų tampa virškritiniais. Atomai skyla iki patvarių elementų susidarymo. Radioaktyvūs elementai skyla, kaip sunkusis vandenilis (deuteris ir tritis), taip ir transuraniniai elementai. Kokia gi tokio diapazono priežastis? Skirtumas tarp jų atominių svorių yra daugiau negu du šimtai penkiasdešimt vienetų, o jie visi radioaktyvūs. Jokio prieštaravimo tame nėra. Viskas labai paprasta: Jie iš pat pradžių turi skirtingus matmenų lygius. Lengvojo vandenilio matmenų lygis gali būti bet kokio dydžio sekančiame diapazone:

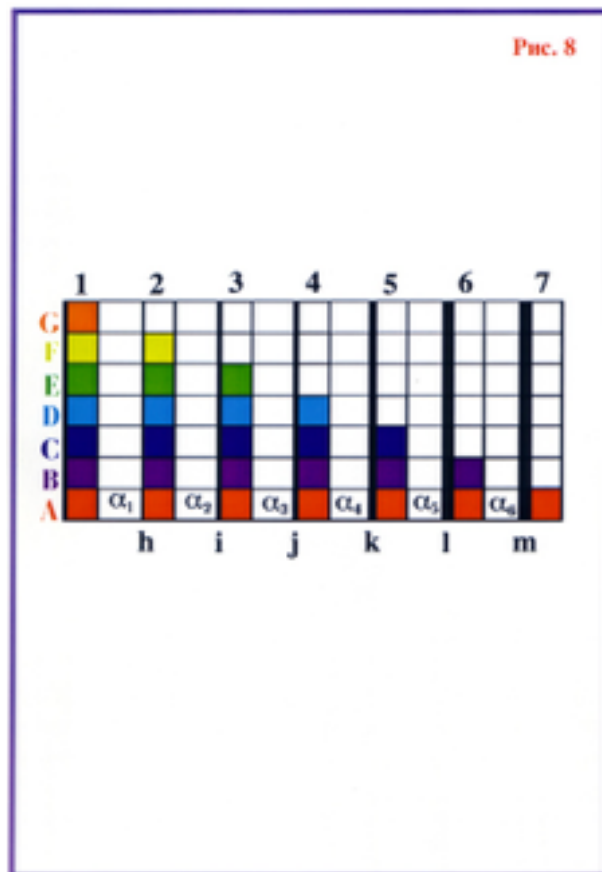
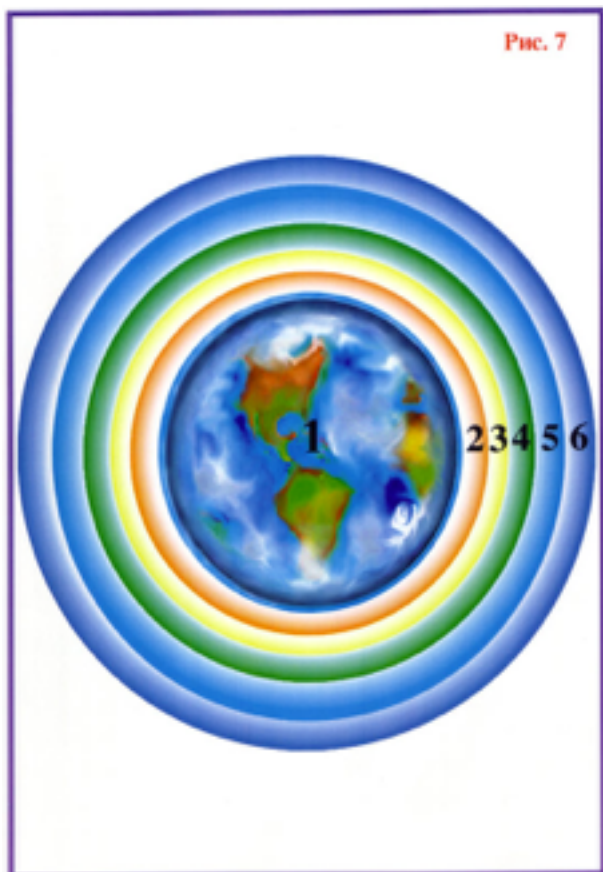
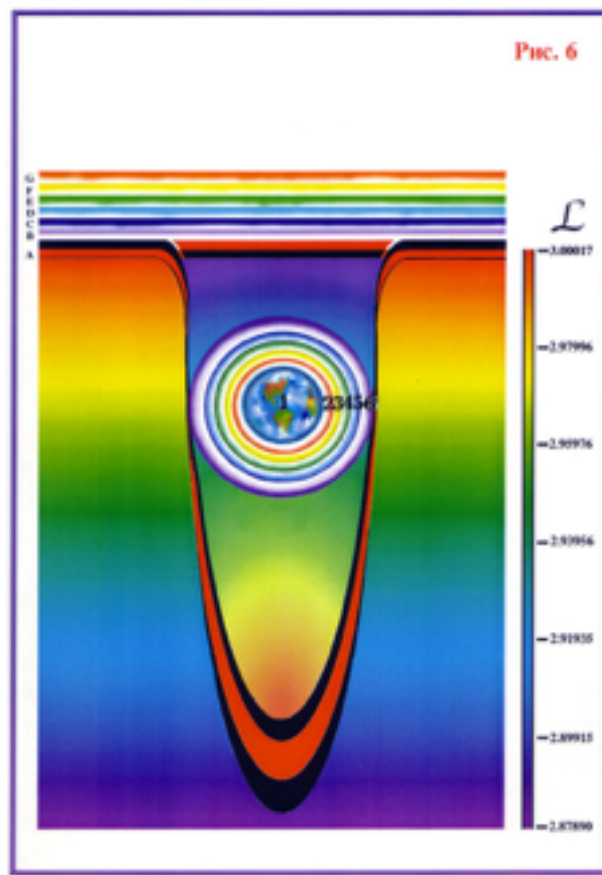
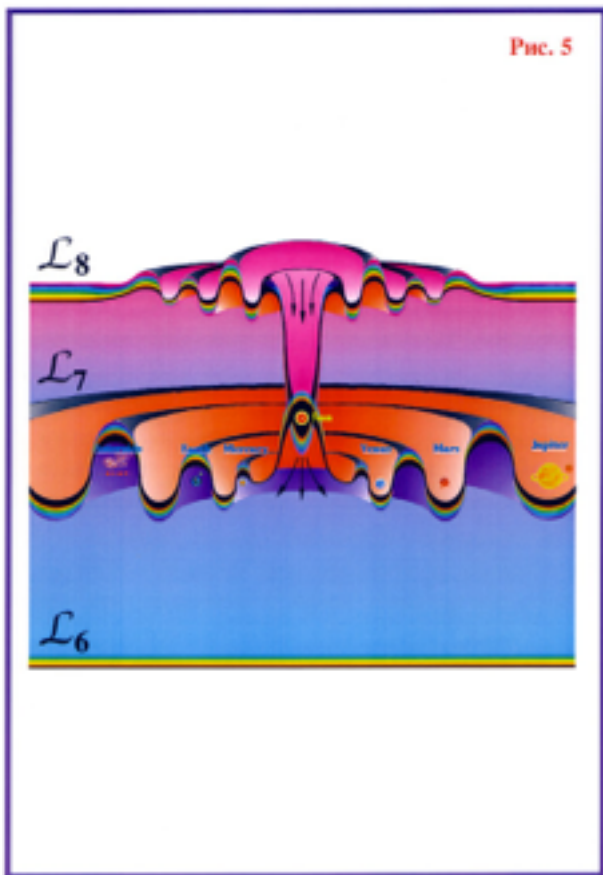
$$2,87890 < L_{\text{micro}} < 2,89915 \quad (1)$$

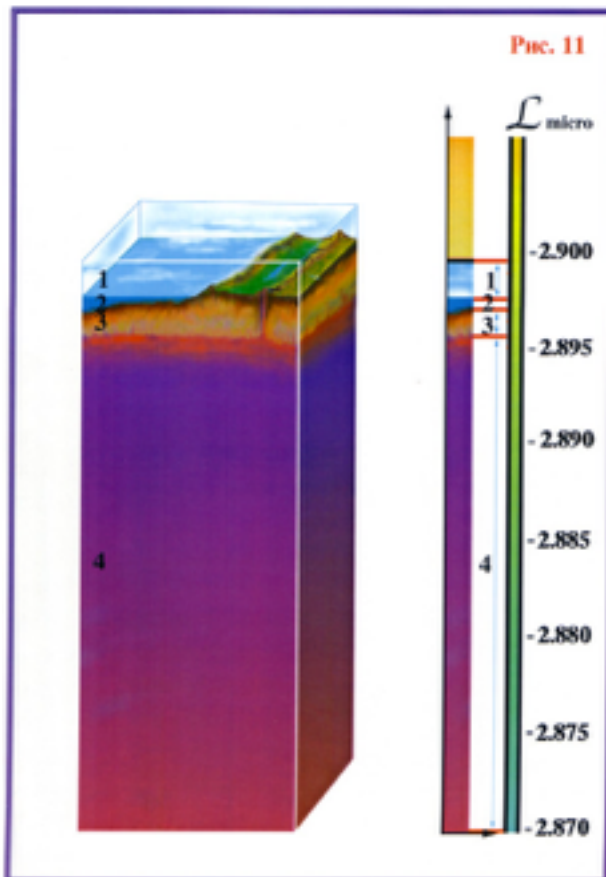
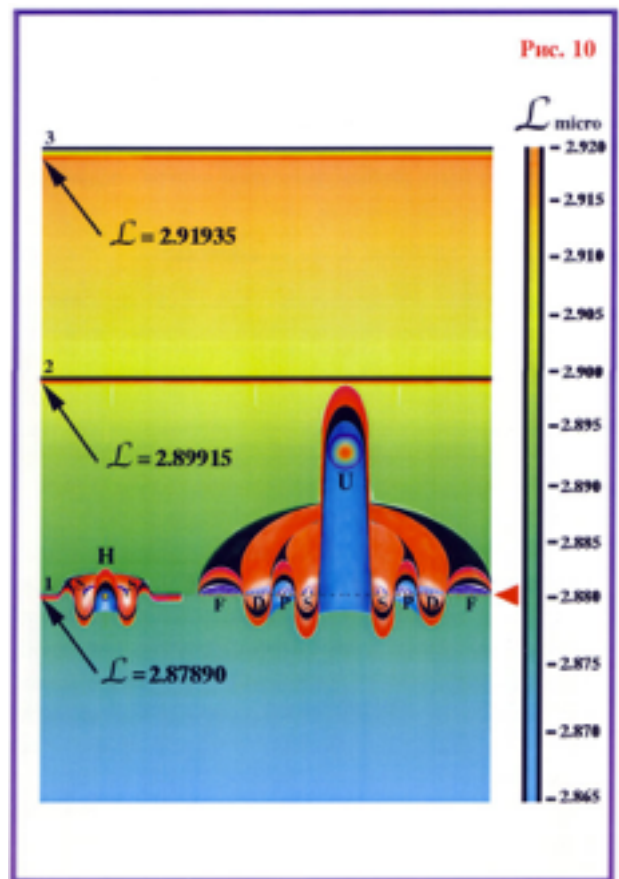
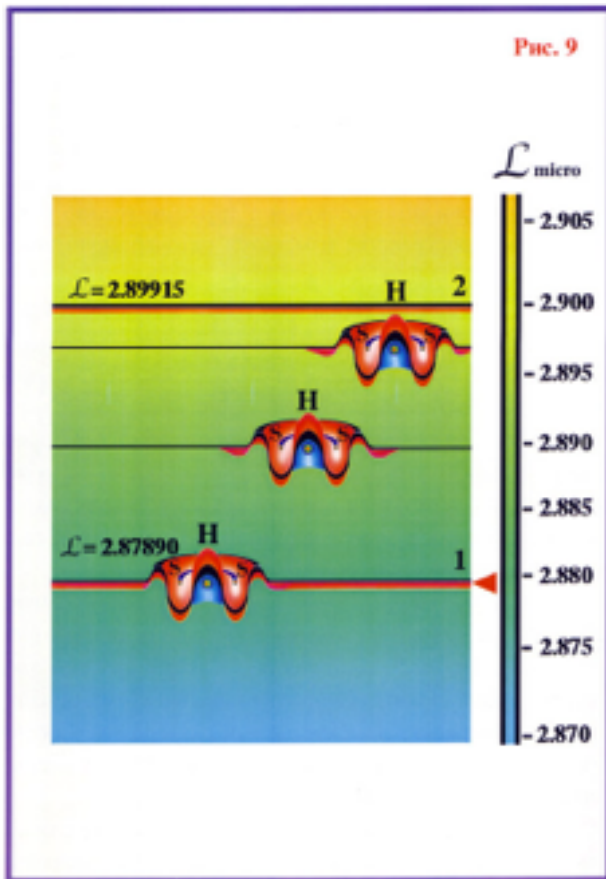
Ir tada, kai sunkiojo vandenilio matmenys priartėja prie to diapazono viršutinės ribos, nes esant nežymiam savam poveikiui į mikrokosmosą, jis tampa radioaktyviu, nes sugerdamas bangas, sunkiojo vandenilio vidiniai atomo matmenys tampa virškritiniai ir atomas suskyla.

$$L_{\text{H}} > 2,89915.$$

Atvirkščiai, transuraninių elementų matmenys, artimi apatinei matmenų intervalo reikšmei (1), bet vidinis transuraninių elementų poveikis į mikrokosmosą yra artimas kritinei reikšmei. Ir sugeriant bangas pakanka nežymių atomo mikrokosmoso matmenų virpesių, kad jie taptų nestabilūs ir pradėtų irti (žr. [Pis. 10](#)). Būtent todėl planetos branduolys yra iš sunkiųjų elementų, kurių kiekis mažėja tostant nuo centro link paviršiaus. Vidutinio sunkumo elementai arba jų ir lengvųjų elementų kombinacijos sudaro planetos plutą, kurios ribos nuo planetos branduolio centro įvairiose vietose yra skirtingos. Ir jeigu paimti jūros lygį už atskaitos tašką, tai visi įdubimai užpildyti vandeniu, kuris sudarytas iš lengvųjų elementų, deguonies ir vandenilio sintezės. Toliau eina į jonosferą pereinanti atmosfera, kuri sudaryta iš lengvųjų elementų dujų. Jonai yra mūsų Visatą sudarančios fiziškai tankios medžiagos kraštinė forma, kurių skilimą lydi įvairūs spinduliavimai, kurių medžiagomis, pilna to žodžio prasme, pavadinti negalime (žr. [Pis. 11](#)).

2 Detaliau apie tai žr. N. Levašov „Paskutinis kreipimasis į žmoniją“ 1 skyrius.

Priminsiu, kad kiekvienas branduolys veikia savo mikrokosmosą. Tik skirtingų elementų branduolių poveikis yra gana skirtingas. Kiekvienas branduolį sudarantis nuklonas (protonas ir neutronas) turi mikroerdvės išmatavimus, lygius:

$$\Delta L_{\text{micro}} \approx 0,000086.$$

Tokiu būdu, kiekvieno atomo matmenų lygį lemia tą atomą sudarančių nuklonų kiekis. **Atomo nuosavų matmenų lygis** lemia tarpinį išmatavimų lygį diapazono viduje (1), kurio ribose atomas yra patvarus. Būtent todėl vandenilio atomas, kurio atominis svoris lygus vienetui, patvarus praktiškai viso diapazono ribose (1). Ir dėl tų pačių priežasčių urano atomas, kurio atominis svoris du šimtai trisdešimt aštuoni atominiai vienetai, yra nepatvarus. Tas nepatvarumas nulemtas tuo, kad urano **nuosavų matmenų lygis** artimas viršutinei diapazono ribai (1) ir pakanka nežymių išmatavimo pakitimų, kad urano atomas pasidarytų **nepatvarus ir suirtų**. Tame analizės taške mes priartėjome prie supratimo priežasčių, lemiančių **GYVYBĖS atsiradimo planetoje galimybes ir dėsningumą**. Po to, kai makroerdvės nevienalytiškumo zonoje iš septynių materijos formų susiformavo planetos, bendras matmenų lygis grįžta prie pradinio (t.y., buvusio iki supernovos sprogo). Be to, makrokosmoso deformacija išlieka. Hibridinės materijos tik **užpildo** tą makrokosmoso **nevienalytiškumą**.

Kitais žodžiais, tuo metu, kai hibridinės materijos formos **ABCDEFGF** matmenys – **fiziškai tankios medžiagos** ($\Phi\Pi B$) – yra sekančioje diapazono reikšmių išmatavime:

$$2.87890 < L_{\Phi\Pi B} < 2.89915. \quad (2)$$

Hibridinės materijos formos **ABCDEF** matmenys – **eterinės medžiagos** (ΘB) – yra diapazone:

$$2.89915 < L_{\Theta B} < 2.91935. \quad (3)$$

Hibridinės materijos formos **ABCDE** matmenys – **astralinės medžiagos** (AB) – yra diapazone:

$$2.91935 < L_{AB} < 2.93956. \quad (4)$$

Hibridinės materijos formos **ABCD** matmenys – **pirmosios mentalinės sferos** medžiagos ($B\Pi M$) – yra diapazone:

$$2.93956 < L_{B\Pi M} < 2.95976. \quad (5)$$

Hibridinės materijos formos **ABC** matmenys – **antrosios mentalinės sferos** medžiagos (BBM) – yra diapazone:

$$2.95976 < L_{BBM} < 2.97996. \quad (6)$$

Hibridinės materijos formos **AB** matmenys – **trečiosios mentalinės sferos** medžiagos (BTM) – yra diapazone:

$$2.97996 < L_{BTM} < 3.00017. \quad (7)$$

Kai planetų formavimasis pasibaigė, makroerdvės matmenys sugrįžta į pradinį lygį, kuris buvo iki supernovos žvaigždės sprogo. Po formavimosi proceso pabaigos susidaro pastovus skirtumas tarp fiziškai tankios medžiagos matmenų lygio (**2.89915**) ir supančios makrokosmoso erdvės matmenų lygio (**3.00017**). Tokiu būdu, pastovus matmenų skirtumas yra **būtina sąlyga** gyvybės atsiradimui. Svarbią reikšmę turi to skirtumo dydis. Būtent skirtumo dydis nulemia gyvos materijos, gyvybės, evoliucinį potencialą. Minimalus matmenų skirtumas, prie kurio gali atsirasti gyvybė, turi būti lygus:

$$\zeta = 1\gamma_i (\Delta L) \quad (8)$$

Proto elementų atsiradimas ir atminties užgimimas, be kurios neįmanomas proto vystymasis, galimas tik esant matmenų skirtumui, kuris lygus:

$$\zeta = 2\gamma_i (\Delta L) \quad (9)$$

Būtina sąlyga, kad atsirastų ir galėtų evoliuciškai vystytis protas, matmenų skirtumas privalo būti:

$$\zeta = 3\gamma_i (\Delta L) \quad (10)$$

Tokiu būdu, naudodami matmenų skirtumą kaip kriterijų, galima kalbėti apie erdvės-visatos kokybinės sudėties reikalavimus (mūsų erdvei-visatai $\gamma_i(\Delta L) = 0,020203236\dots$). Tik erdvės-visatos, kurios sudarytos iš **trijų ir daugiau materijos formų**, turi būtinas sąlygas gyvybės ir proto atsiradimui (detaliau apie būtinas ir pakankamas sąlygas gyvybės atsiradimui bus kalbama sekančiuose skyriuose). Dabar prisiminkime, kad makrokosmoso matmenų sugrįžimas prie pradinio lygio vyksta dėl sekančių priežasčių. Iš hibridinių materijos formų susidariusios šešios sferos kompensuoja erdvės deformaciją, atsiradusią dėl supernovos žvaigždės sprogo. Hibridinės materijos formos didina makrokosmoso matmenų lygį visame tūryje, kurioje jos yra. Taip pat prisiminkime, kad lengvieji atomai, kurie mikrokosmosą veikia nežymiai, patvarūs visame diapazone (1) ir susidaro kaip planetos branduolyje, taip ir atmosferoje (žr. [Pis. 9](#)), to pat metu, kaip sunkieji branduoliai patvarūs gali būti tik labai ribotame mikroerdvės matmenų diapazone (žr. [Pis. 10](#)). Transuraniniai elementai patvarioje būsenoje ilgai egzistuoti negali. Po to, kai atomas sugeria elektromagnetines bangas, branduolio tolygumas pasidaro kritinis, arba virš kritinis:

Лтранс.уран. > 2,89915

Ir, kaip rezultatas, tokie atomai suyra, sudarydami vidutinių dydžių atomus ir išspinduliuodami galingą srautą dalelių ir α , β , γ spindulių. Mikrokosmoso lygyje įvyksta savotiškas "supernovos žvaigždės" sprogo. Ir kas įdomu, priežastys, kurios iššaukia sprogo, abiems atvejais yra tapačios – nepatvari būseną esant kritiniam matmenų lygiui. Sprogo pasekmės analogiškos: materijos išmetimas ir spinduliavimas, po ko sistema sugrįžta į stabilų padėtį. Esant erdvės matmenims **L=3,00017** visos mūsų visatos materijos formos viena su kita jau nesąveikauja. Būtina pabrėžti, kad visi spinduliavimai, kurie žinomi šiuolaikiniam mokslui, yra išilginės-skersinės bangos, kurios kyla dėl mikroskopinių erdvės matmenų svyravimų.

$$3,000095 < L_\lambda < 3,00017$$

$$0 < \Delta L_\lambda < 0,000075 \quad (11)$$

Tų bangų plitimo greitis keičiasi priklausomai nuo pačių bangų plitimo aplinkos matmenų lygio. Kai Saulės ir žvaigždžių skleidžiami spinduliai prasiskverbia į planetos atmosferą, jų plitimo greitis toje terpėje sumažėja, nes atmosferos matmenų lygis mažesnis, už atviros erdvės matmenų lygį.

$$2.899075 < L_{\lambda cp} < 2.89915$$

$$0 < \Delta L_{\lambda cp} < 0.000075 \quad (12)$$

Kitais žodžiais, išilginių-skersinių bangų plitimo greitis priklauso nuo jų pačių terpės matmenų lygio. Kas paprastai išreiškiama terpės lūžio koeficientu (n_{cp}). Plisdamos erdvėje, išilginės-skersinės bangos perneša tuos mikroskopinius matmenų virpėjimus $\Delta L_{\lambda cp}$. Persmelkdamos įvairias materialias substancijas, atsiranda $\Delta L_{\lambda cp}$ poveikis į tų medžiagų arba terpių matmenų lygį. Vidinis matmenų virpėjimas, kuris susidarė dėl tokios interferencijos (susijungimo) yra daugelio procesų katalizatoriumi, kurie vyksta fiziškai tankioje medžiagoje. Dėl to,

kad skirtingų elementų atomai turi skirtingas matmenų lygių pakopas, jie negali sudaryti naujus junginius (žr. [Pis. 12](#)).

Bet, kai išilginės-skersinės bangos sklinda terpėje, jų iššaukti mikroskopiniai matmenų virpesiai neutralizuoja skirtingų atomų matmenų reikšmių skirtumus (žr. [Pis. 13](#)). Tada tų atomų elektroniniai apvalkalai susilieja į vieną ir sudaro naujus cheminius junginius. Atomus galima palyginti su plūdėmis vandens paviršiuje. Išilginės-skersinės bangos ant savo keterų pakelia ir nuleidžia plūdes-atomus, tuo pačiu keičia jų matmenų lygį ir sukuria sąlygas naujiems galimiems junginiams. Sintezės realizavimui principaliai svarbūs sekantys išilginių-skersinių bangų parametrai: amplitudė ir bangos ilgis (λ).

Jeigu atstumas tarp atomų atitinka bangos ilgį, įvyksta sąveika tarp tų atomų nuosavų matmenų ir bangos matmenų. Vienos ir tos pačios bangos poveikis skirtingiems atomams yra nevienodas. Vienu atomų matmenys didėja, o kitų mažėja arba išlieka tokie patys. Būtent tai ir priveda prie atomų susiliejimui būtino matmenų balanso (žr. [Pis. 13](#)). Jeigu bangos ilgis reikšmingai viršija atstumą tarp atomų, tada atomų matmenų lygių skirtumai išlieka arba pasikeičia nežymiai. Vyksta visų atomų nuosavų matmenų lygių sinchroniškai pasikeitimai ir pirminiai atomų matmenų kokybiniai skirtumai išlieka.

Bangos amplitudė nusako bangų sukeltus erdvės matmenų pasikeitimus, kai bangos juda toje terpėje. Skirtingi matmenų lygiai tarp atomų reikalauja skirtingo lygio poveikio į juos. Būtent amplitudė ir atlieka tą funkciją, kai bangos juda toje terpėje. Atstumai tarp atomų skystose ir tvirtose terpėse yra diapazone nuo 10^{-10} iki 10^{-8} metro. Todėl bangų spektras nuo ultravioletinių iki infraraudonųjų susiurbiamas ir išspinduliuojamas cheminių reakcijų metu skystose terpėse. Kitais žodžiais, naujai jungiantis atomams, vyksta išskyrimas ar sunaudojimas šilumos arba matomos šviesos (ekzoterminės ir endoterminės reakcijos), nes tik tokios bangos atitinka reikiamas sąlygas.

Ir taip, **išilginės-skersinės bangos nuo infraraudonųjų iki gama spindulių yra mikroskopiniai matmenų svyravimai**, susidarantys termobranduolinių ir branduolinių reakcijų metu. Cheminėse reakcijose susidarančių bangų amplitudė nustatoma skirtumo dydžiu tarp atomų matmenų lygių iki reakcijos pradžios ir atomų, susidariusių tos reakcijos metu. Ir neatsitiktinai spinduliavimas vyksta porcijomis (kvantais). Kiekvienas **spinduliavimo kvantas yra atomo vienetinio pasikeitimo proceso rezultatas**. Todėl pasibaigus tam procesui sustoja ir bangų generacija. Spinduliuotės išmetimas vyksta milijardinę sekundės dalį. Atitinkamai, spinduliavimas **sugeriamas taip pat kvantais** (porcijomis).

Gamtoje egzistuoja ir erdvės matmenų virpėjimo išilginės bangos. Kokia tų bangų prigimtis ir kaip jos pasireiškia?..

Vykstant Saulės termobranduolinei reakcijai, susidaro galingas spindulių srautas, kurio didžiąją dalį sudaro optinio diapazono bangos. Kai tos bangos pasiekia planetos paviršių, jas sugeria paviršinis sluoksnis. Dideliuose paviršinio sluoksnio plotuose atomams masiškai sugeriant šviesos fotonus, įvyksta kai kuriuo dydžiu ΔL to sluoksnio matmenų lygio padidėjimas. Tas dydis atitinka amplitudę bangų, kurias sugeria planetos paviršinis sluoksnis (infraraudonieji, optiniai, ultravioletiniai saulės spinduliai). Dėl to skirtumas tarp atmosferos matmenų lygio ir planetos paviršiaus spindulių sugėrimo zonoje sumažėja ΔL dydžiu, tuo pat metu, kaip neapšviestas arba naktinis paviršius išlaiko buvusį skirtumą tarp atmosferos ir

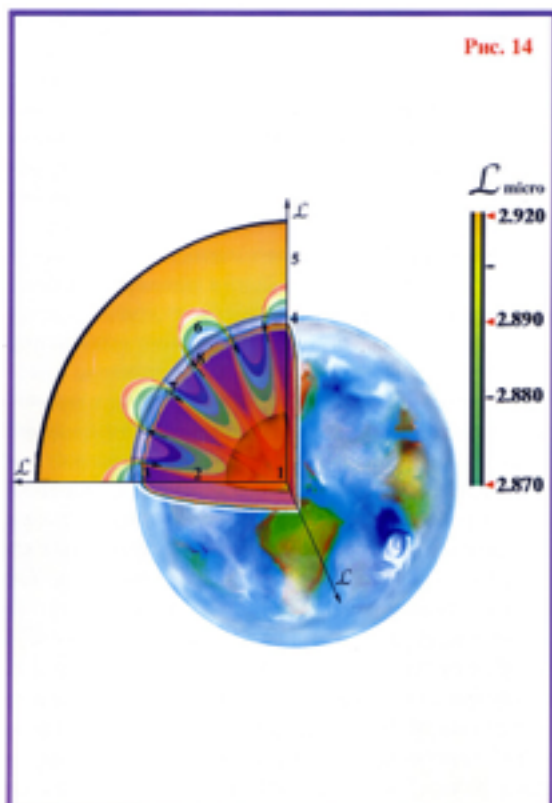
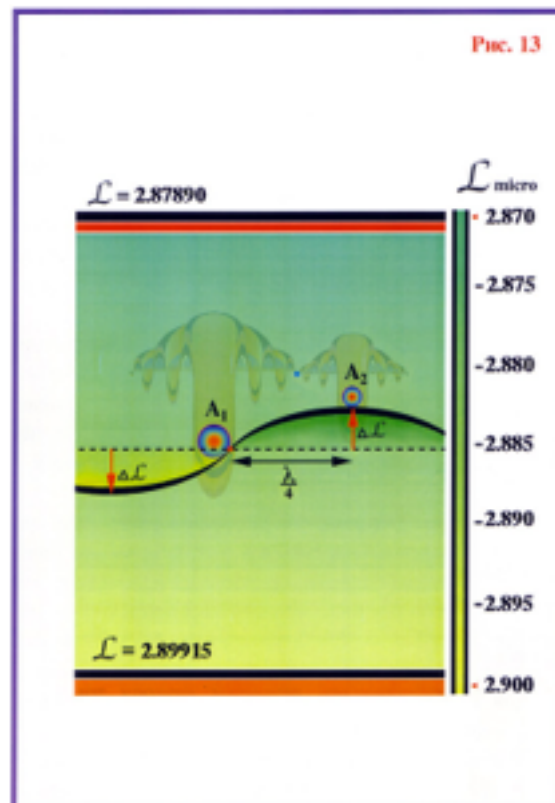
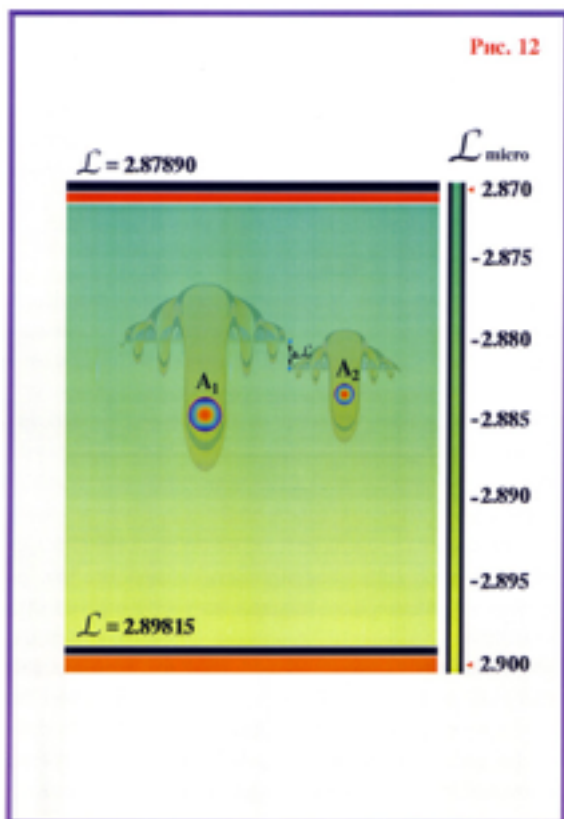
žemės paviršiaus matmenų lygių. Tokiu būdu susidaro skirtumas tarp **apšviestų ir neapšviestų planetos paviršiaus** zonų matmenų lygių. Virš planetos paviršiaus paraleliai susidaro **matmenų skirtumas (gradientas)**. Tai priveda prie to, kad atmosferą sudarančios molekulės pradeda judėti išilgai to matmenų skirtumo ir atmosferoje sukelia oro masių judėjimą. Tam, kad suprastume šį reiškinį, pasitelkime gravitaciją.

Kas tai yra gravitacija, traukos jėga? Kodėl ji egzistuoja ir kokia jos prigimtis? Kodėl daiktai krenta žemyn, o ne kyla į viršų? Kas juos priverčia judėti atitinkama kryptimi? Tam, kad visa tai išsiaiškintume, sugrįžkime prie planetos susidarymo proceso erdvės nevienalytiškumo zonoje, kuri susidarė dėl supernovos sprogimo. Palaipsniškas septynių materijos formų susilieėjimas nevienalytiškoje zonoje privedė prie šešių hibridinių materijos formų susidarymo. To proceso metu neutralizavosi erdvinis nevienalytiškumas. Tik egzistuoja vienas niuansas — hibridinės materijos kokybiškai skiriasi nuo jas sudariusių materijų. Todėl laisvos materijos formos ir toliau juda nevienalytiškumo zonoje. Bet to judėjimo metu hibridinės materijų formos nebesusidaro.

Sintezė atsiranda tik tada, kai dėl vienu ar kitų priežasčių hibridinių materijų kiekis sumažėja. Po balanso atsistatymo sintezė nutrūksta. Bet, todėl, kad planeta dėl branduolinių procesų pastoviai praranda savo medžiagas ir dalinai atmosferą, tai tas procesas vyksta praktiškai be pertraukų. Ne tik kometos, bet ir planetos turi dujinius šleifus, dėl ko ir vyksta planetos atmosferos praradimai. Nevienalytiškumo zonoje judėdamos laisvos materijos juda nuo didesnio matmenų lygio link mažesnio. Galima kalbėti apie laisvų materijos formų judėjimą nevienalytėje erdvėje. Dėl to, kad laisvos materijos skirtingai reaguoja į vieną ir tą patį matmenų lygio skirtumą, nevienalytiškumo zonos viduje periodiškai kyla srautų turbulentos (sūkuriai). Būtent **srautų turbulentos** ir jų **nevienalytiškumas** yra **priežastys**, kurios iššaukia **žemės plutos judėjimą ir ugnikalnių išsiveržimą**. Taip pat pasidaro aiškus ryšys tarp saulės aktyvumo ir tektoninio planetos aktyvumo: saulės audros sukelia srautų galingumo pasikeitimus. Be to, kokybiniai barjerai tarp planetos lygmenų turi skirtingą laidumo lygį skirtingiems materijų srautams. Todėl tuose barjeruose vyksta neproporcingos laisvų materijos formų sankaupos, dėl ko atsiranda vidiniai turbulentiniai reiškiniai, iššaukiantys tektoninį aktyvumą.

Kaip pavyzdį paimkime kaskadas ir šešių proporcingų dydžių baseinų, kur kiekvienas sekantis yra didesnis už prieš jį esantį vienu ir tuo pačiu dydžiu. Prisipildžius viršutinei vandens talpyklai, vanduo pradeda lietus per kraštus ir pradeda užpildyti žemiau esantį, kuris du kartus didesnis už viršutinį. Prisipildžius antrajam baseinui, vanduo pradeda tekėti į trečiąjį ir t.t., ir tai vyksta tol, kol prisipildys visi šeši baseinai. Net ir tada, kai visi baseinai pilni, atitekantis vanduo per baseinų kraštus tekės žemyn. Vandens lygiai baseinuose išliks tokie patys. Tik baseino viduje vanduo sudarys sūkurines sroves. Didėjant pritekančio vandens kiekiui, didės sūkurinių srovių galingumas baseinuose. Nuo baseinų vandens paviršių išgaruojantis vanduo pasipildo pritekančiu vandeniu ir tokia sistema gali egzistuoti iki begalybės arba, bet kuriuo atveju, labai ilgai. Analogiški procesai stebimi ir formuojantis gyvybei planetoje. Po planetos susiformavimo vyksta matmenų išsilyginimas iki pradinių. Laisvos materijų formos tebejudą nevienalytiškumo zonose nuo aukštesnių matmenų lygių link žemesnių, todėl, kad **laisvosios materijos formoms erdvės matmenų nevienalytiškumo**

zonos tebeegzistuoja. Taip pat, kaip ir vanduo prisipildžius baseinui tebeteka toliau ir juda baseine, o likutis perteka į sekantį baseiną. Hibridinių materijų sintezė atsinaujina tik tada, kai planeta praranda dalį medžiagų. Tokiu būdu erdvės matmenų nevienalytiškumo zonos vyksta materijų apytaka (žr. [Puc. 14](#)), be to, materijos srautai **juda** nuo **aukštesnių matmenų lygių link žemesnių**.

Be to, ties kokybiniais barjeriais atsiranda ir laisvų materijų srautų tankio skirtumai. Tai susiję su tuo, kad, erdvės matmenims keičiantis į vieną ar kitą pusę, laisvos materijos elgiasi skirtingai. Tokiu būdu erdvės **matmenų gradientas** (skirtumas) yra gravitaciją lemiantis. Kiekvienas laisvas atomas, molekulė veržiasi link maksimaliai stabilios būsenos. Tai būsenai atitinka tam tikras matmenų lygis diapazone (1). Jeigu atomo ar molekulės matmenų lygis skiriasi nuo optimalaus, atsiranda jėga, kuri juos sugrąžina į stabilią būseną. Švytuoklė yra puikus to proceso analogas. Atitraukus nuo stabilios pusiausvyros padėties, atsiranda jėga, kuri sugrąžina švytuoklę į pradinę būseną. Bet kokia jėga atomus ir molekules stumia link matmenų lygio balanso? Jeigu mes į baseinuose cirkuliuojantį vandenį įmesime skirtingų dydžių ir svorio rutuliukų, tai vandens srovė juos išneš į jiems atitinkančius tankio lygmenis. Taip ir laisvosios materijos paskui save tempia atomus ir molekules, judėdamos didesnio matmenų lygio į mažesnį. Jeigu laisvosios materijos srautai atomus ir molekules išneša aukščiau ar žemiau balansinio matmenų lygio, tai susidaro jėga, juos sugrąžinanti į balansinę būseną. Tai susiję su tuo, kad susidaro matmenų skirtumas $\pm\Delta L$, lyginant su patvaria lygsvara. Tik sugeriant elektromagnetines bangas keičiasi atomų ar molekulių vidinis matmenų lygis. Todėl jie įgyja naują balansinį matmenų lygį:

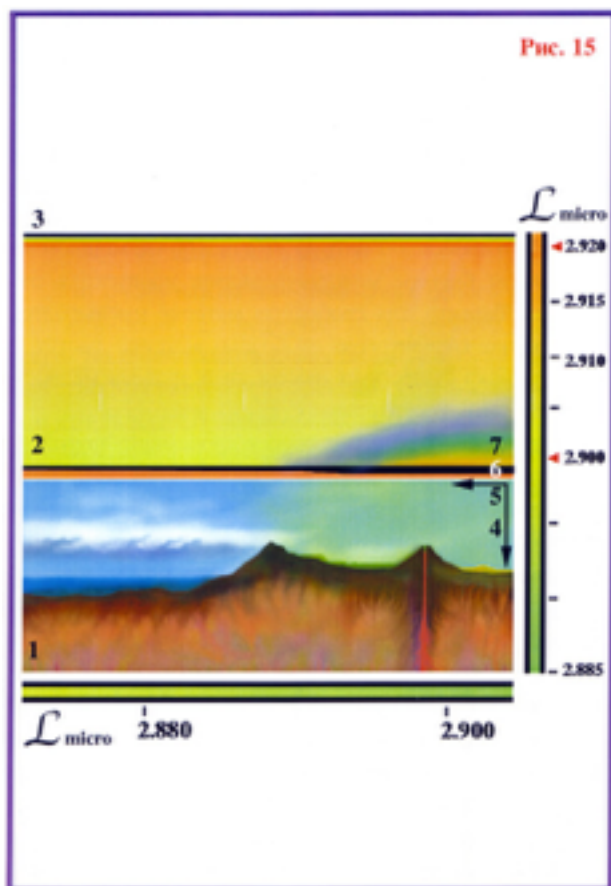
$$L_{a1} = L_a + \Delta L_\lambda \quad (13)$$

Tai labai svarbu dėl visos eilės gamtos reiškinių: atmosferinių elektrinių išlydžių, vėjo, tektoninio aktyvumo, kokybinių barjerų storio priklausomai nuo paros laiko ir t.t. Tuos reiškinius panagrinėkime detaliau, nes visi jie turi labai svarbią reikšmę gyvybės atsiradimui planetoje. Pradėsime nuo atmosferinių elektros išlydžių. Kokia jų prigimtis, kodėl jie atsiranda? Jie yra dar viena gyvybės atsiradimui **būtina sąlyga**. Be atmosferinio elektros krūvio gyvybės mūsų planetoje nebūtų atsiradę. Todėl jos (elektros) prigimties supratimas duoda raktą prie gyvybės atsiradimo dėsningumo paslapties kaip mūsų planetoje, taip ir milijarduose kitų Visatos planetų. Kaip jau buvo minėta anksčiau, laisvos materijos skirtingai reaguoja į matmenų pasikeitimus. Saulės apšviestame planetos paviršiuje saulės spindulius sugeria atmosferos molekulės ir paviršinis planetos sluoksnis. Todėl didėja tų molekulių vidinių matmenų lygis [žr. išraišką (2)]. Tai priveda prie to, kad jos visos kartu keičia bendrą apšviestos teritorijos matmenų lygį atitinkamu dydžiu ΔL . Rezultate pasikeičia kokybinio barjero storis tarp fizinės ir eterinės sferų. To barjero lygyje pradeda kauptis laisvos materijos. Tai vyksta todėl, kad esant galingesniam kokybiniam barjerui tarp lygių, barjero laidumas laisvosioms materijoms mažėja. Perteklinė laisvųjų materijų koncentracija didėja tol, kol egzistuoja pakitęs matmenų lygis apšviestoje teritorijoje.

Paraleliai tam procesui atsiranda kitas, ir ne mažiau svarbus.. **Apšviestoje teritorijoje** didėja savas matmenų lygis, tuo metu, kai **neapšviestoje teritorijoje išlieka balansinis matmenų lygis**. Tokiu būdu tarp apšviestos ir neapšviestos teritorijų susidaro matmenų skirtumas (gradientas) tarp matmenų lygių. Tas matmenų skirtumas nukreiptas išilgai planetos paviršiaus, dėl ko paraleliai tam paviršiui pradeda judėti laisvosios materijos iš zonų su didesniu matmenų lygiu (apšviestų paviršių) link mažesnių matmenų lygių zonų (neapšviesti paviršiai). Paraleliai paviršiui kilus laisvų materijų judėjimui, atsiranda atmosferinio slėgio skirtumai (žr. [Pis. 15](#)) ir sumažėja svorio jėga. Atmosferos molekulės viena su kita nesusijungusios į tvirtas (kietas medžiagos būvis) arba pusiau tvirtas sistemas (skystas medžiagos būvis), todėl erdvės matmenų skirtumai

išilgai paviršiaus priveda prie to, kad laisvų materijų srautai perneša atmosferą sudarančias molekules. **Oro masės pradeda judėti**, atsiranda vėjas.

“Išilusios” molekulės (saulės šviesą sugėrusios molekulės) patenka į neapšviestą teritoriją, kur prasideda spontaniškas (nevalingas) bangų spinduliavimas. Kitais žodžiais, savas tų molekulių matmenų lygis yra aukštesnis už neapšviestos teritorijos atmosferos matmenų lygį, ir būtent tas skirtumas išprovokuoja spontanišką bangų spinduliavimą. Savo ruožtu, “šaltos” molekulės turi savo matmenų lygį mažesnį, negu matmenų lygis apšviestos teritorijos, kas provokuoja masiškai sugerti Saulės spindulius ir apšviestos teritorijos paviršiaus šiluminius spindulius. Palaipsniui išsilygina apšviestos teritorijos matmenų lygis su molekulių matmenų lygiu. Jeigu “šaltųjų” molekulių matmenų lygis labai skiriasi nuo apšviestos teritorijos matmenų lygio, tas lygis pradeda mažėti. Kai apšviestos teritorijos matmenų lygis nusileidžia iki taip vadinamo “rasos” taško, vandens molekulės iš dujinės būsenos pereina į skystą būvį. Iškrepta rasa. Jeigu tai vyksta debesų lygyje, lašų susidarymo procesas įgauna grandininį charakterį ir pradeda lyti. To proceso metu kokybinio barjero būvis tarp eterinio ir fizinio lygių sugrįžta prie normos. Tuo atveju, kai procesas vyksta staiga ir greitai, kokybinio barjero lygyje susikaupusios laisvosios medžiagos išteka kaip lavina. Tada susidaro atmosferiniai elektriniai išlydžiai — **žaibai**. To analogija gali būti upės užtvanka, kai atidaromi visi šliuzai ir visas susikaupęs vanduo vienu metu išlaisvėja. Periodiškas dienos ir nakties kaitaliojimas visus anksčiau aprašytus procesus paverčia dėsningais ir natūraliais. Kitais žodžiais, **gyvybės atsiradimas** yra **natūralus ir dėsningas** etapas planetos evoliucijoje, kuri turi **atmosferą, vandenį, periodišką dienos ir nakties pasikeitimą**.

Labai svarbus parametras — **planetos paros ilgumas**, kuris priklauso nuo planetos dydžio ir sukimosi greičio aplink savo ašį. Gyvybės atsiradimui optimalios planetos, kurių planetinė para sudaro **18 - 48** žemiškųjų valandų. Esant trumpesnei planetinės paros trukmei, aukščiau aprašyti procesai nepasiekia lygio, prie kurio vyksta aktyvus atmosferų masių judėjimas ir atmosferiniai elektros išlydžiai, be kurių organinės gyvybės atsiradimas neįmanomas. Tokiose planetose gyvybė gali atsirasti tik tada, jeigu planetos paviršių pasiekiantis žvaigždės spinduliavimo intensyvumas sumažėtų iki atitinkamo lygio. Tik esant žvaigždės spinduliavimo lygiui, prie kurio apšviestas planetos paviršius neperkaista, atsiranda sąlygos gyvybės atsiradimui. Paprastai tos sąlygos atsiranda paskutinėje žvaigždės evoliucijos stadijoje ir nors tada ir atsiranda gyvybė, ji nespėja išsivystyti iki

sudėtingų formų iki tol, ko žvaigždė žūna.

Ir taip, **gyvybės atsiradimas** planetose yra **dėsningas ir natūralus žvaigždžių sistemos evoliucijos** etapas. **Gyvybė mūsų planetoje Žemė NEgalėjo NEatsirasti...**

2 Skyrius. Gyvoji materija.

Gyvybės atsiradimo dėsningumai kosmose

Klausimas apie gyvybės atsiradimą mūsų planetoje visada buvo „kertiniu akmeniu“. Filosofai, mokslininkai nuo senovės laikų bandė atskleisti gyvybės atsiradimo paslaptį. Apie gamtos prigimtį buvo kuriamos įvairios teorijos, hipotezės. Visos jos bazuojasi ant postulatų (teiginių, kurie priimami be įrodymų). Kad tas teorijas išlaikytų gyvybingomis, vėliau sugalvodavo naujus ir naujus postulatus. Šiuo metu visos egzistuojančios „teorijos“ kaip pagrindą turi dešimtis, o kartais ir šimtus postulatų. Prie jų prisideda ir šiuolaikinė fizika. Informacija, kurią žmonija sukaupe dvidešimtojo amžiaus pabaigai, tas teorijas pavertė **neveiksniomis**. Tame tarpe ir fiziką. Dvidešimtojo amžiaus paskutiniame ketvirtadalyje padaryti atradimai branduolinės fizikos srityje suardė paskutines šiuolaikinės fizikos atramas. Pagrindinis fizikos dėsnis – **materijos tvarumo dėsnis** – buvo sunaikintas branduolinės fizikos mokslininkų atliktais eksperimentais. To postulato esmė – kad **materija iš niekur neatsiranda ir niekur nedingsta**. Pritaikant dalelių sintezei, tą postulatą galima užrašyti sekančia išraiška:

$$m_1 + m_2 \geq m_3 \quad (1)$$

Kitais žodžiais, sintezės metu atsiradusios dalelės masė privalo būti didesnė arba lygi ją sudarančių dalelių masei. Eksperimentų rezultatai branduolinės fizikos mokslininkams sukėlė šoką, iš kurio jie negali atsipeikėti ir iki šių dienų. Viskas „tik“ dėl to, kad kai kurių eksperimentų metu susidariusios dalelės masė keliais lygiais viršijo bendrą masę dalelių, kurios sudarė naująją:

$$m_1 + m_2 \ll m_3 \quad (2)$$

Realūs eksperimentai, realūs prietaisai, o rezultatai – absoliučiai fantastiški. Medžiaga atsirado iš niekur. Be to, nukrypimus nuo dėsnio neįmanoma paaiškinti galimiems prietaisų netikslumams. Prietaisai su daugiau negu penkių procentų paklaida moksliniuose tyrinėjimuose praktiškai nenaudojami. Todėl, kai rezultatai keletą kartų skiriasi nuo laukiamų, prietaisų paklaidos jokios reikšmės neturi.

Esmė tame, mokslininkai **neturi, o ir negali turėti** tam jokio **paaiškinimo**. Tie reiškiniai, kuriuos mokslininkai stebi prietaisų pagalba arba vizualiai, yra realių gamtos dėsnų **išraiška**. **Realūs gamtos dėsniai formuojasi makrokosmoso ir mikrokosmoso lygiuose**. Viskas, su kuo žmogus susiduria savo gyvenime, yra tarp **makrokosmoso** ir **mikrokosmoso**. Būtent todėl, kai žmogus prietaisų pagalba sugebėjo pažvelgti į mikropasaulį, jis pirmą kartą susidūrė su gamtos dėsniais, o ne su jų išraiškomis. Materija neatsirado iš niekur. Viskas daug paprasčiau ir tuo pat metu sudėtingiau: tai, ką žmogus **žino apie materiją** ir galvoja kaip apie **išbaigtą, absoliutų supratimą**, iš tikrųjų yra tik maža to supratimo dalis. Materija iš tikrųjų niekur nedingsta ir iš niekur neatsiranda; iš tikrųjų egzistuoja **Materijos Tvarumo Dėsnis**, tik jis ne toks, kokiu jį

įsivaizduoja žmonės... Tokiu būdu, egzistuojančios mokslinės teorijos, kurios pagrįstos postulatais, pasirodė mirusios nuo pat jų atsiradimo. Jie negalėjo pateikti nors kiek suprantamesnio ir logiško paaiškinimo.

Idealia teorija galima pavadinti tokią teoriją, kuri savo fundamente turi keletą arba vieną postulatą. Tokia teorija egzistuoja – dieviškojo viso kas egzistuoja atsiradimo teorija:

“Iš pradžių Dievas sukūrė dangų ir žemę. Žemė buvo tuščia ir nyki, ir tamsa ją gaubė; Ir Dieviškoji Dvasia sklandė virš vandens. Ir Dievas pasakė: tebūnie šviesa. Ir šviesa atsirado. Ir pamatė Dievas, kad šviesa gerai; ir atskyrė Dievas šviesą nuo tamsos. Ir pavadino Dievas šviesa dienos vardu, o tamsą nakties. Ir buvo vakaras, ir buvo rytas: viena diena. Ir Dievas pasakė: tegul būna sausuma vandens viduryje, ir tegul ji vandenį atskiria nuo vandens. Ir sukūrė Dievas žemę; ir atskyrė vandenį, kuris po žeme nuo vandens, kuris virš žemės. Ir pasidarė taip.

Ir pasakė Dievas: tegul susirenka į vieną vietą vanduo, kuris po dangumi, ir tegul atsiranda sausuma. Ir pasidarė taip. Ir sausumą Dievas pavadino žeme, o surinktus vandenį pavadino jūromis. Ir pamatė Dievas, kad tai gerai. Ir pasakė Dievas: tegul žemė pasidengia žaluma, žole, kuri barstys sėklas, derlingais medžiais, kurie nokins įvairių rūšių vaisius ir barstys sėklas į žemę. Ir pasidarė taip. Ir apaugo žemė žaluma, žolėmis, kurios barstė sėklas, ir medžiais, kurie nokino vaisius pagal savo rūšį. Ir pamatė Dievas, kad tai gerai. Ir buvo vakaras, ir buvo rytas: trečia diena.

Ir pasakė Dievas: tegul bus šviesuliai dangaus skliaute, kad atskirtų dieną nuo nakties ir laiku pažymėtų dienas ir metus; Ir tegul bus jie šviesuliais dangaus skliaute, kad šviestų į žemę. Ir pasidarė taip. Ir sukūrė Dievas du šviesulius didingus: didelį šviesulį, kad dieną tvarkytų, ir mažesnę šviesulį, kad naktį tvarkytų, ir žvaigždes; Ir sudėjo juos Dievas į dangaus skliautą, kad šviestų į žemę. Ir valdytų dieną ir naktį, ir atskirtų šviesą nuo tamsos. Ir pamatė Dievas, kad tai gerai. Ir buvo vakaras, ir buvo rytas: ketvirtoji diena.

Ir pasakė Dievas: tegul vanduo sutveria gyvastį; ir paukščiai tegul skraido virš žemės dangaus erdvėje. Ir sukūrė Dievas dideles žuvis ir visokius panašius gyvius, kurios sutvėrė vanduo pagal jų rūšis, ir įvairius paukščius plunksnuotus pagal jų rūšis. Ir pamatė Dievas, kad tai gerai. Ir palaimino juos Dievas, sakydamas: veiskitės ir dauginkitės ir pripildykite vandenį jūrose; o paukščiai tegul dauginasi žemėje. Ir buvo vakaras, ir buvo rytas: penkta diena.

Ir pasakė Dievas: Tegul sutveria žemė gyvastį visokią, gyvulius ir šliužus, ir žvėris pagal jų rūšį. Ir pasidarė taip. Ir sukūrė Dievas sausumos žvėris pagal jų rūšis, ir gyvulius pagal jų rūšis, ir šliužus įvairiausias pagal jų rūšis. Ir pamatė Dievas, kad tai gerai.

Ir pasakė Dievas: sukursiu žmogų pagal atvaizdą Savo, panašų į Save; ir tegul valdo jie žuvis jūrinės, ir dangaus paukščius, ir gyvulius ir visą žemę ir viską, kas prie žemės. Ir sukūrė Dievas žmogų pagal Savo išvaizdą, pagal Dievo išvaizdą jį sukūrė; vyrą ir moterį sukūrė jis.

Ir palaimino juos Dievas, ir pasakė jiems Dievas: veiskitės ir dauginkitės, ir užpildykite žemę, ir įsisavinkite ją, ir valdykite žuvis jūrose, ir visa kas gyva žemėje. Ir pasakė Dievas: štai, aš jums daviau įvairias sėklas barstančias žoles, ir visokius

medžius, kurie nokina vaisius ir barsto sėklas, jums tai bus maistas; O visiems žemės žvėrimis, visiems dangaus paukščiams ir viskam, kas žeme šliaužioja ir kuriuose siela gyva, atidaviau maistui visą žalumą.

Ir pasidarė taip. Ir pamatė Dievas, ką jis sukūrė ir kad jam neblogai pasisekė. Ir buvo vakaras, ir buvo rytas: šeštoji diena. Taip užbaigti dangus ir žemė ir visa jų kariauna. Ir pabaigė Dievas septintą dieną Savo darbus, kuriuos jis padarė, ilsėjosi jis septintą dieną po visų Savo darbų, kuriuos padarė. Ir palaimino Dievas septintą dieną ir nušvietė ją kaip poilsio dieną po visų Savo darbų, kuriuos Dievas darė ir kūrė...» 3

Ideali teorija, ar ne tiesa? Tik vienas postulatas — **Ponas Dievas**. Jis neaiškina, o viską priima kaip savaime suprantama. Visa kita yra Dievo Tvarinio rezultatas. Logiškai nepriekaištingai sudėliota. O faktiškai, **raktas į pasaulėžiūrą** tuo pačiu metu yra ir **to supratimo spyna**. Uždaras ratas be pradžios ir pabaigos. Bet nemanau, kad tokia "ideali" teorija gali tenkinti bet kurį žmogų, kurio tikslas **pažinti mus supantį pasaulį**. Bet, kaip nekeista, daugelis mokslininkų, kurie turėjo tokį tikslą, neišvengė Pono Dievo "idealios" teorijos "šalutinių efektų" poveikio. Kaip neišvengiamą faktą visi priima, kad žmogus yra Paties Pono Dievo kopija: "...Ir sukūrė Dievas žmogų pagal Savo išvaizdą, pagal Dieviškąją išvaizdą..." Žinoma, gana malonu save jausti **Pono Dievo kopija**. Ir dėl to manyti, kad viskas, ką žmogus sugeba atlikti mus supančio pasaulio pažinimui, yra riba, visų sugebėjimų viršūnė, kad visi mūsų jutimo organai yra gyvosios materijos vystymosi viršūnė. Kitaip, kaip gi įmanoma paaiškinti tą faktą, kad "mokslininkai" pripažįsta tik tai, ką gali pačiupinėti savo rankomis?

Natūralu, kad žmogus gali suprasti tik tai, kas perėjo per žmogiškus jutimo organus. Prie to dar reikia visada prisiminti, kad jie — **ne galimybių viršūnė, o tik pirmas Proto išsivystymo lygis** ir pabandyti rasti ir sustiprinti plonas ir silpnas informacijos gijas, kurios į žmogaus **smegenis** prasiskverbta tais jutimo organais. Būtina save ir savo smegenis vystyti tol, kol tos "plonos ir silpnos gijos" nepavirs į galingus srautus. Ir tada daugelis **gamtos paslapčių** pasiduos švenčiančio **Proto** malonei... O kol taip neatsitiko, pabandykime žengti **pirmuosius žingsnius Išminties Keliu...**

Ir taip, kokios sąlygos turėjo susidaryti planetoje, kad atsirastų galimybės užgimti gyvybei?

Tokių sąlygų keletas:

1. **Pastovaus matmenų skirtumo egzistavimas** ζ. Pastovaus matmenų skirtumo dydis ir erdvės kvantavimo koeficientas γ_i (nusakantis duoto tipo materijos formų kiekį, kurios gali susilieti to skirtumo ribose) nusako galimos gyvybės evoliucinį potencialą. Tų dydžių kartotinumai — kriterijus, leidžiantis suprasti apie kokybinių barjerų (lygių) kiekį, kurie galimi tų matmenų lygių ribose. Kokybinių barjerų lygių kiekis charakterizuoja galimų gyvybės formų įvairovę. Tame tarpe — galimybės proto atsiradimui ir jo vystymuisi.

2. Vandens egzistavimas. Vanduo yra mūsų planetoje egzistuojančios organinės gyvybės pagrindas. Žinoma, egzistuoja gyvybės formos ne tik baltymų pagrindu. Bet pradžiai būtina išnagrinėti baltyminės gyvybės formų atsiradimo dėsninumus. Būtina suprasti, kas vyksta mūsų nuosavame name prieš tai, kaip žvalgytis po svetimus.

3. Atmosferos egzistavimas. Atmosfera yra gana dinamiška ir aktyvi mūsų planetos dalis. Ji greitai ir staigiai reaguoja į išorinės aplinkos pasikeitimus, kas labai svarbu gyvybės atsiradimui. **Degunies ir anglies dvideginio** atmosferoje egzistavimas – požymis, kad planetoje yra baltyminė gyvybė. Atmosfera neturi būti labai tanki ar per daug išretėjusi. Prie labai tankios atmosferos žvaigždės spinduliai nepasiekia planetos paviršiaus ir jo neįšildo. Apatiniai atmosferos sluoksniai nesugeria žvaigždės spindulių ir šiluminio planetos paviršiaus spinduliavimo. Dėl to **nesusidaro matmenų skirtumas** tarp apšviestos ir naktinės planetos dalių. Ir, kaip to rezultatas, **nevyksta atmosferos masių ir apatinių atmosferos sluoksnių judėjimas**. Nesant matmenų gradiento (skirtumo) išilgai planetos paviršiaus, **nesusidaro atmosferiniai elektriniai išlydžiai**. Per daug išretėjusioje atmosferoje, apatiniai atmosferos sluoksniai turi galimybę sugerti žvaigždės spindulius ir paviršiaus šiluminį spinduliavimą. Bet dėl išretėjusios atmosferos **nesusidaro atmosferos masių judėjimo**. Kaip žinoma, atmosferos dydis ir tankumas priklauso nuo planetos masės. Todėl tik planetos, kurios pagal dydį ir masę panašios į mūsų planetą Žemę, turi maksimaliai palankias sąlygas atsirasti baltyminei gyvybei. Atmosfera neturi būti **nei** per daug “**sunki**”, **nei** per daug “**lengva**”.

4. Periodiško dienos ir nakties keitimosi egzistavimas. Planetinės paros **neturi** būti **nei labai trumpos** ir **nei labai ilgos**. Planetos, kurių planetinės paros ilgis yra diapazone tarp 18-48 žemiškųjų valandų, turi palankiausias sąlygas gyvybės atsiradimui. Priminsiu, kad planetinės paros dienos metu dėl žvaigždės spindulių ir paviršiaus šiluminio spinduliavimo sugėrimo apšviestos dalies matmenų lygis auga, tuo metu, kaip naktinėje planetos dalyje atmosferos matmenų lygis lieka toks pat ar net sumažėja. Naktinės dalies planetos (neapšviestos) paviršiaus matmenų lygis susidaro kaip atvėsimo rezultatas (atmosferos molekulės išspinduliuoja šilumines bangas). Dėl to tarp apšviestos ir neapšviestos planetos zonų susidaro **matmenų gradientas (skirtumas)**. Pasiėkus atitinkamą matmenų skirtumo lygį, atsiranda planetos **apatinių atmosferos sluoksnių judėjimas** išilgai to skirtumo. Jeigu planetinės paros ilgumas nedidelis, matmenų skirtumas **nepasiekia** lygio, prie kurio atsiranda kokie nors planetos apatinių atmosferos sluoksnių judėjimai. Jeigu planetinės paros ilgumas **didelis**, matmenų skirtumas tampa toks didelis, kad priveda iki galingų ir ilgalaikių atmosferinių audrų ir uraganų, dėl ko sunaikinamas viršutinis planetos grunto sluoksnis, dėl ko negali vystytis planetos flora. Audringas planetos atmosferos būvis taip pat iššaukia planetos vandenynų viršutinių vandens sluoksnių judėjimą, kas, savo ruožtu, neleidžia atsirasti gyvybei vandenyje.

5. Atmosferinio ir elektrinių išlydžių egzistavimas. Atmosferinių elektrinių išlydžių metu jūros vandenyje vyksta **organinių molekulių sintezė**. Iškvos zonoje susidaro papildomi erdvės iškreipimai (matmenų lygio pasikeitimai), prie kurių vandenyje ištirpę neorganinių molekulių junginiai kokybiškai nauja tvarka jungiasi tarpusavyje ir sudaro organinius junginius, kurie

panašūs į vieno tipo atomų grandinėles. Tik galingi atmosferiniai elektriniai išlydžiai gali sukurti reikalingas sąlygas, prie kurių matmenų lygiai pasiekia kritinius dydžius. Kiekvieno atomo dvi laisvos elektroninės jungtys sugeba prisijungti kaip laisvus jonus, taip ir kitas molekules-grandinėles. Atmosferiniai elektriniai išlydžiai kyla dėl kokybinio barjero storio skirtumų tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų. Kai naktis savo apdangalu apgaubia žemę, paviršinis planetos sluoksnis pradeda vėsti ir spinduliuoti šiluminės bangas. Ir, kaip bet kokio spinduliavimo metu, išspinduliuojamo atomo ar molekulės matmenų lygis mažėja. Kai vienu metu ribotoje teritorijoje (plotas, kuris dienos metu apšviestas saulės spindulių) tai vyksta su trilijonų trilijonais atomų ir molekulių, visos tos teritorijos matmenų lygis mažėja. Jeigu per dieną atmosfera ir planetos paviršius labai įkaito, o naktį įvyko staigus atvėsimas, įvyksta **matmenų lygio šuolis**. Tuo metu Kokybinio barjero lygmenyje susikaupusios laisvos materijos lavina garma žemyn. Įvyksta elektros iškrova tarp atmosferos ir žemės paviršiaus 4 .

Ir taip, gyvybės atsiradimui **būtinios sąlygos**:

- θ **pastovūs matmenų skirtumai,**
- θ **vanduo,**
- θ **atmosfera,**
- θ **periodiški dienos ir nakties pasikeitimai,**
- θ **atmosferiniai elektros išlydžiai.**

Gyvybė automatiškai atsiranda visose planetose, kur tik egzistuoja aukščiau išvardintos sąlygos. Planetų Visatoje — **milijardai**. Mūsų planeta žemė nėra koks nors išskirtinis ir unikalus gamtos tvarinys. Visatoje yra ir vystosi **milijardai civilizacijų**, kaip humanoidinio tipo, taip ir daugybė **kitų protingos gyvybės tipų**. Humanoidinė protingos gyvybės forma — labiausiai paplitusi Visatoje. Tai susiję su tuo, kad protas gimsta tik esant atitinkamam ekologinės sistemos išsivystymo lygiui. Kiekviena ekologinė niša ją užimančioms rūšims pateikia atitinkamus reikalavimus, tokius kaip: matmenys ir gyvų organizmų forma, kiekybinė ir kokybinė maisto sudėtis, atitinkamas gyvybinių procesų periodiškumas. Evoliucijos eigoje tik prie tų sąlygų sugebėję prisitaikyti organizmai galėjo išgyventi. Susiformavus ekologinei sistemai, kaip mutacijos rezultatas, ir toliau atsiranda naujos rūšys. Naujos rūšys privalo būti geriau prisitaikiusios prie aplinkos sąlygų (ekologinės nišos), negu rūšys, kurios tą nišą jau užima. Tuo atveju jos pajėgios **ištumti** „šeimininkus“ iš butų (ekologinių nišų). Tokiu būdu, apie proto atsiradimo galimybes galia kalbėti **tik esant atitinkamam ekologinės sistemos išsivystymo lygiui**. Be to, rūšys, kurios turi duomenų vystytis protui, gali užimti **vieną** arba **keletą ekologinių nišų**, dažniausiai, labai artimų. Būtent todėl daugelis Visatos civilizacijų — **humanoidinio tipo** 5. Gyvybės atsiradimas mūsų planetoje — dėsningas procesas, ir būtų kvaila nematyti tokio akivaizdaus fakto. Idėjomis apie Žemės išskirtinumą pridengiama baimė prieš faktą, kad Visatoje egzistuoja **daugybė kitų civilizacijų**.

4 Detaliau apie šias ir kitas gyvybės atsiradimui būtinas sąlygas žr. 1 skyrių.

5 Detaliau apie tai sekančiuose skyriuose.

Pripažinimas, kad Visatoje egzistuoja kitos gyvybės ir kitos civilizacijos, mūsų civilizacijai ir kiekvienam atskirai paimtam planetos Žemės gyventojui ne tik kad nepalieka vietos **“išskirtinumui”** ir **“panašumui į Dievą”**, bet ir reikalauja žmonijos atsakingumo už elgesį su gamta ir pačia savimi. Vieninteliškumo idėja leidžia “nurašyti” daug klaidų ir nusikaltimų, padarytų kaip visos civilizacijos bendrai paėmus, taip ir atskirų šalių ir asmenybių. “Nepraminti” keliai — labai geras pasiaiškinimas dėl viso to... Bet apie tai vėliau. O dabar panagrinėkime, kaip prie visų paminėtų **būtinų sąlygų** atsiranda ir vystosi gyvybė.

Kaip visiems žinoma, jūrų vanduo tapo gyvybės lopšiu. Jame yra praktiškai visi cheminiai elementai ir daugelis jų junginių. Atmosferos elektros išlydžių metu deformuojasi erdvė. Vandenyje, kurį perveria tie išlydžiai (žaibai) susidaro matmenų lygis, prie kurio keturvalentiniai elementai (anglis, kremnis, fosforas) pradeda jungtis į grandines. To proceso metu susidariusios molekulės turi ne tik struktūrinius skirtumus, bet ir naujas kokybes. Kokios gi naujos kokybės atsiranda jungiantis tiems patiems atomams, bet kita struktūrine tvarka? Kas mus priverčia išskirti atomus, sudarančius vieną struktūrinį darinį nuo tų pačių atomų, sudarančius kitą struktūrinį darinį? Kodėl vienu atveju struktūros **neorganinės**, o kitu — **organinės**?

Pabandykime suprasti, prie ko priveda skirtingos molekulių struktūros. Patyrinėkim neorganines junginių struktūras — **kristalus**. Kristalai yra tokie erdviniai junginiai, kur atomai vienas nuo kito išsidėstę praktiškai vienodais atstumais. Tie atstumai palyginami su pačių atomų išmatavimais ($10^{-14}...10^{-12}$ metro). Be to, jie (atstumai) praktiškai vienodi visomis erdvinėmis kryptimis (deimantas) arba tapatūs kiekvienoje erdvinėje plokštumoje (grafitas). Tie kristalai sudaryti iš **anglies (C)** atomų, bet jie yra ne tik gyvų organizmų pagrindas, bet ir organinių molekulių ([Pis.16](#) ir [Pis.17](#)). Kame priežastys to, kad tie patys anglies atomai, susijungia kita erdvine tvarka, tapo gyvosios gamtos fundamentu? O jos (priežastys) — organinių molekulių kokybinių ypatybių pasekmės (žr. [Pis.18](#) ir [Pis.19](#)).

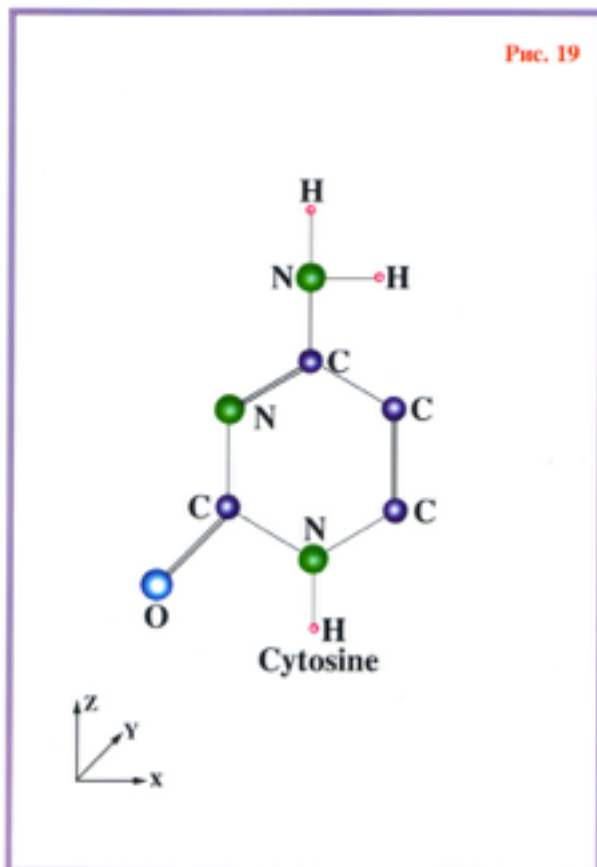
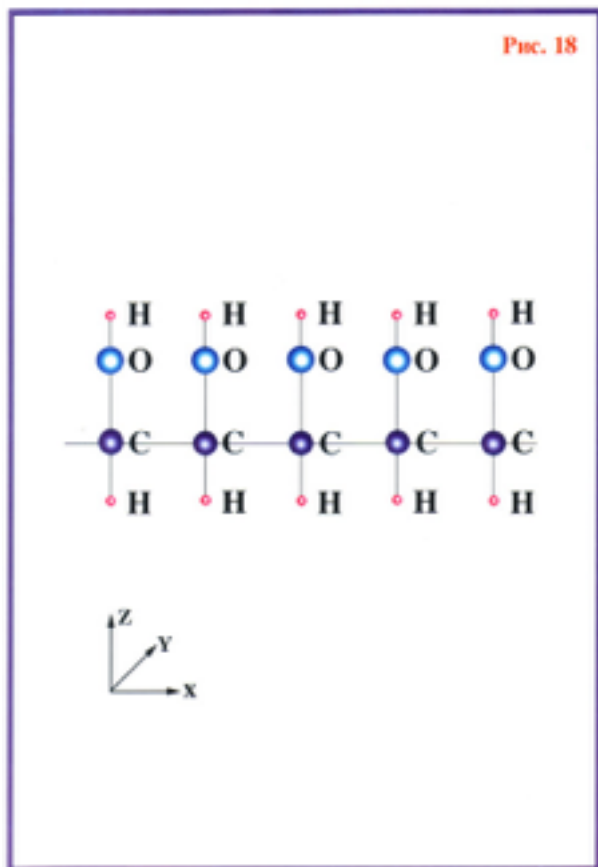
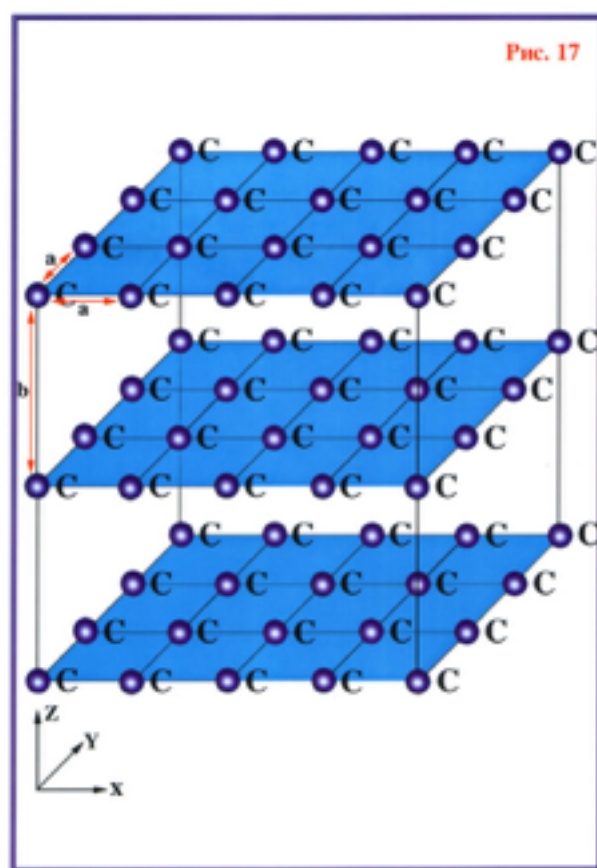
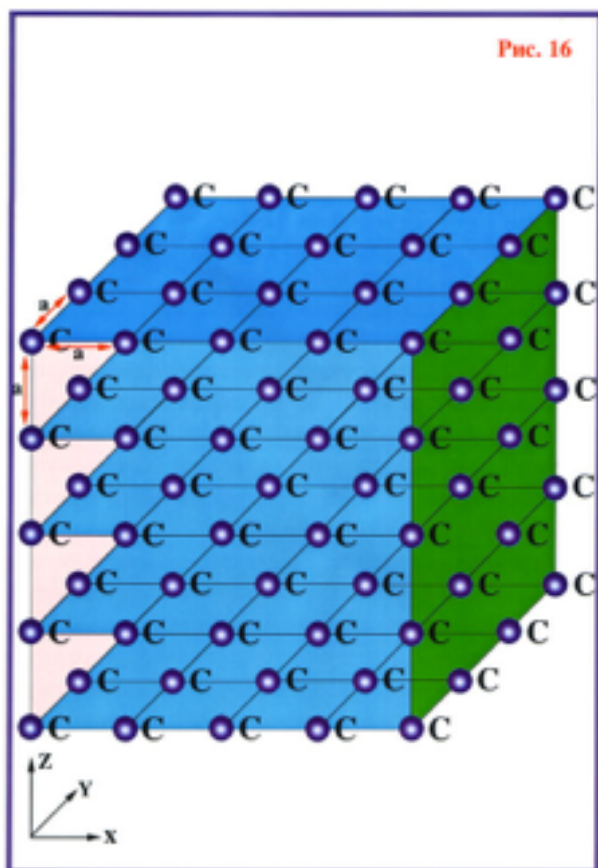
Organinių molekulių kokybinės ypatybės sekančios:

1. Organinių molekulių erdvinė struktūra įvairiomis erdvinėmis kryptimis nevienalytė.

2. Organinių molekulių molekulinis svoris kinta nuo kelių dešimčių iki kelių milijonų atominių vienetų.

3. Organinių molekulių molekulinio svorio netolygus pasiskirstymas įvairiomis erdvinėmis kryptimis.

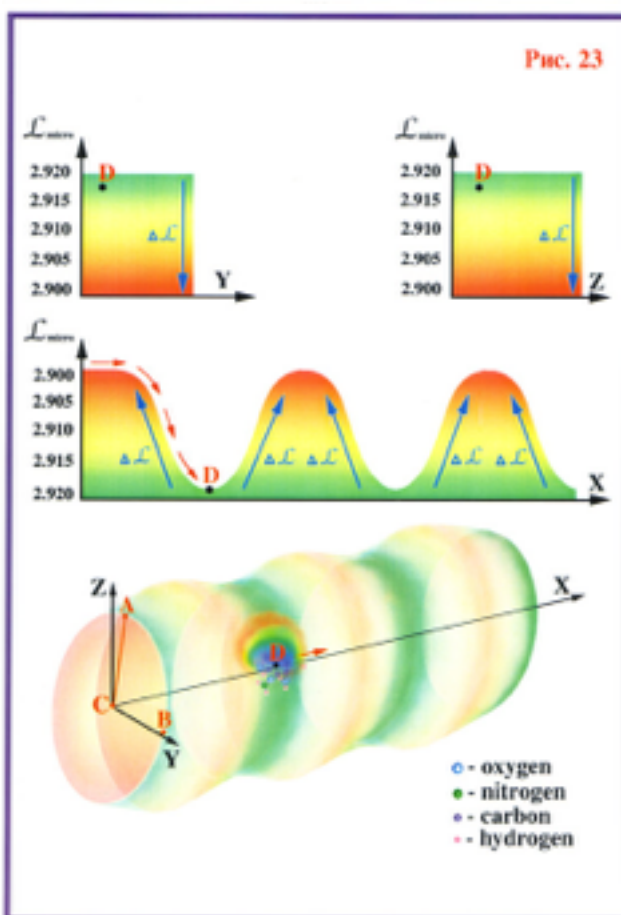
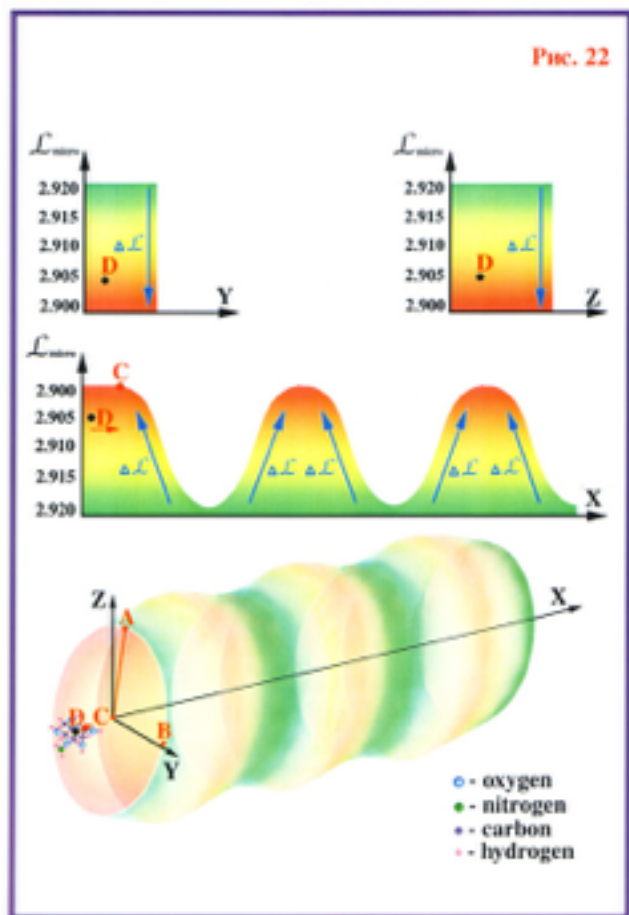
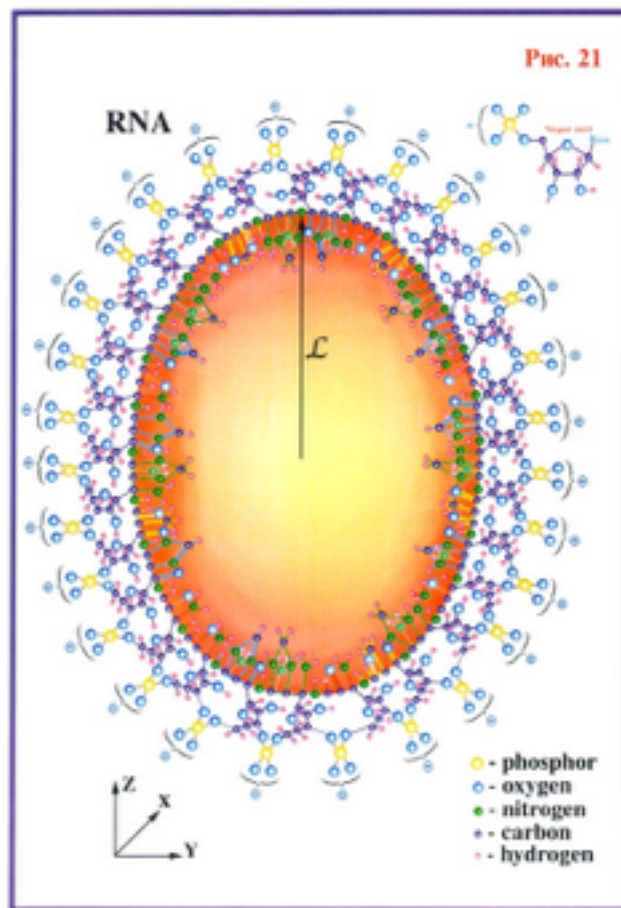
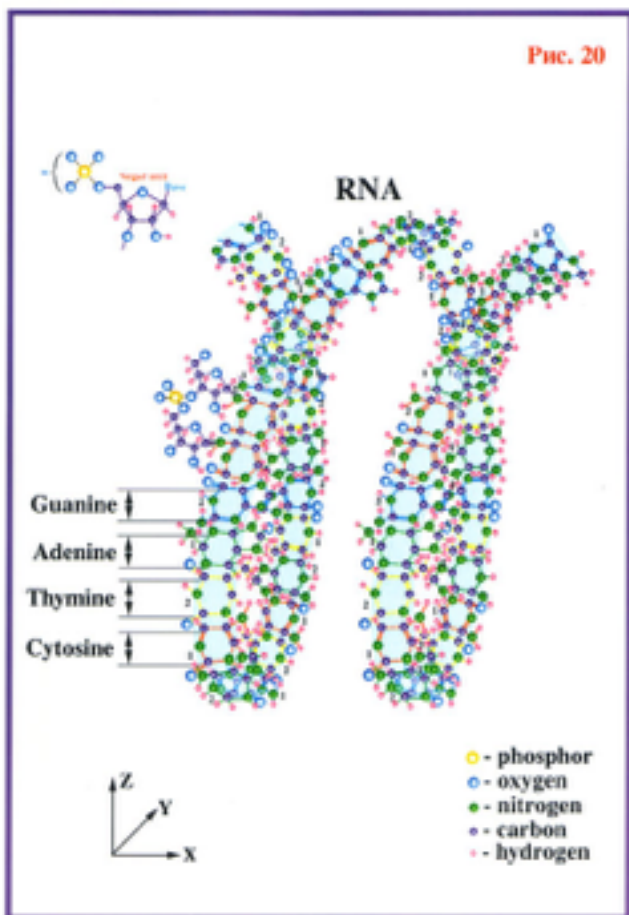
Dėl aukščiau paminėtų kokybinių ypatumų, organinės molekulės ją supančią **mikroerdvę** visomis erdvinėmis kryptimis **veikia nevienodai**. Ypač ryškiai tai išreikšta **RNR** ir **DNR** molekulėse (žr. [Pis.20](#) ir [Pis.21](#)). Tas molekules sudarantys atomai, sukuria ilgą, į spiralę susuktą grandinę. Būtent **spiralinė** erdvinė **RNR** ir **DNR** molekulių forma sukuria būtinas kokybes **GYVOSIOS MATERIJS** atsiradimui. Kokios gi tos **būtinios savybės** sukuria gyvybės stebuklą? Kas leidžia kalbėti apie naują materijos evoliucijos etapą — gyvosios materijos evoliuciją, **gyvybės** evoliuciją? Pabandykime suprasti stebuklą, kuris pagimdo gyvybę...

Vidinis molekulių **RNR** ir **DNR** molekulių spiralių tūris sukuria savotišką tunelį. Spiralinė molekulė labai stipriai veikia to tunelio mikroerdvės matmenų lygį. Be to, tas poveikis į vidinį tunelio tūrį nevienodas įvairiomis erdvinėmis kryptimis (žr. [Pis.22](#)). Prisiminkime, kad kiekvienas atomas aplink save veikia mikroerdvės matmenis. Tą junginį sudarantys atomai sukuria kombinuotą visų atomų poveikį į molekulės mikroerdvės matmenis. Be to, didelę reikšmę turi kiekvieno į junginio sudėtį įeinančio atomo poveikio erdvinė orientacija. Spiralinė **RNR** ir **DNR** molekulių struktūra sukuria sąlygas, prie kurių poveikis į daugelio ją sudarančių atomų matmenis sukonzentruotas tų molekulių spiraliname tūryje. Molekulių **RNR** ir **DNR** išorinio spiralės tūrio matmenys patiria tik nedidelius pasikeitimus. Būtina pažymėti, tų spiralių vidinio tūrio matmenys skirtingomis erdvinėmis kryptimis nevienodi. Išilgai spiralės vijų susidaro periodiškai pasikartojantys matmenų skirtumai (žr. [Pis.22](#)). Tie skirtumai vidiniame tūryje sukuria **stovinčią matmenų bangą** (matmenų banga, kurios parametrai nesikeičia erdvėje ir laike). Radialinėmis kryptimis molekulių **RNR** ir **DNR** spiralės sukuria sklandų matmenų skirtumą (žr. [Pis.23](#) ir [Pis.24](#)). Būtent **stovinti matmenų banga**, kurią sukuria molekulių **RNR** ir **DNR** spiralinės struktūros, yra gyvybės atsiradimui **PAKANKAMA SĄLYGA**. Pasistenkime išsiaiškinti, kodėl būtent taip.

RNR ir **DNR** molekulės yra vandens terpėje. Jūrinis vanduo, kuriame ir užgimė pirmoji gyvybė, turi didžiulį kiekį organinės ir neorganinės kilmės molekulių ir jonų. Visos tos molekulės ir jonai chaotiškai juda. Dėl to judėjimo molekulės ir jonai periodiškai papuola į vidinius **RNR** ir **DNR** molekulių spiralių tūrius. **Ir gimsta gyvybės stebuklas!..** To stebuklo paslaptis labai paprasta. Vidinis **RNR** ir **DNR** molekulių spiralių tūris yra spąstai visoms ten patekusioms molekulėms. **RNR** ir **DNR** molekulių spiralių viduje esantis radialinis matmenų skirtumas sulauko į tą gaudyklę patekusias molekules. Be to, radialinis matmenų skirtumas priverčia laisvasias materijas judėti išilgai to skirtumo. Todėl **susidaro gravitacinės jėgos, kurios nukreiptos link RNR ir DNR spiralių ašies** (žr. [Pis.23](#)). Todėl visos molekulės, kurios pakliūna į vidinį spiralių tūrį, dėl Brauno (chaotiško) judėjimo pradeda **judėti išilgai spiralių ašies**. Taip pat, kaip upės tėkmė su savimi nešasi viską, kas tik pakely pasitaiko, radialinis skirtumas tempiasi "į nelaisvę paimtas" molekules. Tik labai greitos molekulės sugeba ištrūkti iš tos nelaisvės. Dėl to jos praranda dalį savo potencialo. Visos likusios molekulės **priverstinai juda išilgai spiralės ašies**.

Molekulės **RNR** ir **DNR** išilgai spiralės ašies sukuria matmenų skirtumo **stovinčią bangą**. Priverstinai judėdamos išilgai ašies, "belaisvės" molekulės pakliūna į skirtingų matmenų zonas. Kiekviena iš tų molekulių turi **savo** matmenų **lygį**, prie kurio ji **maksimaliai stabili**, o taip pat matmenų diapazoną, kurio ribose molekulė **nesuirdama** gali egzistuoti. Ir, kai tik priverstinai išilgai ašies judėdamos "belaisvės" molekulės papuola į zoną, kurioje **viršijami** tokioms molekulėms priimtini matmenys, jos tampa **nepatvariomis ir pradeda irti** (žr. [Pis.23](#)). Skylant molekulėms, išlaisvėja visos septynios pirminės molekulės, kurios sudaro fiziškai tankią medžiagą. Dėl to dalis išlaisvėjusių materijų vėl **sukuria naujus atomus ir molekules**, turinčius **savus matmenų lygius, kurie tapatūs skilimo zonos matmenims**. Priverstinai judėdamos išilgai ašies, naujai susikūrusios molekulės išlieka patvarios. Palikusios vidinį molekulių **RNR** ir **DNR** spiralių tūrį jos (naujosios molekulės) atsiduria vandens terpėje (žr. [Pis.24](#)).

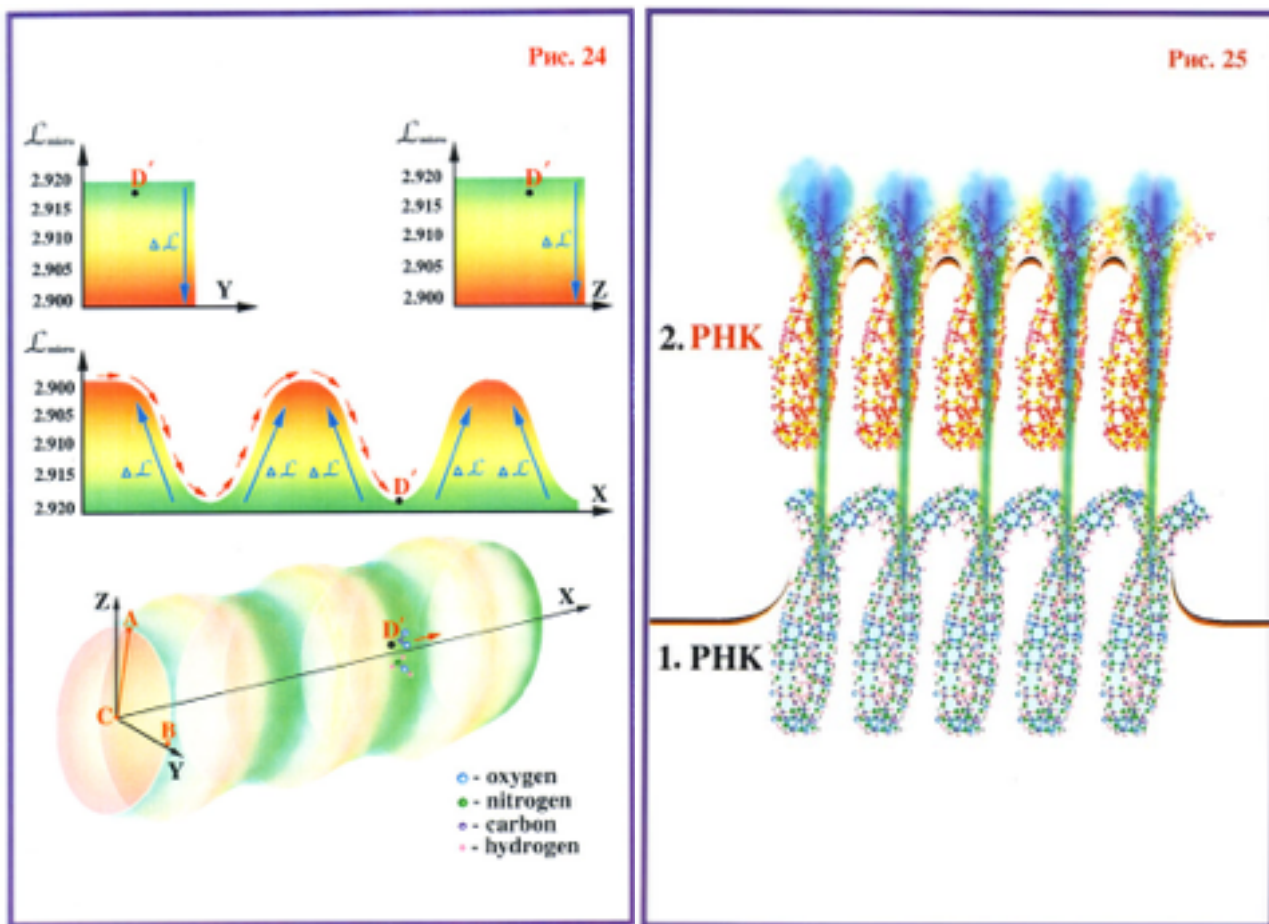
Tos molekulės dažnai chemiškai aktyvios, todėl jos agresyvios kaip **RNR** ir **DNR** molekulių atžvilgiu, taip ir kitų tarpląstelinių junginių atžvilgiu. Užbėgdami į priekį pažymėsime, kad tos molekulės, kurias toliau vadinsime **toksinais** arba **šlakais**, išvedamos už ląstelės ribų ir vėliau už organizmo ribų (daugialąsčio organizmo atveju).

Sugrįžkime prie procesų analizės, kurie vyksta vidiniame RNR ir DNR molekulių spiralinės tūryje... Kaip išaiškėjo, dalis išlaisvėjusių medžiagų sudaro patvarius atomus ir molekules. O kita dalis? Kas vyksta su ja?! Būtent šiame analizės taške mes priėjome prie **gyvybės paslapties supratimo**. Laisvos medžiagos per **kanalą tarp fizinio ir eterinio planetos lygių**, kuris susidaro vidiniame RNR ir DNR molekulių spiralių tūryje, **pradedą pertekėti į kitus lygmenis**. Prisiminkim, kad kiekviena molekulė, ypač tokia didžiulė, kaip RNR ir DNR, **aplink save deformuoja mikroerdvę**. Dėl to **deformuojasi eterinis planetos lygmuo**. Be to, deformacijos forma visiškai atitinka RNR ir DNR molekulių formą, kaip, tarp kitko visų kitų molekulių. Kai ant kelio atsiranda duobės (deformacijos), per lietu jos iki kraštų prisipildo vandeniu. Jeigu lietus ilgalaikis, lietaus vanduo, pripildęs duobes, pradeda tekėti į žemesnes vietas. Taip pat elgiasi ir laisvos medžiagos, pertekėdamos kanalais į eterinį lygmenį ir užpildydamos deformacijos formas. Jų perteklius ištrūksta iš planetos nelaisvės.

Iškyla tik vienas klausimas: **kokios išlaisvėjusios medžiagos ir kodėl** užpildo tas deformacijos formas eteriniame lygmenyje (sferoje)?

Tam, kad atsakyti į šį klausimą, prisiminkime, kad eterinis lygmuo (sfera) susidarė susiliejus šešioms laisvoms medžiagos formoms. Todėl eterinio lygmens deformacijos formas užpildo **tik medžiaga G**, kuri yra septintoji medžiaga ir neįeina į eterinės sferos hibridinių medžiagų sudėtį. Po to, kai eteriniame lygmenyje (sferoje) medžiaga **G** visiškai užpildo deformacijas, susidaro **tiksli RNR arba DNR molekulių kopija**. Susidaro taip vadinamas **RNR arba DNR molekulės ETERINIS KŪNAS** (žr. [Puc.25](#), pozicija 2.). Susidarius visaverčiam eteriniam kūnui, tarp jo, eterinės sferos ir fiziškai tankaus kūno išnyksta kokybinis barjeras, nes sistema **eterinis kūnas plus eterinė sfera struktūriškai ir kokybiškai atitinka fiziškai tankią medžiagą**. Tarp **fiziškai tankios** molekulės ir RNR arba DNR molekulių **eterinio kūno** susidaro pastovus kanalas, kuriuo išlaisvėjusios medžiagos iš toliau teka į eterinį ir kitus planetos lygmenis. Jeigu RNR arba DNR molekulių spiralių vidiniuose tūriuose "belaisvių" molekulių skilimo procesas sustos, tai eterinis molekulės kūnas arba visiškai išnyks, arba praras optimalų tankį. Kaip ir pelkė ant kelio — jeigu nebus naujo lietaus, visas vanduo iš jos išgaruos, ir ant kelio liks tik duobė... Tokiu būdu, **pastovus** "belaisvių" molekulių **irimas RNR arba DNR molekulių spiralių vidiniame tūryje yra būtina sąlyga dėl gyvybės palaikymo**. Eterinio kūno susidarymas yra **kokybiškai naujas lygis medžiagos evoliucijoje**. Į nelaisvę pakliuvusi medžiaga atrado būdą pabėgti iš to kalėjimo. Ir tas išsilaisvinimas — **gyvoji medžiaga**.

Eterinio kūno atsiradimas — gyvosios medžiagos evoliucijos pradžia. Apie visišką išsilaisvinimą iš nelaisvės galima kalbėti tame evoliucijos lygyje, kai fiziškai tanki gyvoji medžiaga evoliuciškai susikurs šešis sielos kūnus. **Siela — tai kūnų sistema, kurią, prisitaikant prie aplinkos sąlygų, sukuria gyvoji medžiaga, gyvas organizmas**.

Supratimas, kas tai yra siela, duoda raktą suprasti daugelį gyvosios gamtos reiškinių: apvaisinimą, mirtį, klinikinę mirtį, persikūnijimą, asmenybės susidvejinimą, psichinius sutrikimus ir daugelį kitų. Kiekvienas sielos kūnas **struktūriškai** yra fiziškai tankaus kūno kopija atitinkamame planetos lygmenyje. **Kokybiškai** sielos kūnai sudaryti iš skirtingo kiekio materijos formų. Materijų kiekį, kuris sudaro vieną ar kitą sielos kūną lemia planetos sferos, kurios formuojasi tas kūnas, kokybinė struktūra. Kuo mažesnis susilieusių materijų formų skaičius suformavo duotą planetos sferą, tuo didesnis materijų formų skaičius formuoja sielos kūną tame lygmenyje. Dėsningumas paprastas — septynios materijos sudaro viską mūsų Visatoje. Fiziškai tanki medžiaga susidarė susiliejus visoms pačioms septynioms materijoms. Pavyzdžiui, astralinė sfera susidarė susiliejus penkioms materijoms. Tokiu būdu, dviejų materijų kokybinis skirtumas sudaro kokybinį barjerą tarp tų sferų. Tarp tų sferų atsiradus kanalui, pradeda palaipsniui formuotis astraliniai kūnai iš **dviejų materijų**, kurios **neįeina** į **astralinės sferos hibridinių medžiagų** sudėtį. Tik tada, kai evoliucijos proceso metu gyvas organizmas susikuria **astralinį kūną iš dviejų materijų**, kurios neįeina į astralinės sferos sudėtį, tas **kokybinis barjeras išnyksta** [$5+2=7$]. Astralinio kūno tankis privalo atitikti materijų tankį, kurios sudaro astralinę sferą. Analogiški procesai vyksta ir visose kitose planetos sferose (lygmenyse). Todėl:

- θ **pilnas pirmasis mentalinis — iš trijų materijų** [$4+3=7$].
- θ **pilnas antrasis mentalinis kūnas — iš keturių materijų** [$3+4=7$].

- ⊖ pilnas trečiasis mentalinis kūnas — iš penkių materijų [2+5=7].
- ⊖ pilnas ketvirtas mentalinis kūnas — iš penkių materijų [1+6=7].

Pabaigus planetinį evoliucijos ciklą išnyksta **visi planetiniai kokybiniai barjerai**. Išskyla tik vienas klausimas: kokie gyvi organizmai sugeba praeiti tokią kokybinę evoliuciją? Tam, kad į tai atsakyti, būtina grįžti į gyvybės atsiradimo pradžia...

RNR molekulės eterinio kūno susidarymą galima laikyti **gyvybės gimimo momentu** dėl sekančių priežasčių:

1. Vandens terpėje virusas (**RNR** molekulė baltyminiame apvalkale) sukuria patvarų eterinį kūną ir pastovų "pavergtų" molekulių skilimą.

2. Susikaupus būtinam nukleotidų skaičiui, prasideda **RNR** molekulės ir jos baltyminio apvalkalo dubliavimo procesas.

Būtent dėl sugebėjimo susikurti dublius — **dauginimasis** — virusus galima pavadinti pirmaisiais gyvais organizmais **6**.

Sekanti gyvosios materijos vystymosi pakopa — vienaląsčių organizmų atsiradimas. Jų pranašumas prieš virusus tame, kad daugiasluoksniė ląstelinė membrana ląstelės viduje sukuria pastovią cheminę terpę. Be to, ląstelinė membrana **saugo** nuo agresyvios išorinės aplinkos, dėl ko susidaro palankios sąlygos tolesnei gyvybės evoliucijai. Pirminio okeano viršutinių sluoksnių judėjimas privedė prie to, kad vientipiai vienaląsčiai organizmai papildavo į skirtingas išorines sąlygas. Skirtingų išorinių sąlygų poveikis į vienatipius vienaląsčius organizmus privedė prie to, kad jie, arba **žūdavo**, arba **keitėsi**. Atsirado **augaliniai** ir **gyvūniniai** vienaląsčiai organizmai. Išorinių jėgų įvairovė gimdė augalinių ir gyvūninių organizmų įvairovę. Pradėjo formotis **pirmoji ekologinė sistema**. Vienaląsčių gyvūninių organizmų sugebėjimas savarankiškai judėti davė naują postūmį gyvybės evoliucijai. Gyvūniniai vienaląsčiai organizmai įgavo kai kurią nepriklausomybę nuo išorinės aplinkos kaprizų.

Vienaląsčiams organizmams ląstelių membranų ataugomis pradėjus jungtis į vieną konglomeratą (pavyzdžiui, volvoksai), susidarė naujas šuolis gyvybės evoliucijoje. Vienaląsčių organizmų ląstelių membranų ataugomis suaugimas buvo eilinio gyvybės evoliucinio vystymosi sprogimo priežastimi. Laikini junginiai virto **pastoviomis** vienaląsčių organizmų **simbiozėmis**. Nuo to gyvybės evoliucijos momento galime kalbėti apie daugialąsčius organizmus. Daugialąsčio organizmo konglomerato išorinės ląstelės buvo veikiamos išorinės terpės, dažnai agresyvios, tuo metu, kaip vidiniu daugialąsčio organizmo ląstelių išorinė terpė buvo kitos ląstelės. Dėl to daugialąsčio organizmo ląstelės bėgant laikui pradėjo vykdyti **skirtingas funkcijas** ir įgavo **skirtingą išorinę išvaizdą** **7**. Evoliucijos eigoje susidarė naujos daugialąsčių organizmų rūšys, išnyko senos. Tobulesnės ekologinės sistemos atėjo į paprastesnių vietą. Laikui bėgant gyvybė išsiritė iš savo lopšio — okeano ir įsisavino sausumą. Bet visa tai vyko fiziškai tankiame lygyje. Kaip gi tie evoliuciniai procesai atsispindi kituose planetos lygmenyse?..

6 Žr. N. Levašov "Paskutinis kreipimasis į žmoniją", 2 skyrius.

7 Detaliau apie tai žr. N. Levašov "Paskutinis kreipimasis į žmoniją", 2 skyrius.

Prisiminkime, kad **RNR** arba **DNR** molekulė eteriniame lygmenyje sukuria savo tikslą kopiją iš vienos materijos. Ji (kopija) yra šios molekulės taip vadinamas eterinis kūnas. Vienaląstis organizmas (ląstelė), be **DNR** molekulių, sudarančių ląstelės branduolio chromosomas, turi visą eilę organinių intarpų (Goldžio aparatas, mitochondrijos, centriolės, endoplazminis tinklas ir t.t.), o taip pat organinės ir neorganinės ląstelės. Paskutiniosios dalyvauja tarpląstelinėse biocheminėse reakcijose. Tai štai, visi ląsteliniai intarpai taip pat turi įtakos (t.y., deformuoja, iškreipia) supančiai mikroerdvei. Jų poveikis nuo **RNR** ir **DNR** molekulių poveikio skiriasi tuo, kad daugelis iš jų (išskyrus mitochondrijų **RNR**) neatveria kokybinio barjero tarp fizinio ir eterinio lygmenų. Todėl eteriniame lygyje visos kartu paimtos deformacijos sukuria tikslą fiziškai tankios ląstelės kopiją (žr. [Pis.26](#)). Taip pat, kaip ir pėdsakai drėgnoje žemėje pakartoja kojų formą, taip ir eteriniai ląstelės kūnai yra tiksliai fiziškai tankios ląstelės kopijos. Skirtumas tik toks, kad eterinis ląstelės kūnas sudarytas iš **vienos pirminės materijos**, tuo metu, kaip fiziškai tanki ląstelė — sudaryta susiliejus **septynioms pirminėms materijoms**. Tokiu būdu susidaro sistema **fiziškai tanki ląstelė — eterinis ląstelės kūnas**. Fizinėje ląstelėje pastoviai vyksta fiziškai tankios medžiagos skilimo procesai. Pirminės materijos išlaisvėja ir pradeda cirkuluoti tarp lygmenų per ląstelės branduolio sukurtą kanalą ir formuoja apsauginę ląstelės apvaskalą (žr. [Pis.27](#)).

Kaip gi iš per kanalą išmetamų pirminių materijų susidaro apsauginis apvaskalas? Kokios gamtinės arba dieviškosios jėgos “pasirūpino” apie tokią gyvų sutvėrimų apsaugą? Ir vėl, daugelio gailesčiui, jokie dieviškojo prado tame nėra. Viskas, kaip ir visada, labai paprasta ir tuo pačiu metu labai sudėtinga. Ląstelės branduolį sudarančios chromosomos aplink save deformuoja mikroerdvę. Deformacijos zonoje didėja mikroerdvės matmenys. Skaidymosi momentu išlaisvėjusios pirminės materijos per ląstelės branduolio sukurtą kanalą pradeda judėti iš fizinio lygmens į eterinį, astralinį ir t.t. Tas pirminių materijų srautas nukreiptas **prieš** pagrindinį pirminių materijų srautą mikroerdvėje. Todėl per ląstelės branduolio sukurtą kanalą išmetamos pirminės materijos apsigrėžia priešpriešiais judančiose pirminių materijų srautuose, kurie formuoja planetos sferas. Kaip analogija gali tarnauti fontanas. Spaudimu išmetama vandens čiurkšlė pakyla iki atitinkamo aukščio. Išnaudojus pirminį potencialą, sudarydamas savotišką kupolą, vanduo krenta žemyn. Taip ir pirminės materijos, išmetamos per ląstelės branduolio kanalą, apsigrėžia priešpriešiais judančiose srautuose. Ir juda išilgai mikroerdvių iškreipimo zonų. Pasiekusios fizinį lygmenį, jos, pakartodamos mikroerdvės iškreipimo formą, sugrįžta į ląstelės branduolį. Dėl to apie fiziškai tankų ir eterinį ląstelės kūnus susidaro izoliacinė zona (cm. [Pis.27](#)).

Po apsauginio apvaskalo susiformavimo, bendras pirminių materijų srautas, paprasčiausiai, tą zoną apgaubia. To apsauginio apvaskalo viduje susidaro savotiškas mikroklimatas, oazė, kur ląstelės eterinis kūnas maksimaliai izoliuojamas kaip nuo supančios aplinkos chaoso, taip ir nuo kitų ląstelių ar organizmų poveikio. Apsauginis izoliuojantis apvaskalas egzistuoja tol, kol ląstelės viduje vyks medžiagų skilimas ir funkcionuos kanalas tarp ląstelės lygmenų. Kitais žodžiais, iki tol, kol ląstelė bus gyva. Daugialąstiniuose organizmuose ląstelės turi skirtingas funkcijas ir, kaip pasekmė, įgauna skirtingas išorines formas. Bet koks daugialąstis organizmas yra kaip griežta kolonija, kurioje daugelio ląstelių išorinę terpę sudaro kitos to paties organizmo ląstelės. Be to, tokia fiksuota ląstelių padėtis išsaugojama per visą jų gyvenimą (išimtimi yra kraujo ląstelės). Prisiminkime, kad

kiekviena gyva ląstelė susikuria eterinį kūną, kuris yra struktūrinė ląstelės kopija. Griežtoje kolonijoje ląstelių vieta taip pat turi fiksuotą padėtį. Todėl eteriniame lygyje eteriniai kūnai sukuria analogišką griežtą sistemą — **eterinį daugialąstį organizmą**.

Daugialąsčių organizmų ląstelių specializacija privedė ne tik prie to, kad jos pradėjo kitaip atrodyti, bet ir jų poveikis į savo mikrokosmosą taip pat patyrė žymius kokybinius pokyčius. Mikroerdvės deformacija, kurią daugialąsčio organizmo kelios ląstelių rūšys, pasiekia planetos **astralinį lygmenį**. Astraliniame lygmenyje, analogiškai, kaip ir eteriniame, formuojasi tikslios fiziškai tankių ląstelių kopijos su visomis jų ypatybėmis. Tas kopijas pavadinsime fiziškai tankių ląstelių **astraliniais kūnais**. Nuo eterinių kūnų juos skiria ne tik padėtis kitame kokybiniame planetos lygmenyje, bet ir kokybinė sudėtis. Pilni astraliniai kūnai susidaro susijungus dviem pirminėms materijoms (žr. [Pnc.28](#)). Daugialąsčio organizmo astraliniai ląstelių kūnai taip pat sudaro griežtą sistemą — **daugialąsčio organizmo astralinį kūną**. Gyvų organizmų astralinių kūnų atsiradimas buvo kolosalus **kokybinis šuolis gyvosios gamtos išsivystyme**. Trys tarpusavyje sąveikaujantys ir skirtinguose kokybiniuose lygmenyse esantys ląstelių kūnai sukūrė **būtiną ir pakankamą sąlygą** tam, kad atsirastų atmintis, emocijos, kas ir yra aukštai organizuotos gyvosios materijos pagrindas.

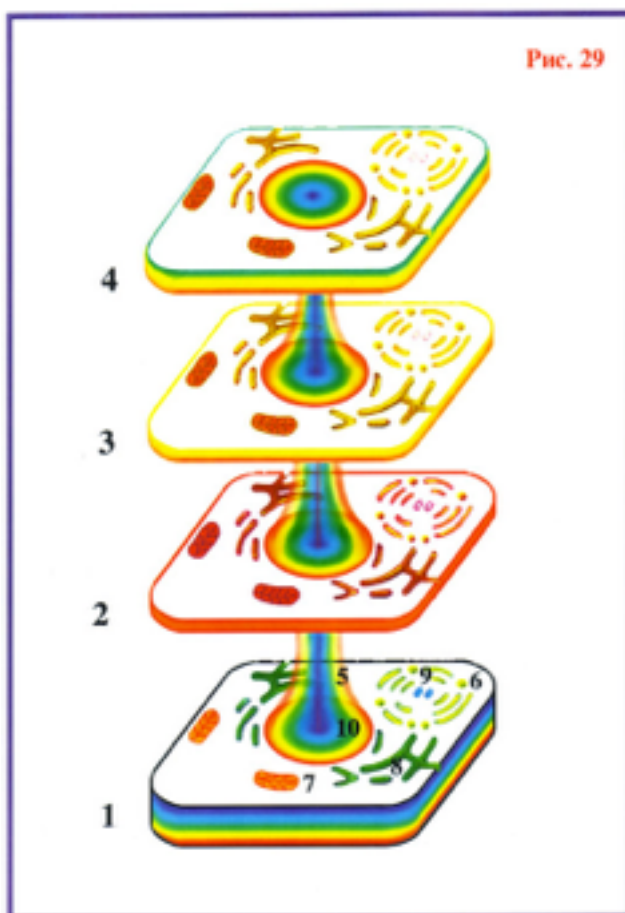
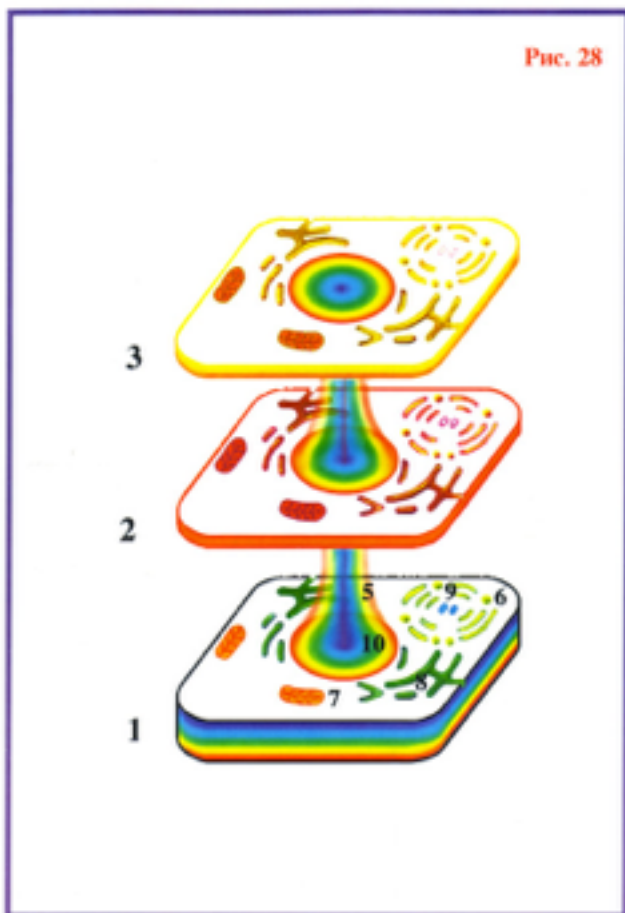
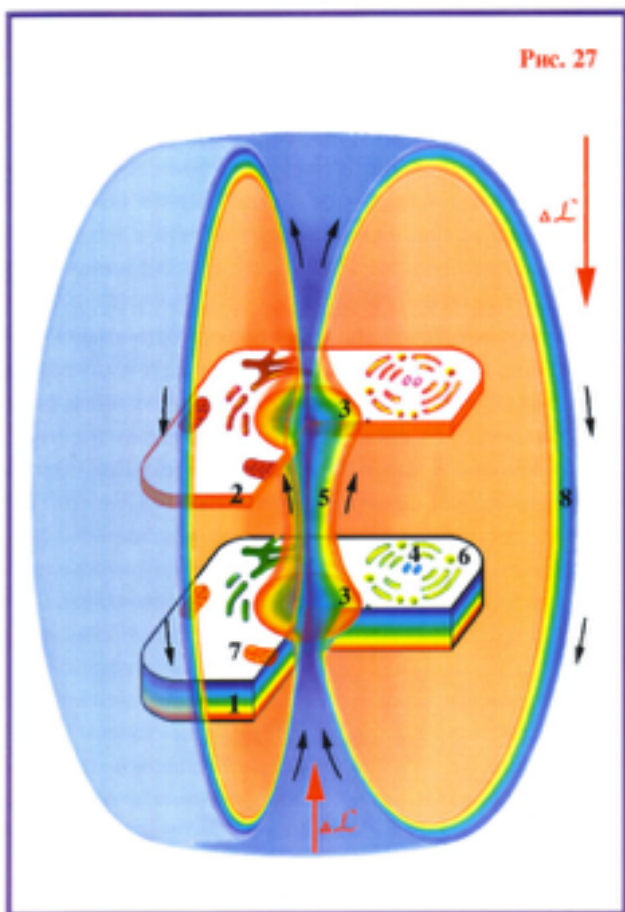
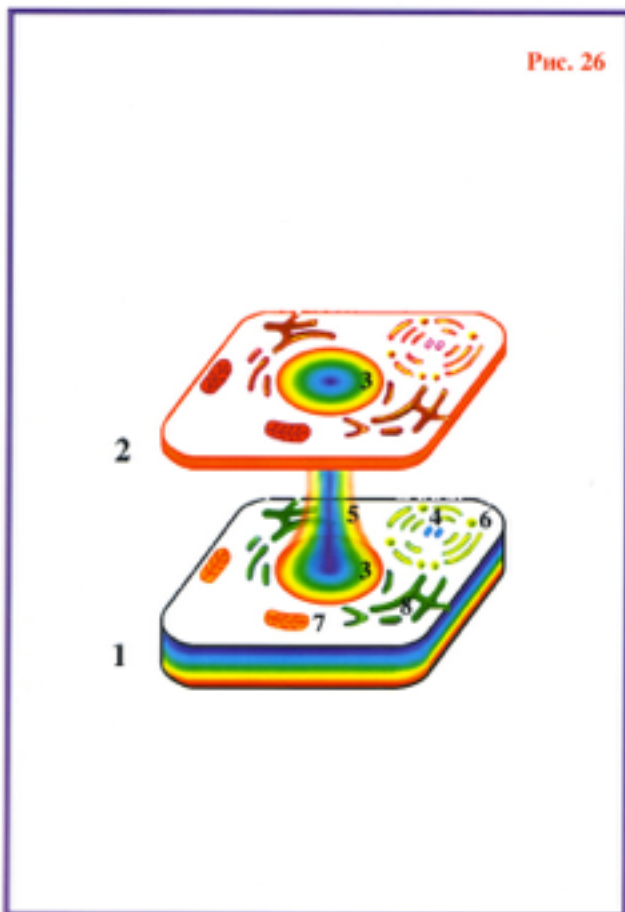
Kai kurios daugialąsčių organizmų ląstelių rūšys adaptavosi prie savo funkcijų vykdymo ir pasikeitė iki tokio lygio, kad jų sukeliama mikroerdvės deformacija pasiekė **pirmąjį mentalinį planetos lygmenį**. Tai galvos, nugaros, ir kaulų smegenų ląstelės. Analogiškai tame lygmenyje iš organizmo ląstelių mentalinių kūnų susidaro **daugialąsčio organizmo pirmasis mentalinis kūnas** (cm. [Pnc.29](#)).

Tokiu būdu **eterinio kūno** sudaryme dalyvauja visos fiziškai tankaus organizmo ląstelės. **Astralinio kūno** sudaryme dalyvauja — dauguma ląstelių. **Mentaliniai kūnai** gali susidaryti tik pas kai kuriuos gyvus organizmus ir taip, tik atitinkamoje jų išsivystymo stadijoje. Mentalinio kūno sudaryme dalyvauja tik **dalys** daugialąsčio organizmo **ląstelių**. Todėl mentalinis kūnas kokybiškai (išoriškai taip pat) skiriasi kaip nuo **astralinio**, taip ir nuo **eterinio** daugialąsčio organizmo **kūnų**. Todėl ir žmonių sielos skirsis viena nuo kitos priklausomai nuo to, kokį **evoliucinį** išsivystymo **lygį** jos turi.

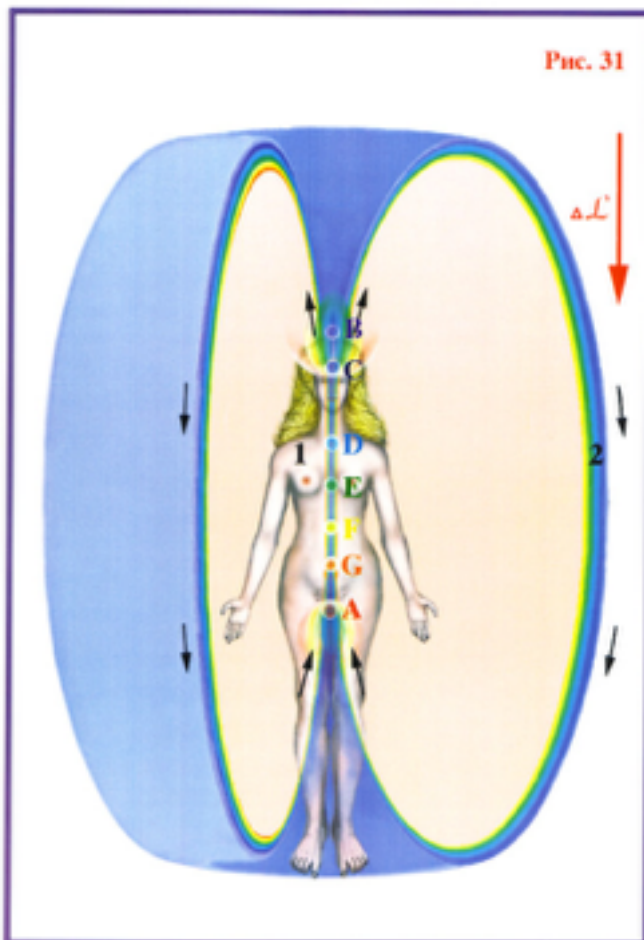
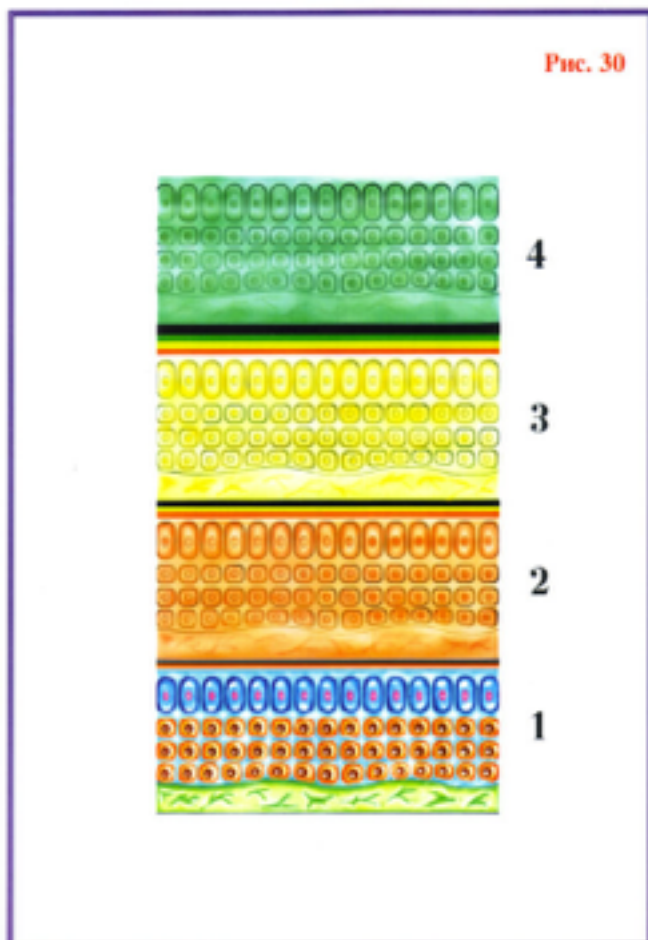
Pabuvoję klinikinės mirties būsenoje arba mirtino pavojaus atveju žmonės labai dažnai mato "angelus", kurie ateina jiems į pagalbą. Tais "angelais" yra sielos, kurios turi vieną ar daugiau mentalinių kūnų. Dar klaidina ir tų sielų išorinis vaizdas. Mentalinių kūnų švytėjimas ir jų sukuriamas šleifas priveda prie panašių klaidų. Daug kas, ką naudoja religijos, turi visiškai realų pagrindą. Dėl **nemokšišumo**, vieni gamtiniais reiškiniams suteikė dieviškumo prasmę arba juos visiškai ignoravo, kiti tai neigė...

Daugialąsčio organizmo eterinis, astralinis ir mentalinis kūnai (esant aukštam evoliucinio išsivystymo lygiui) kartu sudaro vieną sistemą — **sielą** (žr. [Pnc.30](#)).

Toliau, prisiminkim kad kiekviena ląstelė aplink save sudaro apsauginį apvaskalą (žr. [Pnc.27](#)). Daugialąstis organizmas taip pat turi apsauginį apvaskalą, bet tik jau kitame kokybiniame lygyje.

Daugialaščiame organizme galvos ir nugaros smegenys atlieka analogišką rolę, kaip ir ląstelės branduolys vienaląsčiame. Išilgai nugarkaulio formuojasi **bendras** daugialaščio organizmo kanalas. Judėdamos išilgai kanalo, pirminės materijos sugrįžta su priešpriešiniais srautais. Prie to, jų judėjimas nukreiptas išilgai mikroerdvės iškreipimų zonos, kurias sukuria daugialaščio organizmo galvos ir nugaros smegenų neuronai. Pasiekę fizinį lygį ir pakartodami mikroerdvės iškreipimo formą, pirminių materijų srautai susisuka stuburgalyje (kryžmėje). Dėl to aplink fiziškai tankų kūną ir sielą pirminės materijos sukuria izoliuotą stabilią zoną. Susidaro daugialaščio organizmo apsauginis apvaskalas (žr. [Pnc.31](#)). Tas kanalas aptarnauja ir pirminių materijų paskirstymą, kurios išlaisvėja skylant medžiagoms daugialaščio organizmo ląstelėse. Paskirstymas vyksta tarp sielos kūnų – eterinio, astralinio ir mentalinių (jeigu jie yra). Nuo to, kaip vyksta pirminių materijų paskirstymas tarp sielos kūnų, priklauso labai daug gyvų organizmų gyvenime, o kartais net ir pati gyvybė...

3 Skyrius. Emocijų prigimtis. Emocijų vaidmuo gyvybės evoliucijoje

Emocijos... jausmai, — pergyvenimai, jaudinimasis, kančios, įkvėpimas ir nusivylimas, meilė ir pavydas, pasididžiavimas ir beviltiškumas ir daugelis kitų išraiškų, kurios pripildo mūsų sielą nuo pat pirmojo riksmo, su kuriuo mes ateiname į šį pasaulį ir iki paskutinio įkvėpimo, su kuriuo mes jį paliekame. Puikūs ir siaubingi, išaukštinti ir pažeminti, kilnūs ir niekšiški žmogaus natūros poelgiai susiję su emocine mūsų sielos būseną. Tai kas gi yra tos emocijos, kurios vaidina tokią didelę rolę mūsų gyvenime? Kokia jų funkcijos ir kokia jų prigimtis? Ar įmanoma paaiškinti tuos gamtos reiškinius, ar teisūs poetai, apdainavę žmogiškuosius jausmus savo kūrinuose ir rašiusieji, kad, pavyzdžiui, meilės paaiškinti neįmanoma, o jeigu paaiškinimas atsiranda, tada tai ne meilė? Žinoma, visiems norisi prisiliesti prie ko nors paslaptingo ir mistinio, kas kartais mus be išimties apima. Bet, jeigu prie to dar atsiras ir supratimas apie tuos stebuklus, atsiras daugiau laimingų žmonių, daug mažiau sudaužytų širdžių ir likimų... Tai, kokia gi emocijų prigimtis?!

Apie emocijas pilnaverčiai galima pradėti kalbėti tik tada, kai gyviems organizmams gyvybės evoliucijos metu atsiranda nervų sistema. Nors ir vienaląsčiai organizmai reaguoja į pasikeitimus, kurie vyksta supančioje aplinkoje. Jeigu šalia jų atsiranda chemiškai agresyvios medžiagos, vienaląsčiai organizmai stengiasi pasišalinti iš pavojingos zonos iki saugaus atstumo, po ko jie vėl sugrįžta prie normalaus aktyvumo.

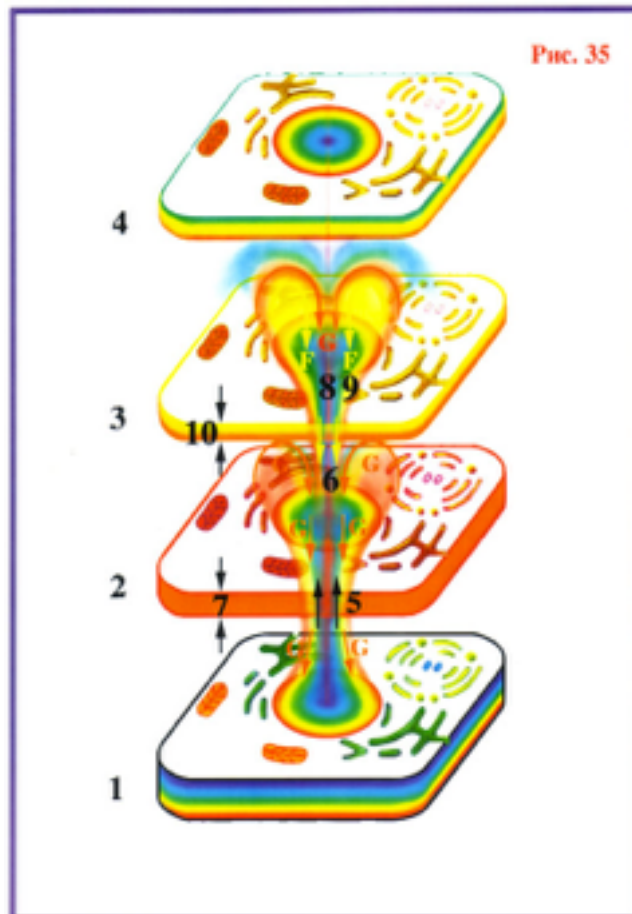
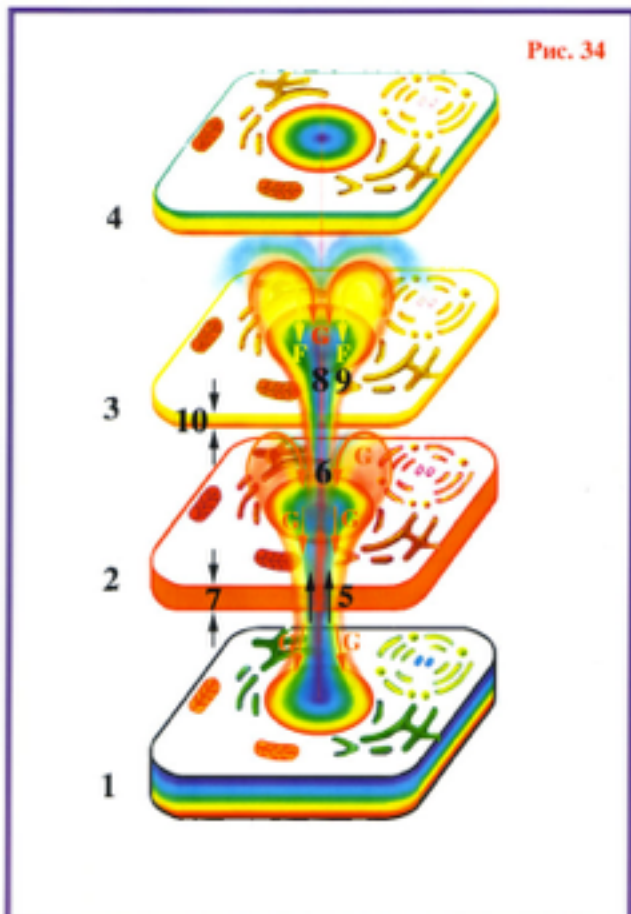
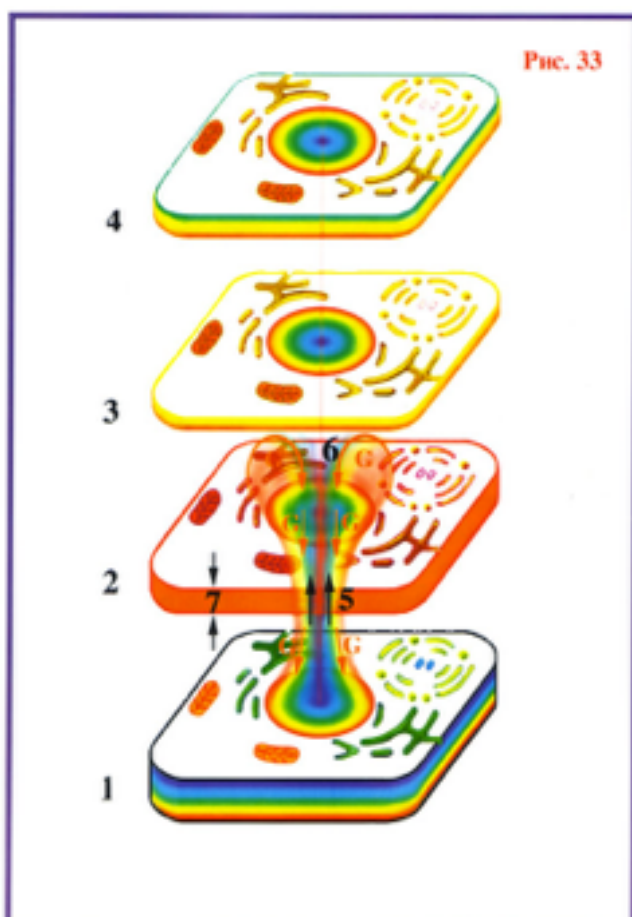
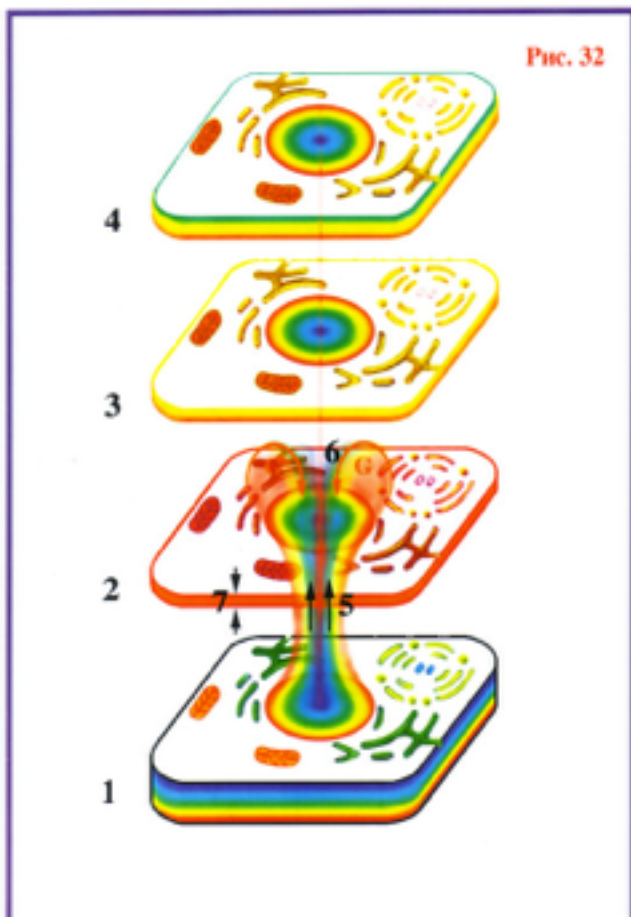
Pradžiai nustatykim, kas tai yra emocijos, jausmai. **Emocijos, jausmai yra gyvo organizmo reakcija į IŠORINĖS ir VIDINĖS terpės pasikeitimus.** Visus juos galima išskirstyti į dvi pagrindines grupes — **apsaugines emocines reakcijas** ir **emocines reakcijas, susijusias su giminės pratęsimu.** Be to, abi reakcijų grupės pastebimos beveik pas visus gyvus organizmus — nuo pačių paprasčiausių iki labiausiai išsivysčiusių. Kiekviena nauja gyvybės vystymosi evoliucinė pakopa priveda kaip prie naujų emocinių reakcijų, taip ir prie jau egzistuojančių patobulinimo. Patyrinėkime kiekvieną emocijų grupę atskirai. Pradėsime nuo **apsauginių** analizės. Visi apsauginių reakcijų variantai skirti vienam tikslui — kiekvieno konkretaus individo **gyvybės išsaugojimui.** Tai lengva suprasti — tik išgyvenę kovoje už gyvybę individai gali duoti palikuonių ir pratęsti giminę. Tai štai, pabandykime išsiaiškinti, koku būdu apsauginės emocinės reakcijos gyviems organizmams padeda kovoje už išlikimą.

Iškilius pavojui, tik individai, kurių gera reakcija, netapdavo pietumis ar savo priešų aukomis. Visi puikiai žino, kad iš baimės į kraują išmetamas adrenalinas, kurį gamina ir išskiria antinksčiai. Tokioje būsenoje žmonės pasiekia visus greičio, šuolių į tolį, fizinės jėgos rekordus. Todėl visi net stebisi, kaip jie tai galėjo padaryti? Bandymai pakartoti savo pačių "rekordus" dar niekam nepasisekė. Kur gi to fenomeno priežastis? Pabandykime išsiaiškinti to įdomiausio žmogaus psichikos reiškinio prigimtį. Atrodo, kad jau išsiaiškinta, kad išgąsties metu į žmogaus kraują išmetamas adrenalinas. Bet, neskubėkime su išvadomis, o šiek tiek susimąstykime apie tą fiziologinį mūsų organizmo reiškinį. Iš antinksčių adrenalinas patenka į kraujo indus, venas, kuriomis kraujas pasiekia širdį. Prieš pradėdami įvykių analizę išgąsties metu, prisiminkime, kad kraujas venomis teka dėl periodinio žiedinių raumenų susitraukimo. Tuo metu susidaro nežymus spaudimo skirtumas. O tai

reiškia, kad adrenalinas širdį pasiekia per keletą sekundžių. Per apatinę tuščiąją veną, adrenalina nešantis kraujas patenka į dešinįjį prieširdį, po to į dešinįjį skilvelį, plaučių arteriją, plaučius, plaučių venas, kairįjį prieširdį, kairįjį skilvelį, aortą. Iš aortos, mažuoju kraujo apytakos ratu adrenalinas pasiekia smegenis, o didžiuoju — kūno raumenis. Dėl to per kelias sekundes adrenalinas pasiekia raumenis. Bet, kaip aišku net vaikui, puolančiam plėšrūnui tų kelių sekundžių visiškai pakanka, kad pasigautų taip geidžiamą vakarienę. Tikriausiai kiekvienas iš mūsų patyrėme išgąščio ar baimės jausmą, kurie atsiranda praktiškai akimirksniu. Kūną perveria srovė, plaukai atsistoja piestu, nežinia iš kur atsiranda jėgų, ir štai, mes jau išgelbėti...

Kokiu būdu visa tai atsitinka? Iš kur atsiranda neišpasakytos jėgos, apie kurias mes net neįtarėme? Kad suprastume tuos reiškinius, atkreipkime dėmesį į tai, kas gi išgąščio ar pavojaus metu vyksta kiekvienoje mūsų organizmo ląstelėje. Prisiminkime, kad vieno ir to paties daugialąščio organizmo kiekviena fiziškai tanki ląstelė, priklausomai nuo jos funkcijų, turi skirtingą kokybinę sudėtį. Ląstelės, atliekančios pačias paprasčiausias organizmo funkcijas, be fiziškai tankaus kūno turi ir eterinį kūną. Ląstelės, kurios atlieka sudėtingesnes funkcijas, atitinkamuose evoliucijos etapuose gali turėti astralinius kūnus, o taip pat mentalinį(ius) kūną(us). Tokiu būdu kiekviena gyva ląstelė tuo pačiu metu egzistuoja dviejuose ar daugiau planetos lygmenų (žr. [Pis.28](#) ir [Pis.29](#)). Be to, fiziškai tankioje ląstelėje vyksta organinių molekulių skilimas į jas sudarančias materijas. Išlaisvėjusios pirminės materijos pradeda judėti branduolio kanalu ir pasiskirsto tarp eterinio, astralinio ir mentalinio ląstelės kūnų. Dėka to, kad tie kūnai (eterinis, astralinis ir mentalinis) išlaiko savo stabilumą. Pirminės materijos lyg tai pamaitina ląstelę jos kituose lygmenyse ir išlaiko jos stabilumą. Be pastovaus kitų ląstelės kūnų pamaitinimo pirminėmis materijomis, kiti ląstelės lygiai prarastų savo funkcinę kokybinę savybę.

Esmė tame, kad normaliam funkcionavimui privalo būti kai koks pirminių materijų perteklius, kurios sudaro kiekvieną iš tų kitų lygių ląstelių — eterinį, astralinį ir mentalinį kūnus. Kai koks pirminių materijų perteklius sukuria priešpriešinį judėjimą į žemiau esančius ląstelės lygius. Šitą reiškinį panagrinėkime detaliau. Įsivaizduokime, kad ląstelėje tik ką prasidėjo skaidymosi procesas. Išlaisvėjusios pirminės materijos per ląstelės branduolio kanalą pajuda į eterinį ląstelės lygmenį (žr. [Pis.32](#)), bet savo kelyje sutikusios kokybinį barjerą tarp eterinio ir astralinio lygmenų, jos dalinai sugrižta. Be to, pirminė materija **G** palaipsniui kaupiasi eteriniame ląstelės lygmenyje. Eterinis ląstelės kūnas tankėja ir po kurio laiko jos tankis pasiekia optimalų lygį. To proceso tęsinys priveda **prie pirminės materijos G pertekliaus eteriniame lygmenyje**, kas sukelia tos materijos judėjimą iš eterinio lygmens į fiziškai tankų (žr. [Pis.33](#)). Tankėjant eteriniam kūnui didėja jo poveikio lygis į eterinio kūno matmenis. Kai eterinio lygio matmenų pokyčių lygis pasiekia kritinį dydį, atsiranda kokybinis barjeras į astralinį ląstelės lygmenį. Dabar pirminės materijos pasiekia astralinį ląstelės lygmenį. Analogiškai, sutikdamos savo kelyje kokybinį barjerą tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygmens, pirminių materijų srautai dalinai apsigręžia (žr. [Pis.34](#)). Pirminės materijos **G** ir **F** palaipsniui kaupiasi astraliniame ląstelės lygmenyje. Astralinis ląstelės kūnas tankėja ir po kurio laiko jos tankis pasiekia optimalų lygį.

To proceso tęsinys priveda prie pirminių materijų **G** ir **F** pertekliaus, kas sukelia tų medžiagų judėjimą iš astralinio lygmens į eterinį ir toliau, į fiziškai tankų lygmenį (žr. **Рис.35**). Tankėjant astraliniam kūnui, didėja jo poveikis į astralinio kūno matmenis. Kai astralinio lygio matmenų pasikeitimai pasiekia kritinį dydį, atsidaro kokybinis barjeras į pirmąjį mentalinį ląstelės lygį (žr. **Рис.36**). Pirminės materijos **G**, **F** ir **E** palaipsniui kaupiasi pirminiame mentaliniame lygyje. Pirmasis mentalinis ląstelės kūnas tankėja, po kurio laiko jo tankis pasiekia optimalų lygį, ir vėl viskas kartojasi iš naujo... Būtina pažymėti, kad kiekvienas kokybinis barjeras tarp planetos lygmenų **maksimaliai veikia pirmines materijas, kurios neįeina į kokybinę sferų sudėtį, per kurias jos juda**. Tai susiję su tuo, kad planetinės sferos savo kokybinėje sudėtyje neturi sekančių pirminių materijų: eterinė sfera – materijos **G**, astralinė sfera – materijų **G** ir **F**, pirmoji mentalinė sfera – materijų **G**, **F** ir **E** **8**. To proceso supratimas yra raktas prie atminties ir sąmonės mechanizmų supratimo, ką mes vėliau išnagrinėsime. Esant normaliam organizmo stoviui, pirminės materijos, kurios išlaisvėja skylant fiziškai tankioms organinėms molekulėms, tolygiai pasiskirsto tarp eterinio, astralinio ir pirminio mentalinio ląstelės kūnų, dėl ko atsiranda galimybės kiekvienai daugialąsčio organizmo analogiškos struktūros ląstelei vykdyti savo funkcijas. Skirtingas funkcijas turinčios organizmo ląstelės viena nuo kitos skiriasi kokybinėmis struktūromis. Jos gali turėti tik eterinį kūną, arba tik eterinį ir astralinį kūnus, arba eterinį, astralinį ir pirmąjį mentalinį kūnus. Prie to kiekvienas ląstelės lygis **gauna tik dalį ląstelės gaminamo potencialo**. Reikia pažymėti, kad pirminė materija **G dalyvauja kiekvieno ląstelės kūno darbe – eterinio, astralinio, pirmojo mentalinio**.

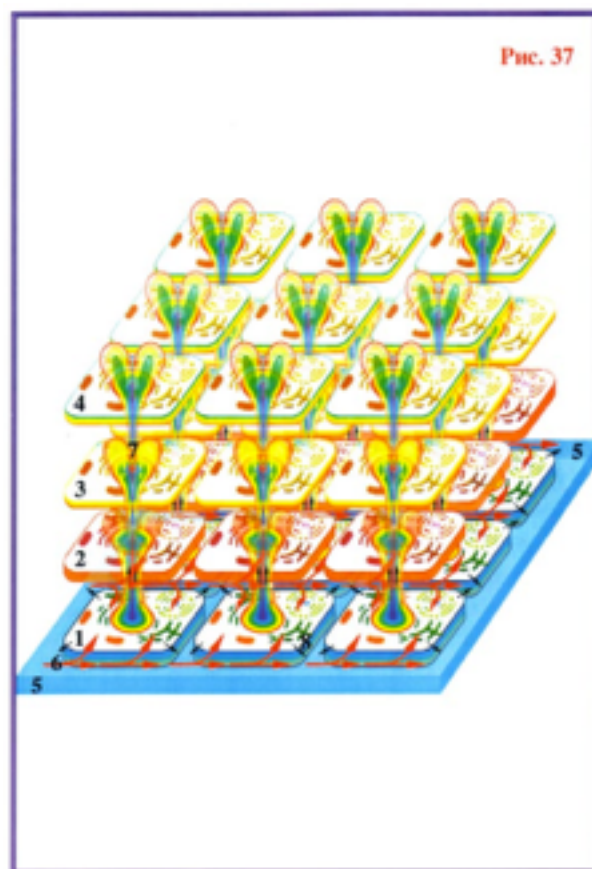
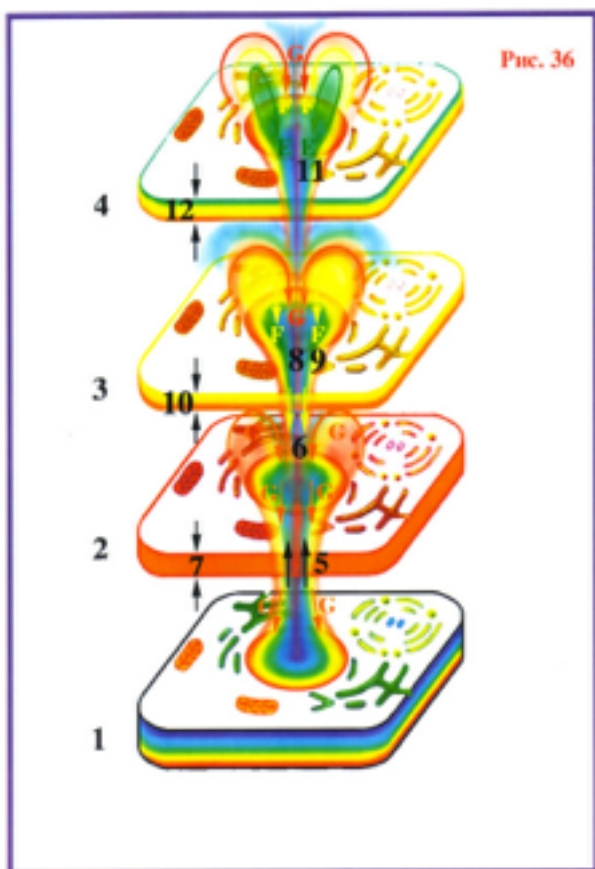
Prisiminkim, kad pirminės materijos išlaisvėja skylant organinių ir neorganinių molekulių fiziškai tankioms molekulėms. Tas molekules į ląsteles atneša kraujas ir veikiant osmosiniam (turgoriniam) slėgiui, per ląstelių membranas jos patenka į vidų, kur ir vyksta jų skilimas. Osmosinio ląstelinio spaudimo efektas, kaip ir bet kurio kito spaudimo, pagrįsta **matmenų skirtumu tarp išorinės ir vidinės ląstelių terpių**, kurios atskirtos ląsteline membrana. Ląstelės membranos, turinčios vieną riebalinį ir du baltyminius sluoksnius, hidrofobinės (vandenį atstumiančios) savybės garantuoja to matmenų skirtumo išsaugojimą. Tai vyksta dėl to, kad riebalinis ląstelės membranos sluoksnis atstumia vandens molekules. Dėl to iš kraujo plazmos į ląstelę prasiskverbia joje (plazmoje) ištirpusios neorganinės molekulės ir jonai. Tokiu būdu, ląstelės membrana atlieka gyvojo filtro vaidmenį. Matmenų skirtumas **susidaro todėl, kad prisotinta ir neprisotintas vandens tirpalai turi savus skirtingus matmenų skirtumus**. Kuo didesnė molekulė ir kuo sunkesni ją sudarantys atomai, tuo didesnis jos matmenų lygis. Jų tirpumą apsprendžia tai, kad jos sugeba prisiderinti prie vandens molekulių. Galimybė prisiderinti **nusakoma matmenų skirtumo dydžiu** tarp tų atomų arba molekulių ir tuo, ar terpėje yra **bangos, kurios savyje turi su tuo skirtumu suderinamus matmenų pasikeitimus 9**.

8 Apie tai daugiau žr. N. Levašov "Paskutinis kreipimasis į žmoniją", 1.

9 Apie tai daugiau žr. N. Levašov "Paskutinis kreipimasis į žmoniją", 1.

Sugeriant ar spinduliuojant tas bangas, vyksta molekulių matmenų lygmenų sulyginimas. Vandens molekulės praktiškai patvarios fiziškai tankios medžiagos egzistavimo savo diapazono ribose. Dėl mažo vandens molekulinio svorio (H_2O — 18 atominių vienetų) savas matmenų lygis mažesnis už daugelio vandenyje tirpstančių molekulių matmenų lygių. Dėl molekulinės sąveikos **prisotinto tirpalo matmenų lygis tampa aukštesnis už neprisotinto tirpalo lygį**. Tarp kitko, riebalinio sluoksnio membranos hidrofobinės (vandenį atstumiančios) savybės susijusios su tuo, kad jos nuosavas matmenų lygis **nekvantuojasi** su vandens matmenų lygiu. O tai reiškia, kad vandens terpę perveriančios bangos savyje turi **mažesnius** matmenų pasikeitimus, **negu skirtumas tarp vandens molekulių matmenų ir riebalų molekulių matmenų**.

Ir taip iš prisotinto vandens tirpalo, kuris yra kraujo plazma (turinčio didesni savo matmenų lygį), per ląstelės membraną molekulės patenka į ląstelės vidų. Prie to, nesurištas vandens molekules ląstelės membranos riebalinis sluoksnis atstumia. Todėl per membraną į ląstelės vidų prasiskverbia sudėtingų struktūrų organinės ir neorganinės molekulės, turinčios savus matmenų lygius, suderinamus su ląstelės membranos riebalinio sluoksnio matmenų lygiu (žr. [Puc.37](#)). Dabar prisiminkime, kad kiekvienas atomas arba molekulė turi savo matmenų lygį, prie kurio jie stabilūs. Prasiskverbusios per ląstelės membraną ir papuolusios į ląstelės branduolio veikimo sferą ir mitochondrial **RNR 10**, molekulės suskyla į jas sudarančias pirmines materijas. Iš principo ląstelėje pastoviai vyksta valdomos termobranduolinės reakcijos, apie ką šiuolaikinis mokslas tik svajoja.

Dėl pastoviai vykstančio skilimo proceso ląstelės viduje, matmenų skirtumas tarp ląstelės ir ją supančios plazmos išlieka pastovus. Būtina pažymėti, kad to skirtumo dydis kinta. Per plazmą ląstelei prisipildžius organinėmis ir neorganinėmis molekulėmis, ląstelės matmenų lygis padidėja. Kai jis tampa suderinamas su plazmos matmenų lygiu, naujų molekulių pritekėjimas į ląstelę sumažėja. Ląstelė – “soti”, t.y. maksimaliai prisotinta organinėmis molekulėmis. Kai besikeičiantis ląstelės matmenų lygis tampa šiek tiek aukštesnis už plazmos matmenų lygį, atsiranda **atvirkštinis molekulių judėjimas** iš ląstelės į plazmą. Dėl to, kad matmenų skirtumas nežymus, **juda tik molekulės, kurių matmenų lygis atitinka to skirtumo dydį**. Būtent tokiomis molekulėmis yra šlakai, kurie išsiskiria skilimo proceso metu. Šlakai – tai molekulės, kurių ląstelė nepajėgi suskaidyti dėl to, kad jų matmenų lygis nežymus, todėl **DNR** ir **RNR** molekulių sukuriama stovinčios bangos matmenų skirtumas nedaro kokio tai didesnio poveikio jų stabilumui. Tokiu būdu toksinai atsiduria plazmoje ir per limfinius indus nešanti toksinus plazma susijungia su kitu krauju. Šlakų prisotintas kraujas venomis patenka į širdį, kuri spaudimu kraują išstumia į inkstus, kur jis išvalomas nuo šlakų...

Periodiški matmenų pasikeitimai tarp ląstelės ir plazmos yra todėl, kad **organinių molekulių skilimo greitis molekulės viduje yra mažesnis, negu jų pritekėjimo į ląstelę greitis**. O tai reiškia, kad **visos ląstelės funkcijos atskirai paėmus ir viso organizmo kaip sistemos, tiesiogiai priklauso nuo skilimo proceso aktyvumo**. Būtent **adrenaliną** yra tas **vidinio skilimo** greitintuvas, be kurio organizmas **nesugebėtų užtikrinti savo aktyvumo**. Vykstant skilimui, organinių molekulių koncentracija mažėja, dėl ko **mažėja ląstelės matmenų lygis**. Molekulių judėjimo kryptis keičiasi. Ląstelė “išalko”, ir organinės molekulės vėl pradeda judėti iš plazmos į ląstelės vidų. Tas procesas nesustoja iki pat bet kurio gyvo organizmo mirties – nuo vienaląsčio, iki paties sudėtingiausio daugialąsčio. O dabar grįžkime prie mūsų emocijų.

Ir taip, kokia apsauginių emocijų rolė? Kaip mūsų emocijos padeda išsigelbėti kritinėse situacijose? Reikia pažymėti, kad emocijų poveikis į gyvų organizmų išlikimą tobulėjo milijardus gyvybės vystymosi metų. Jų pagrindinė funkcija – **išsaugoti individo, kaip genetinės informacijos nešiojo, gyvybę**, be kurios neįmanomas vystymasis ir tolesnis gyvenimas. Tai visiškai suprantama – tam, kad konkreti **rūšis galėtų duoti palikuonių ir išlikti** gyvybės evoliucijos procese, pirmiausia būtina, kad **būtų individai**, kurie sugebėtų turėti palikuonių. Todėl tik gyvų organizmų rūšys, kurios sugebėjo susikurti efektyvius gyvo organizmo potencialo reguliavimo metodus pavojaus atveju, galėjo išlikti kovoje už išlikimą. Prisiminkime, kad kiekviena bet kurio organizmo ląstelė skildama išlaisvina pirmines materijas. Toliau, tos pirminės materijos pasiskirsto tarp lygių, kuriuos ta ląstelė turi (žr. [Pnc.36](#)), kas, savo ruožtu iššaukia maksimalų poveikį į visus ląstelės lygius. Tik tokiu atveju ląstelė sugeba susidoroti su maksimalia apkrova ir minimaliais pažeidimais atlikti savo funkcijas. Be to, kiekviena daugialąsčio organizmo ląstelė turi keletą funkcijų:

- 1. Individualios**, susijusios jos pačios gyvybingumo palaikymu.
- 2. Funkcinės**, susijusios darbu dėl viso organizmo interesų.
- 3. Apsauginės**, susijusios su daugialąsčio organizmo, kurio sudėtyje ląstelė yra, išsaugojimu.

Suprantama, kad vykdydama kiekvieną iš tų funkcijų ląstelė sunaudoja dalį savo potencialo. Ekstremalių sąlygų atveju, ląstelė privalo turėti maksimum savo potencialo, kad, nekreipiant dėmesio į visas likusias, galėtų kurį laiką atlikti apsaugines funkcijas. Tuo metu ląstelė dirba kritiniu režimu, kurio metu ląstelė labiausiai pažeidžiama. Pažeidimai būna todėl, kad, dirbant kritiniu režimu, ląstelėje kaupiasi šlakai, kurie, paprasčiausiai, nespėja palikti ląstelės. Tai vyksta todėl, kad plazmos judėjimas tarpląstelinėje erdvėje vyksta dėl likutinio kraujo spaudimo. Veikiant kraujo spaudimui, plazma iš kapiliarų išspaudžiama į tarpląstelinę erdvę. Todėl, kad skystis nesuspaudžiamas, eilinė plazmos porcija, paprasčiausiai, ankstesnę plazmos porciją stumia pirmyn, kas ir sukelia plazmos judėjimą tarpląstelinėje erdvėje. Lėtai judanti plazma susirenka limfiniuose induose ir vėliau grįžta į kraujo apytaką.

Šlakų užsilaikymas ląstelės viduje priveda prie to, kad jie, būdami chemiškai aktyviomis medžiagomis, pradeda chemiškai reaguoti su pačios ląstelės molekulėmis. Tai priveda prie ląstelės viduje vykstančių procesų pažeidimų ir pablogėjimų. Todėl po eilinių stresinių krūvių ląstelei būtinas atstatomasis periodas, kartais net labai ilgas, kurio metu ląstelė visiškai arba beveik visiškai atsistato. Esant dažniems stresiniams krūviams, ląstelė nespėja atsistatyti, todėl ji pradeda greitai irti. Ląstelių sugebėjimas atsistatyti gali būti labai įvairus, kaip pas įvairių rūšių daugialąsčius organizmus, taip ir pas įvairius vienos ir tos pačios rūšies atskirus individus. Be to, per vieno ir to paties individo gyvenimą sugebėjimas atsistatyti keičiasi gana plačiose ribose. Patyrusios reikšmingus pažeidimus, ląstelės žūna ir vėliau pakeičiamos kitomis. Todėl dabar išsiaiškinkime, kas vyksta su ląstele esant **kritiniam darbo režimui ir kokią reikšmę prie to turi mūsų emocijos...**

Esant normaliam funkcionavimo režimui, skilimo metu išlaisvėjusios pirminės materijos pasiskirsto po visus ląstelės lygius (žr. [Pis.38](#)). To proceso metu pirminė materija **G** įeina į visų ląstelės lygių (kūnų) kokybinę sudėtį ir, atitinkamai, yra susiurbiama į tuos kūnus esant normaliai gyvybinei ląstelės veiklai. Kiekvienas ląstelės kūnas – eterinis, astralinis arba mentaliniai, prisistotina atitinkamomis pirminėmis materijomis. **Eterinis ląstelės kūnas** prisipildo tik pirmine materija **G**, tuo metu, kai **astralinis – G ir F, pirmasis mentalinis – G, F ir E**. Tokiu būdu, skilimo metu išlaisvėjusi pirminė materija **G** pasiskirsto po visus ląstelės lygius (kūnus). O tai reiškia tik tai, kad kiekvienas iš trijų lygių **gauna dalį pirminės materijos G “porcijos”**, kurią “pagamina” fiziškai tanki ląstelė skilimo metu. Be to, kiekvienas iš tų ląstelės kūnų prisistotina iki tam tikro kritinio lygio, po ko prasideda atvirkštinis pirminių materijų judėjimas iš tų lygių į fiziškai tankų ląstelės lygį. Būtent tas pirminių materijų judėjimas ratu ir užtikrina procesą, kuris vadinamas **GYVYBE...**

Ir taip, eterinis ląstelės kūnas sulaiko dalį pirminės materijos **G**, **kai tuo tarpu likusi dalis pasiskirsto tarp kitų ląstelės kūnų**. Prisiminkime, kad eterinio kūno aktyvumą lemia ląstelių fiziologinių procesų aktyvumas, kas, savo ruožtu, reiškia, kokį fizinį krūvį gali išlaikyti kiekviena ląstelė atskirai, ir visas organizmas. Atitinkamai, **kuo didesnė pirminės materijos G dalis lieka eteriniame kūne, tuo galingesnė turi būti fiziškai tanki ląstelė ir visas organizmas**. Klausimas tik tame, kaip “priversti” pirminę materiją **G** kauptis tik eteriniame ląstelės kūne, kai tuo metu, esant normaliam ląstelės darbo režimui, aktyvūs visi lygiai, kuriuos tik ta ląstelė turi (žr. [Pis.36](#) ir [Pis.38](#)). Tam, kad tai

vyktų, tarp eterinio ir astralinio lygių turi atsirasti „užsklanda“. Tik tuo atveju pirminė materija **G** pradeda kauptis eteriniame ląstelės lygmenyje, todėl ląstelės, o taip pat ir viso organizmo fiziologinės galimybės daug kartų išauga (žr. [Pis.39](#)).

Taigi, iš kur atsiranda ta „užsklanda“ pavojaus atveju?

Tai štai, tą „užsklandą“ **emocijų pagalba** sukuria **siela**... Taip, būtent **emocijos** yra tas raktelis, kuris atidaro ir uždaro vienus ar kitus sielos lygius ir tuo pačiu reguliuoja įvairias kokybines savybes ir sugebėjimus, kuriuos turi konkretus individas. Kaip tai vyksta? Kokie procesai tuo metu vyksta ląstelėje ir visame organizme?! Prisiminkime, kad astralinės sferos leidžiami matmenys yra tam tikrų reikšmių diapazono ribose $\Delta L_{A.B.} (2.91935 < L_{A.B} < 2.93956)$. Tuo metu, kaip astralinio kūno ląstelės ir viso organizmo matmenys gali turėti bet kokią reikšmę to intervalo ribose. Astralinio kūno ląstelės (organizmo) matmenys priklauso nuo **evoliucinio išsivystymo lygio ir kokybinės sudėties**. Be to, **kiekvienai emocinei** organizmo **būsenai** atitinka **savas matmenų lygis**. Ir, kaip rezultatas, **keičiantis** emocinei būsenai, **keičiasi ir astralinio kūno ląstelės (organizmo) matmenų lygis**. Kitais žodžiais, emocijos gali „pakelti“ arba „nuleisti“ kiekvienos daugialąsčio organizmo ląstelės astralinį kūną. Kaip tai vyksta?

Emocijų veikiamą astralinį ląstelės (organizmo) kūną galima palyginti su plūdės elgesiu vandens telkinyje kai atidaromi šliuzai: leidžiantis vandens lygiui, ji leidžiasi vis žemiau ir žemiau, lygiui kylant – pakyla aukščiau. Bet, jeigu su vandens lygiu viskas suprantama, tai ląstelės (organizmo) astralinio kūno atveju, kyla klausimas – koks „vanduo“ atiteka ar nuslūgsta emocinių reakcijų metu?! Ląstelės normalaus darbo metu pirminės materijos **G** ir **F** kaupias astraliniame ląstelės kūne, ir tai priveda prie to, kad astralinis kūnas deformuoja savo mikroerdvę. Kai deformacija pasiekia kritinį lygį, kokybinis barjeras tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygių atsiveria ir pirminės materijos pradeda užpildyti ląstelės pirmąjį mentalinį lygį (žr. [Pis.36](#)). Ląstelės astralinio kūno matmenų lygis tuo metu yra arčiausiai viršutinės astraliniam planui būdingų matmenų diapazono ribos (žr. [Pis.40](#)).

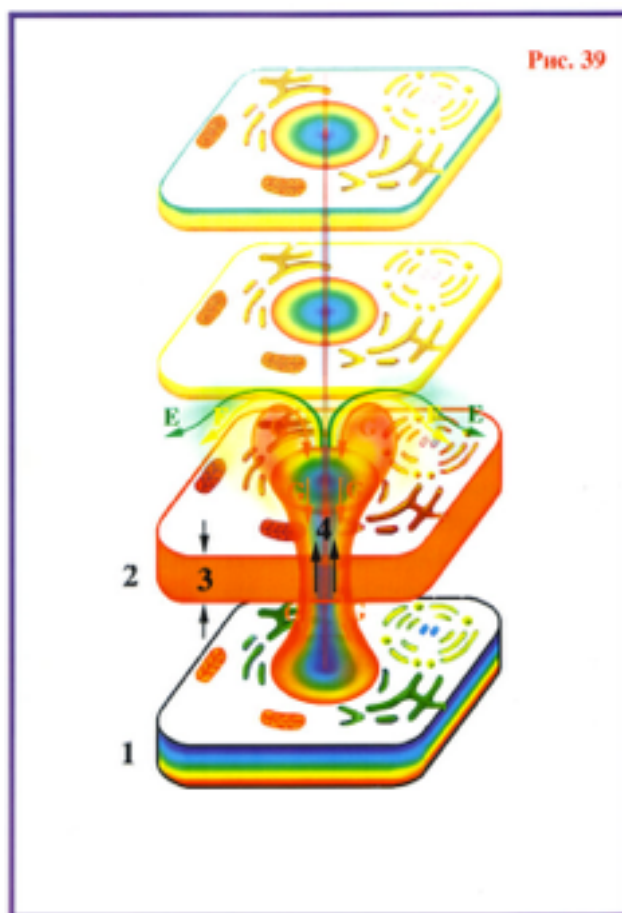
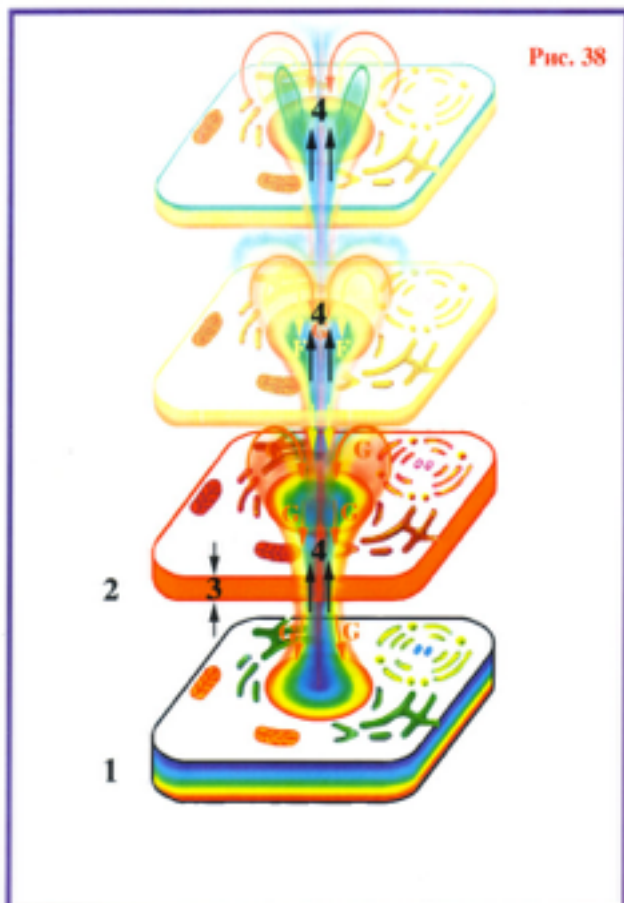
Kilus baimėi **astralinio kūno ląstelės išmeta sukauptas pirmines materijas G ir F**, dėl to ląstelės mikrokosmoso deformacija sumažėja. Dėl to proceso, astralinio kūno **matmenų lygis sumažėja** (žr. [Pis.41](#)). **Ir, kaip rezultatas, kokybinis barjeras tarp pirmojo mentalinio ir astralinių lygmenų užsidaro**. Baimė – labai stipri emocija, todėl astralinio kūno matmenys **sumažėja tiek, kad atsiduria prie astralinio plano matmenų apatinės diapazono reikšmių ribos**. Dėl to kokybinis barjeras, susidaręs tarp astralinio ir pirmojo mentalinio ląstelės kūnų, **apgręžia** pirminės materijos srautus. Ypač stipriai tai atsiliepia pirminėms materijoms **G, F ir E** (kas susiję su tuo, kad tos materijos neįeina į mūsų planetos pirmosios mentalinės sferos kokybinę sudėtį). Susidaro priešpriešinys pirminių materijų srautas link eterinio kūno (žr. [Pis.41](#)) ir toliau, fiziškai tankaus kūno kryptimi. Susidaręs pirminių materijų **G** srautas pradeda papildomai pripildyti eterinio kūno ląsteles ir, kaip rezultatas, auga eterinio kūno **poveikio lygis** į fizinį kūną (cm. [Pis.42](#)). Dėl to kiekvienos fizinės ląstelės (ir viso organizmo) galimybės staiga išauga, dėl ko individui atsiranda galimybė pavojaus akimirka išsigelbėti (žr. [Pis.43](#) ir [Pis.44](#)).

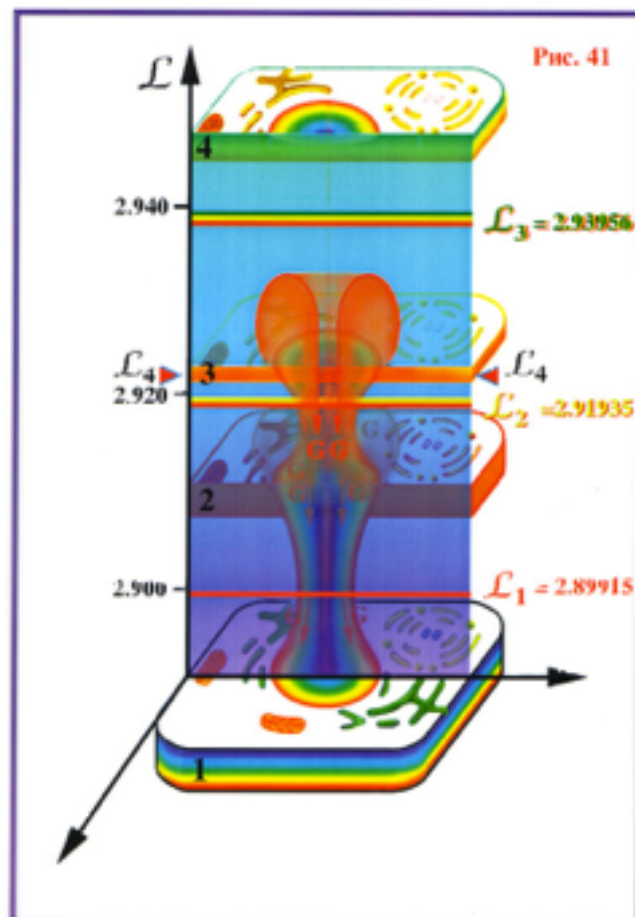
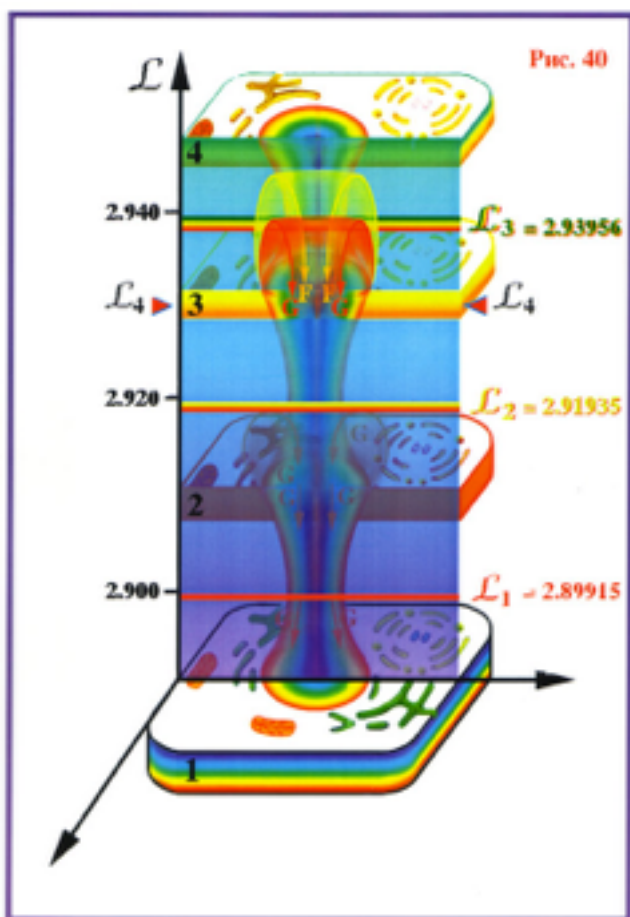
Norisi atkreipti dėmesį į šalutinius reiškinius, kurie atsiranda aukščiau aprašyto proceso metu... Reakcija į baimę tarp vienos ir tos pačios rūšies individų svyruoja gana plačiose ribose. Labai dažnai baimė gali suparalyžuoti individą. Galingi srautai iš eterinio lygmens į fizinį sugeba blokuoti ląstelės funkcijas. Gal būt kai kas iš šių eilučių skaitytojų yra tokius reiškinius patyręs pats arba stebėjęs, kaip baimė žmogų tiesiog suparalyžuoja ir atima sugebėjimus atlikti bet kokius veiksmus, kad galėtų išsigelbėti. Kartais baimės poveikis į organizmą toks didelis, kad siela iššoka iš organizmo ir žmogus praranda sąmonę. Vienintelė paguoda tokiu atveju yra tai, kad be sąmonės žmogus nejaučia skausmo ir, jeigu jam lemta tapti keturkojo ar dvikojo plėšrūno auka, tai prieš mirtį jis nieko nepajus. Ir toli gražu ne visada panašūs reiškiniai susiję su žmogaus bailumu, o yra natūralus organizme vykstančių realių procesų rezultatas ir nepriklauso nuo paties žmogaus.

Pirmiausia tai susiję su kai kuriais kokybiniais genetikos skirtumais, o taip pat su individų struktūriniais ir kokybiniais skirtumais rūšies viduje. Kiekviena organizmo ląstelė turi maksimalios apkrovos viršutines ribas. Be to, tų ribų lygis keičiasi kaip rūšies viduje taip ir kiekvieno individo atskirai. Pas individą jos (ribos) priklauso nuo sekančių priežasčių:

1. Individo sielos evoliucinio išsivystymo lygio. Aukštesnio evoliucinio išsivystymo siela sugeba pakelti didesnes apkrovas.

2. Genetikos. Net ir nedideli genetikos skirtumai tarp vienos ir tos pačios rūšies individų duoda didžiulį sugebėjimų skirtumą tarp tos genetikos nešiotojų.

3. Fizinio organizmo stovio. Išsekęs ar ligotas individas turi daug mažesnes „lubas“.

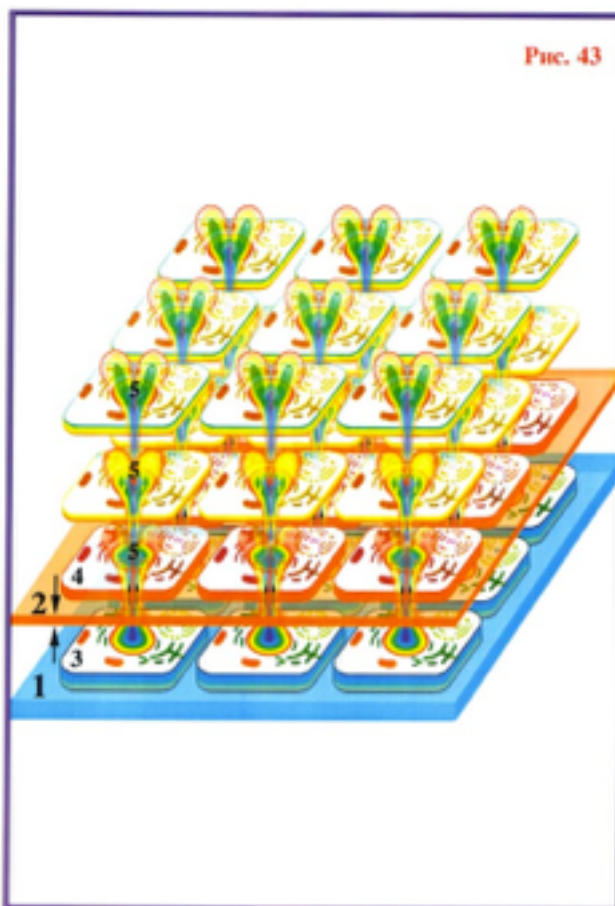
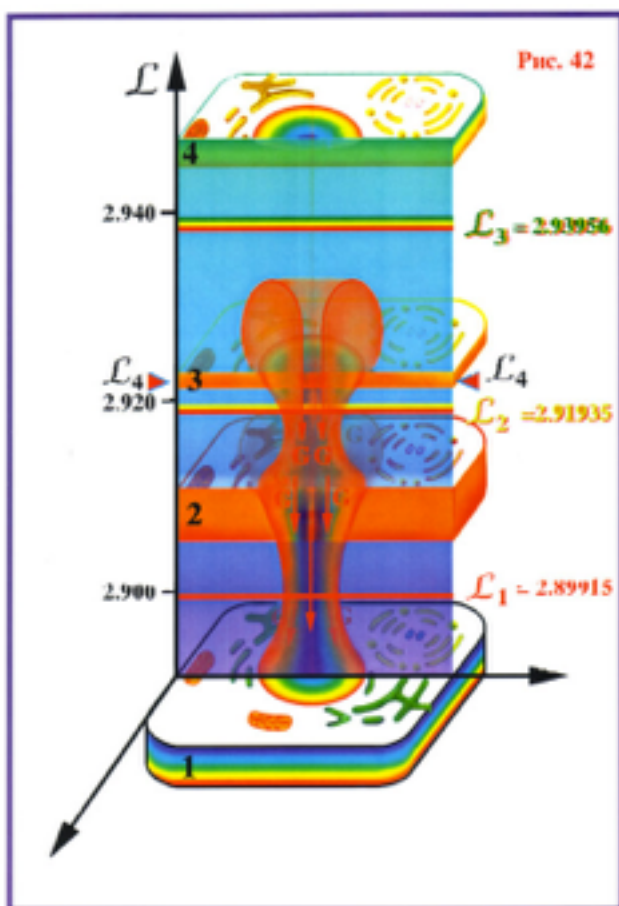
4. Biologinio individo amžiaus. Senėjant sąveikos lygis mažėja kaip tarp sielos kūnų, taip ir tarp sielos ir fizinio kūno.

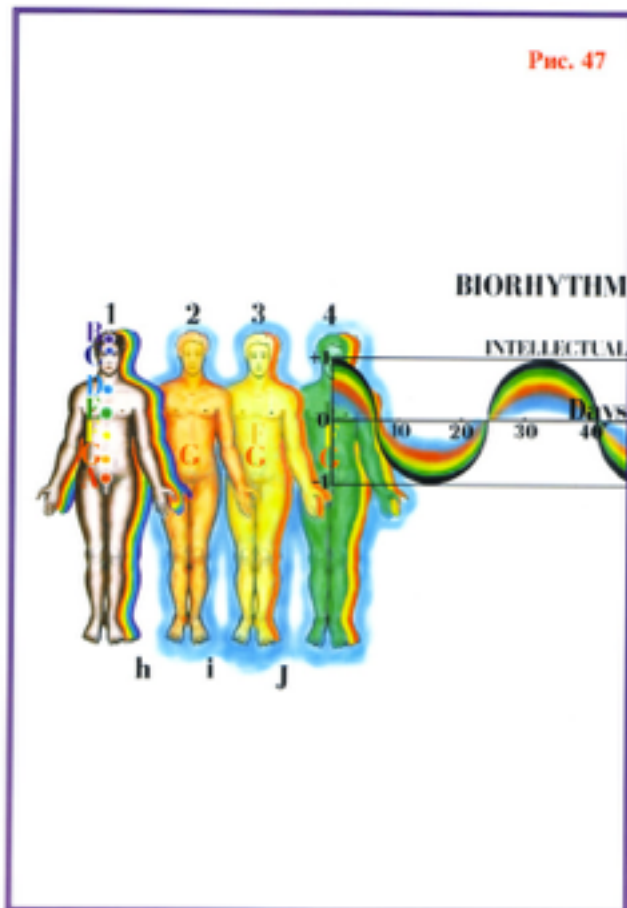
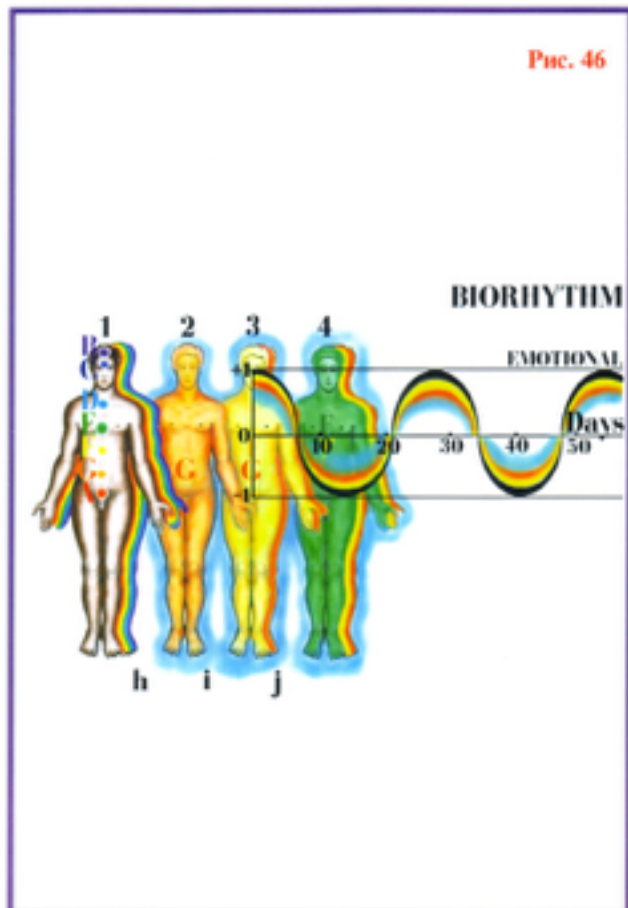
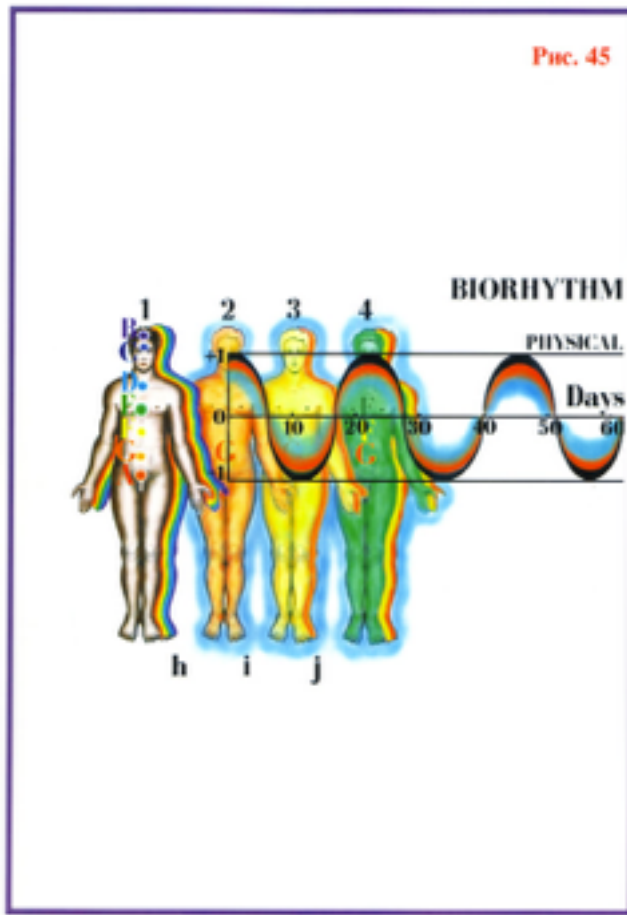
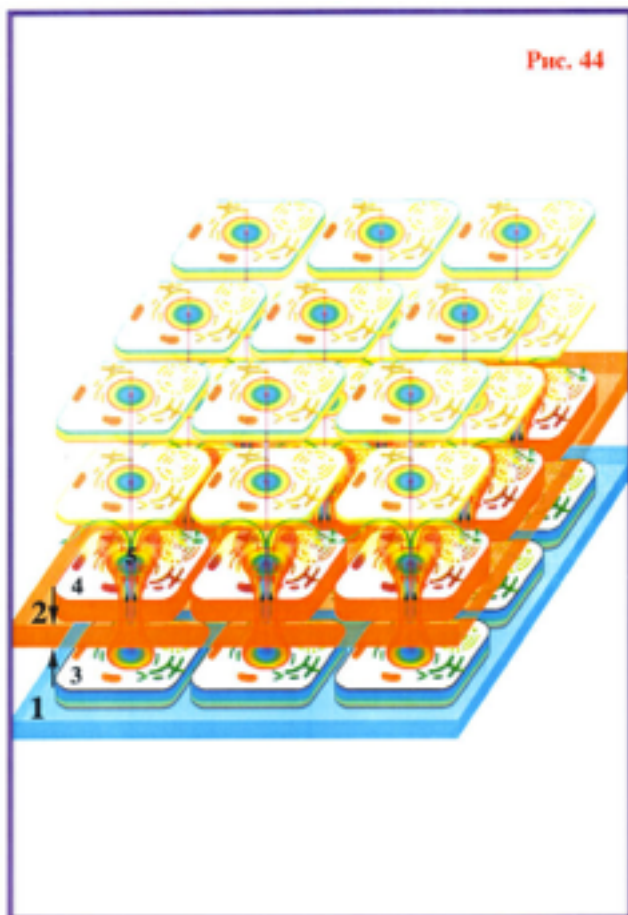
5. Organizmo bioritmų. Fizinis, emocinis ir intelektualinis bioritmai atspindi periodinį sielą sudarančių eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio kūnų aktyvumą (žr. [Puc.45](#); [Puc.46](#); [Puc.47](#)).

Kas gi tie bioritmai? Koks jų vaidmuo mūsų gyvenimui aplamai ir ląstelės aktyvumui atskirai paėmus?!

Kiekvienas iš mūsų daugiau ar mažiau žino nuovargio jausmą, kai, arba smegenys nebepajėgūs „pagimdyti“ nė vienos minties, ir mūsų kūrybiniai sugebėjimai labai primena vandenyną visiško štilio sąlygomis, arba, kai mūsų organizmo raumenys nebesugeba mūsų pačių judinti, nekalbant apie tai, kad dar ką nors daryti. Vienintelis tokios būsenos noras — kuo greičiau nusigauti iki lovos ir gerai išsimiegoti. Viskas absoliučiai aišku, kad organizme susikaupęs nuovargis yra apkrovų pasekmės, kurios gautos mums atliekant kokį nors darbą, ir mums būtinas poilsis tam, kad atsistatytų jėgos. Tas faktas abejonių nekelia niekam. Mūsų fizinį kūną sudarantys fiziškai tankūs, eterinis, astralinis ir mentaliniai kūnai, kaip dalis visumos, taip pat gauna tų apkrovų dalį. Ir kiekvienas iš tų sielą sudarančių kūnų nesugeba visą laiką veikti maksimaliu režimu. Todėl evoliucijos eigoje susiformavo apkrovų savireguliacijos mechanizmas kiekvienam iš kūnų — eteriniam, astraliniam mentaliniam.

Prisiminkime, kad siela, ir kiekvienas ją sudarantis kūnas atskirai, turi individualų išsivystymo lygį. O tai reiškia, kad eterinis, astralinis ir mentalinis sielos kūnai ir kiekvienos ląstelės atskirai, turi atitinkamus **savo matmenų** lygius. Dirbant ląstelei, kaip viso organizmo baziniam elementui, krūvio poveikio metu ląstelės eterinio, astralinio ir mentalinio kūnų matmenys keičiasi. Peržiūrėkime ląstelės astralinio kūno aktyvumo ciklą nuo momento, kai ląstelės astralinio kūno matmenys dar yra minimalūs po buvusios apkrovos (žr. [Puc.48](#)). Aktyvuojantis ląstelės darbui, ląstelės kanalu išmetami dideli pirminių materijų kiekiai. Pirminės materijos **G** ir **F** pradeda pripildyti ląstelės astralinį kūną. Dėl to astralinis kūnas pradeda stipriau veikti supančią mikroerdvę ir astralinio kūno matmenų lygis didėja. Astralinis kūnas atveria kokybinį barjerą tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygių. Didelis pirminių materijų kiekis perteka į pirmąjį mentalinį lygį ir aktyviau vyksta cirkuliacija tarp astralinio, eterinio ir fizinio ląstelės lygmenų (žr. [Puc.49](#)). Kas, savo ruožtu, priveda prie ląstelės galimybių padidėjimo vykdant savo funkcijas. Tebesitęsiantis astralinio ląstelės kūno pasipildymas pirminėmis materijomis **G** ir **F** priveda prie tokio astralinio kūno matmenų pasikeitimo, kad jis pradeda dirbti perkrovimo režimu (žr. [Puc.50](#)). Tokioje būsenoje ląstelės astralinis kūnas ilgai būti negali, kad neįvyktų pažeidimai visuose ląstelės struktūrų lygiuose. Tuo momentu šiek tiek atsiveria astralinis kūnas ir jame susikaupusios pirminės materijos **G** ir **F** išlaisvėja iš „nelaisvės“ ir, kaip rezultatas, **astralinio kūno matmenų lygis** pradeda mažėti. Tas procesas vyksta lėtai ir sklandžiai, ir tas astralinio kūno pilnas periodas sudaro dvidešimt aštuonias dienas ir vadinasi **emociniu bioritmu**. Analogiškai reiškiniai vyksta su eteriniu ir pirmuoju mentaliniu ląstelės kūnais ir visu organizmu apamai.

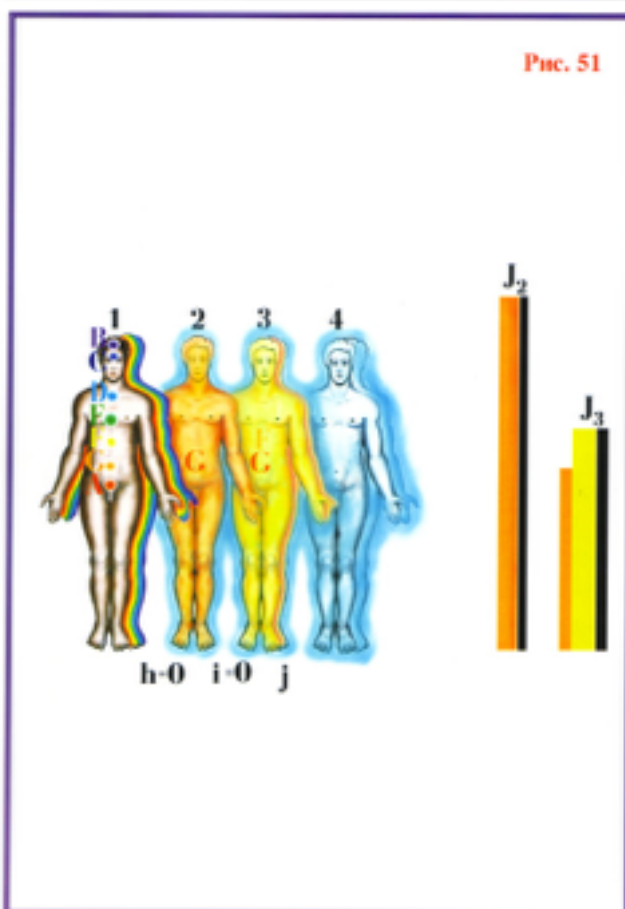
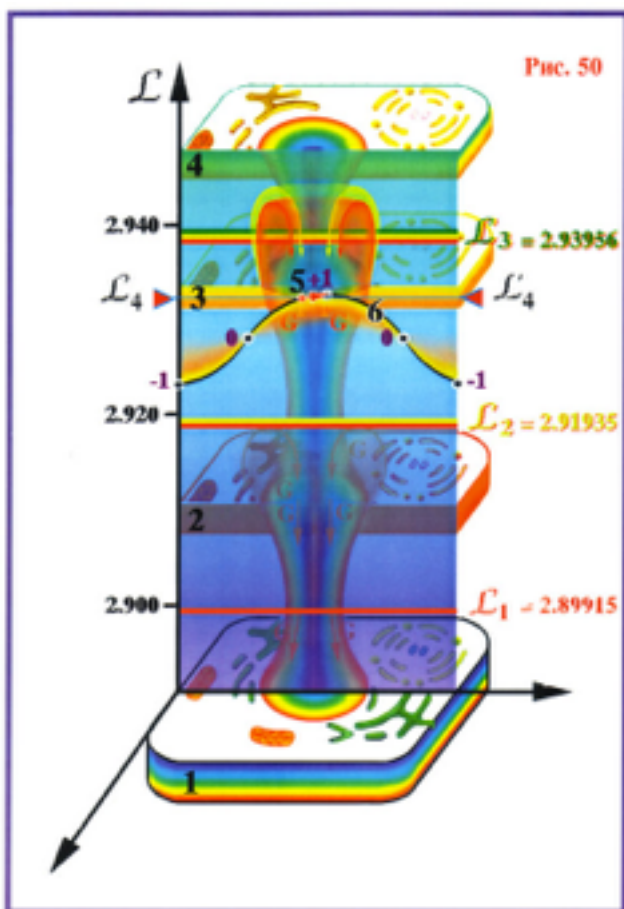
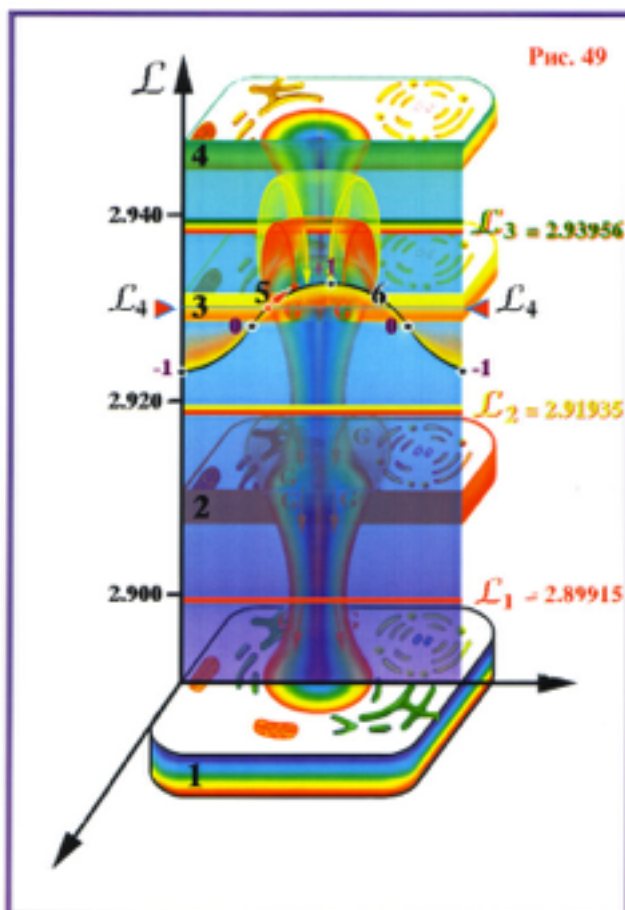
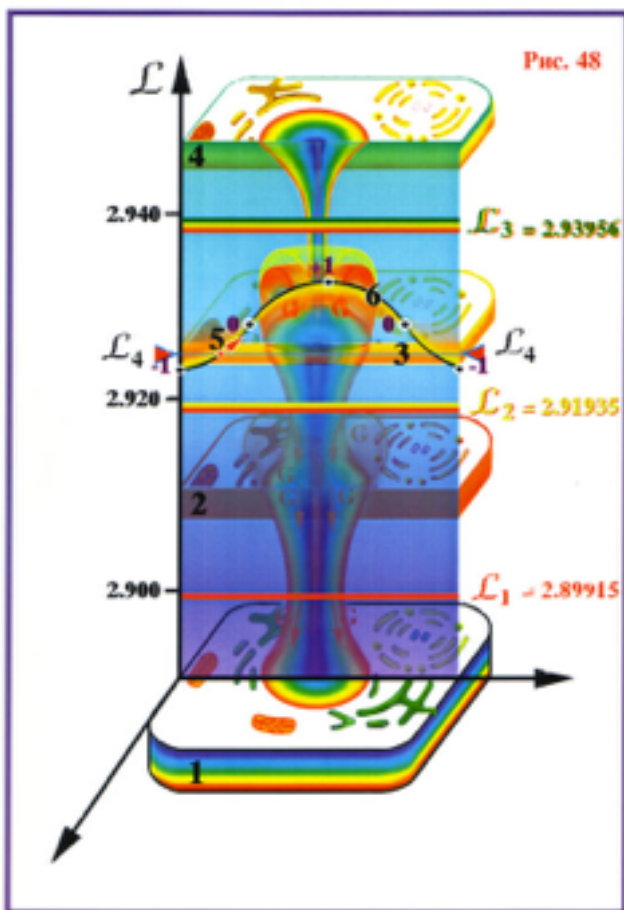

Pilnas eterinio kūno ciklas įvyksta per dvidešimt tris dienas ir vadinasi **fiziniu bioritmu**, pirmojo mentalinio kūno ciklas vyksta trisdešimt tris dienas ir vadinasi **intelektualiniu bioritmu**. Pasibaigus pilnam ciklui, matmenų lygis sumažėja iki normalaus ir vėl viskas prasideda iš pradžių...

Tokiu būdu, bet kuri emocija, kuri atsiranda mūsų sielos gelmėse, susiduria su periodiškai pasikartojančiu astralinio kūno aktyvumo lygiu. Baimės poveikio metu kaip lavina vykstantis pirminių materijų **G** ir **F** išmetimas priveda ne prie sklandaus, kaip emocinio bioritmo metu, o prie **staigaus astralinio kūno matmenų sumažėjimo**, kuris gali pasiekti kritinį dydį, kas gali virsti nestabilumu ir pažeidimais. Ląstelė praranda astralinį ir pirmąjį mentalinį kūnus (kai nėra mentalinio kūno, prarandamas tik astralinis kūnas). Kokybinė tos ląstelės kūno astralinė struktūra išyra, ji nustoja vykdyti savo funkcijas, bet tebefunkcionuoja kaip ląstelė, turinti eterinį kūną. Staigus sumažėjimas astralinį kūną užklumpa vienoje ar kitoje emocinio bioritmo fazėje, kuri atitinka ląstelės matmenų lygį. Ląstelės(ių) tik su vienu eteriniu kūnu pasirodymas tarp normaliai funkcionuojančių organizmo ląstelių, kai, tuo tarpu, kaimyninės ląstelės, priklausomai nuo vykdomų funkcijų, turi astralinį arba astralinį ir mentalinius kūnus, provokuoja nekontroliuojamą skilimą. Skilimas vyksta dėl to, kad ląstelė su pažeistais astraliniu ir mentaliniu kūnais gauna tokį pat maitinimą, kaip ir kaimyninės ląstelės. Be to, skilimo metu išlaisvėjusios pirminės materijos pripildo tik eterinės ląstelės kūną. Dėl to šios ląstelės eterinis kūnas prisipildo maksimaliai ir atsiranda **aktyvesnis** priešpriešinį pirminės materijos **G** srautas, **kaip ir pas kaimynines ląsteles**. Tuo metu ląstelėje vyksta organinių molekulių kaupimas, nes tik dalis į ląstelę patenkančių molekulių suskyla, ir kai jų koncentracija pasiekia kritinį lygį, įvyksta **ląstelės dalijimasis**. Organizme pradeda vystytis **vėžinis auglys**...

Jeigu streso metu neįvyksta astralinio ir mentalinio (kai toks yra) kūnų pažeidimai, ir astralinis kūnas yra apatinėje emocinio bioritmo fazėje, tai stresinės situacijos (baimė, išgąstis yra tik vienos iš stresinių situacijų rūšių) priveda prie ilgalaikių depresijų. Tai susiję su tuo, kad streso metu (kaip ir prie bet kurios emocinės reakcijos) vyksta ląstelių astraliniuose kūnuose susikaupusių pirminių materijų **G** ir **F** išmetimas, dėl ko sumažėja ląstelės astralinio kūno matmenų lygis. Kiekvienos ląstelės astralinio kūno matmenų lygis susilygina su astralinio plano planetos matmenų lygio riba. Ir, kaip rezultatas, ląstelės astralinis kūnas ir organizmas aplamai atsiduria harmonijos būsenoje su **žemutinio astralo planetos planu**, su kuriuo **rezonuoja neigiamos emocijos**. Tokioje būsenoje neigiamos emocijos tiesiog užplūsta ir neleidžia sugrįžti į normalią būseną. Tai yra todėl, kad sugrįžimui į normalią būseną po streso, būtina, kad ląstelių astralinis kūnas prisipildytų pirminėmis materijomis **G** ir **F**, be to, jų turi būti daugiau, negu pirminės materijos **F**. Tas prisotinimas vyksta, kai fiziškai tankios ląstelės suskaido organines molekules ir išlaisvina jas sudariusias pirmines materijas. Prisotinimas lėtai vyksta tol, kol astralinio kūno matmenų lygis neatsistato iki pirminio lygio. Jeigu atsistatymo metu įvyksta naujas stresas arba stresai, sistema vėl bus atmesta atgal į žemutinį astralinį lygį. Kitais žodžiais, žmogus gali ilgam nugrimzti į neigiamų emocijų liūną.

Išeitis iš susidariusios padėties yra maksimaliai greitas matmenų atstatymas iki pradinės padėties, kol nauja stresų banga dar nespėjo užplūsti organizmo. Ir vėl stebimos įvairios rehabilitacijos galimybės pas žmones su įvairiais psichikos **tipais**.

Žmogaus psichika skirstoma į keturis pagrindinius tipus — **sangvinikas, flegmatikas, cholericas ir melancholikas**. Psichikos tipą nulemia kiekvieno žmogaus sielos struktūra. Pagrindine charakteristika yra santykis tarp eterinio ir astralinio kūnų. Esant visaverčiam astraliniam kūnui ir sielos struktūroje dominuojant eteriniam kūnui, atsiranda sangvinistinis psichikos tipas (žr. [Pis.51](#)). Sangviniką stresinės situacijos neigiamai veikia minimaliai dėl to, kad pradiniai astralinio kūno matmenys yra maksimalūs. Ir dėl streso metu astralinio kūno išmetamų pirminių materijų **G** ir **F** sumažėjęs matmenų lygis retai pasiekia minimalų lygį. Sielos fundamente eterinio kūno dominavimas užtikrina maksimalų visos sielos atsparumą stresams. Eterinio sielos kūno sukurtame galingame apsauginiame lauke emocinės bangos labai greitai užgesinamos.

Flegmatinis psichikos tipas skiriasi nuo sangviniko tuo, kad sielos fundamente dominuojant eteriniam kūnui, astralinis kūnas sudarytas tik iš pirminės materijos **G** (žr. [Pis.52](#)). Tokia sielos struktūra priveda prie pasyvumo, neleidžia kurti ir būti lyderiu. Tuo pat metu, flegmatikas yra puikus vykdytojas. Kūrybiniai sugebėjimai gali pasireikšti tik esant visaverčiam astraliniam kūnui, kai jis susidaro susiliejus dviem pirminėms materijoms **G** ir **F**. Visavertis astralinis kūnas „atidaro“ kokybinį barjerą tarp astralinės ir pirmosios mentalinės sferų, kas suaktyvuoja pirmąjį mentalinį kūną ir jis pradeda vystytis. Pirmojo mentalinio kūno aktyvumas priveda prie žmogaus kūrybinių ir mąstymo sugebėjimų kokybinio šuolio...

Melancholinis psichikos tipas sielos fundamente turi dominuojantį astralinį kūną, kuris sudarytas iš pirminės materijos **G** (žr. [Pis.53](#)). Esant tokiai kokybinei sielos sudėčiai sistema tampa **emocionaliai nepastovi**. Emocijos priveda prie to, kad melancholiko astralinio kūno matmenų lygis labai greitai krenta ir tampa tapatus su apatine astralinio plano riba. Panaši padėtis gali išlikti gana ilgai, kas priveda prie ilgalaikių depresijų.

Cholerinis psichikos tipas sielos fundamente turi dominuojantį astralinį kūną, kuris sudarytas iš pirminių materijų **G** ir **F** (žr. [Pis.54](#)). Šiuo atveju sielos struktūra, kaip ir melancholiko atveju, **emocionaliai nepastovi**. Skirtumas tame, kad pradinis visaverčio astralinio kūno matmenų lygis (iš pirminių materijų **G** ir **F**) daug aukštesnis už žemutinio astralinio kūno (iš pirminės materijos **G**) lygį. Todėl vienu ir tų pačių emocijų poveikis cholericiko nepriveda prie depresijos, kaip tai yra su melancholiku. Cholericą emocijiniai pliūpsniai taip pat priveda prie astralinio kūno matmenų sumažėjimo, bet tame savo astralinio kūno matmenų lygio žemiausiame taške cholericiko astralinio kūno matmenų lygis nenusileidžia iki žemutinio astralo plano, dėl ko susidaro sąlygos greitam atsistatymui iki pirminio lygio...

Tokiu būdu, emocijų poveikio į organizmą lygis priklauso nuo **sielos kokybinės sudėties**, kas pasireiškia **per skirtingus temperamentus**. Kiekviena emocija priveda prie energijos išmetimo, savotiškų **emocinių bangų** sudarymo. Tuo metu astralinis kūnas praranda pirmines materijas **G** ir **F**, kas priveda prie **astralinio kūno matmenų lygio sumažėjimo**. Kiekviena emocija **keičia** astralinio kūno matmenis **konkrečiu dydžiu**, kuris yra pastovus konkrečiai emocijai. Todėl galima kalbėti apie **pastovų emocijų spektrą**, ir, kad kiekviena emocija turi **savo matmenų dydį**. **Žemos ir neigiamos emocijos** harmoningos su žemutiniu astralinio planetos planu. **Aukštos ir teigiamos emocijos** astralinį kūną išveda į viršutinį astralinį planą. Emocijos — ne tik

reakcija į visa, kas vyksta aplink mus ir mumyse, emocijos kokybiškai veikia astralinį kūną, **keičia to kūno matmenų lygį.**

To reiškinių supratimas duoda raktą **prie karmos supratimo**: kodėl kiekvienas mūsų poelgis, kiekviena mintis, kuri gimsta mūsų sielos gelmėse, mus veikia, pasmerkia „pragaro“ kančioms ir siaubui, arba apdovanoja „rojaus“ malonumais. Ir mes nustebę suprantame, kad mus baudžianti arba apdovanojanti „Aukščiausioji Jėga“ arba „Ponas Dievas“ — ne kas nors kitas, o **MES PATYS**, mūsų poelgių, minčių, nusikaltimų ir per visą mūsų gyvenimą padarytų gerų darbų pasekmė. Ir kad mūsų asmenišką „Aukščiausiasis Teismas“ veikia automatiškai, nepriklausomai nuo mūsų norų, nedaro klaidų, nenuolaidžiauja ir neatleidžia...

Kaip gi tas teismas vyksta, koku būdu baudžia už nusikaltimus?

Nusikaltimas ir Bausmė — tai ne tik filosofinė arba teisminė kategorija, bet ir realus **gamtinis fenomenas**. Tik, kaip bebūtų gaila, daugeliu atveju bausmė už padarytus nusikaltimus sielą pasiekia sekančiuose išikūnijimuose arba iš karto po fizinio kūno mirties. Bet bausmės tai nesumenkina. Tai yra todėl, kad sąmonė, atmintis, jausmai, kaip iki, ir po mirties priklauso mūsų sielai, ir tik jai. Fizinis kūnas — tik fundamentas ir sielos nešiotojas. Ir kai mes „nusiimame“ jau niekam nebetinkamą fizinį apvalkalą, mūsų siela, atmintis, individualybė išlieka. Karmos prigimties supratimas tiesiogiai susijęs su emocijų veikimo mechanizmu į kokybinę astralinio kūno sudėtį, o per jį — ir į visą sielos kūną...

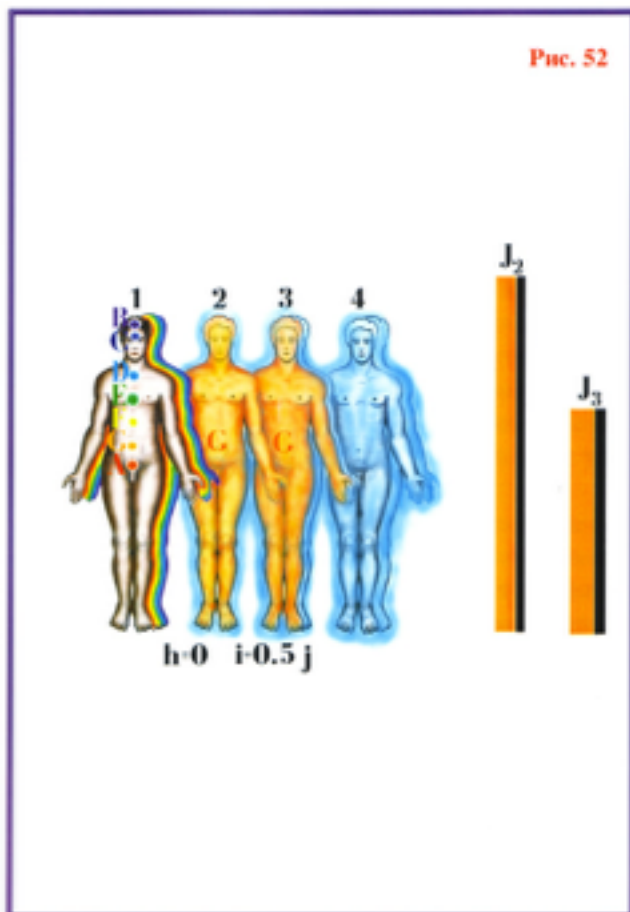
Kiekvienas mūsų atliekamas veiksmas, palydimas emocinės būsenos pasikeitimu. Tiksliau, kiekvienam **veiksmai atitinka konkreti emocinė būseną**. Tuo metu kokybinė sielos struktūra **keičiasi** ir pasiruošia vykdyti konkretų veiksmą arba poelgį. Sielos kokybinis pasikeitimas dar kurį laiką išlieka po veiksmo ar poelgio realizacijos, po ko sielos struktūra sugrįžta į pradinę būseną, tiksliau, į būseną, kuri labai artima pradinei. Vieni ir tie patys veiksmai ar poelgiai šiek tiek skirtingai veikia žmones, turinčius skirtingus psichikos tipus, ir tai yra dėl jų sielų skirtingų struktūrų. Todėl laikas, per kurį skirtingų psichinių tipų žmonės sugrįžta į pradinę būseną, yra nevienodas. Ir, jeigu žmogus identiškus veiksmus ar poelgius atlieka dažniau, negu atstatomasis periodas, tai žmogaus sielos kokybinė struktūra nespėja sugrįžti prie pradinio būvio.

Eilėje atvejų tokia sielos struktūros pradinio būvio **deformacija** gali tapti **pastovia, nauja žmogaus sielos kokybine struktūra**. Analogiškai sielos struktūros kokybiniai pasikeitimai gali įvykti ir vienetinių poelgių ar veiksmų metu, jeigu jie palydimi galingomis emocijomis. Tai yra todėl, kad **grįžtamas pasekmes** turi tik tokios emocinės būsenos, kurių amplitudė **neišeina už astralinio kūno stabilios būsenos ribų**. Atitinkamai, **negrįžtamas pasekmes**, turi tokios emocinės būsenos, kurios astralinį kūną transformuoja už **stabilios būsenos ribų**. Tuo metu astralinio kūno būseną tampa nestabili, įvyksta papildomas pirminių materijų **G** ir **F** išmetimas, kas provokuoja jo **kokybinius pasikeitimus**. Per didelį pirminės materijos **F** praradimą priveda prie jos **išnykimo** iš astralinio kūno sudėties. Astralinis kūnas pasikeičia, tampa **žemutiniu astralu** (sudarytu tik iš vienos pirminės materijos **G**). Įvyksta **atvirkštinė evoliucija**. Astralinį kūną galima palyginti su guma, kuri, būdama elastinga, po ištempimo sugrįžta į pirminę formą. Bet laikui bėgant elastingos savybės mažėja ir galutinė forma vis labiau ir labiau skiriasi nuo pirminės. Jeigu gumą patempti labai stipriai, tai, paprasčiausiai, ji nutrūks...

O dabar sugrįžkime prie emocijų. Lieka tik išsiaiškinti, kokie veiksmai ir poelgiai palydinti tokiomis galingomis emocijomis, kad sugeba iššaukti astralinio kūno struktūros **negrižtamus kokybinius** pasikeitimus? Prisiminkime, kad kiekvieną emociją atitinka konkretus astralinio plano **matmenų lygis**. Kuo tas lygis **žemesnis**, tuo **primityvesnės** atitinkamos emocijos. Grobuonies, žudiko emocinė būseną — viena iš pačių primityviausių, kuri tik egzistuoja gyvojoje gamtoje. Plėšriųjų gyvūnų emocijos — būtina jų egzistavimo sąlyga, be jų tie gyvūnai evoliucijos eigoje išmirtų. Medžiotojo emocinė būseną jiems leidžia eterinio kūno lygyje maksimaliai susikaupti potencialą, kas sukuria didžiulę jėgą ir greitą reakciją atakos metu. Praktiškai visi plėšrūnai į medžioklę išeina tada, kai jie alkani ir žudo tik tam, kad numalšintų alkį, tuo pačiu išsaugodami savo ir savo palikuonių gyvybes. Tame nėra gamtos dėsnio pažeidimo. Plėšrūs žvėrys evoliuciškai stovi atitinkamame lygmenyje ir turi tik žemutinio astralo kūnus. Todėl medžiotojo emocinė būseną matmenų lygio nesumažina ir negrižtamų procesų nevyksta.

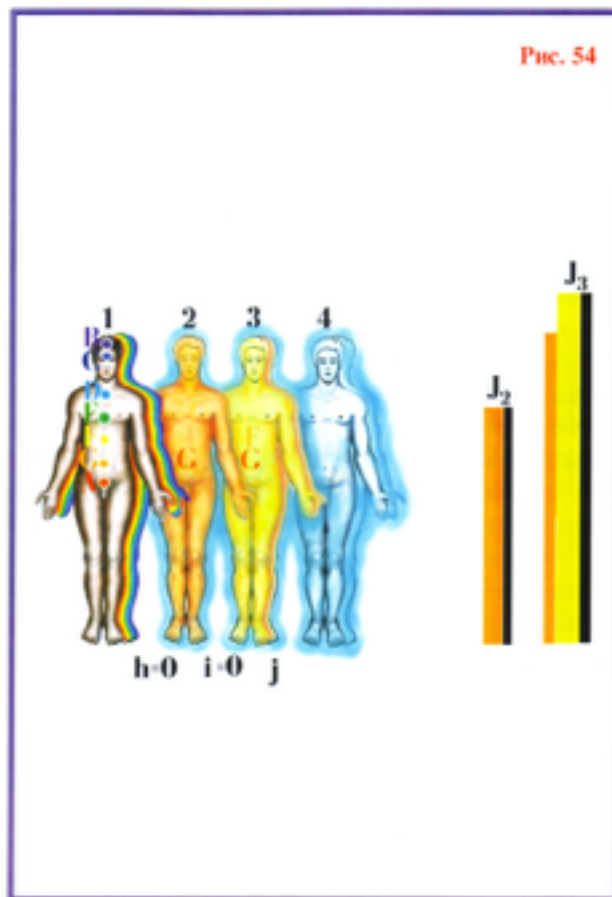
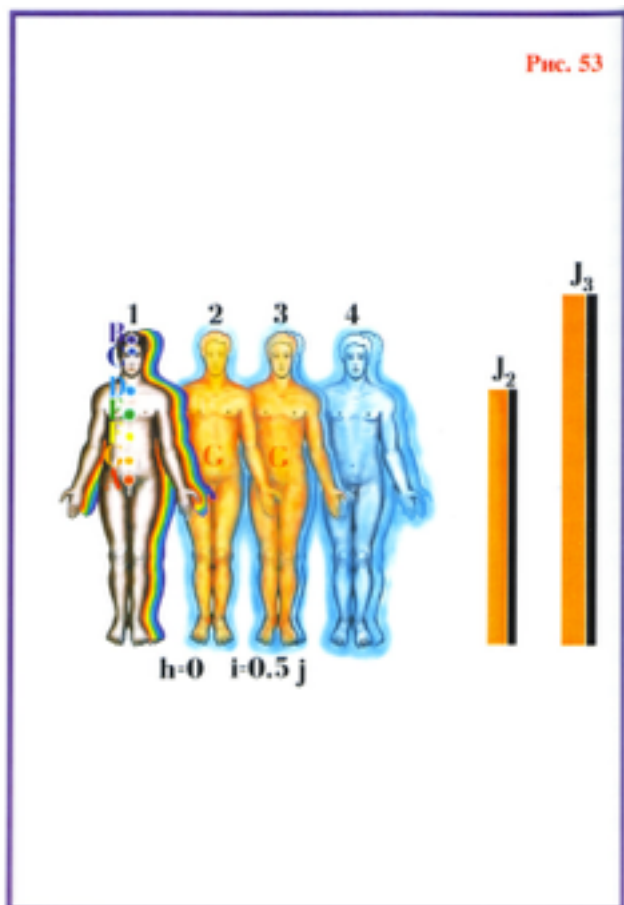
Dėl savo evoliucinės padėties, žmogus į medžiotojo emocinę būseną reaguoja daug stipriau. Net ir tada, kai žmogus nužudo kokį nors gyvūną savo maistui, jo astralinio kūno matmenų lygis kai kokiu dydžiu sumažėja, kas sukuria problemas, jo kaip individo, tolesniam vystymuisi. Tuo atveju, kai žmogus nužudo panašų į save, jo emocinis krūvis pasiekia kritinę ribą, prie kurios jo astralinio kūno būseną pasidaro nestabili. Dėl to atsiranda jį (astralinį kūną) sudarančių materijų išmetimas ir staigus astralinio kūno matmenų sumažėjimas. Pasikeitimai astraliniam kūne tiek reikšmingi, kad jie tampa **negrižtami**. Kodėl gi nužudymas į savęs panašaus iššaukia negrižtamus žmogaus astralinio kūno pasikeitimus, tuo metu, kai gyvūno nužudymas maistui tik

šiek tiek užblokuoja evoliuciją?

Tai yra todėl, kad panašaus į save nužudymas yra **nenatūralus veiksmas**, kuris pažeidžia gamtos dėsnius. Žudikas **sąmoningai ir didelėmis pastangomis** iššaukia emocinę būseną, kuri būtina į save panašaus nužudymui, kas iššaukia atgalinį materijos srautų pertekėjimą iš pirmojo mentalinio kūno į astralinį. Tas srautas sukuria astralinio kūno nestabilumą, kuris išprovokuoja astralinį kūną sudarančių medžiagų išmetimą iš to kūno ir atvirkštinę evoliuciją. Paskatos, stumiančios vieną žmogų žudyti kitą dažnai sukuriamos dirbtinai, sugalvojant neegzistuojančias tokio poelgio būtinumo priežastis. Praktiškai visada tai susiję su žmogaus ar žmonių grupės noru gauti didesnę ar geresnę "pyrago gabalą", savo naudai perskirstyti kitų jau paskirstytas gėrybes. Jeigu pirmą kartą tai atlikta neteisingai, naujas neteisingumas

esmės nekeičia. Vienoje senovės Kinijos legendoje sakoma, kad drakono užimtą šalį bandė išvaduoti daugelis narsių karžygių, bet drakonas visada nugalėdavo, nes kiekvieną kartą drakoną užmušęs karžygys užimdavo jo vietą ir pats pavirsdavo "drakonu". Ir tai tęsėsi tol, kol eilinis nugalėtojas tai suprato ir, atsisakęs turto, paliko drakono rūmus. Tik tada drakonas buvo nugalėtas ir galutinai ir negrįžtamai.

“Užmušti drakoną” pirmiausia

būtina savyje, tik tada vienas neteisingumas nebus pakeistas kitu. O kol to neatsitiko su visa žmonija, **“drakonas” neišnyks**. Net jeigu koks nors didvyris ir nugalės “drakoną savyje”, visada atsiras kokia nors vidutinybė, kuri paskubės užimti “vakansiją”. Tik evoliuciškai vystantis visai žmonijai, ši problema su “drakonu” gali būti išspręsta. Daugelis negatyvių išraiškų ir poelgių susiję su žemiškosios civilizacijos žemu išsivystymo lygiu ir klaidinga vertybių skale, kurią pagimdė nemokšiškas ir iškreiptas pasaulėžiūra. Tokiu būdu, teisinga žmonių visuomenės organizacija negalima tol, kol nemokšiškas nebus pakeistas realiomis žiniomis, kol nebus sunaikinti pasaulėžiūrą iškreipiantys “kreivi veidrodžiai”. Tol, kol auksas ir pinigai lems žmogaus padėtį socialinėje sistemoje nepriklausomai nuo žmogaus sugebėjimų, tol “drakonas” mus valdys. Tol, kol **materialinės vertybės dominuos prieš dvasines**, didelė socialinė terpė gimdys stimulus ir poelgius, kurie daugelį stums į nusikaltimus. Ir paskutiniai dėl savo nemokšiškumo mokės didžiulę kainą už iškreiptas iliuzijas ir parduodami savo sielą “velniui”. Ir visiškai nesvarbu, kad vykdomas nusikaltimą nežino arba netiki apie sielos egzistavimą, **bausmė** jį vis viena pasieks, ir tą bausmę jis gaus pats nuo savęs nusikaltimo vykdymo metu. Tai — realus gamtos dėsnis, ir “velnias” gimsta kiekvieno

nusidėjėlio viduje ir vėliau jį pamažu ryja. To "velnio" vardas — žemutinis astralas, astralinės džiunglės, kurios pripildytos išmirusių gyvūnų sielomis; kai į jas papuolusios žmonių sielos yra medžiojamos ir tampa tų astralinių padarų grobiu, maistu; kai medžiotojai patys tampa grobiu, stipresnių plėšrūnų aukomis. Ir visa tai vyksta todėl, kad veiksmo vykdymo metu astralinis kūnas patiria kokybinius pasikeitimus, dėl ko natūralios ar prievartinės mirties atveju siela nebesugeba pasiekti saugaus lygmens ir atsiduria astralinių džiunglių viduryje... Tokiu būdu mūsų emocijos gali mus išgelbėti pavojaus atveju arba **pasmerkti kančioms "pragare"**.

Mes išnagrinėjome tik gyvūnų savisaugos instinktų veiksmus ir plėšrūno būsenos fenomeną. Bet, be gyvūninio prado žmogus dar turi ir dvasinį, kuris pasireiškia per visą spektrą puikių emocijų, kurios ir suteikia viltį, kad žmonija sugebės vystytis kaip protinga rasė...

4 Skyrius. Emocijų prigimtis. Aukščiausios žmogaus emocijos

Žmogus į šį pasaulį ateina per mamos kančias, kuri dovanoja gyvybę išnešiojusi savo vaisių ilgus devynis mėnesius. Ir kai tik vaikas pradeda save suprasti, labai greitai į klausimą apie savęs atsiradimą išgirsta istoriją apie radinį "kopūstuose" arba "gandra", kuris vaikutį padovanojo mamai ir tėčiui. Anksčiau ar vėliau, gražioje ar blogoje formoje, priklausomai nuo aplinkybių kiekvienas sužino, kad prieš mūsų atsiradimą buvo mūsų tėvų seksualinis kontaktas, kuris pasibaigė apvaisinimu. Tėvų genetinės informacijos nešėjų, kiaušialastės ir spermatozoido susijungimas ¹¹, yra naujo organizmo vystymosi atskaitos taškas. Giminės praradimas yra kiekvieno gyvo organizmo, įskaitant ir žmogų, pagrindinė gamtos funkcija.

Natūralu, kad gamta sukūrė stimulą siekti giminės praradimo — seksualinį pasitenkinimą. Bet ar tik fiziologiniai procesai stumia **konkretų** vyrą ir **konkrečią** moterį prie artimų santykių, kurie priveda prie naujos gyvybės gimimo? Ar tik seksualinis pasitenkinimas — varomoji jėga, stumianti vyrą ir moterį visam laikui sujungti savo gyvenimus? Žinoma, intymus gyvenimas turi didžiulę reikšmę žmogaus gyvenime, bet vien tik tuo neįmanoma paaiškinti **vyro ir moters** meilės jausmo gilumo ir turtingumo, be to, ne bet kurio vyro bet kuriai moteriai, o būtent **konkretaus vyro konkrečiai moteriai** arba atvirkščiai. Fiziologiškai bet kuris vyras ir bet kuri moteris suderinami ir gali pradėti naują gyvybę. Bet kodėl iš dešimčių pažįstamų ir milijonų nepažįstamų vyras išsirenka tik vieną-vienintelę, tą, kuriai pašvenčia eilėraščius ir dainas, vien nuo kurios pasirodymo apmiršta širdis ir dainuoja siela? Vien tik patino ir patelės instinktais to nepaaiškinsi. Meilės jausmas tarp vyro ir moters nepamatuojamai platesnis už fiziologinį potraukį, kaip nepamatuojamai skiriasi vandenynas nuo vandens lašo...

11

Detaliau apie tai žr. N. Levašov "Paskutinis kreipimasis į žmoniją", 6 skyrius.

Kas tai yra meilė?!

Be emocijų ir jausmų, kurie susiję su kiekvieno individo gyvybės išsaugojimu kovoje už išlikimą, gyvus organizmus gamta apdovanojo **giminės pratęsimo** emocijomis ir jausmais, be kurių gyvybė negalėtų išlikti. Be to, panašias emocijas ir jausmus turi ne tik žmonės, bet praktiškai visi daugialąsčiai organizmai. Kokia gi tų jausmų ir emocijų prigimtis pas gyvūnus? Viskas labai paprasta ir tuo pat metu sudėtinga...

Evoliucijos metu mūsų planetoje išgyveno ir išliko tos gyvų organizmų rūšys, kurios sugebėjo adaptuotis ir perduoti teigiamas mutacijas sekančioms kartoms. Prioritetą giminės pratęsimui gauna individai su teigiamomis mutacijomis todėl, kad tų individų maksimali adaptacija supančioje aplinkoje daro juos stipresniais, sveikesniais, greitesniais ir išoriškai geriausiai prisitaikiusiais jų užimamoje ekologinėje nišoje. Būtent sutuoktvių žaidimai ir kovos tarp patinų išaiškina stipriausius ir geriausius. Nugalėtojams suteikiama galimybė savo naujas savybes perduoti palikuonims. Būtent dėl to rungtyniavimo tarp patinų už teisę pratęsti giminę, naujos kartos gavo teigiamas kokybes, kurios buvo įtvirtintos jų genetikoje. Išorinė daugelio patinų išvaizda vaidina svarbų vaidmenį tarp patelių poravimosi periodu, nes išorinė išvaizda atspindi to individo sugebėjimus prisitaikyti prie tų gyvų organizmų užimamos ekologinės nišos. Tokiu būdu, gyvūnijos pasaulyje seksualinis aktyvumas nusakomas **išorinėmis** ir **vidinėmis** patinų kokybinėmis savybėmis, tuo pat metu, kaip patelės daugeliu atveju užima pasyvią poziciją poravimosi (vestuvinių) žaidimų metu ir tik nuolankiai priima patino-nugalėtojo seksualinius asistavimus.

Žmogus, kaip gyvosios gamtos dalis, elgiasi pagal tas pačias taisykles, kurias sukūrė gamta gyvybei evoliuciškai vystantis Žemėje. Bet, be gyvūnų prado, žmogus turi ir dvasinį, ir tas **dvasinis pradas** žmogų **labai** išskiria iš likusio gyvojo pasaulio. Ir, jeigu žmogaus evoliucijos pradžioje jo seksualinis elgesys mažai kuo skyrėsi nuo daugelio kitų išsivysčiusių gyvūnų atitinkamo elgesio, tai vystantis civilizacijai, dėl dvasinio prado atsiradimo ir jo vystymosi, žmogus vis labiau ir labiau savo seksualiniu elgesiu išsiskyrė iš pirmykštės gyvosios aplinkos. Kame tie ypatumai, leidžiantys žmogui išsiskirti iš gyvų organizmų įvairovės?! Pabandykime išsiaiškinti ir suprasti, kas mums duoda teisę **Homo Sapiens** skaityti nauju gyvybės išsivystymo lygiu dėl seksualinio elgesio, išskyrus mūsų pačių nuomonę apie save. Gal būt tik mūsų pačių nuomonė apie save ir neegzistuojantis mūsų pačių išskirtinumo mirażas skatina apie save kalbėti kaip apie unikalų gamtos reiškinių, kas liečia vieną iš pagrindinių gamtinių instinktų? Taip, kas gi tai yra – saviapgaulė ar iš tikrųjų nauja kokybinė pakopa santykiuose tarp patino ir patelės, arba, kaip mes gražiai vadiname – tarp **vyro** ir **moters**...

Žmogus yra socialinis sutvėrimas, t.y. gimimas, vystymasis, gyvenimas iki pat paskutinio atodūσιο vyksta tarp žmonių, žmonių visuomenėje. Nuo pat pirmos mūsų gyvenimo akimirkos, bendraudami su kitais mes pradėdame siurbti informaciją, kurią sukaupe praėjusios kartos. Per smegenis gaunama informacija keičia ne tik pačius smegenis, bet ir jų savininką – žmogų. Kai smegenų įsisavintos informacijos kiekis ir kokybė pasiekia kritinį tūrį, įvyksta įprastas stebuklas – atsiranda **sąmonė**. Be to, toks stebuklas gali įvykti tik socialinėje aplinkoje, nes būtinas informacijos kiekis sukaupiamas tik buvusių kartų pagalba, kuris naujai kartai perduodamas kaip apibendrinta patirtis, o naujoji karta, savo ruožtu, pridėjusi savo patirtį, perduoda palikuonims, ir t.t. Kaip sąmonės atsiradimo ir

vystymosi rezultatas, žmogus keičiasi kokybiškai ir keičiasi jo sielos struktūra. Pilnaverčio žmogaus astralinio kūno (sudaryto iš pirminių materijų **G** ir **F**) ir pirmojo mentalinio kūno (sudaryto iš pirminių materijų **G**, **F** ir **E**), susidarymas susijęs ne su fizine jėga, kūno formų grožiu, o su **intelektu galingumu ir lankstumu**. Būtent smegenų išsivystymo lygis ir kokybė, intelektas yra žmonių visuomenės evoliucijos požymiai, be kurių ateinančios kartos negalėtų vystytis.

Skirtingai nuo visų kitų gyvų organizmų, žmogaus teigiami evoliuciniai pasiekimai yra ne tik teigiamos mutacijos, kurios atsiranda fiziniam kūnui adaptuojantis prie ekologinės nišos sąlygų ir individo fizinės jėgos (kas, be jokių abejonių, tebevaidina didžiulį vaidmenį nustatant santykius tarp vyro ir moters), bet ir smegenų išsivystymo lygis, kaip **žmogaus dvasinio išsivystymo** rezultatas. Kiekvieno žmogaus dvasinio išsivystymo lygis pasireiškia per **sielos kokybinę struktūrą**. Todėl santykiai tarp vyro ir moters formuojasi ne tik išorinio fizinio kūno grožio pagrindu, bet ir **vidiniu grožiu bei sielos turtingumu**. Santykiuose tarp vyro ir moters išorinis grožis įgauna pirminio stimulo statusą, tuo metu, kaip **vidinis, dvasinis grožis tampa pagrindiniu faktoriumi**, kurio pagrindu tie santykiai palaikomi. Pagrindinė gamtos užduotis yra geriausių kokybinių savybių perdavimas iš kartos į kartą per genetikų susiliejimą kaip iš motinos, taip ir iš tėvo pusės. Vyriškas pradas privalo atitikti, maksimaliai harmonizuoti su moteriškuoju pradū, jie vienas kitą turi papildyti. Tik tokiu atveju sekančiose kartose gali įsitvirtinti teigiamos savybės. Tai bus suprantama, jeigu prisiminsime, kad palikuonys paveldi pusę chromosomų iš motinos pusės, kitą pusę – iš tėvo pusės. Naujos kokybinės savybės negalės pasireikšti palikuonims, jeigu porinės chromosomos, viena pagal motinos, kita, pagal tėvo liniją **nebus balanse, viena su kita harmoningai nesiderins**. Jeigu **“tėvo” chromosomos kokybinis lygis nebus harmonijoje su “motinos” chromosomos kokybiniu lygiu**, naujos kokybinės savybės gali būti visam laikui prarastos arba daugeliui kartų užblokuotos. Kiekviena rūšis evoliucijos metu išliko tik įsitvirtinus kokybinėms savybėms. Todėl tenka pripažinti, kad gamta rado išeitį iš tos sunkios padėties. Pabandykime išsiaiškinti tą nuostabų gamtos reiškinių, kuris pasireiškia nepakartojamu jausmu, kuris vadinamas **meile**...

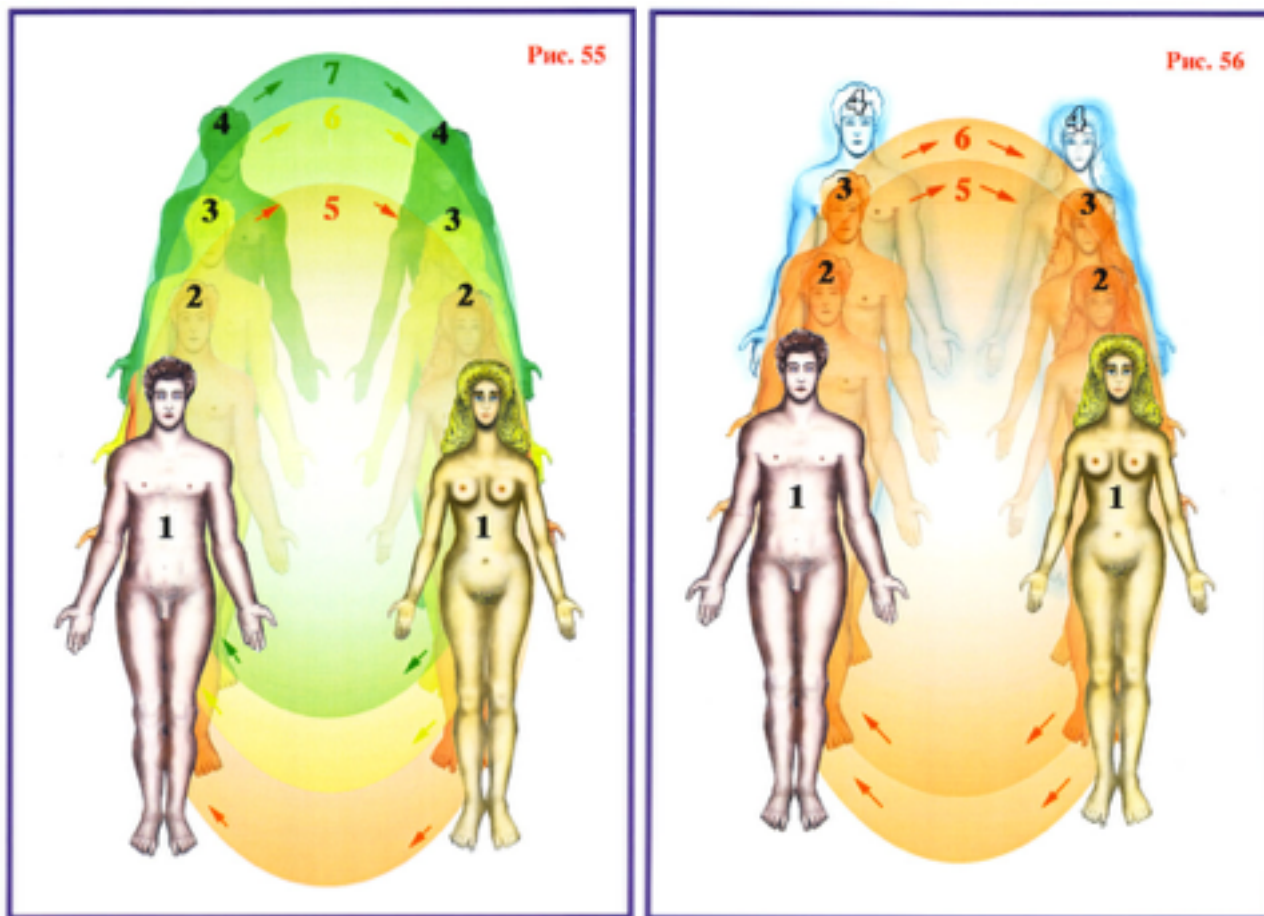
Meilės anatomija – ne šventvagystė, kaip gali pagalvoti vieni, o būtinybė, kuri leidžia geriau pažinti patiems save ir, gal būt, išvengti lemtingų poelgių ir rasti pilnavertę laimę sau ir tiems, kas yra šalia su mumis. Prisiminkime, kad kiekvieno žmogaus kokybinio išsivystymo lygis pasireiškia per **kokybinę sielos struktūrą**. Todėl bendravimas tarp vyro ir moters pirmiausiai vyksta jų **sielų** lygmenyje. Prieš pradėdant analizuoti šį reiškinį, būtina atkreipti dėmesį į tai, kad vyro ir moters sielos kokybiškai viena nuo kitos skiriasi ir esant visiškai harmonijai, viena kitą papildo ir sukuria vieną **vientisą sistemą**. Esant visiškai harmonijai tarp vyro ir moters sielos, vyksta aktyvus apsikeitimas kokybinėmis savybėmis. Vyras iš moters gauna kokybes, kurių jis neturi ir negali turėti dėl vyriškos sielos struktūros, bet, be kurių vyriška siela negali toliau vystytis. Savo ruožtu moteris iš vyro gauna kokybes, kurių ji neturi ir negali turėti dėl moteriškos sielos struktūros, bet, be kurių moteriška siela negali toliau vystytis. Harmonijos būsenoje moteris ir vyras vienas kitą papildo kaip dvi vienos visumos pusės, o to proceso metu jų sielos aktyviai keičiasi kokybėmis, kas palydima nepakartojamu jausmu, kuris vadinamas **meile**. Kinų filosofijoje tą harmoniją vadina lygsvara tarp **in** ir **jan**...

Prisiminkime, kad žmogaus evoliucinio išsivystymo lygis pasireiškia per kokybinę sielos struktūrą. O tai, savo ruožtu, reiškia, kokius sielos kūnus konkretus žmogus susikūrė ir kokius matmenų lygius jie turi. Apie visišką harmoniją tarp vyro ir moters galime kalbėti tada, kai kūnai, kurie sudaro jų sielas, turi vienodus arba labai artimus savo matmenų lygius (žr. [Pis.55](#)). Todėl harmonija tarp vyriškojo ir moteriškojo prado gali susidaryti įvairiais kiekvieno žmogaus vystymosi etapais. Tik harmonija tarp vyro ir moters gali būti laikina ar pastovi. Laikina harmonija dažniausiai kyla tada, kai susitinka žmonės, dar nebaigę savo vystymosi etapo (žr. [Pis.56](#)). Harmonijos būvis šiuo atveju nusakomas tuo, kad jų evoliuciniai keliai susikerta kažkuriame tai vystymosi taške ir abu – vyras ir moteris – tuo momentu atsiduria vienas kito akiratyje. Tam analogija gali būti situacija kelių sankryžoje, kai mašinos, kurias vairuoja savo reikalais skubantys vyras ir moteris, atsidūrė vienoje sankryžoje tuo pačiu metu ir pamatė vienas kitą. Ypač dažnai taip atsitinka jaunimui todėl, kad **14-20** metų amžiaus jaunuoliams aktyviai vystosi astraliniai kūnai ir praktiškai kiekvienas turi vieną ir tą patį kokybinį lygmenį.

Prisiminkime, kad naujo fizinio kūno formavimui siela sunaudoja dalį savo potencialo, todėl po gimimo dėl skirtingų fizinio ir sielos kūnų kokybinių savybių, tarp jų egzistuoja kokybinis barjeras. Žmogui evoliuciškai vystantis, palaipsniui tas barjeras išnyksta. Žmogus pradeda vystytis tiesiog nuo pat pirmosios savo gimimo dienos. Pirmuosius **4-8** savo gyvenimo metus vaikas yra kaip "informacinė kempinė" ir sugeria visą informaciją, kuri tik patenka iš išorinio pasaulio. Patenkanti informacija kokybiškai keičia smegenis, ir kai tas procesas pasiekia kritinę ribą, išnyksta kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio sielos kūnų. Tik nuo to momento siela gauna "maitinimą" savo astraliniam kūnui, todėl jis pradeda aktyviai funkcionuoti ir vystytis. Tai yra todėl, kad po gimimo žmogaus astralinis ir mentaliniai kūnai pasyvūs ir pirminės materijos, kurios išlaisvėja fizinio kūno ląstelėse, astralinio kūno nepasiekia, nes egzistuoja kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio kūnų. Kaip apie tai jau buvo kalbėta, astralinio kūno reaktyvacija įvyksta po to, kai dėl smegenimis gaunamos informacijos išsivystys eterinis kūnas. Astralinio kūno reaktyvacija vyksta dviem etapais, nes jis (astralinis kūnas) turi du kokybinius būvius. Pirmojo kokybinio būvio metu astralinis kūnas **sudarytas iš vienos pirminės materijos G ir yra harmonijoje su žemutiniu astralinio planetos lygmeniu**. Daugeliu atveju astralinio kūno reaktyvacija dėl smegenimis gaunamos informacijos įvyksta iki **12-14** metų amžiaus (žr. [Pis.57](#)).

Antrasis astralinio kūno reaktyvacijos etapas daugeliu atveju pasibaigia **16-18** gyvenimo metais ir gali pasibaigti tik smegenyse susikaupus **kritiniam kiekiui kokybiškos informacijos**. Šis žmogaus vystymosi periodas pats pavojingiausias ir atsakingiausias. Tai yra todėl, kad tarp **8-18** gyvenimo metų astralinio kūno kokybinė sudėtis yra laikinoje harmonijoje su žemutiniu astralinio planetos lygmeniu, rezonuoja su neigiamomis emocijomis, dėl ko jaunimui pasireiškia agresyvumas, žiaurumas, prieštaravimas prieš viską ir visus. Tame amžiuje žmogus labai lengvai adaptuojasi ir pripranta prie narkotikų, alkoholio, nikotino, nes visos tos medžiagos sielą provokuoja maksimaliai atsiverti, kai ji tam visiškai nepasiruošusi. Sielos atsivėrimas žemutinio astralo lygmenyje priveda prie to, kad **sielos struktūros ir žemutinio astralo lygmuo susilieja į vieną sistemą**. Įvyksta savotiškas sielos "perkrovimas" ir ji tampa kokybiškai panaši į žemutinį astralą. Per sielą eina žemutiniam astralui charakteringų pirminių materijų srautai ir tam, kad ištrūkti iš žemutinio astralo nelaisvės, žmogui tenka išieškoti **didžiules**

gyvybinių jėgų potencialo atsargas, kurios neatsistato. Be to, šis potencialas galėjo būti panaudotas evoliuciniam judėjimui pirmyn, o ne kapstymuisi iš žemutinio astralo klampynės.

Dažnai “nugrimzdimas” į žemutinį astralą toks gilus, kad, paprasčiausia, žmogus nebepajėgia iš ten išsikapstyti. Kad tai įvyktų, nuosavo potencialo žmogui **nebeužtenka**. Žinoma, daugeliu atvejų žmogus fiziškai nežūna, bet jis “miršta” evoliuciškai. Žemutinio astralo liūnas “išsiurbia” visiškai ir pasmerkia evoliucinei nelaisvei iki pat mirties. Tik sekančiame įsikūnijime tokio žmogaus siela gauna galimybę tęsti savo evoliucinį vystymąsi, jeigu vėl nepateks į tuos pačius spąstus. Šis evoliucinio vystymosi periodas labai atsakingas ir tuo pat metu labiausiai pažeidžiamas etapas žmogaus gyvenime. Įsikūnijusi siela toli gražu ne visada sugeba reaktyvizuotis savo naujame fiziniame kūne ir, tuo labiau, evoliuciškai pasistūmėti pirmyn.

O dabar toliau paanalizuokime žmogaus sielos vystymosi kelią judant “evoliucijos džiuaglėmis”... Kiekvienas protingas žmogus privalo tą evoliucinio vystymosi kelio atkarpą pereiti maksimaliai greičiau, pasistengti nedaryti “sustojimų”, kad ir kokios pagundos beiškiltų. Visas sudėtingumas tame, kad daugeliui supratimas apie klaidas-tiesas ateina arba per vėlai, arba iš vis neateina. Tuo atveju patarlė “geriau vėliau, negu niekada” neveikia. Siela turi laike limituotą langą”, per kurį turi įvykti **atitinkami kokybiniai pasikeitimai**. Tam, kad tie kokybiniai pasikeitimai įvyktų, **būtina**, kad smegenys sukauptų **atitinkamą kiekį kokybiškos informacijos**. Tik tuo atveju siela atsiveria kitam lygmeniui. Kokios gi netikros “vertybės” gundo šiuolaikinį jaunimą?! Tai ne tik prievartos propaganda,

kuri kaip škalvas liejasi per visas masinės informacijos priemones, kas daugelį skatina pasirinkti "lengvą" gyvenimo kelią. Labai didelį **poveikį jaunimo evoliuciniam vystymuisi daro ir muzika**. Daugeliui ne paslaptis, kad įvairioms amžiaus grupėms patinka įvairi muzika. **Bet mažai kas susimąsto — kodėl ?**

Reikalas tas, kad viena ir ta pati muzika skirtingo evoliucinio išsivystymo žmones veikia skirtingai. Muzikos besiklausantis žmogus ne tik ją (muziką) girdi, bet ir to žmogaus siela persitvarko pagal muzikos ritmą ir garsų dažnį. Muzika žmogaus sielai lyg tai **primeta** atitinkamą kokybinę būseną, kuri gali būti **harmoningai priimama arba visiškai netinkama**. Pirmuoju atveju žmogus jaučia vidinį pakilimą, džiaugsmą, kas atskirais atvejais gali privesti iki ekstazės. Jeigu muzika rezonuoja su seksualinėmis emocijomis, panaši ekstazė gali privesti iki orgazmo. Ypač stipriai į muziką reaguoja moterys, nes moteriškos sielos kokybinė struktūra labai dinamiška ir lengvai persitvarko dėl išorinių poveikių. Be to, reakcija vyksta pasąmonės lygmenyje, todėl to proceso smegenys nekontroliuoja. Jeigu yra disharmonija tarp muzikos ir kokybinių sielos struktūrų, žmogui gali atsirasti dirglumas arba kitos emocinės išraiškos, noras išjungti skambančią muziką. Panašus reagavimas į muziką yra žmogaus apsauginė reakcija.

Pabandykime suprasti, kodėl klausantis muzikos gali atsirasti apsauginė reakcija?

Kaip mums žinoma, garsai, tame tarpe ir muzikos garsai yra išilginės bangos. Ir kaip bet kurios bangos, kai kuriuo dydžiu keičia erdvės matmenis. Dėl savo parametrų, **garso bangos makrokosmoso matmenis keičia lokaliame tūryje**. Dėl to lokaliame makrokosmoso tūryje, kurį veikia garso bangos, keičiasi **kiekybinis pirminių materijų pasiskirstymas**, ir, kaip pasekmė, garsų veikimo zonoje esanti žmogaus siela pradeda prisotinti pirminėmis materijomis. Garso bangos maksimalų poveikį daro žmogaus astraliniam kūnui, nes skatina papildomą prisotinimą pirminėmis materijomis **G** ir **F**, dėl ko pasireiškia žmogaus emocinė reakcija į muzikos garsus. Be to, ta reakcija nevienoda ir priklauso nuo farsu dažnio ir besikartojančio periodiškumo (ritmo). Žemo dažnio garsai sukelia perteklinį astralinio kūno prisotinimą pirmine materija **G**, kas sukelia seksualumo ir žmogaus agresijos padidėjimą. Ir toli gražu ne atsitiktinai žemas vyrų balsas moterims atrodo seksualus ir sukuria seksualaus vyro įvaizdį. Žemas vyrų balsas moterį veikia seksualiai, sukelia norą seksualiai suartėti. Ir taip, garsus galima pavadinti seksualiu ginklu.

Pabandykime suprasti, kas tuo metu vyksta ląstelių lygmenyje.

Pasiekusi žmogų, žemo dažnio garinė banga iššaukia pirminių materijų persiskirstymą jų atsiradimo zonoje, dėl ko pažeidžiamas proporcinis santykis tarp pirminių materijų. Įvyksta tos zonos perteklinis prisotinimas pirmine materija **G**, kas, savo ruožtu, sukelia tos garsinės bangos zonoje esančio žmogaus eterinio ir astralinio kūnų perteklinį pasipildymą ta materija (žr. [Puc.58](#)). Astralinio ir eterinio kūnų papildomas prisotinimas pirmine materija **G** priveda prie perteklinės tos materijos koncentracijos tuose kūnuose (žr. [Puc.59](#)).

Be to, kyla papildomas tos materijos judėjimas į fiziškai tankų ląstelės kūną. Kaip ir bet kuri išilginė banga, garsinė banga praeina vieningu frontu ir jos poveikis tęsiasi kai kurį laiko tarpą, kurio metu išlieka panašus pirminių materijų persiskirstymas. Praėjus garsinei bangai, pirminių materijų persiskirstymas sugrįžta prie kokybinės būsenos, kuri buvo iki garsinės bangos pasirodymo. Perteklinis astralinio ir eterinio sielos kūnų prisotinimas praeinant garsiniam frontui sukuria

kai kokį aplinkos matmenų ir astralinio bei eterinio kūnų matmenų skirtumą, kas priveda prie kai kokio tų kūnų nestabilumo. Ir, kaip rezultatas, įvyksta pirminės materijos **G** pertekliaus išmetimas, po ko astralinio ir eterinio sielos kūnų būseną sugrįžta į pradinę padėtį (žr. [Pis.60](#)). Tuo metu žmogus išgyvena **atitinkamas emocijas**. Tokiu būdu muzikos garsai sukelia **priverstines emocijas**. Įvairūs garsų dažnių deriniai veikimo zonoje sukuria **specifinį pirminių materijų persiskirstymo paveikslą**, kas ir sukuria visą gamą išgyvenimų, kuriuos sukuria muzika. Klausimas tame, **kokias priverstines emocijas** sukuria viena ar kita muzika?

Muziką galima laikyti vienu iš žmogaus sąmonės poveikio instrumentų, ir, atitinkamai, kaip vieną iš psi-ginklo rūšių. Norisi atkreipti ypatingą dėmesį į žemų garsų **pasikartojimo periodiškumą**, taip vadinamą, **ritmą**. Nauja žemų dažnių garsinė banga iššaukia eilinį pirminių materijų persiskirstymą garso veikimo zonoje. Ir vėl viskas kartojasi iš naujo (žr. [Pis.58](#), [Pis.59](#), [Pis.60](#)). Didžiulę reikšmę turi intervalas tarp vienos žemų dažnių garsinių bangų veikimo pabaigos iki sekančios bangos atėjimo. Prisiminkime, kad praeinant žemo dažnio garsinių bangų frontui, vyksta pirminių materijų persiskirstymas ir papildomas astralinio ir eterinio kūnų prisotinimas pirmine materija **G**. Po garsinio fronto veikimo pabaigos įvyksta tos materijos sukaupto pertekliaus išmetimas iš astralinio ląstelės kūno, po ko ląstelė sugrįžta į pradinę būseną. O jeigu naujas garsinis frontas užplūs dar iki to momento, kol ląstelė dar nespėjo sugrįžti į savo pradinę būseną?! Kas tada vyksta? O nieko netikėto nevyksta, paprasčiausia, nauja garsinė banga nebeleidžia ląstelei sugrįžti į pradinę būseną ir ląstelę **priverstinai laiko tame kokybiniame lygmenyje**. Kitais žodžiais, periodiškai pasikartojantys žemo dažnio garsai ne tik **provokuoja žmogui kilti atitinkamoms emocinėms reakcijoms**, bet ir gali jam **primesti tą emocinę būseną**. Ar ne tiesa, kad įdomus efektas?! Klausimas tame, kokios emocinės būsenos primetamos žmogui prieš jo valią, dažnai tam žmogui, kuriam tokia valia primetama, net nesuprantant, kas vyksta?

Periodiškai besikartojantys žemo dažnumo garsai pajėgūs ne tik prievarta išlaikyti ląstelę atitinkamoje kokybinėje būsenoje, bet gali iššaukti ir dalinius ląstelės kokybinių struktūrų pažeidimus ir užblokuoti evoliucinį vystymąsi. Jeigu nauja žemų dažnių garsinė banga žmogų užplūs besibaigiant sugrįžimo į normalią būseną fazę, tai ji vėl bus sugrąžinta į prievartinę būseną. Ir, jeigu tas procesas kartosis vienu ir tuo pačiu periodu, ląstelės astralinis kūnas įsisiūbuos kaip švytuoklė. Natūralu, kad tai prives prie **ląstelės visiško destabilizavimo** ir **ląstelės astralinio kūno dalinio pažeidimo**, pirmiausia tai atsitiks su **ląstelės viršutinio astralo struktūromis**, kurios pas jaunimą yra vystymosi stadijoje, todėl tokių procesų metu gali būti visiškai suardytos. Todėl, jaunajai kartai kaip jauką pakišus atitinkamo tipo muziką, nuo kurios jie jaus "kaifą", galima labai greitai ir garantuotai sunaikinti jaunosios kartos evoliucinę ateitį. Kas praktiškai ir vyksta veikiant "repo" ir "metalo" "muzikai". Ir, jeigu tos "muzikinės" srovės atranda palaikymą valstybinėse struktūrose, tai tampa aišku, kam tai naudinga. Valstybei reikalingi "juodadarbiai", kurie nenori, o ir nesugeba mąstyti. "Avinų" bandą daug lengviau valdyti, be to, jie neužduoda nereikalingų klausimų, į kuriuos neįmanoma atsakyti dėl tos paprastos priežasties, kad jie visam laikui išlieka "akli". 6-8 Hercų dažnio garsinės bangos iš vis yra ginklas. Šio dažnio garsinių bangų frontas sukuria tokį pirminių materijų persiskirstymą, kad sukelia aukšto

išsivystymo ląstelėse (smegenų neuronuose) negrižtamus procesus. Dėl to įvyksta smegenų perkrovimas, neuronai suyra ir žmogus miršta...

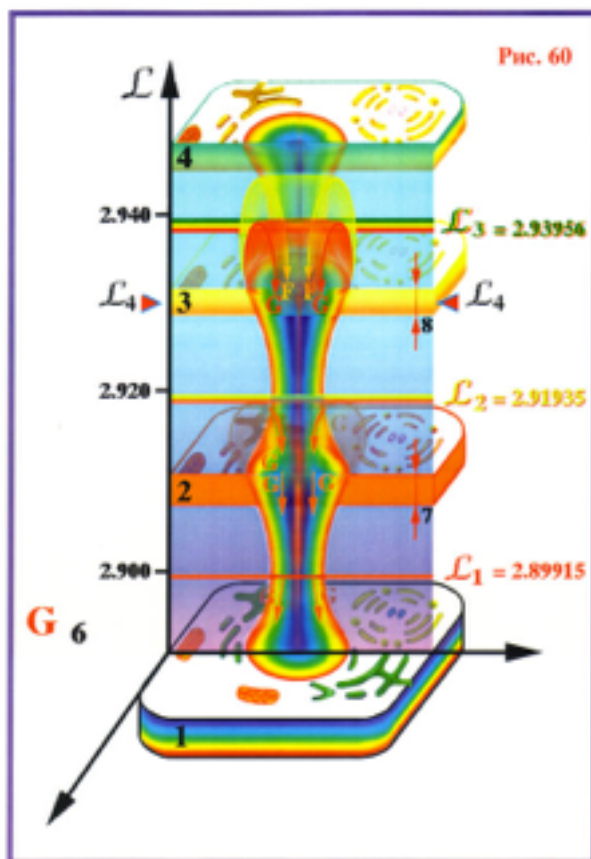
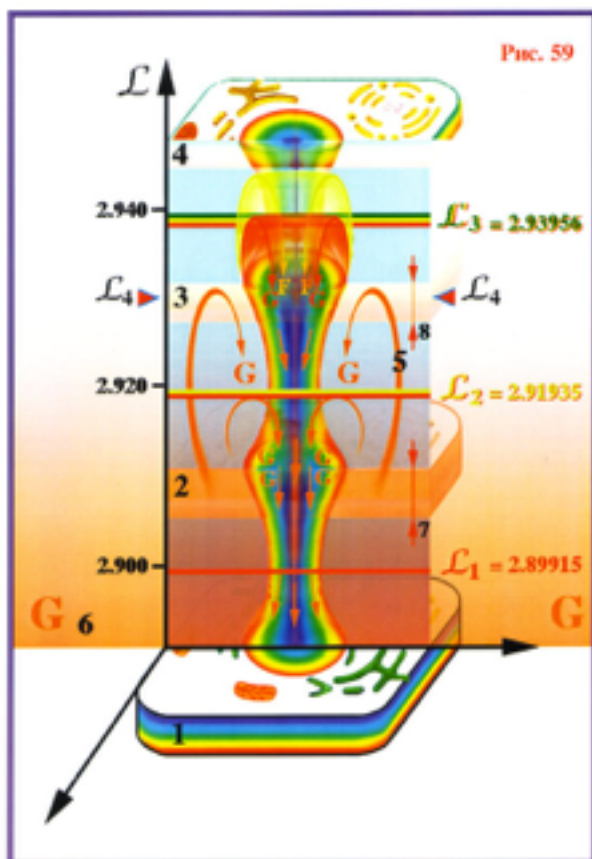
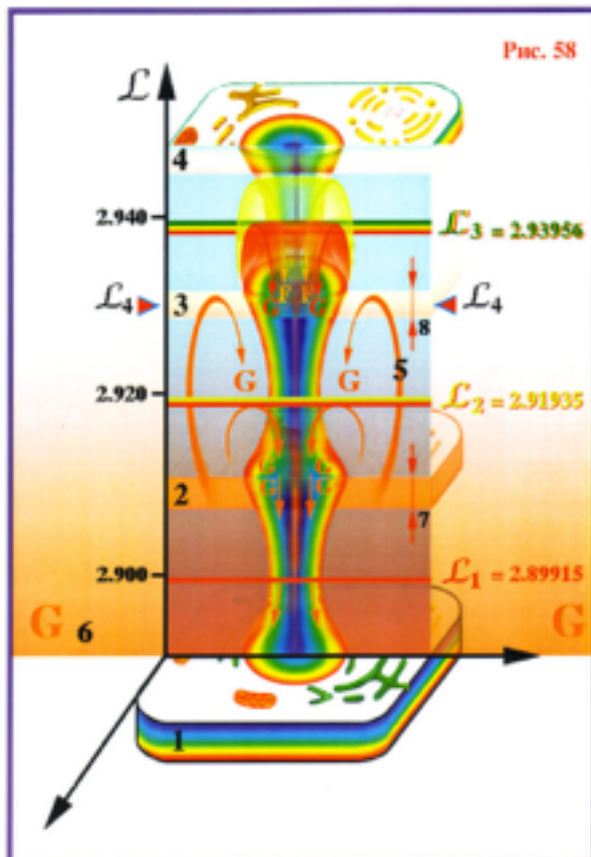
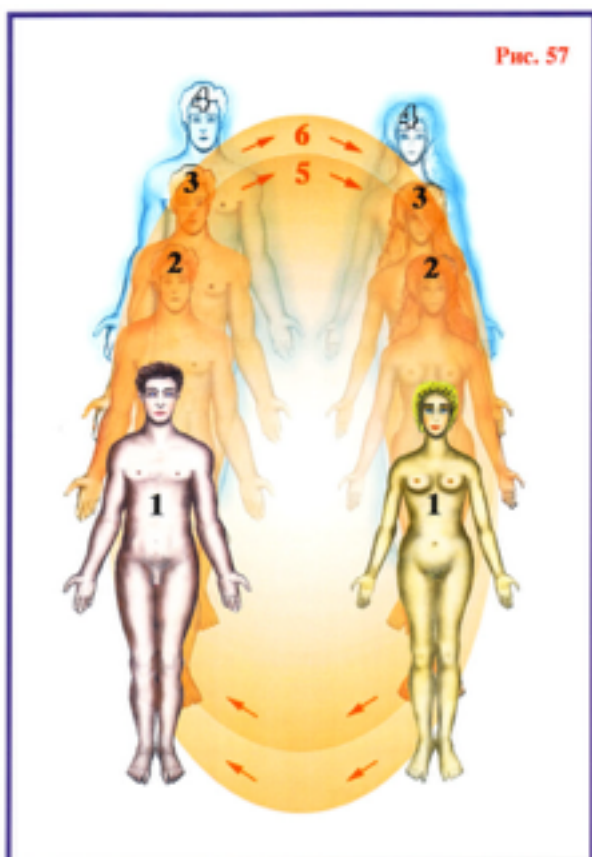
O dabar vėl sugrįžkime prie evoliucinio žmogaus vystymosi, kai jis, pilnas jaunatviško maksimalizmo, patraukia į "viliojančią" kelionę po evoliucines džiungles. Būdamas 12-14 metų amžiaus, žmogus pradeda kurti savo sielos aukštesniojo astralinio kūno struktūras. O tai reiškia, kad tame amžiuje praktiškai visi turi žemesniojo astralinio lygio sielos kūną (žr. [Pis.57](#)). Nepriklausomai nuo noro, visi dalyvauja "evoliuciniame bėgime", bet tik nedidelė dalis startavusiųjų pasiekia tik tarpinį finišą. Aukštesniojo astralo struktūrų kūną kiekvienas kuriasi pagal save. Vienas žmogus gali puikiai startuoti, bet "užstrigs" distancijos viduryje. Kitas pradeda labai lėtai ir palaipsniui didina evoliucines apsakas. Trečias starte gali prastovėti visą savo gyvenimą ir nepajudėti iš vietos, nors pradžioje turėjo puikų potencialą. Ketvirtasis — iš viso "pasuks" į priešingą pusę ir evoliuciškai save numes atgal. Ir visa tai gali atsitikti kaip su vaikinais, taip ir su merginomis. Todėl, kai konkretus vyras sutinka konkrečią moterį, jų sielų išsivystymo lygiai gali būti labai skirtingi. Jeigu kuris vienas iš jų išsivystęs labiau, kalbėti apie gilų meilės jausmą tarp jų nėra jokios prasmės, jeigu tarp jų išsivysto kokie nors santykiai, tai jie būna paviršutiniški ir trumpalaikiai (žr. [Pis.61](#)).

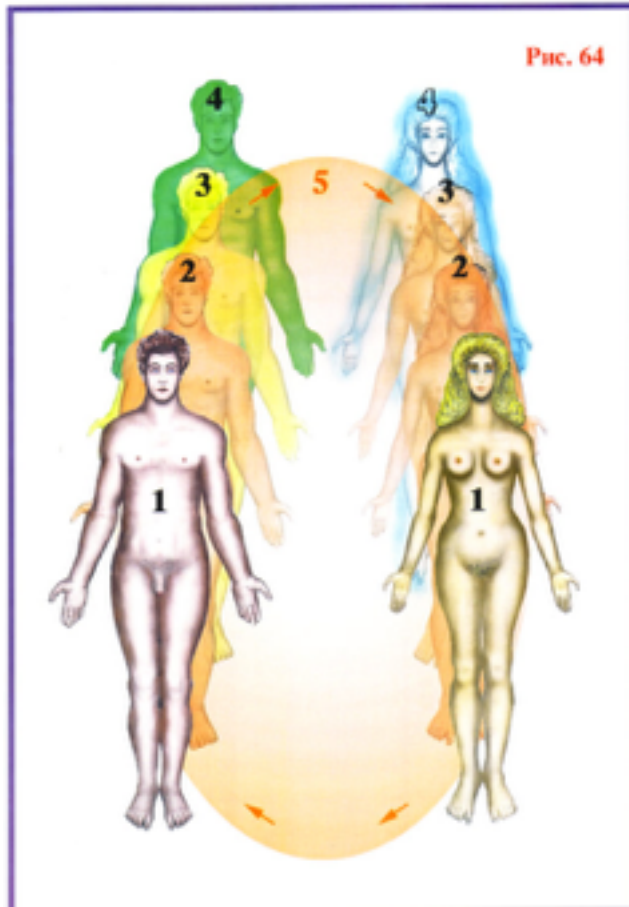
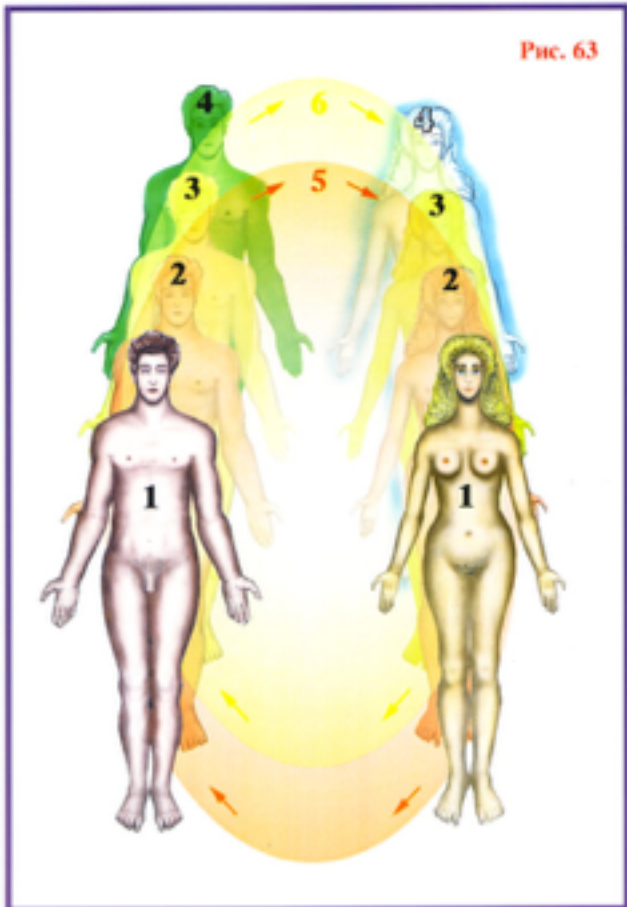
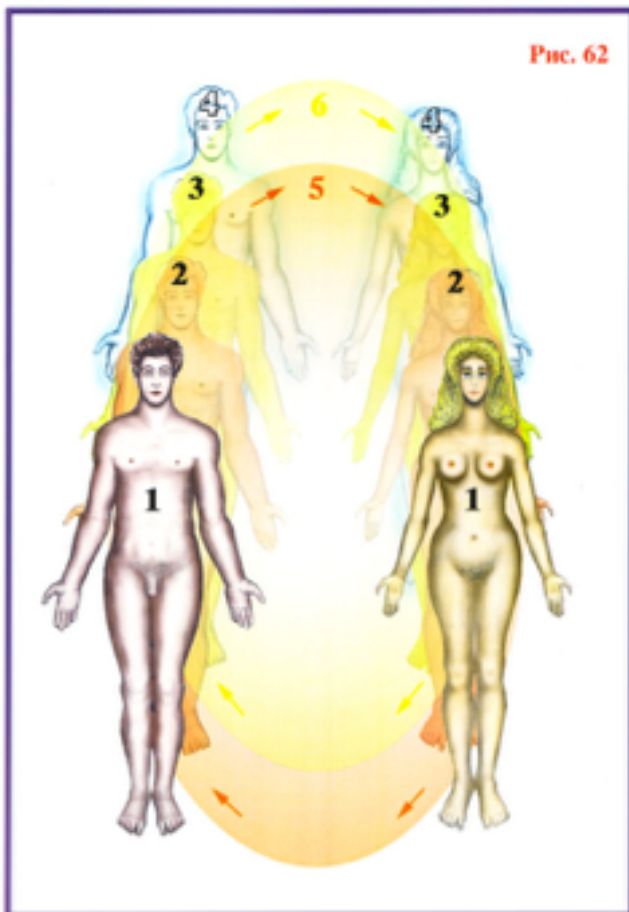
Artimi evoliuciniai išsivystymo lygiai būna pas bendrą interesų, siekių ir svajonių žmones, kas, savo ruožtu, pasireiškia per tarpusavio supratimą ir vienas kito palaikymą. Todėl, kai susitinka dvasiškai artimi vyras ir moteris, jų sielos tiek viena kitai artimos, tiek viena kitą papildo, kad tarp jų išsivysto meilė. Tai tampa įmanoma, kai visose išsivystymo lygiuose jos (sielos) pilnai harmonizuoja, kas pasireiškia per artimus arba tapačius kiekvieno sielas sudarančio kūno matmenis (žr. [Pis.62](#)). Kiekvieno žmogaus individualumas vystosi visą gyvenimą, todėl labai dažnai susidaro situacijos, kai buvę labai artimais ir vienas kitam jautę gilius jausmus, žmonės palaipsniui pradeda vienas nuo kito tolti. Palaipsniškas susvetimėjimas gali pasiekti tokią stadiją, kai beprotiškai vienas kitą mylėję žmones praranda visas juos dvasiškai siejusias gijas, ir net intymus ryšys neatneša nieko daugiau, kaip dirglumą ir nepasitenkinimą.

Tai kodėl gi laikui bėgant pas vienus didžiulis meilės jausmas "miršta", virsta miražu, tuo metu, kaip pas kitus įsimylėjęlius tas jausmas lydi visą gyvenimą, sušildo ar apšviečia kiekvieną pragyventą dieną ir kiekvieną praturtina dvasiškai? Kur gi meilės paslaptis, ir kodėl ji vieniems atsiveria, o kitiems yra už septynių paslapties užraktų? Arba gal dangaus angelas tą paslaptį pašnibžda išrinktiesiems? Ir jeigu taip, tai už kokius nuopelnus Ponas Dievas apdovanoja laiminguosius?! Kodėl meilė gali aplankyti paskutinio vargšo namus, sušildyti ir apšviesti jo varganą būstą, ir lanku apeiti puikius turtuolio rūmus, palikdama juos šaltais ir tuščiais?! Arba, sužibėjusi ryškia žvaigžde, nepastebimai išgaruoja kaip ryto migla patekančios saulės spinduliuose. Kur gi paslėptas tos paslapties sprendimas, kuris žmonijai neduoda ramybės nuo pat Adomo ir Ievos laikų?!

Meilė — sielų harmonija, ir ji išnyksta, kai harmonija nustoja egzistavusi tarp sielų. Harmonija išnyksta tada, kai dėl individualaus išsivystymo įvyksta kokybiniai sielos struktūrų pasikeitimai. Dėl to, kad viena siela evoliuciškai išsivysto labiau, negu kita, išnyksta pirminių materijų cirkuliacija viename iš moters ir vyro sielų lygmenų (žr. [Pis.63](#)). Jeigu tas procesas vyks ir toliau, tai laikui bėgant neliks nieko bendro tarp taip artimai bendravusių žmonių. Kokybiniai sielų skirtumai

priveda prie to, kad išlieka tik seksualinio kontakto galimybė be jokio dvasinio ryšio (žr. [Pnc.64](#)).

Dėl to, kad seksualinio kontakto metu tarp partnerių taip pat vyksta energetinis apsikeitimas, labai dažnai ir jis (seksualinis kontaktas) nesuteikia nieko, išskyrus dirglumą ir nepasitenkinimą. Tai vyksta todėl, kad esant skirtingoms sielų kokybėms, jas perveriantys srautai turi skirtingas kokybines sudėtis. Ir kai tie srautai tampa nesuderinami, jų susijungimas seksualinio kontakto metu provokuoja neigiamas emocijas, nes jie susijungia kokybiniame lygmenyje seksualinio partnerio, kuris turi žemesnį evoliucinio išsivystymo lygį. Ir kai tie srautai nesuderinami su antrojo kokybinėmis struktūromis, atsiranda apsauginė emocinė reakcija, kuri seksualinius santykius paverčia nepageidaujamais, bet kurio atveju vienam iš partnerių. Kaip nemalonus maisto skonis sukelia pasišlykštėjimą, ir skonio receptoriai signalizuoja apie tame maiste esančias mūsų organizmui nepriimtinas medžiagas, taip ir neigiamos emocinės reakcijos intymaus artumo metu tarp nesuderinamas kokybes turinčių vyro ir moters, pasąmonės lygyje signalizuoja apie jų sielų struktūrų nesuderinamumą. Tai yra motinėls gamtos signalas, kuri "rūpinasi" dėl būsimos kartos, dėl perdavimo jiems geriausių tėvų savybių, be kurių kiekviena rūšis pasmerkta išnykimui. Jeigu tokio nepageidautino seksualinio kontakto metu apvaisinimas vis dėl to įvyko, tai į apvaisintą kiaušialąstę ateina siela iš daug žemesnio evoliucinio lygio, negu būtų atėjusi esant kokybiškai harmonijai tarp vyro ir moters ir esant tarp jų suderinamoms kokybėms...

Pabandykime suprasti, kodėl esant harmonijai tarp vyro ir moters susidaro neįtikėtini jausmai, meilė. Prisiminkime, kad ląstelėje skaidantis fiziškai tvirtoms medžiagoms išlaisvėja jas sudarančios pirminės materijos, ir jos pradeda cirkuliuoti tarp ląstelės lygių. Be to, didelė jų dalis išsisklaido erdvėje, ir tik nežymi dalis prisotina ląstelės kūnus, tuo pačiu garantuodamos tiems kūnams gyvybingumą. Dėl to, kad vyro ir moters sielos turi skirtingus poliariškumus, esant harmonijai tarp vyro ir moters pirminės materijos srautai tarp jų pradeda cirkuliuoti viduje uždaros sistemos, kurią sukuria sielos. Skirtingą vyro ir moters sielų poliariškumą nulemia kokybiniai jų struktūrų skirtumai. Tie kokybiniai skirtumai pasireiškia tuo, materijų srautai **vyriškoje sieloje** juda **nuo kryžmės link galvos**, tuo metu, kaip **moteriškoje sieloje** judėjimas vyksta **nuo galvos link kryžmės**. Atominiam lygyje tokį procesą stebime, kai elektronai, kurie turi skirtingus spinus, teigiamą ir neigiamą (kas taip pat pasireiškia materijoms judant priešpriešinėmis kryptimis), sudaro **elektronines poras**, kurios sukuria patvarias sistemas. Elektroninės poros — sutuoktinių poros — tapatūs reiškiniai, **atspindinčios harmonijos būseną įvairiose materijos išsivystymo lygiuose...**

Priešpriešinių pirminių materijų judėjimą vyro ir moters sielose nulemia materijas supančių aplinkų matmenų skirtumai. Evoliucinio vystymosi keliu vyriška siela supančios aplinkos matmenis lyg tai „išspaudžia“, tuo metu, kai savo vystymosi metu moteriška siela erdvinį nevienalytiškumą lyg tai „užpildo“ iš vidaus (žr. [Pis. 65](#)). Tarp vyro ir moters esant visiškai harmonijai, pirminės materijos srautai, praėję per vyro sielos struktūras, praeina ir per moters sielos struktūras ir sukuria ten papildomą tos sielos prisotinimą. Atitinkamai, praėjusios per moters sielos struktūras, pirminės materijos papildomai prisotina ir vyro sielą. Tokiu būdu, tarp vyro ir moters esant harmonijai ir nepriklausomai meilei, abu vienas nuo kito gauna papildomą potencialą, be to, tarp moters ir vyro sielų vyksta apsikeitimas kokybėmis, be ko kiekvieno evoliucinis vystymasis neįmanomas. Tam, kad pakilti į sekantį evoliucinį lygmenį, būtina turėti savybes moteriško ir vyriško prado

kokybinės savybės, kas ir vyksta tarp vienas kitą intymiai mylinčių žmonių, ir tas reiškinys vadinasi **baltąja tantra**. **Baltoji tantra įmanoma tik tarp dviejų esybių, kai tarp vyro ir moters egzistuoja visiška harmonija ir abipusė meilė**. Todėl toks reiškinys gana retas, nes toli gražu ne kiekvienam pasiseka rasti savo "antrąją pusę", be to, daugelis ir nesistengia ieškoti ir vadovaujasi patarle, kad "žylė rankoje geriau, negu gervė danguje". Nedaugelis ryžtasi laukti arba ieškoti savo skirtosios ar skirtojo už trijų devynerių žemių arba trisdešimt devintoje karalystėje ir pereiti dėl to per ugnį, vandenį ir varinius vamzdžius...

Bet kokio seksualinio kontakto metu tarp moters ir vyro vyksta tarpusavio apsikaitimai potencialais ir kokybėmis. Galimi keletas tokio tarpusavio apsikaitimo variantų. Nepriklausomai nuo to, tai vyras ar moteris, laštelėse skaidantis organinėms ir neorganinėms molekulėms, kiekvienas žmogus turi potencialą J_0 , kuris organizme sukaupiamas per vieną parą. Be to, tas potencialas priklauso ir nuo fizinės bei emocinės žmogaus būsenos ir pas tą patį žmogų per gyvenimą jis kinta. Senėjant šis potencialas mažėja **12**. Tą potencialą veikia ir žmogaus bioritmai. Sveiko žmogaus organizmas visada sukuria potencialą J_0 su kai kuria atsarga, kuri žmogus naudoja ekstremaliomis sąlygomis. Egzistuoja minimalus potencialas J_1 , kuris būtinas dėl visaverčio organizmo funkcionavimo. Todėl, kai intymaus suartėjimo metu vyksta apsikaitimas kokybėmis, kiekvienas partneris atiduoda dalį savo potencialo J_2 ir vietoje jo gauna partnerio potencialo J_3 dalį (žr. [Pis.66](#) ir [Pis.67](#)). Labai svarbus yra santykis to, kokią potencialo J_0 dalį kiekvienas atiduoda partneriui ir kokią gauna atgal. Vykstant bet kokiam energijos apsikaitimui kažkuris iš partnerių atiduoda daugiau, negu gauna, ir tame nėra nieko baisaus ar blogo, jeigu energijos praradimas neviršija lygio:

$$\Delta J \leq J_0 - J_1 \quad (1)$$

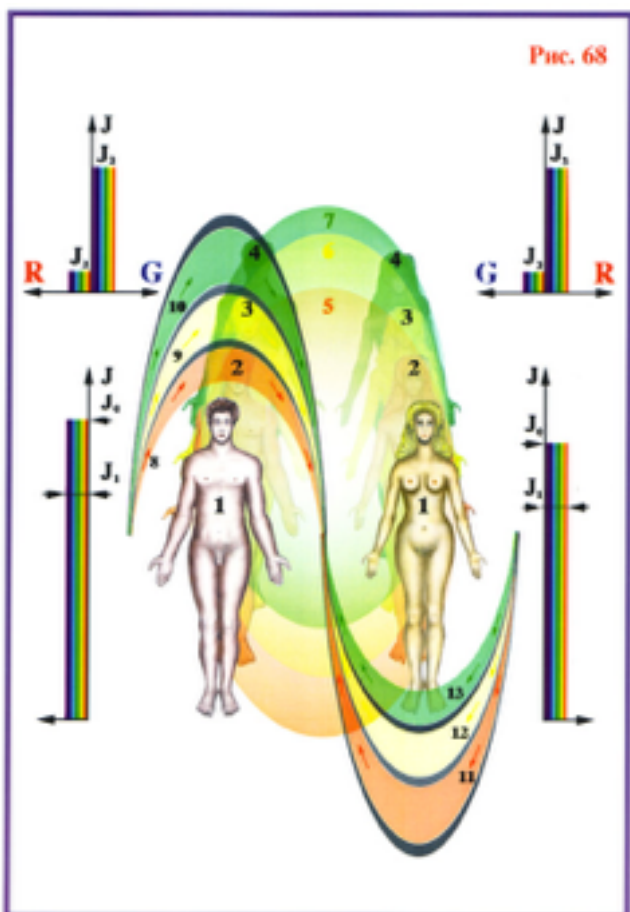
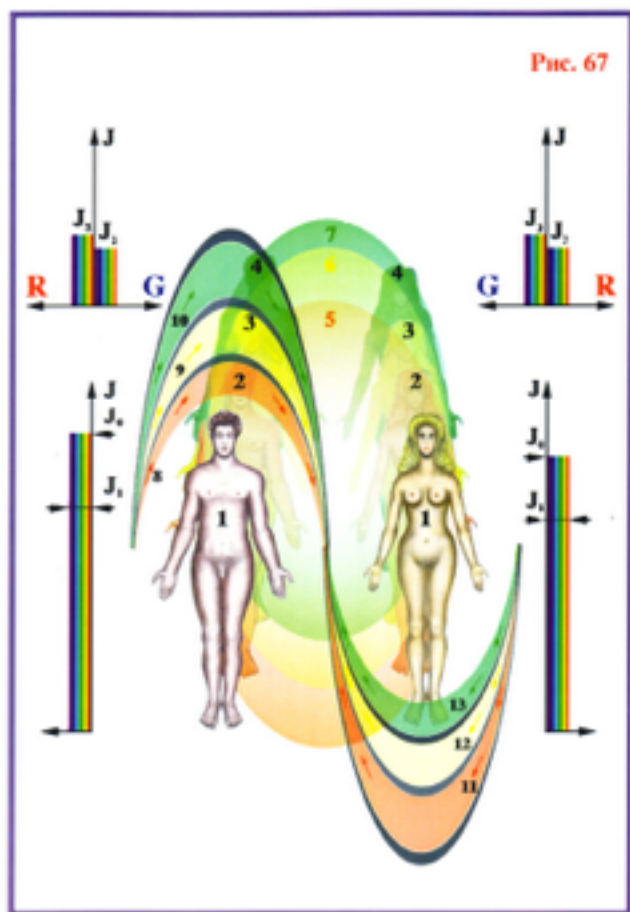
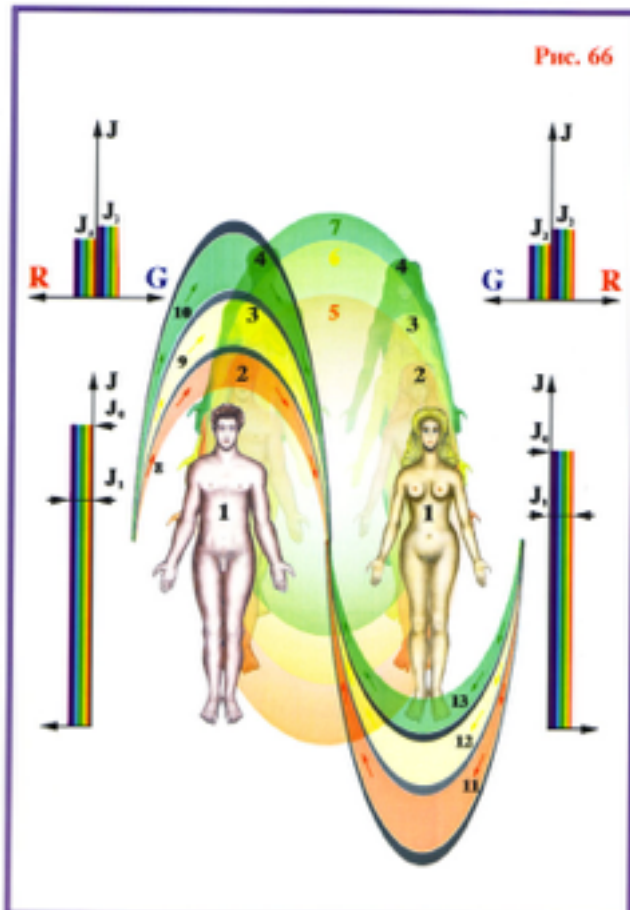
Problema atsiranda tada, kai vienas iš partnerių intymaus suartėjimo metu praranda daugiau, negu turimas perteklius (žr. [Pis.68](#) ir [Pis.69](#)):

$$\Delta J > J_0 - J_1 \quad (2)$$

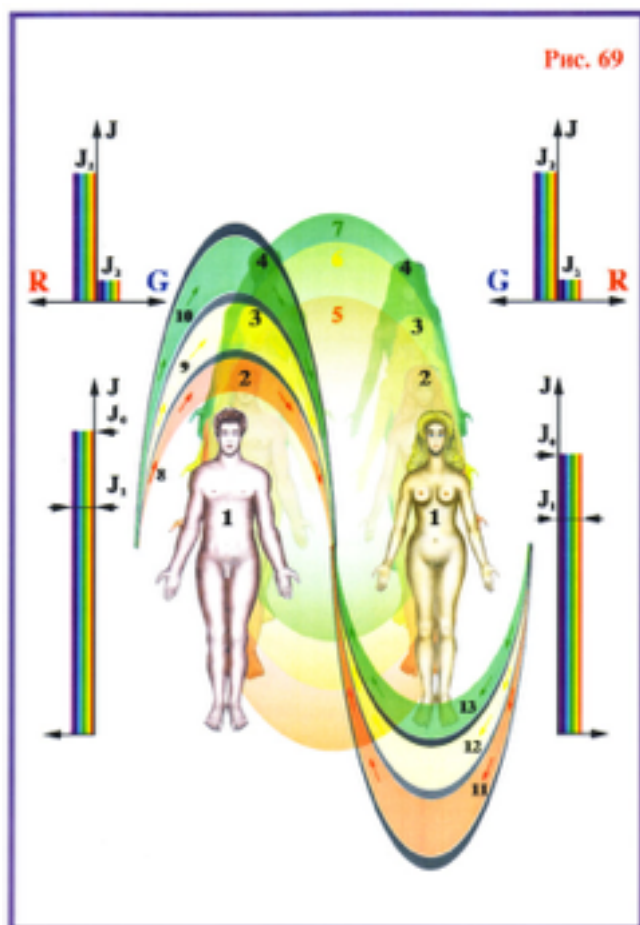
Šiuo atveju pasireiškia **seksualinis vampyrizmas**, kuris gali būti epizodiškas dėl to, kad vienas iš partnerių laikinai išsekęs dėl ligos arba nervinio streso, bet tas reiškinys išnyksta atsistačius normaliai būsenai. Dėl to jokių seksualinio partnerio sveikatos sutrikimų neiškyla, kaip sveikatai nekenkia ir donorams, kai jie atiduoda kraują. Visiškai kita situacija, kai **seksualinis vampyrizmas** yra pastovus. Tuo atveju seksualinis donoras fiziškai išsenka, dėl ko išprovokuojamas įvairių ligų išsivystymas, o kai kuriais atvejais tai gali būti ir mirties priežastis. Seksualiniais vampyrais gali būti **kaip vyrai, taip ir moterys**. **Seksualinis vampyrizmas** gali būti kaip **sąmoningas**, taip ir **nesąmoningas**. Kai pasireiškia **sąmoningas vampyrizmas**, pasireiškia **juodoji tantra**. Juodoji tantra pagrįsta gyvybinės jėgos išpumpavimu iš seksualinio partnerio specialiai partnerį koduojant seksualinio kontakto metu, kai žmogus labiausiai atsivėręs. Be to, pakanka vieno kodavimo, kad gyvybinė jėga iš donoro pastoviai tekėtų į seksualinį vampyrą, ir tai nepriklauso nuo to, ar bus vėlesni seksualiniai kontaktai, ar ne, ir koku atstumu vienas nuo kito jie yra.

12

Detaliau apie tai žr. N. Levašov "Paskutinis kreipimasis į žmoniją", 2 skyrius.

Panašaus kodavimo pagrindu, paprastai sukuriama tantrinė piramidė. Tantrinis lyderis savo aukoms propaguoja laisvos meilės principus ir savo "patikėtinius" moko kodavimo būdų. Kaip pasekmė, jau "patikėtiniai" prie tantrinės "brolijos" prijungia naujus laisvos meilės mėgėjus ir moko juos to paties. Prijungtų prie tantrinės piramidės daugėja geometrine progresija, susikuria savotiška hierarchija, kurioje gyvybinė energija akumuliuojasi kiekviename lygmenyje ir perduodama į aukštesnį. Dėl to tantrinis lyderis sukaupia didžiulį gyvybinės jėgos potencialą. Paprastai tas potencialas naudojamas valdyti mases ir naudoti jas vieniems ar kitiems tikslams, ir tai daroma veikiant jų elgesį pašąmonės lygmenyje. Juodąją tantrą, kaip instrumentą kaupiti gyvybinį potencialą ir vėliau ją panaudoti masių elgesio valdymui, žmonės naudoja per visą žmonijos istoriją nuo giles senovės iki pat dabartinių laikų. Tantrinės apeigos, kurių vykdymui genčių vadai įvesdavo atitinkamus papročius ir tradicijas, labiausiai buvo paplitusios pradinėse civilizacijos vystymosi fazėse. Pagal jas, vadai turėjo oficialią teisę seksualiai kontaktuoti su bet kuria moterimi, kuri priklausė jo kontroliuojamai genčiai. Tai paaiškinama ne tik vadų seksualiniu pasileidimu, bet ir vienintele galimybe tokiu būdu savo valdžioje išlaikyti genties vyrus.

Tai buvo todėl, kad kiekviena moteris po seksualinio kontakto su vadu tapdavo vieno ar kelių genties vyrų žmona arba seksualine partnere. Tokiu būdu vadai kaupdavo gyvybinį potencialą, kuris jam būdavo reikalingas išlaikyti valdžią virš savo gentainių. Be to, kas labai įdomu, būtent tantrinės apeigos primityviojoje civilizacijos vystymosi stadijoje vadams leido suvaldyti savo gentis, be ko pati gentis nebūtų galėjusi išlikti tarpgentinėse kovose ir karų metu. Toje kovoje išlikdavo ta gentis, kurios priekyje stovėjo stiprus lyderis, mokantis gentainius suburti į vieną organizmą, įvesti gentį į vieningo organizmo būseną 13. Jeigu vadui pavykdavo savo gentį įvesti į vieningo organizmo būseną, paversti minią organizuota sistema, joje kiekvienas karys kovodavo dėl genties interesų ir dažnai dėl to net gyvybę aukodavo.

13

Detaliau apie tai žr. N. Levašov "Paskutinis kreipimasis į žmoniją", 3 skyrius.

Tai įmanoma tik visiškai užgniaužus savisaugos instinktą, kuris yra galingiausias visų gyvų organizmų instinktas, įskaitant ir žmogų. Sąmoningai užgniaužti savo savisaugos instinktą sugeba tik aukštos moralės ir dvasiškai išsivystę žmonės, kurių, kaip bebūtų gaila, yra labai mažai. Visiems kitiems savisaugos instinktas užgožiamas **tik vieningo organizmo sąlygomis**. Genties vadu tapdavo tas, kuris **turėdavo pakankamą potencialą** tam, kad savo gentainiams sugebėtų sukurti **vieningo organizmo kokybę**.

Toli gražu ne dažnai sutinkami žmonės, kurie turėtų potencialą, kurio pakaktų savo gentainiams sukurti ir realizuoti vieningo organizmo būseną. Todėl buvo išrandami įvairūs būdai kausti tą gyvybinį potencialą. Vienu iš tokių būdų yra **juodoji tantra**. Juodoji tantra yra ne tik priemonė kausti gyvybinį potencialą, bet ir leisdavo tantrinės piramidės viršuje stovinčiam genties lyderiui daug stipriau veikti savo gentainius. Tantrinės apeigos savo pirmąją išraišką gana ilgai išliko daugelyje tautų ir buvo žinomos, pavyzdžiui, kaip pirmos nakties teisė, kada šeimininkas turėjo oficialią teisę turėti seksualinius kontaktus su visomis savo vasalų nuotakomis ir tokiu būdu juos pajungdavo savo valiai. Taip kad savo esme laukinis paprotys turėjo gana realią būtinybę. Pirmosiose civilizacijos vystymosi fazėse kovose išlikdavo tos gentys, kuriose būdavo sukurtos galingos tantrinės piramidės. Turintys asmeninį galingą potencialą, stiprūs lyderiai pasirodydavo laikas nuo laiko, o tantrinės piramidės egzistavo visą laiką, nepriklausomai nuo vieno ar kito lyderio asmenybės.

Norisi atkreipti dėmesį į tą faktą, kad tantrinis būdas organizuoti visuomenes stebimas pas visus bandos principu gyvenančius gyvūnus, kurių klasei priklauso ir žmogus. Todėl ir žmogus savo evoliucijos pradinėje fazėje vadovavosi galingais laukinės gamtos instinktais. Tokiu būdu tantrinės apeigos pradinėse civilizacijos evoliucinio vystymosi fazėse buvo **neišvengiamos** ir sudarė sąlygas išlikti. Vystantis civilizacijai atsirado ir vystėsi dvasiniai žmogaus pagrindai, ir, kaip pasekmė, atsirado kiti būdai valdyti mases, gimė religijos, kurios pajungė ir vienijo žmones religiniu pagrindu. Nepaisant to, senieji būdai, tokie, kaip juodosios tantrės, neišnyko, o tik pasikeitė priklausomai nuo situacijos. Masių sąmonės naujų valdymo ir kontrolės metodų atsiradimo būtinybę nulėmė žmogaus dvasinio prado atsiradimas. Vystantis šeimai ir nuosavybei, tantrinės apeigos sulaukdavo vis didesnę ir didesnę pasipriešinimą tarp gentainių, nors kai kuriose Afrikos, Pietų Amerikos ir daugelio salų gentyse, kurios ilgą laiką buvo už bendros evoliucinio vystymosi bangos, tokios apeigos išliko iki mūsų dienų. Augantis masių nepasitenkinimas tantrinėmis apeigomis privedė prie **neišvengiamo religijų atsiradimo ir jų vystymosi**. Nauja ateina į seno ir atgyvenusio vietą. Tantrinės apeigos, kurios bujojo beveik trisdešimt tūkstančių metų, jau nebeatitiko realiai tikrovei, konkrečiam žmonių civilizacijos vystymosi etapui. Todėl maždaug prieš dešimt-dvidešimt tūkstančių metų prasidėjo **Religijų Era**.

Tai nereiškia, kad religijos viena ar kita forma neegzistavo ir anksčiau. Tai reiškia, kad pirmąją bendruomenės epochoje žmonija turėjo kitą kokybinį evoliucinio išsivystymo lygį ir, atitinkamai, savireguliacijos principai buvo tik tie, kurie buvo harmonijoje su ta faze. Religijos užuomazgos laukė savo žvaigždžių valandos, ir, kai ta valanda atėjo, išsikristalizavo labai greitai ir eiliniame žmonijos evoliucinių vystymosi etape perėmė estafetę. Atitinkamame protingo žmogaus vystymosi etape **religija neišvengiama ir būtina**. Tik klausimas — kokia estafetę iš buvusios socialinės sistemos perėmė religija?!

Prisiminkime, kad **tantrinė sistema** susikūrė kaip **būtinybė**, leidžianti vadui suburti **būtiną potencialą** ir **kontroliuojant** gentį **atlikti veiksmus**, **būtinus** genties įvedimui į vieningo organizmo būseną, be kurios gentis **nebūtų sugebėjusi išgyventi kritinėse situacijose**. Todėl tantrinę sistemą pakeitusi **religinė sistema** atlieka analogišką vaidmenį — sukaupimą potencialo, kuris reikalingas **kontroliuoti žmonių sąmonę ir įvesti juos į vieningo organizmo būseną kritiniais istorijos momentais**. Todėl religija atitinkamais istorijos periodais kiekvienoje tautoje atliko **vienijantį vaidmenį**, kas **suteikė progą ir šansą išgyventi** kovoje už vietą po saule.

Kokiu būdu religija atlieka savo vaidmenį kovoje už išlikimą kiekvienoje tautoje ar gentyje?!

Tantrinės piramidės atveju, kodavimas seksualinio kontakto metu sukurdavo galimybes lyderiui sukaupti reikalingą gyvybinės jėgos potencialą, kuris leido valdyti ir kontroliuoti genties lygyje, be ko gentis neturėjo šansų išlikti. Čia reikia atkreipti dėmesį į tai, kad kiekvienos genties skaitlingumas didelių skaičių nepasiekdavo. Tas faktas genties vadui leido prie atitinkamų valios tvirtumo ir agresyvumo sąlygų sukurti tantrinę piramidę. Vystantis žmonijos civilizacijai, giminingos gentys jungėsi į tautas, kurių skaitlingumas veržliai augo, todėl tautiečių psi-kontrolės tantrinis metodas darėsi visiškai nepriimtinas. Vadas tai galėjo naudoti tik kaip ginklą, kas jam leido savo pavaldume išlaikyti tik artimiausius giminaičius, be kurių valdyti mases, paprasčiausiai, darėsi nebeįmanoma, bet kurie pasitaikius bent mažiausiai progai, buvo ne prieš užimti vado vietą. Todėl naujo psi-kontrolės būdo išradimas buvo tiesiog būtinas. Gentys, kurios neišrado naujo masių psi-kontrolės būdo, buvo visiškai išnaikintos arba ištirpo kitose. Esant normalioms žmonių populiacijos gyvenimo sąlygoms, psi-kontrolė savo esme yra neigiamas reiškinys, bet kritiniais momentais tampa neišvengiamu ir vieninteliu būdu, leidžiančiu išsaugoti didelę tos populiacijos dalį.

Tas psi-kontrolės reiškinio pozityvumo fenomenas ekstremaliomis sąlygomis ir principiali šio reiškinio neigiama esmė išryškėja **tik pradiniuose civilizacijos vystymosi etapuose**. Tas paradoksas paaiškinamas labai paprastai. Kiekvieno žmogaus individualios sąmonės išsivystymo lygis neleidžia matyti visuomeninių poreikių: savisaugos instinktas stipresnis už silpną proto balsą. Rezultate, kiekvienas galvodamas apie savo asmeninį išlikimą, nulemia savo ir savo gentainių žūtį. Esant žemam dvasiniam išsivystymui, žmogus **negali, o ir nenori suprasti, kodėl būtent jis**, o ne kas nors kitas turi aukoti savo gyvybę, geriausiu atveju, ja rizikuoti. O tai reiškia tik viena — visų žūtį. Net jeigu konkretus žmogus ir išgyvens konkrečioje kritinėje situacijoje, jis vis viena pasmerktas žūčiai priešinantį laukinei gamtai. Žmogus — kolektyvinis sutvėrimas, o tai reiškia, kad tik kartu veikiant žmogus turi galimybių išlikti kaip rūšis. Būtent todėl iš principo neigiamas psi-kontrolės reiškinys tampa **neišvengiamu blogiu**, suteikiančiu progą žmogui išlikti ir **pasipriešinti gamtinei stichijai ir panašioms reiškiniams**.

Psi-ginklo panaudojimas vadams ir lyderiams leidžia mases įvesti į vieningo organizmo būseną, kurios metu visiškai arba dalinai nuslopinamas savisaugos jausmas ir vienetų žūtis kaina išgelbėjama visuma. **Gamtos dėsnių problema ir jų pažeidimai** atsiranda tada, kai tie lyderiai ar vadai psi-ginklą pradeda naudoti **savo asmeniniams tikslams**, tam, kad **išsaugotų savo valdžią ar savo sukauptus turtus...**

O dabar sugrįžkime prie religijos paskirties esmės. Augant tautų skaitlingumui, tantrinis kontrolės metodas nebegalėjo vaidinti savo pagrindinio vaidmens. **Naujas kokybinis psi-kontrolės išsivystymo lygis buvo religijos išradimas.** Religijos kūrėjai puikiai išnaudojo masių nemokšišumą, jų baimę prieš gamtos stichiją ir tų reiškinių nesupratimą. Viskas, kas nesuprantama, buvo sudievinama, ir, kaip to rezultatas, gentyse pradėjo atsirasti daugiadieviškumas. Buvo statomos šventyklos, kuriose žmonės lenkėsi saviems dievams, aukodavo jiems aukas, įskaitant ir žmogiškąsias ir jiems meldėsi. Be to, šventyklų statybų vietos buvo parenkamos neatsitiktinai. Planetos paviršius turi taip vadinamas teigiamas ir neigiamas geomagnetines zonas. Tos zonos, tai paviršiaus plotai, per kuriuos eina pirminių materijų srautai, kurie toliau juda planetos nevienalytiškumo zonomis ir po planetos susiformavimo. Pirminių materijų judėjimas nenutrūko nuo pat nevienalytiškumo atsiradimo ir vyks tol, kol tas nevienalytiškumas egzistuos.

Teigiamomis geomagnetinėmis zonomis vadinasi **zonos su išeinančiais pirminių materijų srautais** ir, atitinkamai, **neigiamomis — su įeinančiais.** Šventyklų statybų vietos visada buvo parenkamos su maksimaliai išreikštomis magnetinėmis zonomis, turinčiomis **minimalų kokybinių barjerų storį tarp planetinių lygių.** Geometrinės šventyklų formos taip pat turi didelę reikšmę, jos atlieka pirminių materijų srautų **surenkamųjų linzių** funkciją. Dėl viso to, šventyklos pavirsdavo puikia **masinio žmonių potencialo surinkimo vieta ir instrumentu** ir sukurdavo nuostabias sąlygas **žmonių kodavimui ir jų prijungimui prie vieningos psi-sistemos.** Religiniai ritualai ir maldos, kartais įvedančios žmogų į transo būseną, tą procesą darė dar lengvesnį ir efektyvesnį. Kartodamas maldas žmogus pats pertvarkydavo savo psi-sistemą ir pajungdavo ją prie bendros. „Avys” susirinkdavo į bandą ir nuolankiai laukdavo savo „ganytojų”. Klausimas tik tame, **kas buvo tie „ganytojai“ ir kur vedė savo paklusniasias „avis“? Moralinis ir dvasinis vienu „ganytojų“ tyrumas gelbėdavo ištisas tautas nuo išnykimo ir atveddavo jas į dvasinio išsivystymo aukštumas; kitų nuodėmingumas tautas nugramzdindavo į tamsą ir nemokšišumą, kartais net priveddavo iki susinaikinimo ir išsigimimo.**

Pirmame vystymosi etape religijos sudievinu gamtos jėgas, prieš kurias žmogus buvo bejėgis, kas sukeldavo baimę ir drebėjimą prieš šiuos reiškinius. Vėliau atsirado į žmogų panašios dievybės, kurios kontroliavo vienas ar kitas gamtos jėgas. Daugelio dievų atsiradimas vienoje tautoje vedė prie tautos susiskaidymo pagal tai, kas kokiam dievui buvo palankesnis ir jį garbino. Surinkę savo ganomųjų potencialą, kiekvieno dievo aukščiausieji žyniai dažniausiai tą potencialą naudojo ne visuomenės labui, o savo asmeniniams savanaudiškiems tikslams. Aukščiausieji žyniai kovojo vienas su kitu ir buvo mirtini priešai. Tas faktas turėjo tragiškų pasekmių kiekvienos tautos kritiniais istorijos periodais, kai reikėdavo visų pastangų dėl bendrų tikslų. Daugelis labiausiai išsivysčiusių senovės civilizacijų pavirto prisiminimais būtent dėl šių priežasčių.

Kiekvienos tautos jėga jos vienybėje, ir ta jėga ne tik dėl vienos kalbos, kultūros ir ekonomikos. Tautos jėga ir jos psi-potenciale, kuris susideda iš gimtosios genetikos nešiotųjų individualių psi-potencialų. Tautos psi-potencialas — tai kaip audringų emocijų ir aistrų povandeninė upė. Daugiadieviškumas tą upę suskirstė į daugybę upelių, o kiekvienas atskiras upeliukas savo kelyje jau nebegalėjo įveikti nors kiek rimtesnes kliūtis. Stichinės nelaimės ir stipresnių priešų puldinėjimai ir buvo tos kliūtys, kurias nugalėti galėjo tik sutelkta tautos psi potencialo upė. Todėl

atsiradus vienoje tautoje tikėjimui tik į vieną dievą, tai tautai suteikdavo gana didelį pranašumą. Tokių tautų atskiri psi-potencialo "upeliukai" susilieję sukurdavo galingą potencialą. Toks potencialas padėdavo lengvai įvesti mases į vieningo organizmo būseną, o pačių žmonių nusiteikimas tą užduotį padarydavo lengvai ir efektyviai įvykdomą. Kaip bebūtų gaila, bet dėl tų pačių priežasčių dvasiniams ir valstybiniam lyderiams be didelių problemų pasisekdavo pasinaudoti tokia savo tautos būseną ir įvesti į karą su kaimynais, kas dažniausiai buvo daroma dėl savo asmeninių interesų, dėl turtų ar savo įtakos sferos išplėtimo. Vieningo organizmo būsenoje masės tapdavo galingu aklu ginklu, o juodose rankose tas ginklas būdavo baisus. Naujajame Testamente apie tai yra nuostabus pavyzdys. Prisiminkime, kaip romėnų vietininkas Judėjoje Pontijus Pilotas bandė gelbėti Jėzų Kristų nuo neteisingos ir kankinančios mirties ant kryžiaus. Tam jis kvietė atgaivinti senovinį judėjų paprotį — švenčių proga žmonės galėjo išgelbėti gyvybę vienam iš nuteistųjų mirti:

"Tada valdytojas jų paklausė: kuri iš dviejų norite, kad aš Jums paleisčiau? Jie pasakė: Barabą. Pilotas jiems sakė: ką gi man daryti Jėzui, kuris vadinasi Kristumi? Visi jam sako: tegul bus nukryžiuotas! Valdytojas pasakė: kokį gi blogį Jis padarė? Bet jie dar labiau šaukė: tegul bus nukryžiuotas! Pilotas, matydamas kad niekas nepadedą, o neramumai kyla, pasiėmė vandens, prieš minią nusiplovė rankas ir pasakė: aš nekaltas dėl Šio Pranašo kraujo; žiūrėkite Jūs. Atsakydama minia sakė: Jo kraujas ant mūsų ir mūsų vaikų. Tada paleido Jiems Barabą, o Jėzus buvo atiduotas nukryžiuvimui...» 14

Ar ne tiesa, kad keista padėkos išraiška žmogui, kuris tiems žmonėms nešė ir darė gerį?! Ir kas įdomiausia, visa ta minia jį keikė, spjaudė ir mėtė į jį akmenis iki pat jo mirties vietos. Ir tik tada, kai jis mirė ant kryžiaus, kaip burtų lazdele mostelėjus, visi tie, kas geidė jo mirties, pradėjo gailėtis to, ką padarė. Visa tai atrodo labai keistai tol, kol nepasidaro aišku — kodėl? O atsakymas labai paprastas: išsigandę Kristaus jėgos ir to, ką jis darė, bijodami prarasti įtaką miniai, judėjų šventikai panaudojo psi-ginklą, privertė išlaisvinti Barabą ir minią kontroliavo tol, kol Kristus mirė ant kryžiaus. Po Jo mirties psi-kontrolė buvo nebereikalinga ir žmonėms sugrįžo jų nuosava būseną, todėl jie suprato, kokios piktadarystės bendrininkais jie tapo.

Buvo principaliai svarbu, kas savo rankose laikė tų tautų vieningo organizmo valdymo siūlus. Kaip bebūtų gaila, bet už vairo labai retai atsidurdavo aukšto dvasingumo ir moralės žmonės. Daugelyje atvejų **išsigelbėjimo instrumentas pavirsdavo naikinimo instrumentu**. Kad išsaugotų savo valdžią ir galimybę kontroliuoti mases, stengdamiesi išlaikyti visus "upelius" vienoje "upės" vagoje, religiniai lyderiai pradėjo negailestingai naikinti bet kokius kitokių minčių nukrypimus nuo religinių dogmų. To įgyvendinimui liejosi upės kraujo, kad net ir mirties baimės kaina **išlaikytų mases savo kontrolėje**. Atskirų tautų psi-sistemų "upės" dažnai kalavijo ir baimės pagalba buvo apjungiamos į "jūras ir vandenynus", kas privedavo prie **super psi-sistemų atsiradimo**. Pasaulyje atsirado keletas tokių **super psi-sistemų**, kurios praktiškai nuo pat savo atsiradimo pradėjo viena kitai priešintis.

Su laikina išorine ramybe, ta priešprieša nenutrūko nei vienai minutei. Periodiškai tai viena, tai kita super psi-sistema įgydavo dominuojančią padėtį. Jos kartais išaugdavo iki didžiulių darinių ir iširdavo į dalis dėl vidinių nesutarimų.

Pačių didžiausių apimčių pasiekė krikščioniškoji super psi-sistema, kuri jungia didžiulį skaičių tautų. Skirtumai tarp jų buvo tokie dideli, kad gana greitai vieninga krikščioniškoji psi sistema pradėjo irti į dalis. Kad ir kaip besistengė dvasiniai lyderiai, krikščionybė įgavo vis didesnę nacionalinę charakterį. Tam pradžia padarė 1058 metų skilimas, kai krikščioniškoji cerkvė skilo į romėnų ir graikiškąją. Labai greitai jie tapo priešais, o vieną ir tą patį dievą garbinę žmonės, to dievo garbei ir su jo vardu lūpose, pradėjo vienas kitą naikinti. Krikščioniškoji bažnyčia vis labiau ir labiau keitėsi, vis labiau tvirtėjo nacionaliniai bruožai. Analogiški procesai vyko ir islame, budizme ir induizme. Dėl to nė viena religinė sistema nesugebėjo pasiekti dominuojančios padėties prieš kitas. Be to, taip iš principo negalėjo atsitikti. Religinės super psi-sistemos pakeitė tantrines dėl žmonijos socialinės sistemos kokybinių pasikeitimų ir vaidino savo rolę tol, kol ji (žmonija) neperėjo į naują vis tos pačios socialinės aplinkos naują kokybinį lygį. Todėl kokybiškai naujame socialinės terpės vystymosi lygmenyje privalo atsirasti **nauja** psi-sistemos struktūra ir, atitinkamai **nauja psi-kontrolės struktūra**, be kurios bet kuri civilizacija pasmerkta pražūčiai. Sekanti super psi-sistemos pakopa bus planetinė, kas ir natūralu — bet kuri sistema vystosi nuo paprastesnės prie sudėtingesnės. Kiekviena civilizacijos evoliucija vyksta nuo išsibarsčiusios sistemos prie vieningos — ir tame jėga.

Tai nereiškia, kad religinės super psi-sistemos išnyks iš istorinės arenos. Jos tik užleis lyderystės vietą kitai sistemai, atspindinčiai naują žemės civilizacijos kokybinio išsivystymo pakopą. Ir tai nesusiję su vienu noru ar kitų nenoru. Tai — realus evoliucijos procesas, kurio neįmanoma sustabdyti. Egzistuojančių psi-kontrolės sistemų priešinimasis gali tik kai kuriam laikui **sulėtinti** naujos atėjimą, bet tas atėjimas **neišvengiamas**, norime mes to, ar ne, patinka mums tai ar ne, naudinga mums tai ar ne. Klausimas tik tame — kas stos prie tos ateinančios psi-kontrolės sistemos vairo ir kaip, ir kokiems tikslams ta sistema bus naudojama? Šiuo metu vyksta kova tarp baltųjų ir juodųjų dėl dominavimo toje besikuriančioje psi-kontrolės sistemoje. Priklausomai nuo to, kas nugalės, žemės civilizacija arba klestės ir pereis į kokybiškai naują savo išsivystymo kosminę fazę arba bus pasmerkta susinaikinimui. Kas atsitiks — parodys netolima ateitis...

O dabar vėl sugrįžkime prie emocijų. Kūrybinis įkvėpimas, praregėjimas moksle, ir bet kurioje žmogaus veiklos srityje. Kodėl kūrybinė mūza aplanko vienus, o kitus apeina šonu?! Gal būt ta kaprizinga “ledi” išsirenka “numylėtinius” pagal savo norą? Kodėl vienam žmogui atsiveria gamtos paslaptys, pasaulėžiūra, o kitam žmogui, kuris kvėpuoja tuo pačiu oru, mato ir girdi tą pačią aplinką, tos paslaptys niekada neatsiveria? Kodėl vienas žmogus žiūri ir nemato, klausosi ir negirdi, gal tokiems žmonės akys, ausys, smegenys kitaip sutvertos? Žinoma, kad ne. Bet, nepaisant to, visada atsiranda “keistuoliai”, kurie kažkokiu tai nepasiekiamu būdu gali ir matyti daugiau, ir girdėti geriau, ir suprasti giliau. Kur viso to paslaptis, ir kokie magiški užkeikimo žodžiai ar aiškiaregių sugebėjimai leidžia “išrinktiesiems” ištraukti **pažinimo eskaliburą iš tiesos akmens?**

Kiekvienas žmogus gimsta kaip unikalus gamtos reiškinys su nepakartojamu genetiniu kodu ir turi sielą, kuri daugiau ar mažiau yra harmonijoje su genetika. Genetinis kodas, nustatantis nukleotidų susijungimą chromosomose, nulemia

kokybines žmogaus galimybes, jo talentus, sugebėjimus. Pažinimo instrumentu yra smegenys, o juos sudarantys neuronai yra kiekvieno žmogaus genetikos nešėjai. Kiekvienas nukleotidas, kiekvienas genas (junginys iš trijų nukleotidų; egzistuoja tik keturi nukleotidai – adeninas, citozinas, uracilas ir timinas) **specifiškai ir nepakartojamai veikia juos supančią mikroerdvę**. Tas poveikis tūrinis ir priklauso nuo kiekvieną nukleotidą sudarančių atomų kiekio, jų tipo, jų erdvinės padėties molekulėje. Todėl visų tų poveikių superpozicija (padėtis) sudaro unikalų kiekvieno nukleido poveikį į supančios mikroerdvės matmenis. Unikalus mikroerdvės iškreipimo paveikslas sukuria tos mikroerdvės savybių kokybinį poveikį. Kitais žodžiais, mikroerdvė, kuri supa kiekvieną nukleidą, geną, skirtingai save išreiškia ir reaguoja. Tokiu būdu, kiekvienas genas turi savo "veidą", kurį jis pastoviai išlaiko. Todėl **DNR** ir **RNR** molekulės, kurios turi kiekvieno žmogaus genetinę informaciją ir yra atitinkama tvarka tarpusavyje susijungę genai, sukuria unikalų mikroerdvių iškreipimų paveikslą ir savo ruožtu pasireiškia **nepakartojama kokybine išraiška ir reakcija į tą mikroerdvę**. Todėl kiekvieno žmogaus smegenys, nors ir sudarytos iš vienodo neuronų skaičiaus, kurie išoriškai niekuo nesiskiria, **savo poveikiu kokybiškai skiriasi į smegenis sudarančių neuronų mikroerdvę**. Todėl kiekvieno žmogaus smegenų savybės ir galimybės **nevienodos, kas nulemta kiekvieno žmogaus genetiniu kodu**. Ir tie skirtumai pasireiškia ne tik tame, kad mes atrodome išoriškai nevienodi, bet ir **kokybine žmogaus smegenų sudėtimi mikroerdvės lygmenyje**. Tokiu būdu darosi aišku, pagal kokius kriterijus kūrybinė mūza pasirenka savo išrinktuosius.

O dabar pabandykime suprasti, koku būdu tiems išrinktiesiems atsiveria gamtos paslaptys. Prisiminkim, kad žmogaus jutimo organai suteikia ne daugiau kaip vieną procentą mus supančio pasaulio informacijos iš to, ką apie jį prietaisų pagalba sužino šiuolaikinis mokslas. Tos informacijos pakanka gyvybingumui palaikyti ir orientuotis mus supančiame pasaulyje. Mūsų įprasti jutimo organai tam ir skirti, kaip ir jutimo organai visų kitų gyvų organizmų, kurie gyvena planetoje. Kai žmogus savo jutimo organus bando naudoti ne pagal paskirtį ir bando tokiu būdu susikurti pasaulėžiūrą, **gaunasi nesąmonė**. Tai natūralu. Bet kuris žmogus palaikys kvailyste bandymą sudėlioti mozaiką iš vieno gabalėlio, kai reikalingi šimtai įvairiausių gabalėlių, kurie teisingai sudėlioti gali duoti norimą paveikslą. Visišku absurdu būtų kopijuoti jau turimo paveikslo elementus. Iš šimto vienodų elementų **niekada nepavyks sukurti realaus paveikslo**, ir kas šio akivaizdaus fakto nesupranta, pasmerkia save ir kitus.

Supančio pasaulio pažinimo instrumentu yra ne jutimo organai, o **smegenys**.

Per jutimo organus į smegenis patenkančios informacijos **pakanka orientuotis supančioje aplinkoje, bet jos nepakanka tą aplinką pažinti. Pažinimas yra galimas, kai smegenys pradeda gauti papildomą informaciją prie tos, kuri gaunama per jutimo organus**. Net sukūrus prietaisus, kurie ženkliai išplėtė į smegenis perduodamos informacijos kiekį, jos nepakanka susidaryti pilno pasaulėžiūros paveikslo.

Daugelis gali paklausti, kodėl net prietaisais gaunamos informacijos nepakanka susidaryti pilnaverčiam vaizdui. Priežasčių keletas:

1. Prietaisus kuria žmonės naudodamiesi jau žinomu aplinkos supratimu, todėl sukurti prietaisai realybę atspindi vienašališkai.

2. Fiziškai tanki realybė savyje turi tik dalį visatos informacijos. Ta realybė — tik ledkalnio viršūnė, kurią žmogus gali pamatyti savo jutimo organų ir susikurtų prietaisų pagalba.

Fiziškai tanki planeta — **tik dalis** to, kas iš tikrųjų yra visa planeta. Planeta — tai fiziškai tanki, eterinė, astralinė, pirmoji mentalinė, antroji mentalinė ir trečioji mentalinė sferos. Be to, **visos jos tarpusavyje susijusios** ir pastoviai **tarpusavyje sąveikauja**. Todėl teisingas vykstančių reiškinų vaizdas gali susidaryti tik tuo atveju, jeigu **smegenys informaciją gauna iš visų planetos lygmenų**. Tai tampa įmanomu tik tada, kai besivystydami smegenų neuronai susikuria kūnus kiekviename planetos lygmenyje, kas **garantuoja informacijos gavimą iš tų lygmenų į smegenis**. Kaip žmogus naudoja arba apdoroja tą informaciją, priklauso nuo individualių sugebėjimų, talentų ir analitinio mąstymo, leidžiančio apdoroti gaunamą informaciją. Evoliucinis neuronų išsivystymo lygis sukuria sąveikos galimybes su visomis planetos sferomis, kuriuose neuronai turi susikūrę atitinkamus kūnus. Eterinis kūnas sukuria galimybes sąveikauti su eterine sfera, astralinis — su eterine ir astraline sferomis, pirmojo mentalinio — su eterine, astraline, pirmąja mentaline sferomis ir t.t. Todėl kiekviena nauja evoliucinio išsivystymo pakopa duoda prieigas prie **naujo informacijos lygio**. O tai reiškia, kad tik **evoliucinis vystymasis** leidžia žmogui judėti pirmyn spygliuotu pažinimo keliu.

Prisijungimas prie vieno ar kito informacinio lygio gali būti ir trumpalaikis. Tuo atveju žmogaus smegenys sekančiame kokybiniame lygyje atsiveria ne dėl evoliucinių kokybinių pasikeitimų, o dėl energetinio proveržio be kokybinio neuronų ir smegenų pasikeitimo. Esant panašiam proveržiui, kokybinis smegenų būvis nepasikeičia. Ir kai į smegenis pradeda plūsti informacija iš aukščiau esančio kokybinio lygmens, būdama kokybiškai nesudarinama su smegenų neuronų struktūromis, iššaukia žmogaus smegenų nestabilumą. Dėl to pirmines materijas išmeta kiekvieno neuronų astralinis kūnas (kai neuronai turi eterinius ir astralinius kūnus) arba kiekvieno neurono pirmasis mentalinis kūnas (kai neuronai turi eterinį, astralinį ir pirmąjį mentalinius kūnus). Dėl tokių išmetimų mažėja neuronų nurodytų kūnų matmenys. Savo ruožtu, tai priveda prie to, kad informacinis srautas iš sekančio informacinio lygio nustoja tekėti į žmogaus smegenis. Pravertos "durys" vėl užsidaro. Įvyksta proveržis į sekantį informacinį lygį, kurio metu žmogaus smegenys gauna papildomos informacijos.

Labai dažnai tokiu būdu gautos informacijos pakanka, kad būtų prasiskverbta į eilinę gamtos paslaptį. Panašiais atvejais vyksta reiškiniai, kuriems žmonės davė puikų pavadinimą "nušvitimas" arba "prašviesėjimas". Dažniausiai tai atsitinka ant emocinio pakilimo bangos, kai vyksta aktyvus astralinio kūno prisotinimas pirminėmis materijomis. Panašus prisotinimas priveda prie kiekvieno neurono astralinio kūno **matmenų lygio** padidėjimo. Palaipsniškas arba staigus neuronų astralinio kūnų matmenų lygio padidėjimas iki dydžio, kuris artimas astraliniam planetos planui, priveda prie kokybinio barjero tarp astralinio ir pirmojo mentalinio planetos lygmenų atsivėrimo. Tuo metu informaciniai srautai iš pirmojo mentalinio lygio pradeda skverbtis į smegenų neuronų astralinio kūnų lygmenį ir, pagaliau, pasiekia fiziškai tankius smegenų neuronus. Žmogaus smegenys sukuria naujas asociacijas, kurios anksčiau ar vėliau įgauna naujų idėjų ar supratimų formas.

Kad giliau suprasti tą unikalų gamtos reiškinių, pirmiausia būtina išsiaiškinti, kas tai yra **atmintis, sąmonė ir kokie sąmonės lygiai egzistuoja**. Be to supratimo neįmanoma **nė per žingsnį pajudėti pažinimo keliu...**

5 Skyrius. Atminties prigimtis. **Trumpalaikė ir ilgalaikė atmintis**

Atmintis, kas tai yra? Mes ateiname į šį pasaulį ir atverčiame savo gyvenimo knygą, kurioje mums dar reikės parašyti savo gyvenimo istoriją. Kas bus toje knygoje parašyta, priklauso tik nuo mūsų pačių ir nuo aplinkos, kurioje mes augame ir gyvename, taip pat nuo dėsningų atsitiktinumų ir nuo atsitiktinių dėsningumų. Bet viskas, kas su mumis vyksta, atsispindi mūsų gyvenimo knygoje. Ir viso to saugykla — **mūsų atmintis**. Atminties dėka mes kaupiamė praėjusių kartų patirtį, be kurios mums niekada neįsižiebtų sąmonės kibirkštis ir neprabustų protas. Atmintis — tai praeitis, atmintis — tai ateitis! Bet kas gi yra atmintis, koks stebuklas vyksta mūsų smegenų neuronuose ir pagimdo mūsų **nuosavą AŠ, mūsų individualumą?** Džiaugsmą ir kančią, mūsų pergales ir pralaimėjimus, gėlės grožį su tekančios Saulės spinduliuose kaip briliantai spindinčiais ryto rasos lašeliais ant žiedlapių, vėjelio dvelksmą, paukščių čiulbėjimą, lapų šiugždesį, su nektaru į savo namelius skubančių bičių dūzgimą — visa tai ir dar daugelį kitų dalykų mes matome, girdime, jaučiame, užuodžiame kiekvieną dieną, kiekvieną valandą, kiekvieną mūsų gyvenimo akimirką, ir visa tai į mūsų gyvenimo knygą rašo nepailstantis metraštininkas — mūsų smegenys. Bet kur visa tai užrašoma, ir kaip?! Kur visa ta informacija saugoma, ir koku neįsivaizduojamu būdu išplaukia iš mūsų atminties gelmių visu aiškumu ir spalvų ryškumu, praktiškai materializuojasi pirminėje išraiškoje tai, ką mes manėme seniai užmirštu ir prarastu? Tam, kad visa tai suprastume, pradžioje išsiaiškinkime, kaip informacija patenka į mūsų smegenis.

Žmogus turi jutimo organus, tokius, kaip akis, ausis, nosį, burną, o taip pat viso mūsų kūno paviršiuje išsidėsčiusius įvairiausių rūšių receptorius — nervų galūnėles, kurios reaguoja į įvairius išorinius faktorius. Tie išoriniai faktoriai yra šilumos ir šalčio poveikis, mechaniniai ir cheminiai veiksniai, elektromagnetinių bangų poveikis. Nustatykime, kokius pasikeitimus tie signalai patiria prieš pasiekdami smegenų neuronus. Kaip pavyzdį paimekime regėjimą. Nuo supančių daiktų atsispindėjusi saulės šviesa pakliūna į šviesai jautrią akies tinklainę. Ta šviesa (daikto išvaizda) į tinklainę pakliūna per akies lęšiuką, kuris užtikrina ir daikto išvaizdos sufokusavimą. Šviesai jautri akies rainelė turi specialias jautrias ląsteles, kurios vadinasi "ataugėlėmis" ir "kolbelės". "Ataugėlės" reaguoja į mažo intensyvumo apšvietimą, kas suteikia galimybę matyti tamsoje ir duoda juodai baltą daiktų vaizdą. Tuo metu, kai kiekviena kolbelė reaguoja į didelio apšvietimo intensyvumo optinio diapazono spektrą. Kitais žodžiais, kolbelės sugeria fotonus, kurių kiekvienas turi savo spalvą — raudoną, oranžinę, geltoną, mėlyną arba violetinę. Be to, kiekviena iš tų jautrių ląstelių "gauna" savo mažą gabalėlį daikto vaizdo. Bendras vaizdas suskaidomas į milijonus dalelių, ir tokiu būdu **kiekviena jautri ląstelė** iš bendro paveiklo įsisavina tik vieną tašką (**Рис.70**).

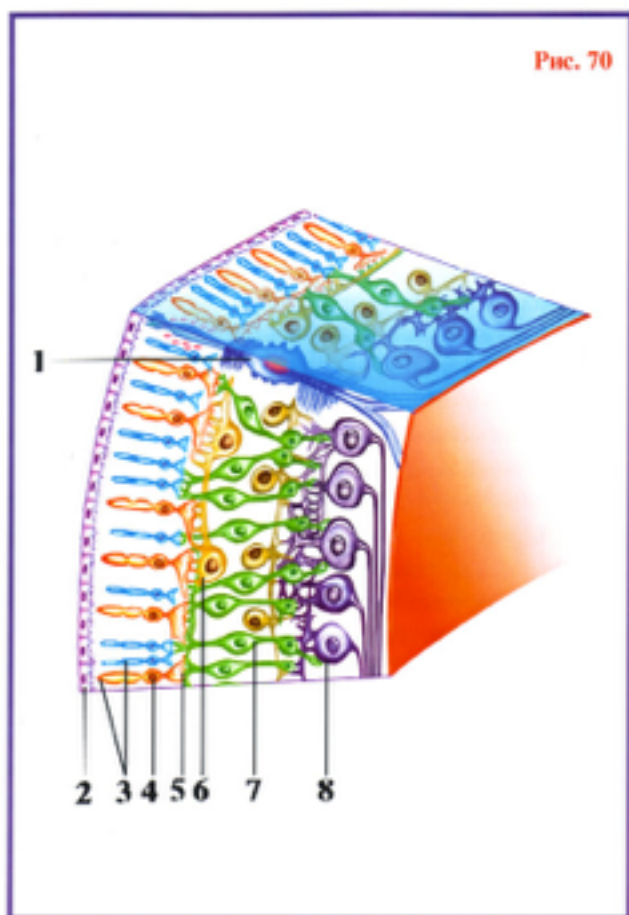
Kiekviena šviesai jautri ląstelė sugeria į ją pakliuvusius šviesos fotonus. Sugerti fotonai **pakeičia** atitinkamų šviesai jautrių ląstelių vienu ar kitu atomų ir molekulių **matmenų lygį** ¹⁵, kas savo ruožtu provokuoja chemines reakcijas, dėl ko keičiasi ląstelės **jonų sudėties koncentracija ir kokybinė sudėtis**. Be to, kiekviena šviesai jautri ląstelė šviesos fotonus sugeria porcijomis. O tai reiškia, kad po eilinio fotono sugėrimo tokia ląstelė kai kurį laiką nereaguoja į kitus fotonus ir tuo laiku mes „akli“. Tiesa, šis akumas labai trumpalaikis ($\Delta t < 0,041666667$ sek.) ir atsiranda tik tada, kai daikto išvaizda keičiasi per daug greitai. Tas reiškinys plačiai žinomas kaip dvidešimt penktojo kadro efektas. Mūsų smegenys pajėgios sureaguoti į išvaizdą tik tuo atveju, jeigu ji (išvaizda) pasikeičia ne greičiau, kaip dvidešimt keturis kadrus per sekundę. Kiekvieną dvidešimt penktą kadrą (ir daugiau) mūsų smegenys pamatyti nepajėgios, todėl žmogų negalima pavadinti matančiu pilna to žodžio prasme, smegenys pajėgios matyti tik dalį mus supančio pasaulio „paveikslo“. Tiesa to, ką mes matome, visiškai pakanka, kad galėtume orientuotis mus supančioje aplinkoje. Mūsų regėjimas tą funkciją vykdo gana patenkinamai. Nepaisant to, visada reikia prisiminti, kad tai tik dalis mus supančios aplinkos pilno paveikslo ir kad mes iš principo pusiau akli. Nekalbant apie tai, kad mūsų akys reaguoja tik į elektromagnetinio spinduliavimo optinį diapazoną [(4...10)10⁻⁸ m].

Dabar pabandykime suprasti, kas ir kodėl vyksta akies šviesai jautriose ląstelėse? Kiekvienas fotonas yra terpėje judanti banga (λ). Be to, ta banga **susilietimo taške sukelia mikroskopinius mikroerdvės matmenų pasikeitimus**. Būtent tie mikroskopiniai erdvės matmenų pasikeitimai bangai judant terpėje turi didžiulę reikšmę biocheminiuose procesuose, vykstančiose šviesai jautriose akies rainelėje. Šviesai jautrios ląstelės membrana šviesos fotonams yra skaidri. Todėl fotonai prasiskverbia į šviesai jautrios ląstelės vidinę erdvę. Kiekvienoje ląstelėje yra didžiulis kiekis molekulių, atomų, jonų, kurių tarpusavio sąveika užtikrina normalų ląstelės funkcionavimą. Tai, taip vadinamas metabolinis ląstelės aktyvumas, kuris yra be jokių išimčių visose gyvo organizmo ląstelėse. Be to, šviesai jautriose ląstelėse yra molekulės ir atomai, kurie tų ląstelių gyvybingumui jokios įtakos nedaro. Jų vaidmuo unikalus bet kuriam sudėtingos struktūros organizmui. Jie (molekulės, atomai, jonai) tų organizmų smegenims suteikia galimybę **pamatyti mus supantį pasaulį**. Kame tų molekulių, atomų ir jonų unikalumas?!

O štai kur. **Įprastoje** šviesai jautrios ląstelės **būsenoje tarp jų nėra jokios sąveikos**. Tai yra todėl, kad jų matmenų lygiai tokie skirtingi, kad ląstelės viduje vykstantys natūralūs matmenų pasikeitimai nepakankami, kad pradėtų vykti cheminės reakcijos, t.y. naujų atomų ar molekulių susidarymas arba jau egzistuojančių molekulių ir jonų naujų elektroninių junginių (žr. [Pis.12](#)). Prasiskverbę per ląstelių membranas šviesos fotonai jų bangos fronto praėjimo taškuose sukelia **papildomus mikroerdvės lygio matmenų pasikeitimus**. Praktiškai visi, jeigu patys ir nepajuto, tai bent savo televizoriaus ekranuose matė, kaip jūrų ar vandenynų bangos ant savo keterų vienus laivus ar valtis pakeldavo, o tuo tarpu kiti, iki kurių ta banga dar nebuvo atsiritusi, tebestovėjo tame pat lygyje virš vandens paviršiaus.

15

Apie tai detaliau žr. 1 skyriuje.

Visiems pažįstamas vaizdas, ar ne? Štilio būsenoje vandens paviršius lygus visame plote. Bangos priveda prie to, kad vieni vandens paviršiaus plotai atsiduria aukščiau kitų. Nemanau, kad kas nors norės tą faktą užginčyti.

Tai štai, per membraną į ląstelę patekęs fotonas ant savo bangos keteros pakelia **tuos atomus ir molekules, kurių matmenys atitinka tų bangų ilgį.** Tai neorganinės molekulės, atomai ir jonai. Be to, kiekvienos spalvos fotonas [skirtingas bangos ilgis (λ), dažnis (f)] turi **savo molekulių ir atomų "rinkinį"**, kurie atitinka bangos ilgį. Tokiu būdu, fotono bangos frontas **savo praėjimo taške keičia matmenų lygį**, tuo metu, kai $\lambda/4$ atstumu nuo bangos keteros, molekulės mikroerdvės matmenys išlieka nepakitę, tokie patys, kaip iki bangos-fotono pasirodymo. Atitinkamai, $\lambda/2$ atstumu nuo bangos keteros, mikroerdvės matmenys sumažėja **tos**

bangos amplitudės dydžiu. Kitais žodžiais, fotonas, judėdamas šviesai jautrioje ląstelėje, sukuria kai kokį matmenų skirtumą, dėl ko molekulėms, atomams ir jonams, kurie atitinka bangos ilgį, sukuriama sąlyga **sudaryti naujus cheminius junginius.** Tuo metu **fotonas sugeriamas** (žr. [Рис.13](#)). To proceso metu šviesai jautrioje ląstelėje atsiranda **įprastai būsenai papildomi jonai.** Be to, papildomų jonų kiekis ir jų kokybinė sudėtis priklauso nuo to, kokį bangos ilgį λ turėjo šviesai jautrios ląstelės sugertas šviesos fotonas. Po ko tos ląstelės matmenų lygis sugrįžta į pirmyktę būseną. Be to, šio "proceso" metu ląstelė kitų fotonų nesusiurbia, būtent todėl šviesai jautri akies rainelė nesugeba "pamatyti" dvidešimt penktojo kadro...

Tokiu būdu, **spalvinis signalas paverčiamas į joninį kodą**, kuris pradeda savo kelionę į smegenų regos zonas. Per kontaktines zonas (sinapsas) vykstantis jonų perskirstymas (joninis kodas) šviesai jautrioje ląstelėje, iššaukia **priverstinį jonų perskirstymą** taip vadinamose dvipoliarinėse ląstelėse. Dvipoliarinės ląstelės analogišku būdu savo kokybinės būsenos pasikeitimus perduoda anglinėms ląstelėms. Ir toliau, per regos nervų skaidulas tas elektrocheminis pakitimas perduodamas galvos smegenų žievės optinėms zonoms — pakaušinę ir momeninę. Tokiu būdu per neuronų aksonus, kurių pluošteliai ir sudaro regos nervus, signalas perskirstytų jonų (joninio kodo) pavidalu pasiekia atitinkamo neuroino kūną (žr. [Рис.71](#)). Bet koks išorinis mūsų kūno neuronų nervinių ataugų poveikis juose pavirsta elektrocheminiais signalais. Mūsų nervais į abi puses "laksto" tik jonai. Klausimas tik toks, koku būdu jonų perskirstymas išilgai neuronų aksionų veikiant

išoriniam signalui sukuria to signalo atspindį mūsų smegenyse ir mūsų atmintyje? Pabandykime suprasti tą be galo įdomų gyvosios gamtos reiškinių.

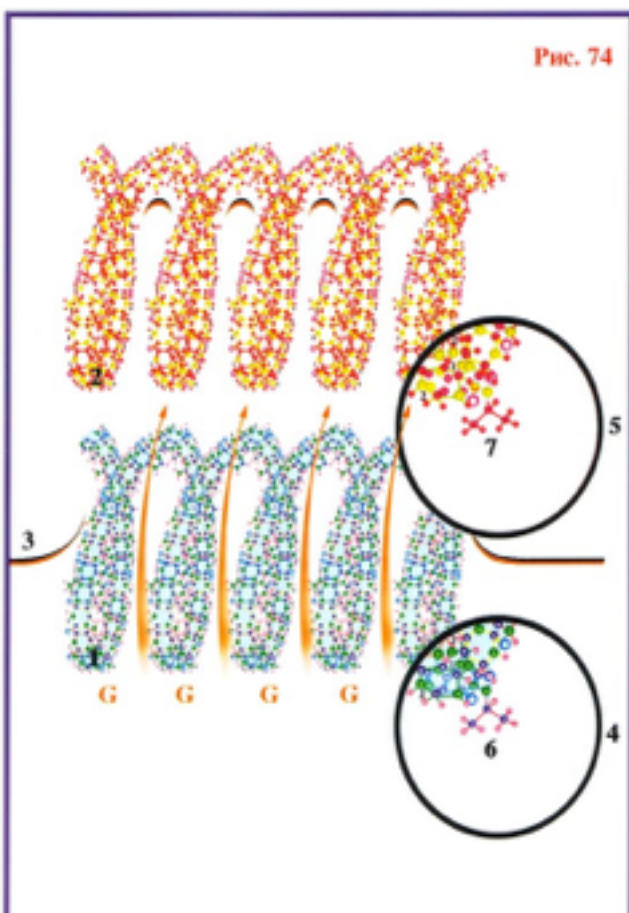
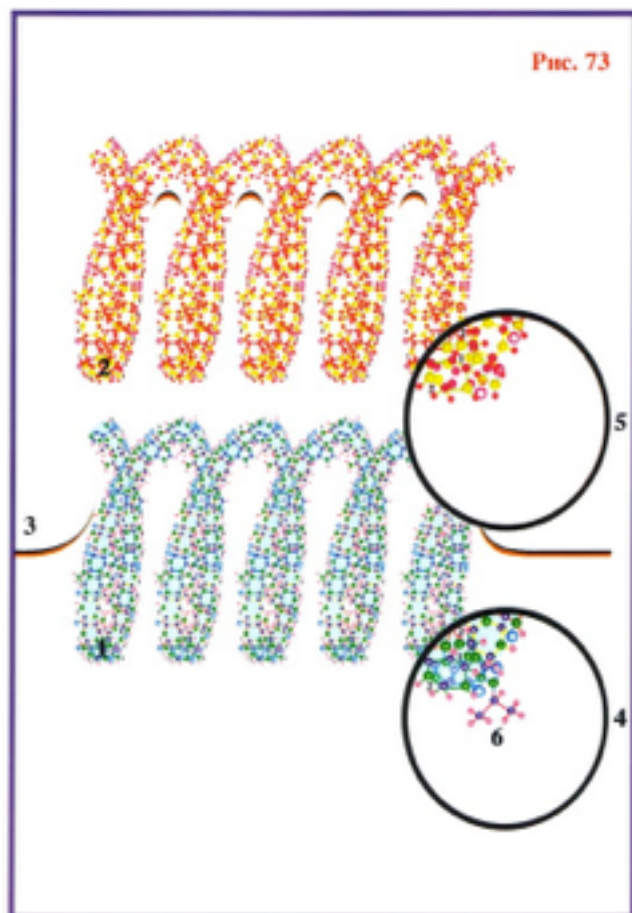
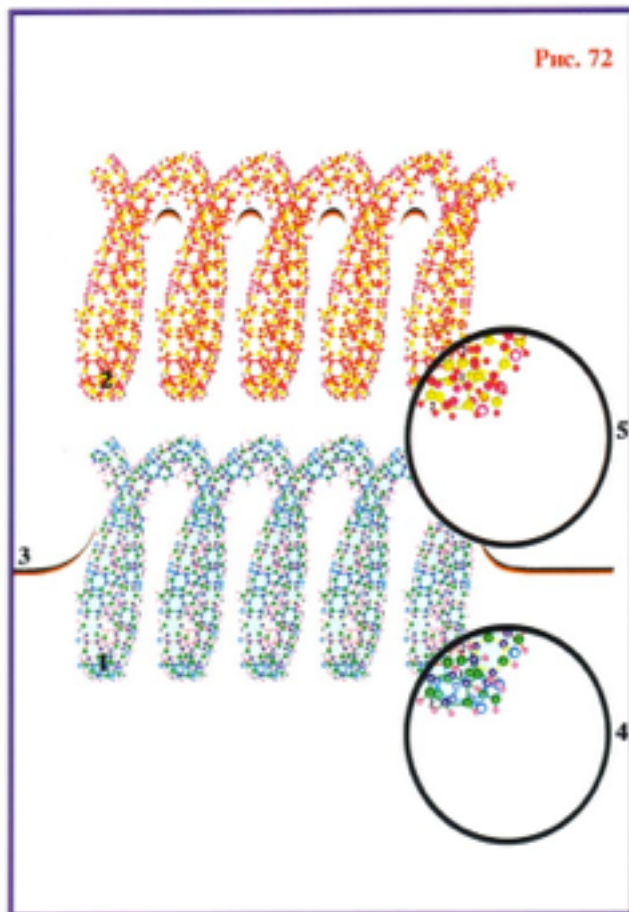
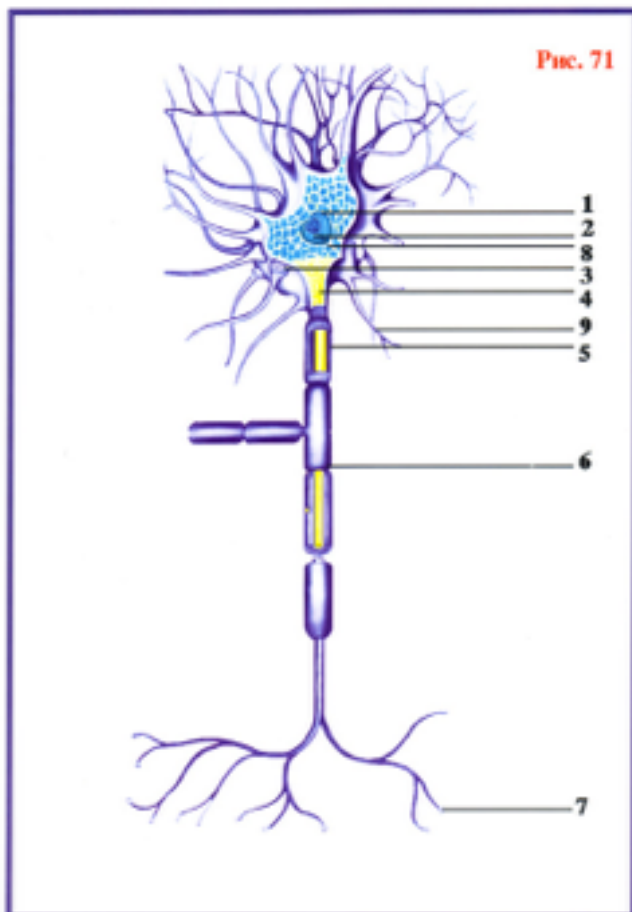
Veikiant išoriniam signalui, neurono kūne keičiasi kiekybinė ir kokybinė joninė sudėtis. Jeigu **nepaveikto neurono** būseną priimti už nulinę, tada kokybinis skirtumas nuo paveikto neurono bus išreikštas papildomų jonų (joninio kodo) atsiradimu paveiktam neurone. Tokiu būdu, **išorinis poveikis priveda prie papildomų jonų atsiradimo**. Kas gi vyksta su neuronu kai panašiu būdu pažeidžiama ląstelės **joninė pusiausvyra**?! To supratimas mums leis prasiskverbti į vieną iš paslaptiniausių gyvosios gamtos paslapčių lobyną — atminties ir sąmonės paslaptį...

Papildomų jonų atsiradimas neurone, priveda prie joninės pusiausvyros pažeidimo, dėl ko tarp molekulių susidaro **nauji cheminiai junginiai**, kurie įeina į neuronų sudėtį. **Susidaro nauji junginiai tarp molekulių, kurių neuronuose nebuvo, arba suyra molekulių junginiai, kurie buvo anksčiau**. Atrodo, pasikeitimai niekiniai — atsiranda keletas naujų ir išnyksta keletas senų molekulinų darinių... Kokius **“revoliucinius”** pasikeitimus jie iššaukia?! Bet, kaip tik tie keletas papildomų molekulinų ryšių pasikeitimų ir sukuria naujas kokybes, kai jie (papildomi molekuliniai ryšiai) pasirodo **DNR molekulėse**. Ir vėl gi, tokių ypatybių priežastis — kokybiniuose skirtumuose tarp molekulių, tiksliau, **jų sugebėjime paveikti juos supančios mikroerdvės matmenų lygį**. Kiekviena molekulė turi **savo matmenų lygį**, kuria atspindi tos molekulės poveikio dydį į supantį mikrokosmosą. Prie bet kurios molekulės **prisijungus papildomiems atomams, tos molekulės matmenų lygis didėja**. Ypač akivaizdžiai tai pasireiškia organinėse molekulėse. **DNR** molekulės turi didžiulį molekulinį svorį ir tokią erdvinę, kurios kartu sukuria tokią kokybinę būseną, prie kurios atsiveria kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų (žr. [Pis.25](#)).

Eteriniame, o vėliau ir astraliniame planetos lygmenyse formuojasi tikslios fiziškai tankios ląstelės kopijos. Susidaro taip vadinami ląstelės eteriniai ir astraliniai kūnai. Todėl, kai signalas (joninis kodas) nervais pasiekia smegenų neuroną, jame įvyksta eilė elektrocheminių reakcijų. Būtent dėka tų reakcijų mes su jumis turime atmintį ir gauname galimybę vystyti savo sąmonę. Kokiu gi būdu **“papildomų” atomų prisijungimas prie DNR molekulių spiralių pagimdo atmintį**?! Pabandykime atskleisti tą gamtos stebuklą.

Ir taip, kas gi yra atmintis, kodėl ji atsiranda, kaip mes sugebame ką nors prisiminti, o po kurio laiko, kartais ir po dešimtmečių, reikalinga mums informacija mūsų mintyse išplaukia su pirmykščiu aiškumu ir tikslumu?! Kodėl viena mūsų atmintyje įsirėžia visam gyvenimui, o kita išnyksta, išgaruoja kaip ryto rūkana saulės spinduliuose ir bet kokie bandymai prisiminti neduoda jokių rezultatų?! Kokia kaprizinga gamtos fėja, ir pagal kokias taisykles sprendžia, kas privalo išlikti mūsų atmintyje, o kas turi be pėdsakų išnykti? Tam, kad tai išsiaiškintume, mintimis pakeliaukime su vienu smegenų neuronu ir pabandykime “pamatyti” paslaptinę atminties virtuvę. Pradžioje pabandykime apmąstyti procesus, vykstančius neurone formuojantis taip vadinamai **trumpalaikiai atminčiai**.

Nepaveiktame neurone eterinis kūnas visiškai pakartoja fiziškai tankų neuroną. Skirtumas — kokybinis ir jo esmė tame, kad fiziškai tankus neurono kūnas sudarytas susiliejus septynioms pirminėms materijoms, tuo metu, kaip eterinis kūnas — sudarytas iš vienos pirminės materijos **G** (žr. [Pis.72](#)).

Paveiktoje būsenoje neurono **DNR** molekulėje dėl elektrocheminių reakcijų atsiranda papildomos atomų grandinės. Būtent tos **“papildomos” atomų grandinės** vaidina pagrindinį vaidmenį sukuriant mūsų atmintį (žr. [Pis.73](#)). Kokių gi būdu **DNR** molekulės molekuliniame struktūroje atsiradę papildomi atomai priveda prie gyvosios gamtos išsivystymo kokybinio šuolio? Kokia “dieviška” transformacija įvyksta gyvojoje materijoje gimstant atminties ir žmogiškos sąmonės “stebuklui? Dieviškoji ar mistinė ūkana aplink tą “stebuklą” išsisklaido kaip rytinis rūkas Saulės spinduliuose ir lieka aiškus, **įprastas gamtos stebuklas... DNR** molekulių molekulinė ir erdvinė struktūra tokia, ir jų poveikis į supantį mikrokosmosą toks reikšmingas, kad vidiniame jų spiralių tūryje įvyksta kokybinio barjero **atsivėrimas** tarp fiziškai tankaus ir eterinio lygių. Be to, toks kokybinio barjero atsivėrimas pačių molekulių nesuardo, o suyra tik molekulės, kurios judėdamos ląstelės viduje papuola į spąstus — vidinį **DNR** molekulės spiralės tūrį (žr. [Pis.22](#), [Pis.23](#), [Pis.24](#)). Savo matmenų lygis vidiniame tų molekulių spiralių tūryje toks didelis, kad daugelis į ten pakliuvusių molekulių tampa **nepatvariomis** ir **suyra** į jas sudarančias materijas **16**. Tokiu būdu išlaisvėjusios materijos pradeda pertekėti į eterinį lygmenį ir jame sukuria tikslią **DNR** molekulės, ir visos ląstelės kopiją. Skirtumas tik toks, kad kopija sudaryta iš vienos materijos **G**. Todėl papildomų grandinių iš atomų ir **DNR** molekulių atsiradimas (žr. [Pis.73](#)) priveda prie to, kad tų molekulių eterinėse kopijose atsiranda tapatūs pasikeitimai (žr. [Pis.74](#)).

Prisiminkime, kad per regos nervo aksioną į neuroną papuola grupė jonų, kurie yra **mus supančio pasaulio atvaizdo gabalėlio joniniu kodu**. Todėl neurono **DNR** molekulėse atsiranda keletas papildomų atominių grandinių, kurios atitinka joninius kodus. Atitinkamai, eteriniame neurono lygyje atsiranda **supančios realybės atitinkamo gabalėlio joninio kodo atspindys**. O dabar priminkime, kad kiekvienos akies šviesai jautri rainelė turi milijonus šviesai jautrių ląstelių — ataugėlių ir kolbelių. Todėl eteriniame lygyje atsiranda **supančios realybės joninio kodo atspindys**, kurį šiuo momentu “mato” mūsų akys. Sąlyginai priimkime, kad eteriniame lygyje eterinio kūno pradinis atspindys yra plokštumos pavidale. Jeigu dabar ant to pradinio atspindžio uždėdamas supančios aplinkos joninio kodo eterinis atspindys, jis pasikeičia, deformuojasi, keičia pradinės plokštumos pirminį vaizdą. Joje atsiranda įdubimai ir iškilimai. Atsiranda **paviršiaus šiurkštumas, kuris atspindi regos signalo kokybinę struktūrą**. Visa tai primena labai visiems žinomą ir labai akivaizdų — šiuolaikinio mokslo pasiekimą, technikos stebuklą — kokio tai daikto holografinio vaizdo įrašą. Prisiminėte?!. Jeigu ne, padėsiu prisiminti hologramų įrašų technologijos principą...

Monochromatinis koherentinis šviesos srautas arba paprasčiau — lazerinis spindulys, padalijamas į du srautus. Vienas iš jų nukreipiamas į daiktą, kurio hologramą norime gauti. Nuo daikto atsispindėjęs pirmasis srautas uždėdamas ant nepakitusio antrojo srauto. Sąveikaujant pasikeitusiam ir nepasikeitusiam srautams, išėjime gauname tai vadinamą fazinę daikto išraišką. Po to fazinis vaizdas užrašomas ant lygios plokštumos paviršiaus.

Dėl to plokštumos paviršius tampa šiurkštus. Tos plokštumos šiurkštus paviršius apšviečiamas monochromatine arba balta šviesa ir gauname spalvotą norimo daikto erdvinį vaizdą. Vizualiai atskirti gerą hologramą nuo realaus daikto neįmanoma. hologramos realumo iliuzija tokia didelė, kad juos priimdavo už realų daiktą ir bandydavo pavogti, galvodami, kad prieš juos — unikalūs briliantai arba papuošalai. Natūralu, kad tuo atveju vietoje milijonų nevykėlių vagių laukdavo tik nusivylimas... O dabar grįžkime prie regos signalo kelio analizės.

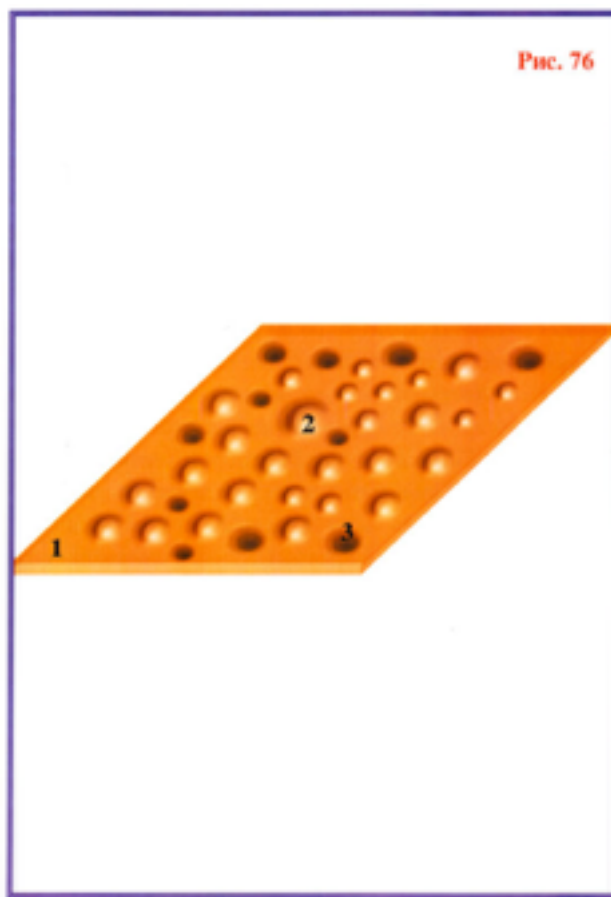
Aksonų pagalba pasiekęs neuronų kūnus, joninis kodas jame pakeičia joninį balansą, dėl ko įvyksta papildomos cheminės reakcijos. Dėl tų reakcijų DNR molekulėse atsiranda naujos arba suyra senos elektroninės jungtys, kurių struktūra atspindi atkeliavusį joninį kodą. Dėl to neurono eterinis atspindys pasikeičia. Iškyla klausimas, **kokiu būdu pasikeitusios eterinio kūno struktūros mūsų smegenyse sukuria regimąjį vaizdą?**

Šioje vietoje mes priėjome prie DNR molekulių unikalių savybių supratimo. DNR molekulė sudaryta iš **dviejų spiralių**, kurios pagal ašį patrauktos viena nuo kitos. Kiekviena iš tų spiralių eteriniame lygmenyje turi savo atspindį. Kiekvienas atspindys atskirai pakartoja spiralės formą fiziniame lygmenyje. Vienos spiralės vijos užpildo tarpelius tarp kitos vijos. Kartu jos sudaro savotišką cilindrą. Be to, "cilindro paviršius, kurį sudaro DNR molekulės bus artimas geometrinio cilindro paviršiui. Dabar paimekime DNR molekulės eterinio kūno atspindžio segmentą iki joninio kodo pasirodymo (žr. **Рис.75**). Joninis kodas neurono viduje pakeičia joninį balansą, kas provokuoja atsirasti naujiems ir suirti seniems elektroniniams ryšiams. Dėl to proceso, DNR molekulių eterinio "cilindro" paviršius pasikeičia (žr. **Рис. 76**). Dėl to eteriniame lygyje gaunasi savotiškas **fazinis vaizdo įrašas**. Analogiškas fazinis vaizdo įrašas gaunamas kuriant bet kurio daikto hologramą. Ar ne tiesa, kad nuostabi paralelė. Visus didžiuosius mokslo atradimus gamta sukūrė ir "įgyvendino" prieš milijardus metų...

Tokiu būdu, krisdama į šviesai jautrią akies rainelę, **nuo daikto atsispindėjusi šviesa** pavirsta į joninį kodą, kuris regos nervais perduodamas į galvos smegenų žievės regos zonų neuronus. Toliau, tuose neuronuose **joninis kodas paverčiamas cheminiu kodu**, kuris savo ruožtu atsiranda eteriniame lygmenyje **fazinio įrašo pavidalu**. Pirminės materijos, judėdamos tarp fizinio, eterinio, astralinio ir kitų lygių, pakliūdamos ant vaizdo fazinio įrašo, **atkuria realybės vaizdą**. Tiksliai taip pat, kaip ir **monochromatinė šviesa sukuria daikto hologramą**. Tokiu būdu, **smegenys sukuria realybės hologramą**. Tai, ką mes matome, yra **ne realybės atspindys**, o jos **atkartojimas, holografinės kopijos** išraiška. Smegenų atkurta realybės **holografinė kopija** visiškai atitinka pačią realybę, kas leidžia orientuotis supančiame pasaulyje. Tai kas gi yra mus supanti realybė — mūsų smegenų kūrinys, kaip tvirtino subjektyvieji idealistai arba veidrodinis realybės atspindys mūsų sąmonėje, apie ką tvirtino materialistai?! Nei vieni, nei kiti neteisūs. Mūsų smegenys **atkuria tapąčią holograminę realybės kopiją**. Klausimas tik toks, kokią realybę atkuria žmogaus smegenys? Ar teisinga pripažinti "patikimą" tą realybę, kurią pripažįsta dauguma?! Jeigu iš dešimties žmonių dešimt — akli iš prigimties ir niekada nėra matę gamtos grožio, ir tik vienas — matantysis, kuris bando visus dešimt įtikinti, koks gražus yra pasaulis. Ar tai reiškia, kad jis neteisus, ir viskas, apie ką jis kalba, yra bepročio svaichiojimai?! Toli gražu dauguma ne visada teisi vien todėl, kad ji — dauguma. Tuo pačiu metu beprasmiška aklam aiškinti ir įrodinėti, kokia nuostabi

mūsų Saulė, kristaliniis dangaus mėlis, smaragdinis laukų ir miškų grožis... Akklis nepajėgus to suprasti, kad ir kaip aistringai jis to norėtu. Paprasčiausiai, tai neįmanoma. Vienintelis būdas įtikinti — **aklajį padaryti reginčiuoju**. Ir tada viskas pasidarys savaime suprantama. Kaip bebūtų gaila, bet tokia žmogaus prigimtis ir nieko su tuo neįmanoma padaryti...

Ir taip, tas, ką mes matome, yra holografinė realybės kopija. Ir tą holografinę kopiją sukuria smegenys. Smegenų sukuriamų holografinių kopijų procesas buvo išnagrinėtas anksčiau. Iškykla klausimas: ar įmanoma tą procesą įtakoti, jį keisti arba jį visiškai neutralizuoti? Ir teoriškai ir praktiškai atsakymas į šį klausimą bus teigiamas. Tam reikia pašalinti vieną "paveikslėlį" ir jį pakeisti kitu "paveikslėliu. Ar tai įmanoma? Tam būtina **neutralizuoti** pirmojo "paveikslėlių" joninį kodą, o po to **sukurti** antrojo "paveikslėlio" joninį kodą. Dėl to smegenų optinių zonų neuronai atkuria norimą, kažkieno vaizduotės sukurtos realybės holografinę kopiją. Kitais žodžiais, vienas paveikslėlis lyg tai ištrinamas, o kitas — įrašomas. Žmogus, su kuriuo tai vyksta, nepajėgus atskirti "falsifikato" nuo tikro paveikslo. Tiksliau, jis net nepastebės pakeitimo. Kai kurie žmonės nuo gimimo turi savybę sukurti galingus įsivaizduojamus regimuosius signalus-pavyzdžius. Jeigu tie įsivaizduojami signalai-pavyzdžiai tokie stiprūs, kad gali užslopinti savus žmogaus smegenų signalus, tas žmogus matys tai, ką jam(jai) norės parodyti. Analogiški reiškiniai vyksta priimant radijo bangas. Jeigu Jūsų imtuvas sureguliuotas į kažkokią radijo stotį, o tuo pačiu dažniu pradeda dirbti kita radijo stotis, kuri turi galingesnę signalą arba išsidėsčiusi daug arčiau nuo Jūsų Radijo imtuvo ir dėl to turinti galingesnę praeinantį signalą, Jūs girdėsite antrąją radijo stotį ir neturėsite jokių galimybių išgirsti pirmosios, kad ir kaip Jūs to norėtumėte. Taip bus net ir tuo atveju, jeigu pirmoji radijo stotis savo darbo nenutrauks nė minutei...

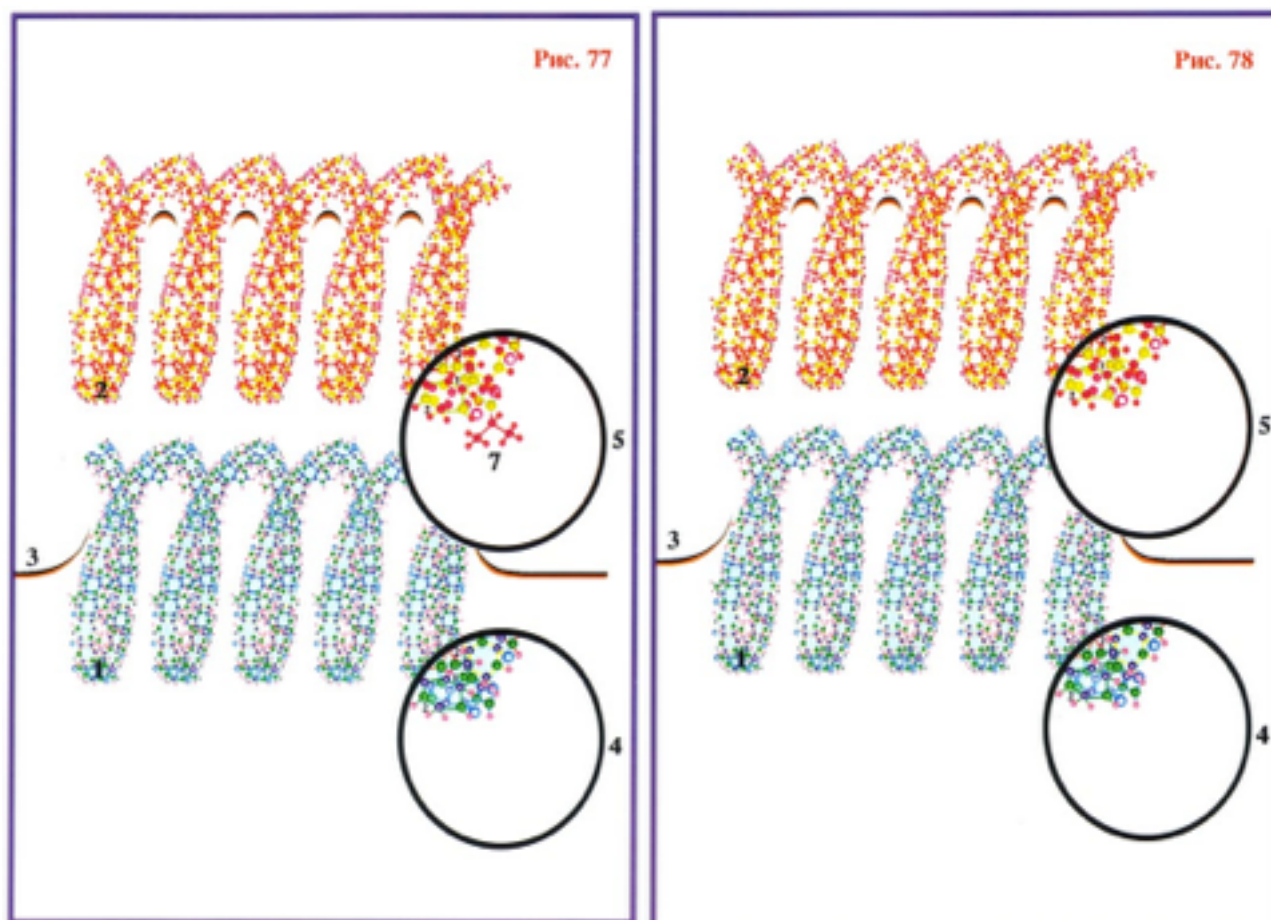

Sugrįžkime prie poveikio į žmogaus smegenis. Skirtingi žmonės į panašius veiksmus reaguoja skirtingai. Jeigu žmogus turi galingą apsauginį apvaskalą (žr. [Pis.31](#)), daugeliu atveju poveikis į jo smegenis praktiškai lygus nuliui. Apsauginis apvaskalas izoliuoja žmogaus smegenis nuo išorinio poveikio. Kad neutralizuoti tokio žmogaus apsauginį apvaskalą, išorinis signalas turi būti daug galingesnis. Tokiu būdu, žmonės su **silpnu, susilpnėjusiu arba pažeistu** individualiu apsauginiu apvaskalu, **lengvai pasiduoda išoriniam poveikiui**, be to, bet kokiam poveikiui. Taip pat lengvai žmonės pasiduoda poveikiui emocinėje ir transo būsenoje. Todėl, prieš pradedant daryti poveikį miniai, juos prieš tai „užveda“, išveda iš įprastos emocinės būsenos. Laimei, tokių žmonių nedaug, kurie sugeba sukurti galingus signalus-pavyzdžius, o daugelis tokių talentą turinčiųjų negali sukurti didelės teritorijas dengiančius psi-laukus. Daugeliu atveju tokiais sugebėjimais apdovanoti žmonės apie savo galias sužino atsitiktinai. Valdyti žmones – vienas iš pačių sunkiausių ir rimčiausių išbandymų, kurie gali užgriūti panašias galias turintį žmogų. Kai kas gali dėl tokios valdžios pajusti pasitenkinimą ir tada neišvengiamai pavirs į monstrą, kai kas visa tai priims kaip didžiulę atsakomybę, ir visus nuves į šviesą... Būdai ir žmogaus sąmonę veikiantys mechanizmai detaliau bus nagrinėjami vėliau, o kol kas sugrįžkime prie joninio kodo, kuris „prasiveržė“ iki neurono.

Kaip jau buvo kalbėta anksčiau, į neuroną papuoless jonus kodas, jame pakeičia joninę aplinką, dėl ko susidaro naujos ir suyra senos elektroninės jungtys ir, kaip pasekmė, **DNR** molekulės eteriniame kūne atsiranda kokybiniai struktūros pakitimai (žr. [Pis.73](#) ir [Pis.74](#)). Kaip taisyklė, **DNR** molekulės struktūros ir jos eteriniai kūnai nestabilūs ir išnyksta, kai nebegaunamas signalas. Joninė aplinka neurone sugrįžta prie pradinės ir smegenys pasiruošusios gauti eilinę regimąją informaciją. **DNR** molekulinė struktūra sugrįžta prie struktūros, kuri buvo iki joninio kodo atėjimo (žr. [Pis.77](#)). Ir labai greitai **DNR** molekulės eterinis kūnas taip pat sugrįžta į pradinę būseną (žr. [Pis.78](#)). Įspaudai eteriniame kūne išnyksta taip pat dėsninai, kaip išnyksta pėdsakai smėlyje po eilinės bangos atakos. Galvos smegenų žievės regos zonoms panaši reakcija į suveikusį signalą yra normali ir neišvengiama (priešingu atveju, realybė, kurią mes kiekvieną kartą pamatytume, amžiams išliktų prieš mūsų akis ir mes pavirstume matančiais aklaisiais). Regos zonos neuronai pritaikyti savo funkcijoms ir ta specializacija privedė prie to, kad **normaliomis sąlygomis regos signalai sugeba „palikti“ savo pėdsakus tik tų neuronų eteriniame lygmenyje**. Būtent todėl regėjimo vaizdai gali keistis dvidešimt keturis kartus per sekundę, ko visiškai pakanka greitam orientavimuisi aplinkoje.

Visi jutimo organai į kiekvieno gyvo organizmo, tame tarpe ir žmogaus galvos smegenų žievę „pristato“ joninius kodus. Procesai, kurie vyksta atitinkamose galvos smegenų žievės zonose, pagrindinai analogiški procesams, vykstantiems optinėse zonose. Todėl, bet koks išorinis įsikišimas per jutimo organus, smegenims sukelia **tokios trukmės informacinį poveikį**, kuris būtinas tam, kad smegenys atliktų būtiną tų signalų analizę ir iššauktų adekvačią organizmo reakciją. Esant natūraliai atrankai, per milijardus metų vyko selekcija tų genofondo nešėjų, kurių reakcija į išorinius poveikius maksimaliai atitiko optimalią. Visas mutacijas, kurios pasireiškė nukrypimuose nuo optimalios reakcijos greičio į išorinius poveikius, pati gamta negailestingai naikino. Tai ir suprantama. Jeigu bet koks gyvas organizmas nepajėgus laiku pasislėpti nuo savo priešų, jie neišvengiamai pavirsta vakariene. Ir

analogiškai, jeigu bet koks organizmas nesugeba greitai sureaguoti, tai jis palieka be savo vakarienės. Ir pirmu, ir antru atveju toks organizmas neišvengiamai žūna...

Tokiu būdu, išorinis informacinis poveikis į atitinkamas galvos smegenų žievės zonas sukuria trumpalaikį atspindį neuronų eteriniuose kūnuose. Panašus atspindys egzistuoja visiškai ribotą laiką ($\Delta t < 0.041666667$ sek. regos signalams) ir provokuoja grandininę reakciją organizme. Smegenys ne tik priima signalus iš išorės, bet ir priverčia organizmą adekvačiai reaguoti į tuos signalus. Be to, atliekant tą adekvačią reakciją, smegenys „pajungia“ tūkstančius, o kartais ir dešimtis tūkstančių smegenų ir periferinės nervų sistemos neuronų, kurie priverčia judėti vienus ar kitus raumenis, aktyvizuoja vienas ar kitas viso organizmo funkcijas. Išorinis informacinis poveikis **mūsų smegenyse išsaugojamas būtent tiek, kiek reikia organizmui sureaguoti į tą poveikį**. Kitais žodžiais, smegenys **prisimena, išsaugo poveikio atspindį tiek laiko, kiek jo reikia dėl atsakomosios reakcijos sukūrimo į tą išorinį poveikį**. Tas poveikio atspindys gali būti išsaugomas nuo sekundės dalies iki savaitės, o kartais ir mėnesio, priklausomai nuo to, kokioje smegenų žievės zonoje tas atspindys susiformavo. Tokiu būdu, išorinio poveikio joninio kodo atspindžio atsiradimas smegenų eteriniame lygyje yra **dėsninga išorinio poveikio pasekmė ir nulemta** smegenų neuronų **DNR molekulės erdvinės struktūros**, kurie tame procese vaidina pagrindinį vaidmenį. Tas atspindys iš eterinio lygio išnyksta iš karto, kai tik **atsistato DNR molekulės erdvinė struktūra, kuri buvo iki to išorinio poveikio joninio kodo atėjimo**. Tai vyksta todėl, kad išnyksta papildomi mikroerdvės iškreipimai (deformacijos), iššaukti

papildomų elektroninių jungčių atsiradimu arba senųjų išnykimu DNR molekulėse. Kaip neegzistuoja pelkės lygiame kelyje, taip negali būti išorinių poveikių atspindžių eteriniame lygyje be **DNR** molekulių erdvinių pasikeitimų (žr. [Pis.72](#) - [Pis.78](#)). Ir visa tai susiję su tuo, kad **papildomos elektroninės jungtys nepatvarios laike**. **DNR** molekulėje išnykus papildomoms elektroninėms jungtims, tos molekulės eterinio kūno ir visų neuronų pakitimai išnyksta, jų kokybinė struktūra sugrižta prie tokio lygio, kuris buvo iki išorinio signalo atėjimo.

Ta analizė mums rodo, kad supratome **trumpalaikės atminties prigimtį**. Ir... iškyla dėsningas klausimas, o kas gi yra **ilgalaikė atmintis**?! Kas turi įvykti su neurono **DNR** molekule, kad išorinio poveikio atspindys neišnyktų po molekulės erdvinės struktūros atsistatymo iki lygio, kuris buvo iki išorinio poveikio? Atsakymas į šį klausimą labai paprastas: išorinis poveikis savo „atspindį“ turi sukurti minimum **dviejuose neurono lygiuose – eteriniame ir astraliniame**. Koku gi būdu tai gali atsitikti?

Prisiminkime, kad išorinio poveikio eterinis „atspindys“ atsiranda dėl papildomo **DNR** molekulės mikroerdvės iškreipimo, kai dėl cheminės reakcijos molekulėje atsiranda „papildomos“ atominės grandinės arba prarandamos nuosavos (žr. [Pis.79](#)). Tie kokybiniai struktūriniai pasikeitimai priveda prie **papildomų deformacijų** atsiradimo eteriniame lygyje, kurios yra tiksliai struktūrinių molekulių pasikeitimų kopija. **DNR** molekulėse vyksta molekulių skilimo procesas, ir išlaisvėjusios materijos perteka į eterinį lygį. To pertekėjimo metu papildomos deformacijos eteriniame lygyje užsipildo pirmine materija **G**, todėl **DNR** molekulės ir viso neurono kūnas „pilnėja“, įgauna papildomą „svorį“ (žr. [Pis.80](#)). Ląstelėse esant mažam skilimo proceso aktyvumui, papildomų deformacijų užpildymas eteriniame lygyje vyksta lėtai. Dėl to **neįvyksta papildomų deformacijų perteklinis prisotinimas pirmine materija G**. Ir kaip pasekmė, **nesusidaro papildomos deformacijos ląstelės astraliniame kūne**. Todėl, kad **DNR** molekulėje atsiradusių papildomų elektroninių jungčių „gyvenimo trukmė“ ribota, labai dažnai išorinio poveikio atspindys eteriniame kūne **išnyksta** anksčiau, negu **atitinkamas atspindys atsiranda neurono astraliniame lygyje**.

Koku gi būdu gali atsirasti **astralinis išorinio poveikio atspindys**? Tokios galimybės dvi:

1. Esant aktyvesnei pirminių materijų cirkuliacijai tarp eterinio ir astralinio lygių. Dėl to papildomos deformacijos eteriniame lygmenyje pirmine materija **G** užpildomos dar iki tol, kol fiziniame lygmenyje neišnyko išorinio poveikio signalas. Tebesitęsiantis eterinio lygio prisotinimas pirmine materija **G** prives prie išorinio poveikio eterinio atspindžio perteklinio prisotinimo ir sukels papildomą deformaciją astraliniame lygyje, kuri, savo ruožtu, pradės užsipildyti pirminėmis materijomis **G** ir **F**, dėl ko susiformuos išorinio poveikio astralinis atspindys (žr. [Pis.81](#)).

2. Daugkartiniam tapačiam išorinio signalo pasikartojimui vienuose ir tuose pačiuose neuronuose su intervalu, prie kurio išorinio poveikio atspindys eteriniame lygyje nespėja išnykti. Šiuo atveju vyksta palaipsniškas išorinio poveikio eterinio atspindžio prisotinimas, kas prives prie perteklinio prisotinimo ir sukels papildomas deformacijas astraliniame lygmenyje, kurio prisotinimas suformuos išorinio poveikio astralinį atspindį.

Analogija gali pasitarnauti kaskadų pavyzdys iš dviejų talpų, į vieną iš kurių vamzdžiu atiteka vanduo. Tam, kad prisipildytų antroji talpa, vanduo pirmiausiai turi pripildyti pirmąją, ir tik tada, pertekėdamas per pirmosios talpos kraštus, vanduo galės užpildyti antrąją talpą. Dabar įsivaizduokime, kad vamzdis atidaromas tik penkioms minutėms ir talpos gali būti pripildytos tik tada, kai vamzdis bus atidarytas pilnai. Jeigu kraną toms penkioms minutėms tik pradaryti, pirmoji talpa prisipildys tik dalinai, o antroji liks visiškai tuščia. Esant sąlygai, kad kranas gali būti atidarytas ne ilgiau kaip penkias minutes, vienintelė galimybė tokiu būdu pripildyti abi talpas — Kraną penkioms minutėms atidarinti keletą kartų, ir tai daryti tol, kol abi talpos prisipildys...

O dabar sugrįžkime prie ilgalaikės atminties reiškinių. Kokiomis sąlygomis vyksta **pirmoji galimybė susiformuoti išorinio poveikio eteriniams ir astraliniais atspindžiams?**

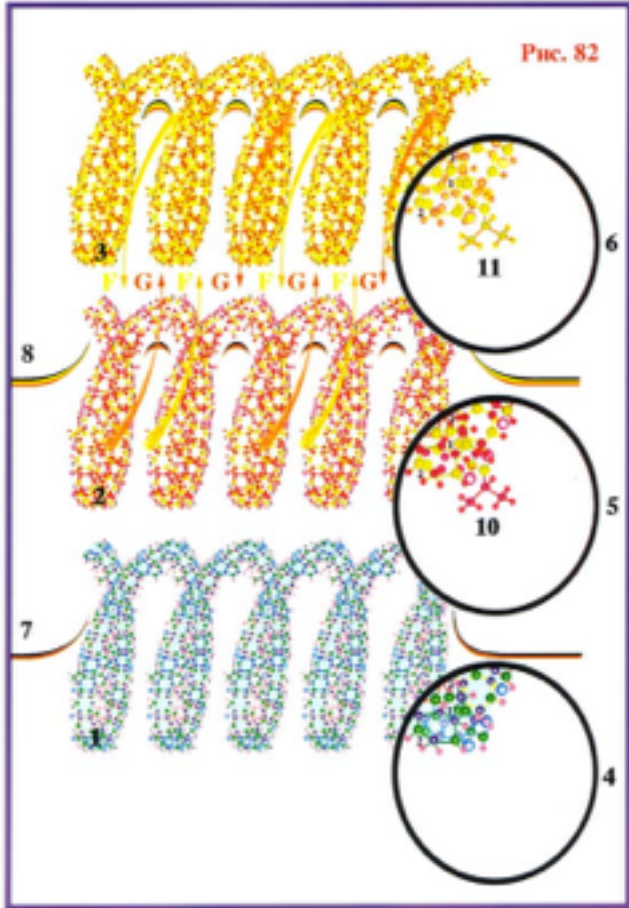
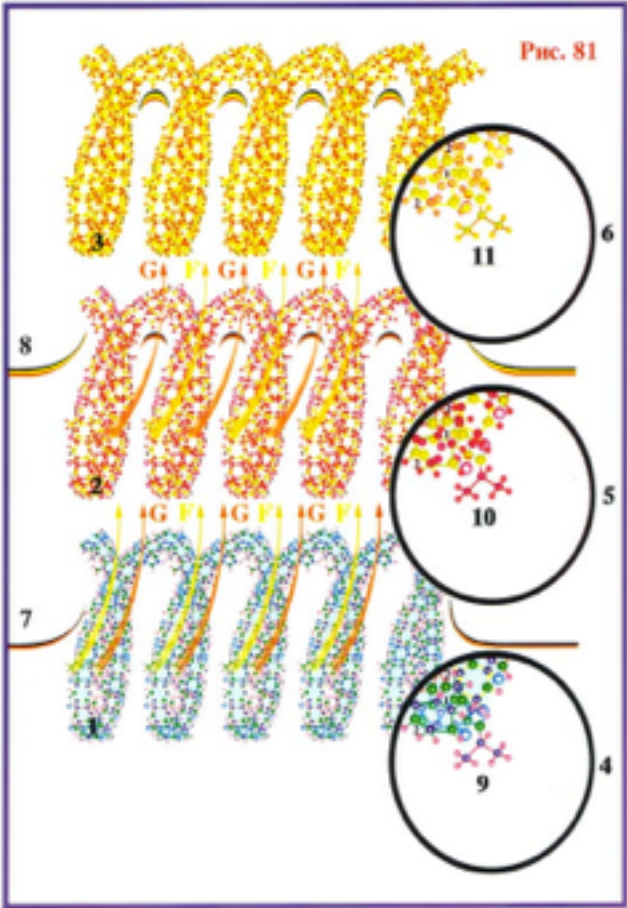
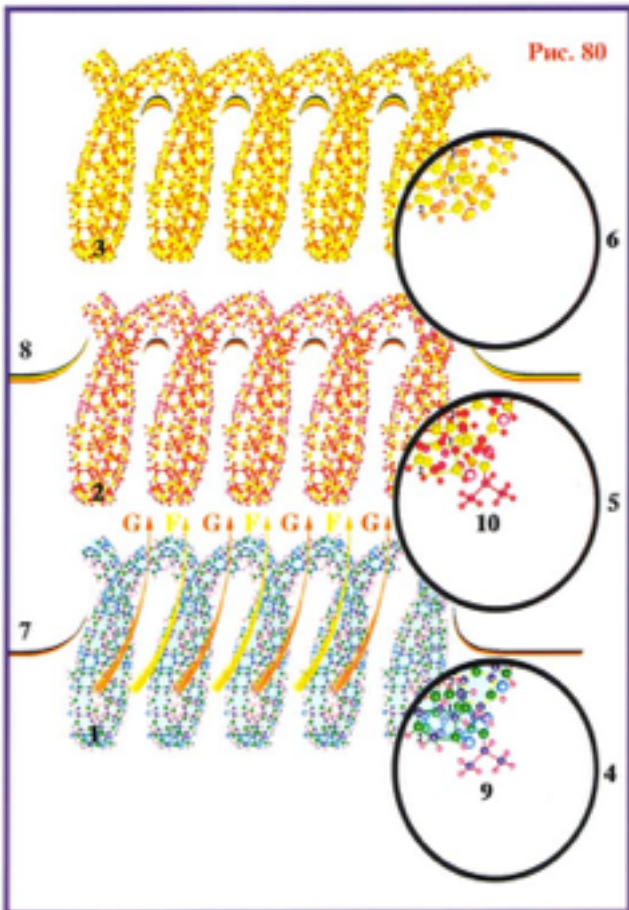
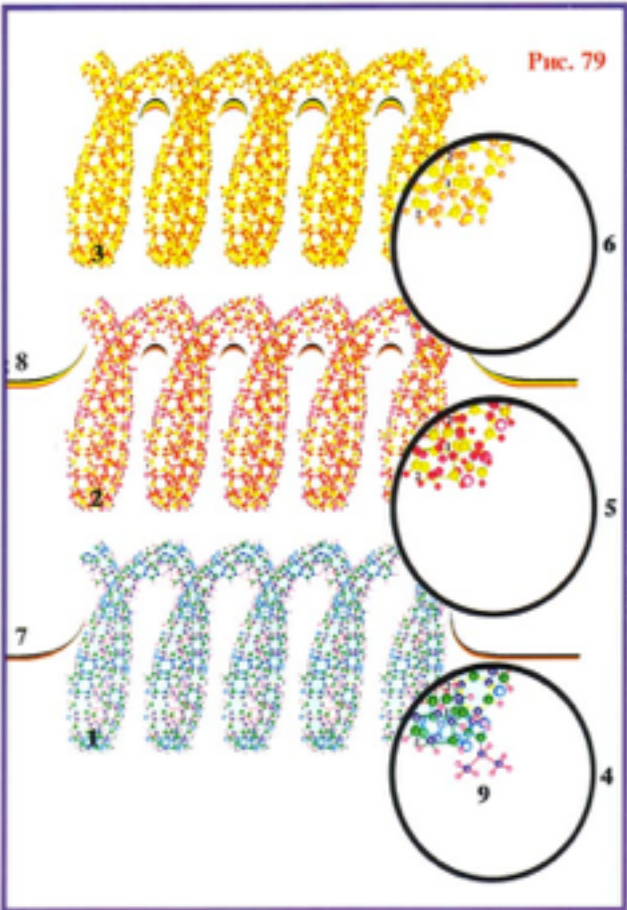
Aktyvi (daugiau normos) pirminių materijų cirkuliacija vyksta tik **esant stresui arba audringai pasireiškiant emocijoms**, kas beveik vienas ir tas pats. Bet koks sukrėtimas, kurį patyrė vienas ar kitas žmogus savo gyvenime, jo atmintyje išliko visam gyvenimui ir su smulkiausiomis detalėmis, ir visiškai nesvarbu, kaip ilgai jis (sukrėtimas) truko laiko atžvilgiu. Aiškūs vaizdai nepaprasto ir sukrečiančio, puikaus ir nepakartojamo, pavojingo ir stingdančio kraują išplaukia iš atminties rūko savo pirmykščiu grožiu ir šviežumu, lyg tai būtų buvę prieš keletą akimirkų. Kur gi mūsų smegenys saugo visą tą informaciją, ir koku būdu smegenys sugeba visa tai atgaminti?!

Streso ar emocinio pakilimo būsenoje, visi ląstelių, taip pat ir smegenų neuronų metabolinis aktyvumas keletą kartų viršija normalios būsenos aktyvumą. Ląstelėse tai priveda prie intensyvaus molekulių skilimo į jas sudarančias pirmines materijas. Dėl to iš fizinio į kitus ląstelės lygius einančių srautų galingumas staigiai išauga. Tai priveda prie to, kad per išorinio poveikio veikimo laiką į smegenis, atitinkamuose lygmenyse vyksta visavertis eterinio ir astralinio atspindžio formavimasis. Todėl **DNR** molekulės kokybinei atominei sudėčiai sugrįžus į pirminę būseną, kuri buvo iki išorinio poveikio atsiradimo, eterinis ir astralinis atspindžiai išlieka. Tai įvyksta todėl, kad „**eterinių atspindžių sistema — astralinis atspindys**“ yra patvarus darinys, kurio pastovus ištisumas palaikomas pirminių materijų dėka, kurios atsiranda dėl neuronuose vykstančio nenutrūkstamo organinių ir neorganinių ląstelių skilimo proceso. Eteriniame lygmenyje mikroerdvės deformacija, kurią sukuria išorinio signalo eterinis atspindys ir mikroerdvės deformacija astraliniame lygmenyje garantuoja tarpusavio patvarumą dėl **pastoviai cirkuliuojančių pirminių materijų nuo eterinio lygmens į astralinį ir atgal — nuo astralinio į eterinį** (žr. [Pis.82](#)). Tie **antriniai pirminių materijų srautai** ir garantuoja „eterinės-astralinės“ sistemos išorinio signalo atspindžio patvarumą.

Pirminių materijų kylančių srautų prigimtį nulemia, kaip jau buvo kalbėta, **organinių ir neorganinių molekulių skilimo procesai, kai jos pakliūna į joms netinkamų matmenų zonas, esančias DNR molekulių spiralių vidiniuose tūriuose** ¹⁷.

17

Detaliau apie tai žr. 2 skyrių.

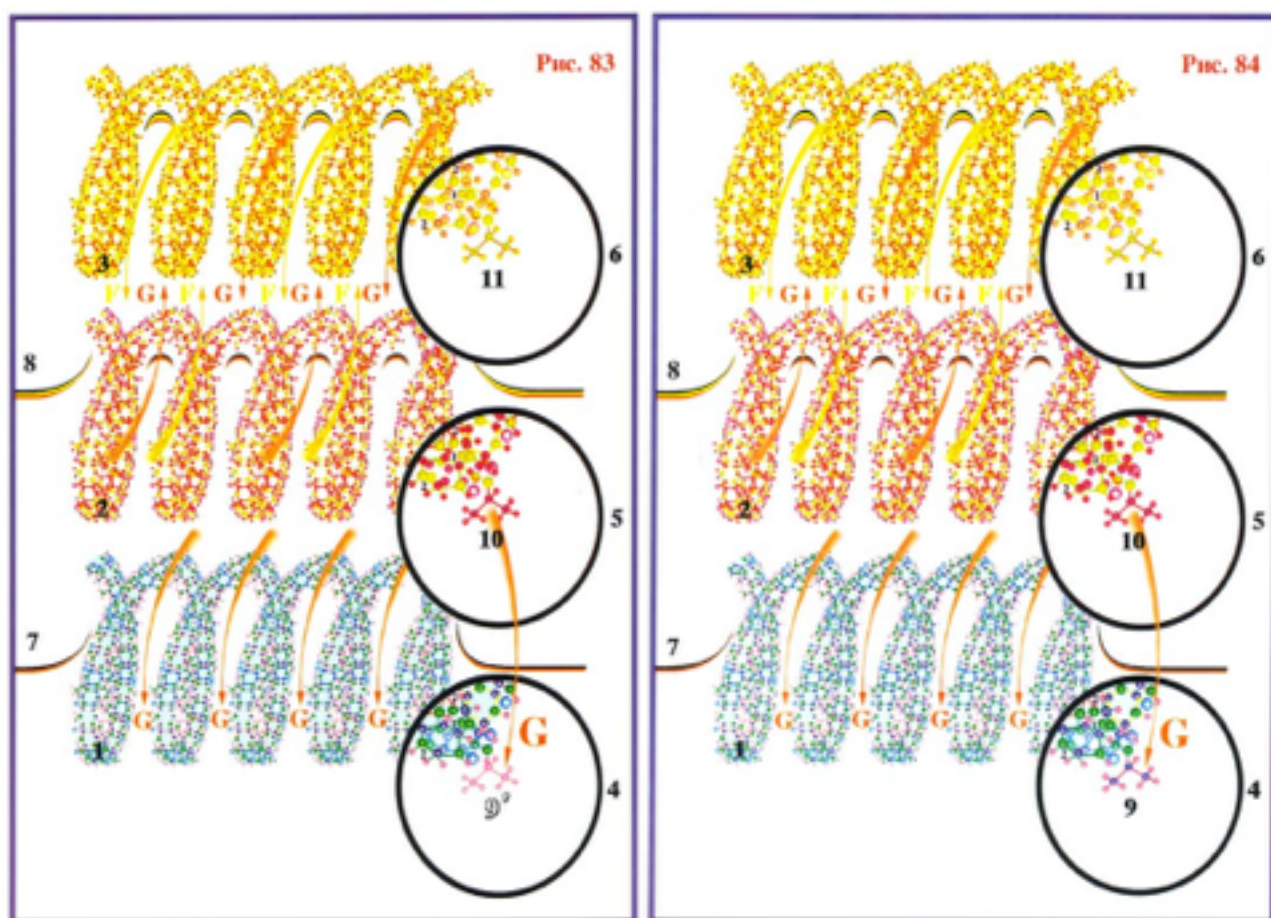

Pirminių materijų besileidžiančių srautų prigimtį nulemia tai, kad kylantis pirminių materijų srautas astraliniame lygmenyje, išorinio poveikio astralinio atspindžio zonoje sukuria **perteklinę pirminių materijų G ir F koncentraciją**. Dėl to jų dalis pradeda judėti priešinga kryptimi link eterinio lygio ir **eteriniame lygmenyje projektuoja išorinio signalo astralinį atspindį**, kas **neleidžia išnykti išorinio poveikio eteriniam atspindžiui**. Tokiu būdu atsiranda patvari uždara sistema, kuri ir yra **ilgalaikės atminties prigimties pagrindu**. Norint iki galo suprasti ilgalaikės atminties prigimtį, liko tik apmąstyti išorinio poveikio joninio kodo atsistatymo mechanizmą fiziniame lygmenyje, be ko smegenys negalėtų atkurti tolimos ir ne taip tolimos praeities įvykių ir vaizdų. Joninio kodo atstatymas fiziniame lygmenyje ir, kaip pasekmė, praeities įvykių rekonstrukcija smegenyse, kurie, atrodo, buvo negyžtamai nunešti stipria laiko srove, yra dar vienas labai paprastas gyvosios gamtos stebuklas. Kokie gi magiški veiksmai reikalingi tam, kad atgaivintum praeities įvykius, kurių nebeįmanoma nei pajauti, nei pamatyti, nei dabartyje užuosti... ir, nepaisant to, atminties stebuklas, kaip ir laiko mašina, perneša mus į savo nuosavą praeitį, ir mes vėl ir vėl galime išgyventi, pajusti vienus ar kitus mūsų gyvenimo įvykius jų pirminėje išraiškoje. Ir, kaip ir visada, nesustoji stebėtis gamtos magija...

Kiekvienam žmogui anksčiau ar vėliau, dėl vienu ar kitu priežasčių tenka įtempti savo atmintį. Be to, tempti ne tik perkeltine prasme, bet ir tiesiogine. Kiekvienam gerai žinomas jausmas, kai, bandant ką nors prisiminti, galvoje iškyla fizinės įtampos pojūčiai, kurie palydimi kraujo spaudimo pakilimu kraujagyslėse ir kraujo tekėjimo greičio padidėjimu. Visa tai priveda prie to, kad pagreiteja smegenų neuronų apykaitos procesai. Kas, savo ruožtu, priveda prie to, kad **didėsnis molekulių skaičius per laiko vieneta patenka į joms per didelių matmenų DNR molekulių sąstus ir ten suskyla į jas sudarančias pirmines materijas**. Tuo metu praeities įvykių ar reiškinių išorinių poveikių eteriniai atspindžiai gauna **perteklinį, lyginant su balansiniu, pirminės materijos G prisotinimą**. Dėl to susidaro **atgalinis pirminės materijos G srautas iš eterinio neuronų lygio į fizinį** (žr. [Puc.83](#)). Dėl to fiziniame lygyje atsiranda išorinio poveikio eterinė projekcija, kas priveda prie matmenų lygio pasikeitimo toje eterinėje projekcijoje. Jonai ir atomai, kurie taip pat turi atitinkamus savus matmenų dydžius, judėjimo metu pakliuvę į projekcijos zoną, **atstato DNR molekulių molekulinę struktūrą, kuria ji turėjo esant išoriniam poveikiui** (žr. [Puc.84](#)). Tokiu būdu atsistato išorinio poveikio joninis kodas ir, kaip rezultatas, smegenys pajėgios iš atminties gelmių „ištraukti“ informaciją apie praeities įvykius, kurie, atrodo, jau visam laikui buvo nugrimzdę į praeitį.

O dabar pasižiūrėkime, kokiomis sąlygomis veikia **antroji galimybė formuotis išorinio poveikio eteriniams ir astraliniams atspindžiams?** Kad palengvinti tą užduotį, mintimis persikelkime į mokyklinius metus ir prisiminkime visiems gerai žinomą patarlę: „**kartojimas – mokymosi motina**“. Prisiminėte?! O dabar pabandykime apmąstyti visiems žinomą išraišką, kurią kiekvienas patikrino asmenine patirtimi ir kuri niekam nekelia jokių abejonių dėl to reiškinio gamtinės prigimties mechanizmo. Daug kartų perskaityta ir pakartota medžiaga visam laikui arba, bet kuriuo atveju, ilgam išliko atmintyje. O tai reiškia, kad vienas ir tas pats išorinis poveikis per vienus ar kitus jutimo organus,

dažniausiai per akis ir ausis, vienas ar kitais intervalais pasiekia smegenis. O tai reiškia, kad **vienas ir tas pats išorinio poveikio joninis kodas per kai kokius laiko intervalus papuola į tuos pačius smegenų žievės atitinkamų zonų neuronus**. Ir, jeigu intervalai tarp signalų trumpesni už išorinio signalo eterinio atspindžio „gyvenimo trukmę“, pasikartojantis identiškas išorinis signalas **neleidžia tam atspindžiui „mirti“**, subirti į dulkes. Tokiu būdu, išorinio signalo eterinio atspindžio „gyvenimo trukmė“ pailgėja, ir jis pasidaro „ilgaamžis“. Ir, jeigu pakartotiniai išoriniai signalai **kuri laiką kartosis reguliariai ir to pakaks, kad susiformuotų visavertis astralinis atspindys, tai jis taps „amžinu“**. Kitais žodžiais, **išoriniai įvykiai ar reiškiniai visiems laikams užsifiksuos mūsų atmintyje**.

Bet kodėl?! Atsakymas labai paprastas. Didėjant išorinio poveikio eterinio atspindžio „ilgaamžiškumui“, esant normaliam neuronų metabolinio aktyvumo lygiui, net ir nelabai audringi (kaip stresinėse situacijose) kylantys pirminės materijos **G** srautai spėja pilnai „pristotinti“ išorinio poveikio eterinį atspindį. Dėl to eterinio atspindžio matmenų lygis keičiasi ir išorinio poveikio eterinio atspindžio lokaliame tūryje atsидaro kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio lygių. Kas ir priveda prie išorinio poveikio astralinio atspindžio formavimosi pradžios. Ir, jeigu eterinio atspindžio „gyvenimo trukmė“ bus **pakankamai ilga** ir **susiformuos visavertis ir patvarus astralinis atspindys**, tada **smegenys tą išorinį poveikį (įvykį, reiškinį, informaciją) prisimins visam laikui**.

Kyla tik vienas klausimas: kiek reikia kartoti, kad visa tai įvyktų? Yra žmonės, kurie turi taip vadinamą fenomenalią atmintį. Jiems pakanka vieną kartą perskaityti, pamatyti, išgirsti, kad visa ta informacija visam laikui išliktų atmintyje. O tai reiškia, kad pakanka išorinio poveikio vieno eterinio atspindžio „gyvenimo trukmės“ kad spėtų susiformuoti visavertis ir patvarus išorinio poveikio astralinis atspindys. Taip pat yra žmonės, kurie vieną ir tą patį pakartoję iš tūkstantį kartų, nepajėgūs nieko prisiminti. Vienu atveju to priežastis gali būti genetiniai pažeidimai (ligos), kuri pasireiškia tuo, kad eterinio atspindžio „gyvenimo trukmė“ tiek trumpa, kad jis (eterinis atspindys) **iš eterinio lygmens spėja išnykti dar iki tol, kol nespėja ateiti pakartotinis signalas**. Kitu atveju atminties darbo sutrikimo priežastimi gali būti viena ar kita infekcija nugaros smegenų skystyje, kai dėl infekcijos gyvybinės veiklos į nugaros smegenų skystį išskiriami toksinai, kurie veikia smegenų neuronus, kas priveda kaip prie **joninės sudėties pasikeitimų pačiuose neuronuose, taip ir prie procesų eigos sulėtėjimo jų viduje**. Dėl to per eterinį atspindį kylančių pirminių materijų srautas toks silpnas, kad to nepakanka jo prisotinimui pirmine materija **G**, ir dėl to neatsiveria kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio lygmenų. O be to negali susiformuoti išorinio signalo astralinis atspindys. Kai kuriais atvejais trumpoji atmintis susiformuoja. Bet, jeigu pirminės materijos kylantis srautas toks mažas, kad išorinio poveikio eterinio atspindžio prisotinimo **greitis** pirmine materija **G** yra mažesnis už tos pirminės materijos **praradimo greitį**, tai šioje situacijoje negali būti ir kalbos apie trumpalaikę atmintį.

Daugeliu atveju žmonių sugebėjimas prisiminti informaciją yra tarp tų dviejų kraštutinių ir pas kiekvieną žmogų tie sugebėjimai per gyvenimą keičiasi. Ir, paprastai, keičiasi nuo geresnės atminties vaikystėje – prie nekokios arba visiškai blogos atminties pagyvenusio žmogaus amžiuje. Tai susiję su tuo, kad laikui bėgant pažeidžiama harmonija tarp visų organizmo ląstelių lygių ir pirmiausia, smegenų ląstelių. Tai priveda prie to, kad **mažėja pirminių materijų kylančių ir besileidžiančių srautų judėjimo aktyvumas tarp ląstelių lygių** ¹⁸(Detaliau apie tai žr. N. Levašov „Paskutinis kreipimasis į žmoniją“ 2 skyrius). Disharmonija labiausiai pasireiškia pirminių materijų kylančių ir besileidžiančių srautų cirkuliacijos procese tarp neuronų astralinio ir eterinio lygių, ir ateina momentas, kai cirkuliacija tarp tų lygių sustoja (žr. **Рис.85**). O tai, savo ruožtu, priveda prie to, kad tokioje būsenoje smegenys nebegali „ištraukti“ saugomos informacijos.

O kas gi tada vyksta su trumpalaikė atmintimi?! Trumpalaikė atmintis funkcionuoja ir toliau, tik eterinio atspindžio „gyvenimo trukmė“ gerokai sutrumpėja. Tai įvyksta todėl, kad **pirminių materijų cirkuliacija tarp eterinio ir astralinio lygių taip pat nusilpsta**. Eterinio atspindžio **prisotinimo greitis** V_1 pirmine materija **G** pasidaro mažesnis arba lygus tos materijos **praradimo greičiui** V_2 . O tai reiškia, kad esant tokiai trumpalaikės atminties būsenai, žmogus informaciją pamiršta labai greitai. Toliau augant disharmonijai, ateina momentas, kai cirkuliacija tarp eterinio ir astralinio kūnų sumažėja tiek, kad išorinio poveikio eterinio atspindžio prisotinimo greitis V_1 pirmine materija **G** pasidaro daug mažesnis už materijos **praradimo greitį** V_2 (žr. **Рис.86**). O tai reiškia, kad pas tokį žmogų nustoja veikti ir trumpalaikė atmintis. Prasideda taip vadinamas senatvinis marazmas, kai žmogaus elgesys mažai kuo skiriasi nuo kūdikio elgesio. Tik kūdikio elgesį lemia tai, kad jo smegenys yra evoliucinio vystymosi pradinėje stadijoje, tuo metu, kaip pas senelį – paskutinėje.

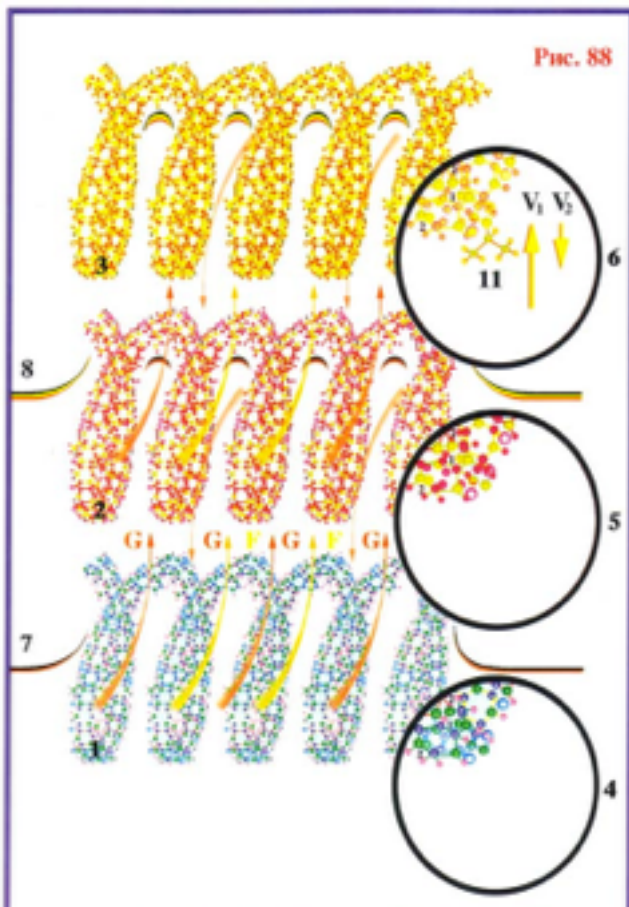
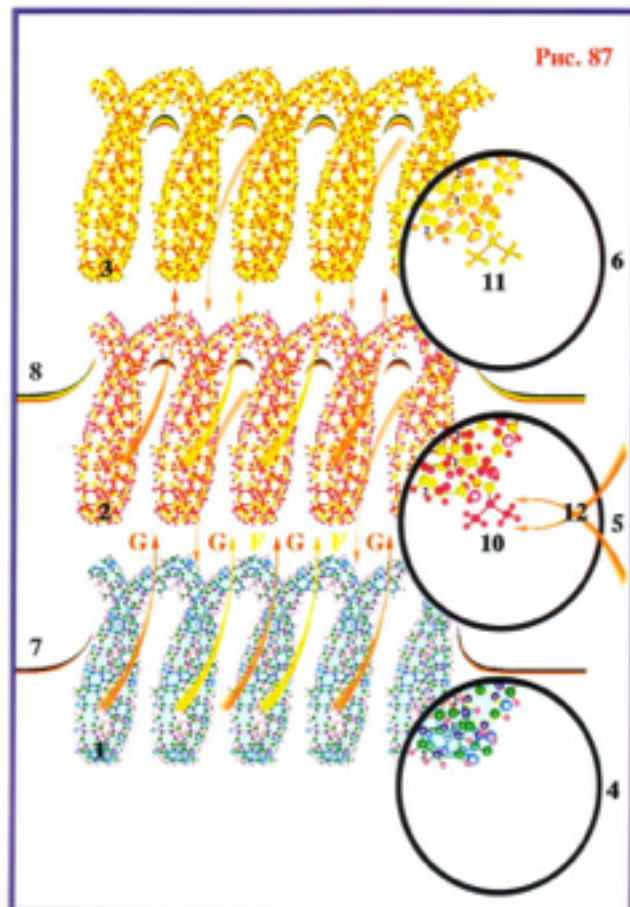
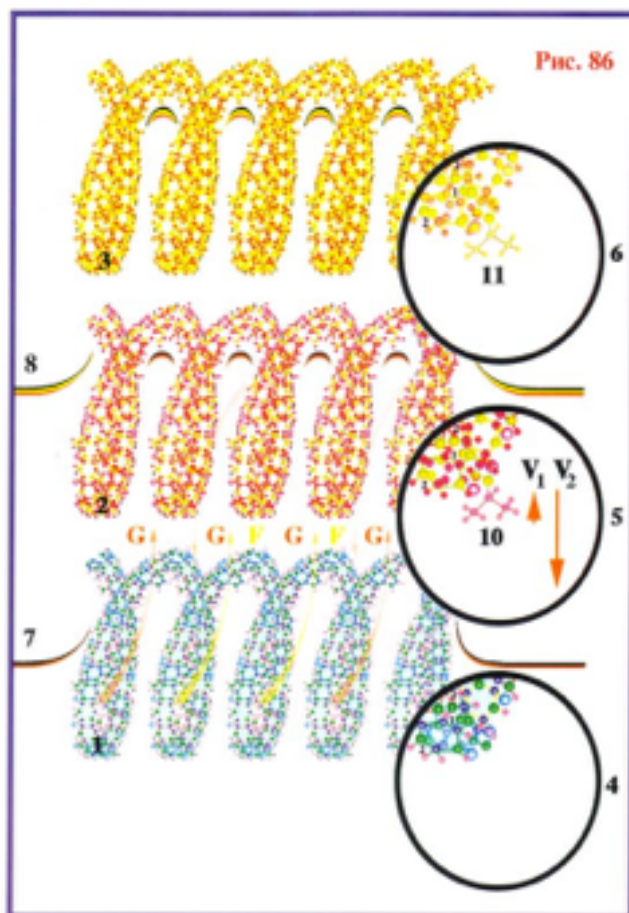
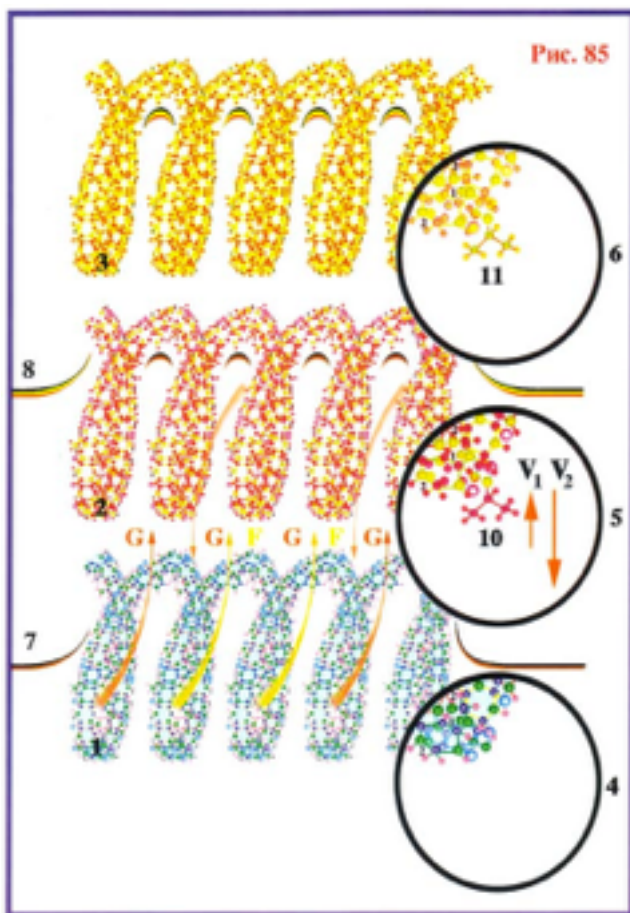
Pas vieną — viskas ateityje, o pas kitą — viskas praeityje. Labai stipriai atminties funkcijų pažeidimo procesą pagreitina ateroskleroziniai smegenų kraujagyslių pasikeitimai. Druskų kaupimasis ant smegenų kraujagyslių sienelių, ypač ant kapiliarų, dramatiškai veikia apytakos procesus neuronuose. Dėl to mažėja smegenų neuronuose skaidomų organinių ir neorganinių molekulių kiekis per laiko vienetą. Ir, kaip pasekmė, pirminių materijų kylantys srautai iš fizinio lygmens į eterinį tampa tokie silpni, kad išorinio poveikio eterinis atspindys nebegali susidaryti arba, kitais žodžiais sakant, tokioje būsenoje žmogus nebegali nieko įsiminti arba prisiminti.

Toliau norisi atkreipti Jūsų dėmesį į kai kuriuos klausimus, kurie susiję su atmintimi. Daugelis žmonių žino arba, bet kuriuo atveju, yra girdėję apie tokią ligą, kaip amnezija (laikinas arba permanentinis atminties praradimas). Iš pradžių išsiaiškinkime, kaip galima prarasti atmintį, nes tai ne pinigine su pinigais. Kas gi atsitinka su smegenimis, kai prarandama atmintis?

Pirmiausia būtina pažymėti, kad „pasimesti“ gali tik ilgalaikė atmintis. Pirmiausia pabandykime demaskuoti „vagį“. Prisiminkime, kad ilgalaikė atmintis yra sistema, susidedanti iš išorinio poveikio eterinio ir astralinio atspindžių. Be to, ta sistema pakankamai **patvari ir pati save palaikanti**. Tai yra dėl pirminių materijų cirkuliacijos tarp neuronų lygmenų. Pirminių materijų kylantys ir besileidžiantys srautai prisotina išorinio poveikio eterinį ir astralinį atspindžius. Toje sistemoje eterinis atspindys mažiau patvarus už astralinį. Tai yra todėl, kad **astralinis atspindys sudarytas iš dviejų pirminių materijų G ir F sintezės**, ir ta **hibridinė forma GF kokybiškai skiriasi** nuo laisvų pirminių materijų, kas ir nulemia jos nemenką stabilumą ir inertiškumą. O eterinis atspindys yra eterinio lygmens deformacija, kuri užpildyta laisva materija **G**, kuri tuojau pat susilieja su kitomis laisvomis materijomis, kai tik eterinis atspindys suyra. Laisva pirminė materija **G** pabėga iš eterinio atspindžio „nelaisvės“ taip pat, kaip ir pakrantės smėlyje įspaustą pėdsaką užpildęs vanduo, kai jis susilieja su banga, kuri atsirita į krantą ir „nulaižo“ tą pėdsaką nuo smėlio.

Kokios gi audringos bangos gali „nulaižyti“ eterinį atspindį ir iš laikinos „nelaisvės“ išvaduoti pirminę materiją **G**?!.

Tų audrų vardai tokie — stresai, smegenų sutrenkimai, mechaniniai smegenų pažeidimai, įvairių spinduliavimų pasekmės ir t.t. Visa tai sieja viena aplinkybė — jie suardo išorinio poveikio eterinį atspindį, be kurio neįmanoma realizuoti ilgalaikės atminties, net jeigu astralinis atspindys išlieka nepažeistas (žr. **Рис.87**). Dažniausiai susidaro pirminių materijų sūkuriniai srautai, kurie kaip cunamis pereina per vienas ar kitas smegenų zonas ir savo kelyje „nuneša“ viską, kas tik pasitaiko. Negalėdami prieš tai atsilaikyti, eteriniai atspindžiai išnyksta be pėdsako (žr. **Рис.88**). Išorinių poveikių astraliniai atspindžiai patvaresni dėl savo inertiškumo, kurį nulemia kokybinis astralinio atspindžio skirtumas nuo eterinio. Astralinio atspindžio kokybinis skirtumas nuo eterinio susidaro todėl, kad astralinis atspindys sudarytas susiliejus dviem pirminėms materijoms. Tas hibridas turi kitokias kokybes, negu atskirai paimtos pirminės materijos. Todėl, norint iš to hibridinio junginio „nelaisvės“ išlaisvinti jį sudarančias pirmines materijas, būtina paveikti daug galingesnėmis jėgomis, negu reikia eterinio atspindžio suardymui. Todėl daugelyje atvejų po „štormo“ išorinių poveikių astraliniai atspindžiai išlieka. Ir būtent jie yra tas fundamentas, kurio dėka atmintis **gali atsistatyti**.

Tam, kad atskleistume eilinę gamtos paslaptį — atminties atsistatymą — atlikime to unikalaus gamtos reiškinių „anatominių atvėrimą“. Prisiminkime, kad vieno ar kito šturmo metu sunaikinus eterinius atspindžius, astraliniai atspindžiai išlieka (žr. [Puc.88](#)). Tai atsitinka todėl, kad astralinis atspindys pastatytas iš „tvirtesnių“, patvaresnių medžiagų — hibridinės GF formos, susidariusios susiliejus dviem laisvų materijų G ir F formoms. Atminties „atsistatymui“ privalo būti įvykdytos šios sąlygos:

1. Normalios galvos smegenų kraujotakos atstatymas. Nes tai yra būtina sąlyga atsistatyti smegenų neuronų metabolizmui. Normaliam bet kurios organizmo ląstelės darbui būtina, kad organinės ir neorganinės molekulės, jonai būtų pristatomi pastoviai, taip pat pastoviai būtų šalinami jų skilimo produktai.

2. Pirminių materijų kylančių ir besileidžiančių optimalių srautų atstatymas tarp neuronų fizinio, eterinio ir astralinio lygių.

3. Išorinio poveikio astralinio atspindžio perteklinis prisotinimas pirminėmis materijomis G ir F.

O dabar etapais pasižiūrėkime, kaip atsistato atmintis... Į DNR molekulių zonas-spąstus patekusios organinės ir neorganinės molekulės suskyla į pirmines materijas, kurios kylančiu srautu perveria visus neuro no lygius. Dėl to išorinio poveikio astralinis atspindys pradės prisistotinti pirminėmis materijomis G ir F (žr. [Puc.88](#)). Jeigu astralinio atspindžio prisotinimo greitis V_1 pirminėmis materijomis didesnis už jų praradimo greitį V_2 , vyksta palaipsniškas pirminių materijų G ir F kaupimas. Kai astralinio atspindžio prisotinimo pirminėmis materijomis lygis pasiekia kritinį, įvyksta pirminių materijų išmetimas. Be to, grįžtamasis srautas atidaro kokybinį barjerą tarp astralinio ir eterinio lygių iš „kitos“ pusės — iš astralinio lygio į eterinį. Dėl to eteriniame lygyje atsiranda išorinio poveikio astralinė projekcija (žr. [Puc.89](#)). Jeigu tas procesas vyksta pakankamai aktyviai, projekcija sklandžiai pereis į atitinkamą eterinio lygio deformaciją, kuriai užsipildžius pirmine materija G, susiformuoja nauja eterinė kopija, kuri tiksliai pakartoja išorinio poveikio astralinę kopiją (žr. [Puc.90](#)). Jeigu dabar įvyksta tos kopijos perteklinis prisotinimas pirmine materija G, susidaro tos materijos atgalinis srautas į fizinį lygį. Fiziniame lygmenyje susidaro išorinio poveikio eterinė projekcija (žr. [Puc.91](#)). Eterinė projekcija fiziniame lygmenyje priveda prie mikroerdvės matmenų iškreipimo projekcijos zonoje, dėl ko susidaro atitinkamas joninis kodas (žr. [Puc.92](#)). Tokiu būdu, pažeista atmintis atsistato...

Baigiant atminties prigimties paslapties atskleidimą, dėl pilno aiškumo būtina pabrėžti pagrindinius jos formavimosi etapus:

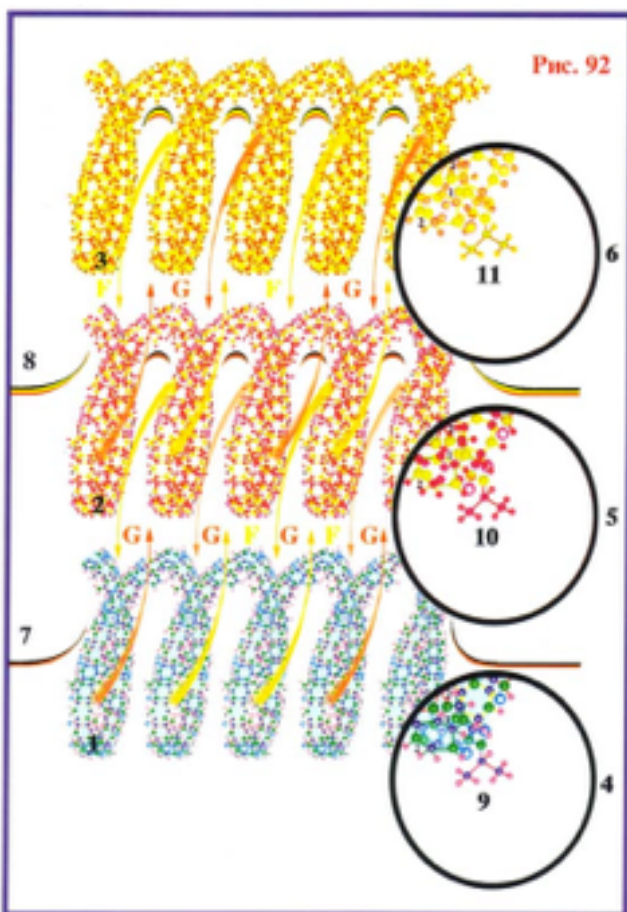
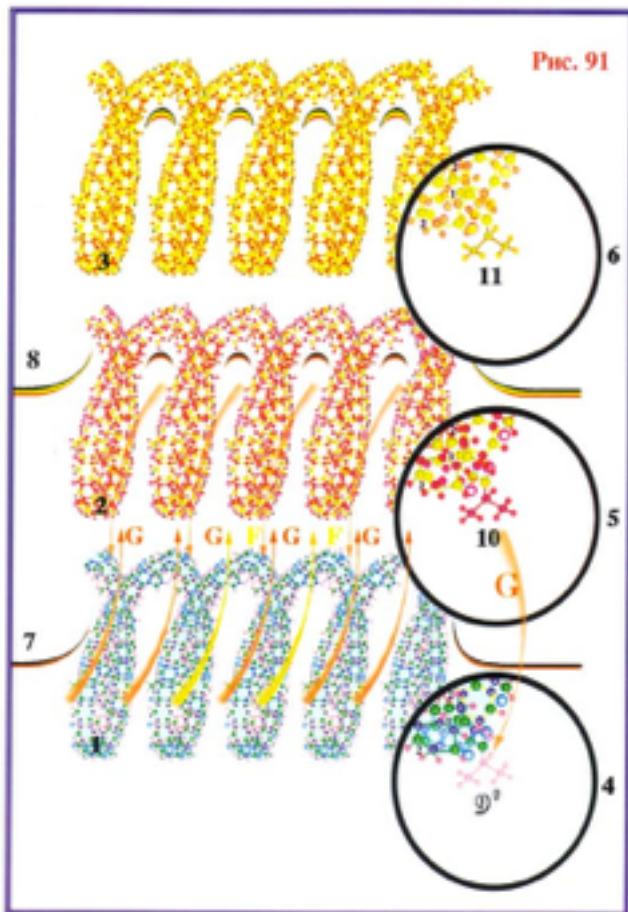
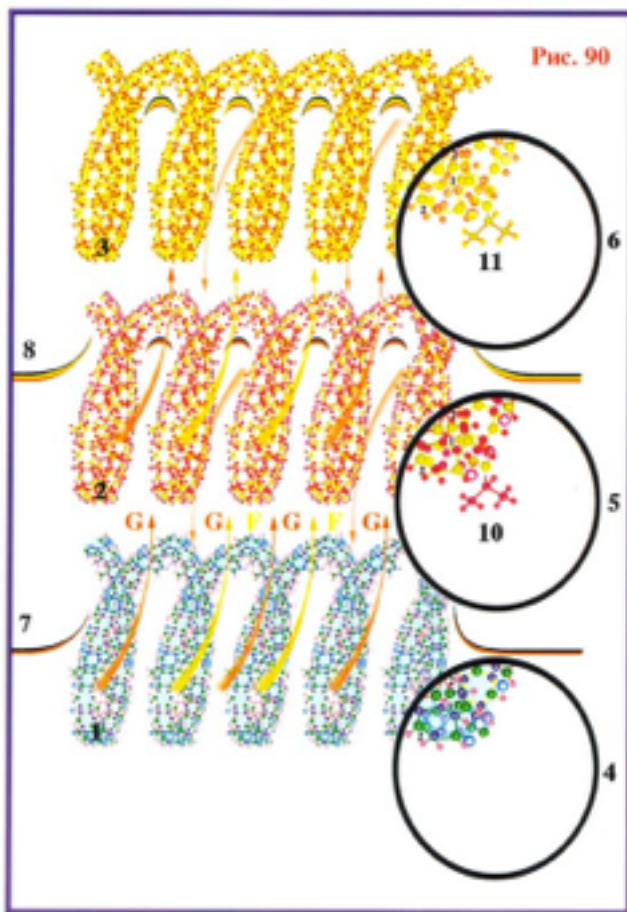
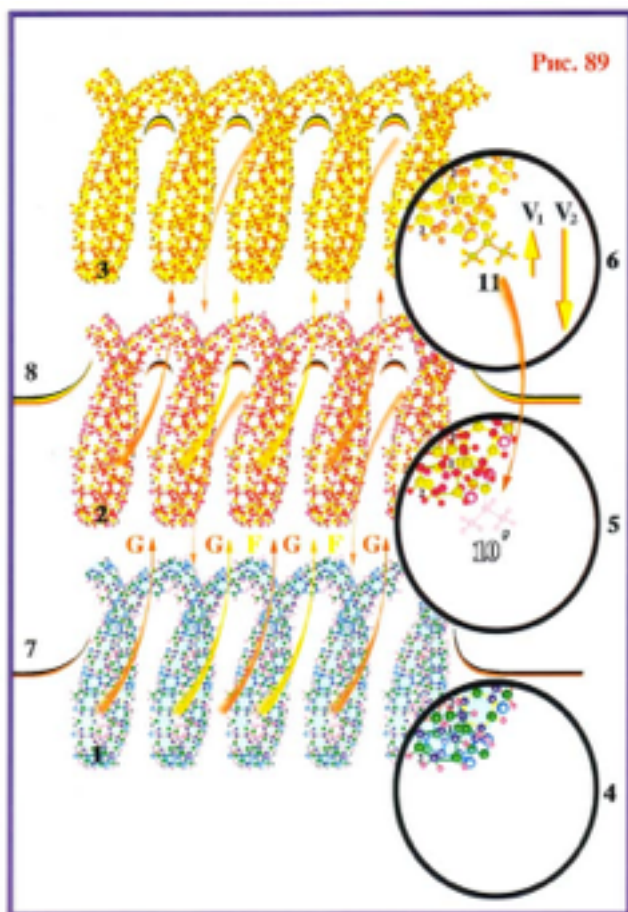
1. Jutimo organai išorinius poveikius paverčia joniniais kodais.

2. Joniniai kodai per neuronų ataugėles — aksonus — be jokių pakeitimų papuola į neuronus.

3. Neuronuose joninis kodas DNR molekulėms primeta naujas, priverstinas elektronines jungtis.

4. Dėl to pasikeičia DNR molekulių kokybinė struktūra.

5. DNR molekulių struktūros kokybiniai pasikeitimai išlieka laikinai; po kurio laiko DNR molekulės kokybinė struktūra sugrįžta į pirminę padėtį.

6. Per joninio kodo „gyvavimo“ laiką susiformuoja jo atspindys eteriniame lygmenyje.

7. Eterinio atspindžio gyvavimo laikas nusako trumpalaikės atminties gyvavimo laiką.

8. Stresai, ryškūs įspūdžiai, daugkartiniai vieno ir to paties išorinio poveikio kartojimai sukelia atsispindžiu susiformavimą astraliniame lygmenyje.

9. Astralinio atspindžio gyvavimo laikas praktiškai neribotas.

10. Astralinį atspindį suformuoja hibridinė materija GF, kuri išorinio signalo astralinės projekcijos zonoje susidaro susiliejus dviem pirminių materijų formoms G ir F.

11. Išorinio signalo eterinio ir astralinio atspindžių sistema sukuria ilgalaikę atmintį.

12. Ilgalaikės atminties sistemoje pažeidus eterinį atspindį, jis gali būti atstatytas per atvirkštinę astralinio atspindžio projekciją į eterinį lygį.

Prieš pereinant prie sąmonės paslapties atskleidimo, norisi atkreipti dėmesį į tą faktą, kad **informacijos įrašas vyksta ETERINIAME ir ASTRALINIAME smegenų lygmenyse**. Fiziniai smegenys yra tik **instrumentas**, kurio pagalba **vyksta informacijos įrašymas**. Būtent todėl smegenų tyrinėjimais mokslininkai negali nustatyti, kur smegenys „saugo“ informaciją. Dar kartą prisiminkime kiniečių filosofą Konfucijų, kuris pasakė: „Neįmanoma rasti juodos katės juodame kambaryje tada, kai jos ten nėra...“

Ir dar... gyvenimas po mirties: klausimas, kuris kankina filosofų, pseudo ir tikrų mokslininkų, šventikų, ir kiekvieno gyvo žmogaus protus, kai kiekvienas iš jų, drebedamas prieš neišvengiamybę savęs klausia, kas atsitiks tada, kai su paskutiniu atodūsiu užges paskutinė jo gyvenimo laužo žarija?! Nejaugi su tuo be pėdsakų išnyksta viskas — jausmai, idėjos, kūrybiniai palikimai, kurie per visą gyvenimą sukurti?! Nejaugi viskas negrižtamai pradingsta bežadėje ir didingoje Visatoje?!

Kiekvienas, kuris perskaitys tą knygą, pats galės atsakyti į šį klausimą. Ir tam nereikalingas aklas tikėjimas į gyvenimą po mirties tik dėl to, kad baisu... Tam, kad gautum atsakymą, tereikia tik susimąstyti, pasistengti suprasti, o ne „nugalėti“ **Gamtą** ir, atsidėkodama, ji atvers pačias slapčiausias paslaptis...

Prieš tai, kaip padaryti išvadas dėl gyvenimo po mirties, pasistenkime pakelti skraistę nuo kitos gamtos paslapties — **sąmonės paslapties**.

6 Skyrius. Sąmonės prigimtis.

Sąmonės atsiradimo mechanizmas

Sąmonė... protas, kas gi tai yra?! Koku būdu atitinkama tvarka susijungę atomai ir molekulės pradeda „įsisąmoninti“ savo egzistavimą laike ir erdvėje, pradeda „mąstyti“ apie Visatos begalybę, materijos arba sąmonės pirmenybę ir ant svajonių sparnų minčių pagalba bando prasiskverbti į daugelį gamtos paslapčių? Gal būt kiekvienas iš tų atomų ar molekulių, kaip išvarginti Visatos keliauninkai, po begalinių klajonių visatos platybėse, **JO DIDENYBĖS ATSITIKTINUMO** dėka pakliuvę į tą Dievo užmirštą, begalinėse platybėse pasimetusią planetą, pagaliau

gavo taip laukiamą poilsį ir dabar viena kitai pasakoja apie savo nuotykius?! O juk iš tikrųjų, prieš tai, kaip susijungti į vieną visumą, tikrą gamtos stebuklą — gyvąją materiją — kiekviena dalelytė viena su kita susijungė į vieną visumą, kuri po gamtos suteikto **LAIKO** suirs į dulkes vien tam, kad, galėtų kaip paukštis Feniksas vėl atgimti nauju pavidalu ir taip kartosis milijonus kartų. Tai kas gi yra sąmonė, protas — proto nešėjo sudarančių dalelyčių „atmintis“, arba per tą nešėją pasireiškiantis Visatos Protas?! Jeigu taip, tai kas gi tai yra, ir iš kur atsirado tas Visatos Valkata?! O gal būt to stebuklo paslaptis yra ne už trisdešimt devynių žemių, ne trisdešimtoje karalystėje, o tiesiog prieš mus? Gal būt reikia tik atidžiau apsižvalgyti aplink mus pačius, ir visiškai galimas dalykas, kad surasite Ariados siūlą, kurio pagalba pavyks atrasti kelią iš eilinio Minotauro prigimties labirinto — **SĄMONĖS** paslapties... Pabandykime nueiti „ten“, nežinau kur ir rasti tą, nežinau „ką“. Ar manau, kad iš to ne tik pasakose gali kas nors gautis. Svarbiausia — nereikia nuleisti rankų prieš, atrodo, neįvykdomą užduotį... Iš tikrųjų, šiuolaikinė klausimo būseną: kas tai yra sąmonė, nepajudėjo iš vietos nuo graikų filosofų ginčijimosi laikų tuo klausimu. Ir kaip žinomoje Krylovo pasakėčioje gulbė, vėžys ir lydeka, filosofinės žmonių minčių srovės, objektyvusis ir subjektyvusis idealizmai, metafizinis ir dialektinis materializmas, taip ir nesugebėjo to gamtos paslapčių „krovinio“ pajudinti iš vietos. Naujo tūkstantmečio pradžioje tas klausimas tebėra toks pat atviras, kaip ir civilizacijos užgimimo pradžioje...

Tai kas gi yra SĄMONĖ, PROTAS?..

Tam, kad atsakyti į šį klausimą, **būtina** nustatyti kokybinius procesų skirtumus, vykstančius protingo sutvėrimo smegenyse, leidžiančius mums pradėti kalbėti apie **protingumo** pasireiškimą. Kuo sąmoningi veiksmai skiriasi nuo nesąmoningų? Pradžioje išsiaiškinkime, kokie kokybiniai procesai vyksta gyvo sutvėrimo smegenyse, kurie mums leistų kalbėti apie sąmoningą veiklą.

Per jutimo organus išorinis pasaulis atsispindi gyvo organizmo smegenyse. To proceso metu, kaip mes tai labai detalai išnagrinėjome praėjusiame skyriuje, bet koks išorinis poveikis sukuria atspindžius smegenų neuronų eteriniame ir astraliniame lygmenyse. Laikinas atspindys neuronų eteriniame lygmenyje yra trumpalaikės atminties išraiška, kurios pagrindinis vaidmuo, sukurti gyvo organizmo orientavimosi išorinėje aplinkoje mechanizmą. Supančio išorinio pasaulio objektai ir subjektai sukuria smegenų neuronų erdvinių struktūrų kokybinius pasikeitimus, kurie konkrečiam gyvam organizmui leidžia orientuotis išorinėje supančioje aplinkoje, atlikti būtinus veiksmus ir reaguoti į išorinę aplinką, be ko joks gyvas organizmas egzistuoti negalėtų. Regėjimo dėka mūsų smegenys atkuria supančios realybės ir tą realybę sudarančių elementų išsidėstymą vienas kito atžvilgiu holografinę kopiją. Bet regėjimas mums nesuteikia galimybės nustatyti tų elementų kokybinės sudėties, o tik informuoja apie jų erdvines charakteristikas. Kitais žodžiais, tik pagal išorinį vaizdą mes negalime spręsti apie **mus supančios realybės kokybinę būseną**. Dėl to į pagalbą mums ateina kiti organai — jutimas. Reaguodami į šilumą ir šaltį, spaudimą ir tankį, agregatinį būvį (tvirtą, skystą, dujinį ir plazminį) ir mus supančios realybės erdvines elementų formas, mūsų kūno odos receptoriai, „suteikia“ visiškai kitą informacijos porciją apie išorinę aplinką. Jutimas ir uoslė mums suteikia galimybę gauti informaciją apie cheminę oro, vandens, maisto ir viso ko kito sudėtį, kas mus supa kasdieniniame gyvenime. Klausas suteikia galimybę nustatyti galimo pavojaus kryptį

arba, atvirksčiai, galimo grobio buvimo vietą anksčiau, negu atsiras galimybė tai pamatyti...

Bet visi tie jutimo organai leidžia tik **adekvačiai reaguoti** į pastoviai besikeičiančią supančio išorinio pasaulio būseną, kas, be jokių abejonių, labai svarbu kiekvienam gyvam organizmui, įskaitant ir žmogų. Bet vieno ar kito išorinio poveikio įtakos laikas per vieną ar kitą jutimo organą į nervinę sistemą apsprendžiamas laiku, kuris reikalingas organizmui adekvačiai sureaguoti. Po to sistema, visi organizmo jutimo organai vėl pasiruošę priimti naujus signalus. Į smegenis nenutrūkstamu srautu patenka tūkstančiai signalų, tai vyksta minutė už minutės, valanda už valandos, diena už dienos, metais už metų. Net kai organizmas miega, dalis jo sensorių tebedirba, pasiruošę pavojaus atveju tuojau pat kūną sugražinti į pilno aktyvumo fazę. Priešingu atveju, tas kūnas taps kitų dvikojų ar keturkojų plėšrūnų grobiu. Visi, kas dėl vienu ar kitų priežasčių nesugebėdavo savalaikiai pajusti pavojaus arba greitai nesureaguodavo į tokių pavojų, žūdavo žiaurioje kovoje už išlikimą. Ir ta tiesa galioja visai gyvojo pasaulio įvairovei, tame tarpe ir žmogui. Tokiu būdu, per vienus ar kitus jutimo organus informacija apie supantį išorinį pasaulį į smegenis ateina dvidešimt keturias valandas per parą. Smegenys visą tą informaciją „analizuoja“ ir reaguoja tik į tuos išorinės aplinkos signalus, kurie betarpiškai susiję su organizmo gyvybingumu ir jo visumos išsaugojimu. Visa kita informacija per smegenis „prateka“ plačia vandeninga „upe“ ir lieka „nepastebėta“, mes į ją nekreipiame jokio dėmesio. Bet, jeigu mes ir nekreipiame jokio dėmesio į tą per smegenis pratekančią informaciją, **tai nereiškia** kad ji (**informacija**) **smegenims nedaro įtakos**. **Kokia gi ta įtaka?**

Bet kokia iš išorinės aplinkos į smegenis patenkanti informacija, didesniu ar mažesniu lygiu, akimirksniai ar visam laikui pakeičia **smegenų kokybinę struktūrą**. Kai **smegenų kokybinės struktūros pasikeičia trumpam laikui**, išorinės aplinkos signalai sukuria tik **eterinį atspindį**, kuris greičiau ar lėčiau nuo to signalo pasirodymo momento ir priklausomai nuo jo funkcijų, išnyksta (trumpalaikė atmintis). Esant **ilgalaikiam smegenų kokybinės struktūros pasikeitimui**, išorinės aplinkos signalas savo atspindį sukuria kaip eteriniame, taip ir astraliniame lygmenyse. Tokioje būsenoje išorinės aplinkos signalo atspindys **kokybinėse smegenų struktūrose susiformuoja visam laikui** (ilgalaikė atmintis). Būtent ilgalaikės atminties susiformavimo mechanizmas yra tas stebuklingas raktelis, kuris leidžia atidaryti paslaptingos, atrodo, kaip „miražas“ nepasiekiamos ir nepagaunamos sąmonės prigimties „pilies duris“. Sąmonės prigimties „Skrajojantis olandas“ nors ir akivaizdus, išliko paslaptimi už septynių užraktų ilgus tūkstantmečius. Filosofai ir mokslininkai iki begalybės ginčijosi apie materijos arba sąmonės pirmumą ir pamiršo apie tai, kad terminas „sąmonė“ buvo naudojamas be jokio paaiškinimo. Ir jeigu, pavyzdžiui, dialektinis materializmas materiją aiškino daugiau ar mažiau priimtina, kaip „**objektyvią realybę, kurią jaučiame jutimo organais**“, Tai dėl sąmonės nieko geresnio negalėjo sugalvoti, kaip „paaiškinti“, kad tai yra tos pačios „objektyvios realybės“, kuri „mums duota per jutimo organus“, **aukščiausia kokybinė būseną**. Ar ne tiesa, kad tai pritrenkianti logika? Savo ruožtu, propaguodami sąmonės pirmenybę, absoliučias idėjas, absoliutą, logą ir, galų gale, Poną Dievą, kuris(ie) sukūrė mus supančią „objektyvią realybę“, idealistai ne taip toli nuėjo nuo panašios logikos. Norisi atkreipti dėmesį, kad pats klausimas: „kas pirminis — materija ar sąmonė?“,

pats savaime yra absurdiškas. Taip pat, kaip ir absurdiškas klausimas dėl vištos ir kiaušinio pirmumo. Kaip nebūna vištos be kiaušinio, o kiaušinio nebūna be vištos, taip pat ir sąmonės nebūna be materijos, o materijos be sąmonės. **Paprasčiausia**, abu tie terminai — **neatskiriami ir neegzistuoja vienas be kito**. Paprasčiausiai, materijos terminas — daug platesnis, negu mano šiuolaikinis mokslas, ir sąmonė turi daugybę būsenų, kurios kokybiškai viena nuo kitos skiriasi.

Pirmiausia išskirkime pagrindinius sąmonės kriterijus:

1. Supratimas, savęs išskyrimas iš supančios aplinkos kaip sąmonės nešiotoją.
2. Sąmonės nešiotojo ir supančios aplinkos harmoninga sąveika.

Jeigu į žmogų pažvelgti per tų kriterijų prizmę, galima nustatyti jo, kaip sąmonės nešiotojo, protingumo lygį. Jeigu save išskiriant iš supančios aplinkos, pas *Homo Sapiens* viskas tvarkoje, tai, kaip bebūtų gaila, jo harmoningos sąsajos su gamta atrodo labai apverktinai. Vietoje to, kad gyventų vieningoje simbiozėje, žmogus gamtai paskelbė tikrą karą. Būtina žinoti gamtos dėsnius ir tomis žiniomis naudojantis kokybiškai gamtą keisti taip, kad nepažeisti harmoningos ekologinės sistemos. Tada pavyktų valdyti planetos klimatą ir kontroliuoti jos stichijas, harmonizuoti su visais kitais gyvais sutvėrimais, kurie turi nė ką ne mažesnes, o gal net ir didesnes teises kvėpuoti švairiu oru, gerti švarų vandenį ir perduoti estafetę savo palikuonims. Paradoksalu, kad žmogus į gamtą žiūri kaip užkariautojas, o ne kaip vaikas, kuris išmaitintas jos krūtine. Ir tol, kol tokia padėtis gyvuos, žmoniją galima bus laikyti tik **potencialiai protinga rase**, kaip ką tik gimusį vaiką, kuriam dar viskas ateityje. Norisi palinkėti, kad „kūdikystės fazė“ neužsitęstų per ilgai, nes vėliau gali nebelikti kam lankyti tą gamtos „vaikų darželį“...

O kol to neįvyko, pabandykime atskleisti gamtos paslaptį ir sugrįžti prie sąmonės paslapties. Materija ir sąmonė, sąmonė ir materija. Tuose dviejuose terminuose sudėta vienybė ir priešprieša. Sąmonė turima omeny kaip sąmonės nešiotojo protingas elgesys. Protingumas, savo ruožtu, pasireiškia adekvačia reakcija į procesus, kurie vyksta supančioje aplinkoje. Adekvatumas išreiškiamas kaip sąmonės nešiotojo vienu ar kitu reakcijų **racionalumas, optimalumas**. Tokiu būdu, viena iš sąmonės charakteristikų yra **sąmonės nešiotojo elgesio racionalumas**, kuris bet koku atveju yra **materialus objektas**. Kitais žodžiais, **sąmonė pasireiškia atitinkamu būdu organizuotoje materijoje**. Būtina tik nustatyti, kokia turi būti organizuota materija, kad joje pasireikštų vieni ar kiti sąmonės elementai. Žmogus įprato materiją skirstyti į gyvąją ir negyvąją ir visiškai pamiršo, kad ir vieną ir kitą materiją sudaro vieni ir tie patys atomai. Be to, bet kuris gyvosios materijos atomas anksčiau ar vėliau taps negyvosios materijos atomu ir atvirkščiai, daugelis negyvosios materijos atomų taps dalimi gyvosios. Panašūs skirtumai nustatomi tik tuo, kad gyvosios ir negyvosios materijų masių santykis yra neekvivalentiškas. Gyvoji materija sudaro tik nedidelę dalį negyvosios materijos. Nepaisant to, abi visiškai pajėgios pereiti viena į kitą, skirtumas tik **tų materijų erdvinėje kokybinėje struktūroje**. Tokiu būdu, kokybiniai skirtumai tarp gyvosios ir negyvosios materijų susiveda į **erdvinės sandaros skirtumus ir materijos kokybinę struktūrą** 19.

Sąmonė atsiranda atitinkamame gyvosios materijos išsivystymo lygyje. Atitinkamai **sąmonė** atsiranda kaip **materijos atitinkamos erdvinės sandaros ir kokybinės struktūros rezultatas**. Darosi visiškai aišku, kad **sąmonė ir materija – viena nuo kitos neatskiriamos**. Ir pats klausimas apie **sąmonės arba materijos pirmumą dėl tos priežasties yra visiškai beprasmybė**. Panagrinėkime materijos erdvinės sandaros skirtumus. Negyvoji materija – neorganika – turi keturis agregatinius būvius: kietą, skystą, dujinį ir plazminį. Tik kietas neorganinės materijos būvis turi laiko atžvilgiu pastovią erdvinę sandarą, prie kurios kiekvienas atomas užima atitinkamą erdvinę padėtį kitų atomų atžvilgiu. Atomai sudaro griežtą erdvinę struktūrą – kristalinę gardelę. Prie tokios erdvinės sandaros atomai vienas nuo kito išsidėstę optimaliais atstumais, atitinkančiais visos sistemos maksimalų patvarumą. Kiekvienas atomas gali tik nežymiai judėti lyginant su kristalinės gardelės mazgu, atitinkančiu patvarios lygsvaros tašku. Daugeliu atveju atstumai tarp kristalinės gardelės mazgų atitinka pačių atomų dydžiais, todėl nėra ir kalbos apie tai, kad koks nors kitas atomas ar molekulė galėtų judėti tarp kristalinės gardelės mazgų. Kristalinės gardelės mazge įmanomas tik vieno atomo pakeitimas kitu. Ir tik elektromagnetiniai virpesiai, kurių bangos ilgis atitinka atstumui tarp kristalinės gardelės mazgų sugeba judėti tarp jų. Tuo metu atomai dalinai sugeria fotonus, dėl ko šiek tiek pasikeičia atomų vidiniai matmenys. Po fotono sugėrimo, to atomo matmenų lygis tampa didesnis už savo matmenų lygį, kuris atitinka patvarią kristalinės gardelės būseną, todėl ta būseną tampa sudirgusi. Tuo metu kaimyniniai atomai, kurie yra išsidėstę kristalinės gardelės mazge, yra ramybės būsenoje ir tai priveda prie to, kad sudirgintas atomas išspinduliuoja fotoną ir vėl sugrįžta į normalią būseną. Paprastai sudirgusių atomų kiekis nebūna didelis, todėl kristalinė gardelė išsaugo savo struktūrą. Kai kristalinėje gardelėje sudirgusių atomų kiekis tampa kritinis, įvyksta gardelės skilimas ir medžiaga pereina iš kieto būvio į skystą. Tokiu būdu erdvinė atomų sandara kristalinėje gardelėje **negali būti sąmonės atsiradimo pagrindu**, bet kuriuo atveju, mūsų planetoje. Todėl, kad atomai, kurie sudaro organiką, nesugeba atverti kokybinio barjero tarp fiziškai tankaus ir eterinio planetos lygmenų. Jeigu kokybinis barjeras vis dėl to atsiranda, kaip radioaktyviuose elementuose, tai įvyksta tų atomų skilimas, todėl „durys“ tarp planetos sferų prasiveria labai trumpam laikui, kurio nepakanka, kad įvyktų kokie nors kokybiniai pasikeitimai tuose lygmenyse.

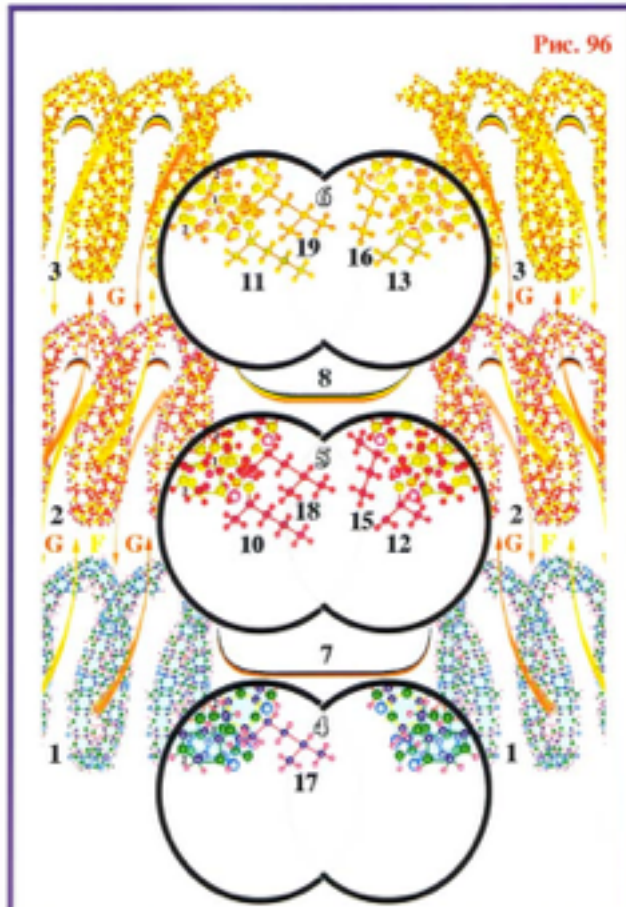
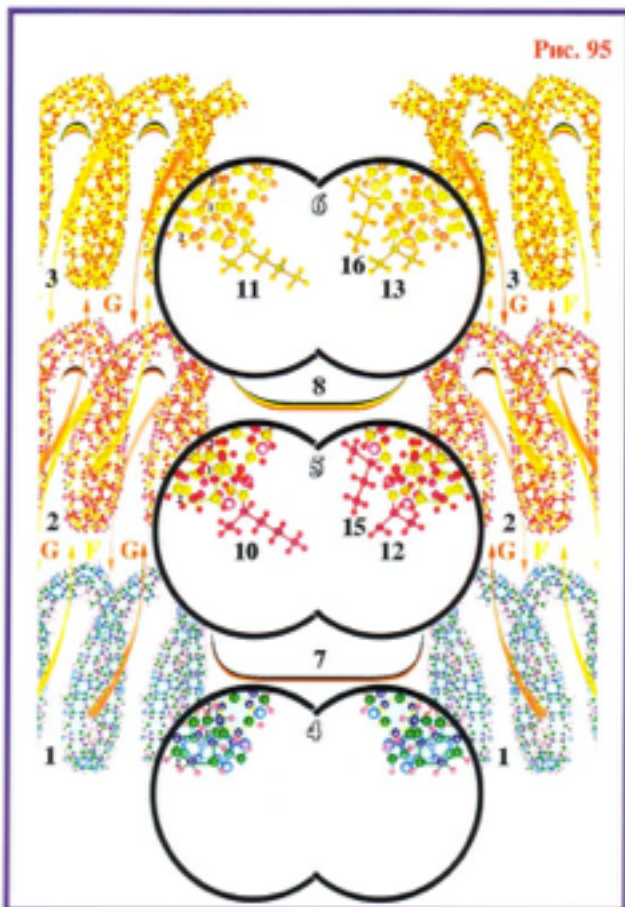
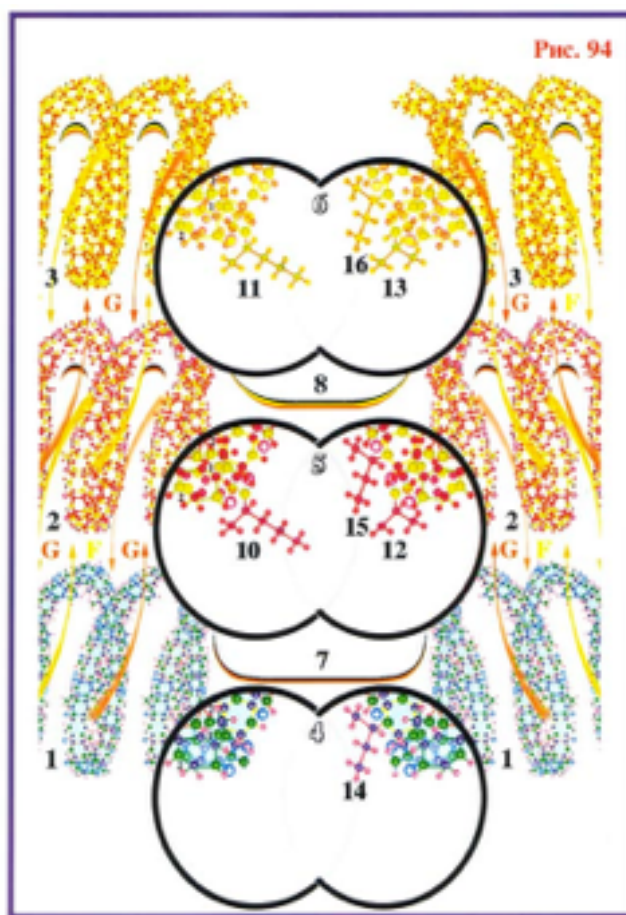
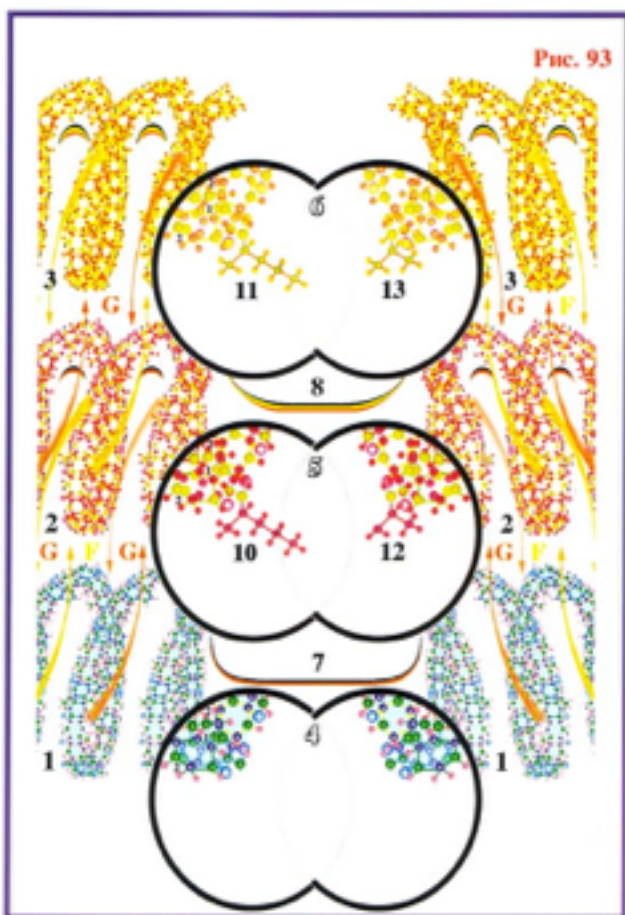
Organinės molekulės, ypač **DNR** ir **RNR**, turi didžiulį molekulinį svorį. **DNR ir RNR molekulių spiralinės formos** sugeba sukurti pakankamas sąlygas **kokybiniam šuoliui** materijos evoliucijoje. **DNR** ir **RNR** molekulių spiralių vidiniame tūryje susidaro stovinti matmenų banga. Tokių spiralių diametras **daug kartų viršija visų atomų ir daugelio organinių ir neorganinių molekulių dydžius**. Tik labai stambios organinės molekulės dydžiu prilygsta **DNR** ir **RNR** molekulių spiralių diametriui. Todėl didelės organinės molekulės ląstelėse juda tik dalinai susiskaidžiusios. Dėl tokio susiskaidymo, kuris yra biocheminis procesas, iš didelių organinių molekulių lieka „šukės“. Tos „šukės“ yra daug mažesnės, todėl laisvai patenka į **DNR** ir **RNR** molekulių spiralių vidinį tunelį. Visos molekulės, kurios judėdamos prasiskverbia į **DNR** ir **RNR** molekulių spiralės vidų, pakliūna į spąstus. **DNR** ir **RNR** molekulių spiralių radialinis matmenų skirtumas **priverčia** visas molekules, kurios papuola į tų spiralių vidinį tūrį, **judėti išilgai jų ašies**. Judėdamos išilgai ašies, visos molekulės **papuola į matmenų skirtumo**

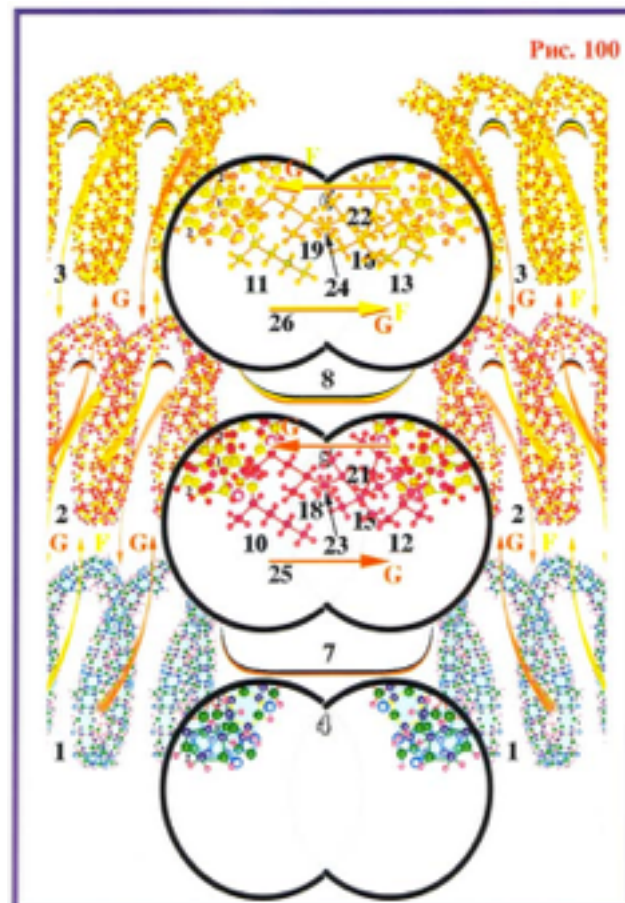
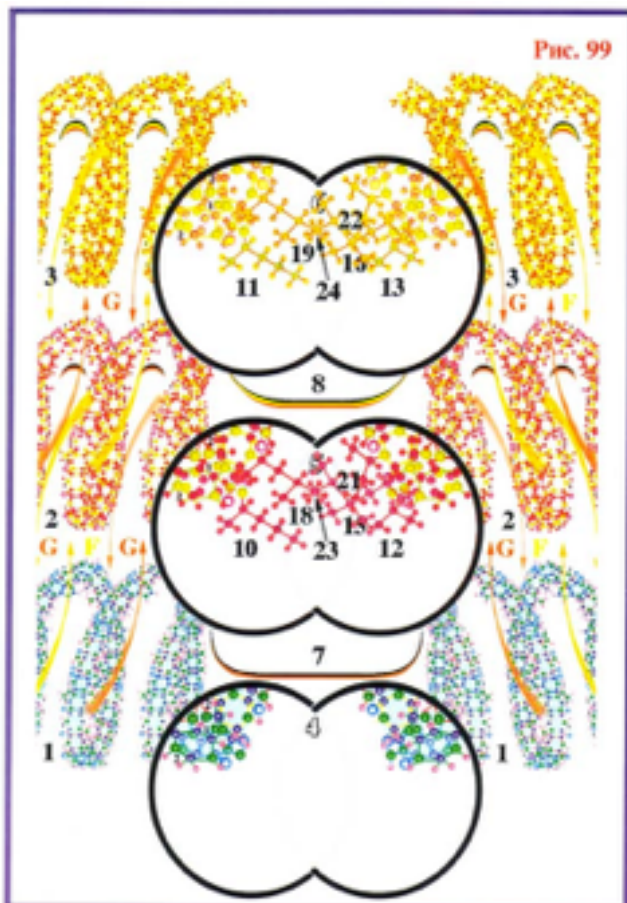
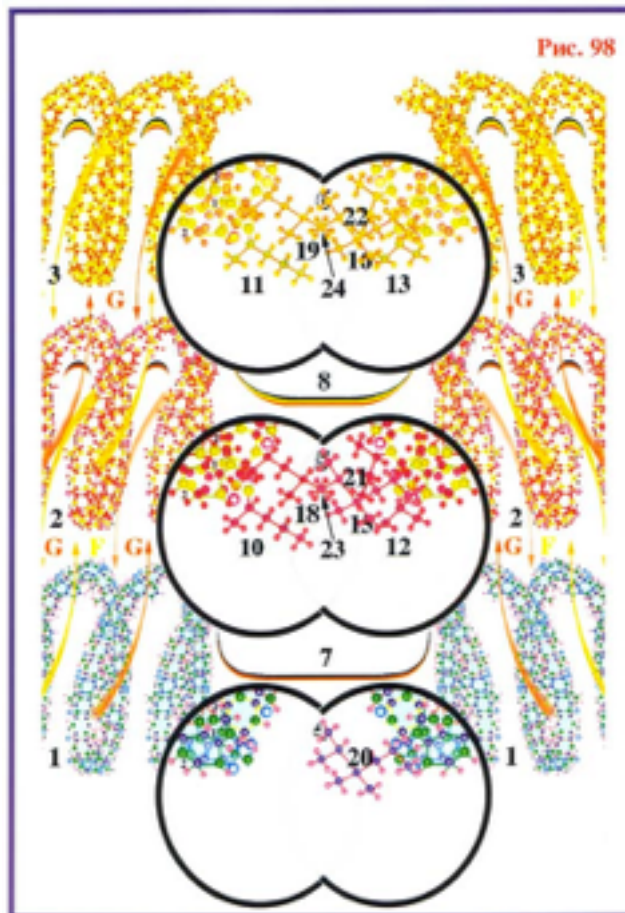
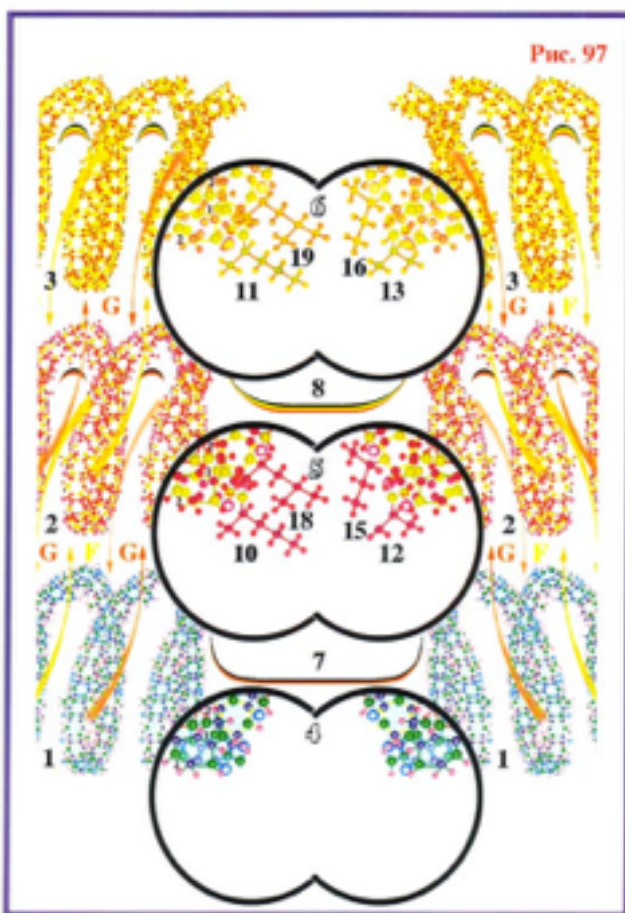
poveikio zonas, kurias sukuria DNR ir RNR molekulių vidiniame tūryje esanti stovinti banga ²⁰. Daugeliui molekulių, kurios papuola į tokius spąstus, **priverstiniai matmenų skirtumai yra per dideli**, dėl to jos tampa nepatvarios ir suskyla į jas sudarančias pirmines materijas. Dėl to susidaro kitos molekulės ir atomai, kurie išlieka stabilūs esant tokiems matmenų skirtumams.

Analogiški procesai vyksta ir radioaktyvaus skilimo metu, kai išlaisvėja pirminės materijos ir susidaro patvarūs elementai su daug mažesniu atominiu svoriu. Skirtumas tarp tų procesų toks, kad **radioaktyvūs atomai skyla patys**, tuo metu, kaip **DNR ir RNR molekulių spiralių viduje suskyla kitos molekulės.** DNR ir RNR molekulių vidinį tūrį galima laikyti kaip **savotišką „juodąją skylę“ kurią sukuria gyvoji materija.** Didelė dalis fiziškai tankios materijos, kuri papuola į tą „juodąją skylę“, išnyksta ir virsta kita forma — **laisvas pirminės materijas.** Tokiu būdu, **RNR arba DNR molekulių spiralių vidiniame tūryje sukuriamą stovinti matmenų banga yra PAKANKAMA SĄLYGA** atsirasti gyvybei ir sąmonei.

Bet, kas gi vis dėl to yra — **sąmonė?!**

Sugrįžkime prie atminties formavimosi procesų, o tiksliau — ilgalaikės atminties. Išorinis signalas per jutimo organus joninio kodo pavidalu pasiekia smegenis ir atitinkamuose neuronų lygmenyse sukuria eterinį ir astralinį atspindžius. Ilgalaikės atminties atveju tie atspindžiai išlieka visam laikui arba, bet kuriuo atveju, labai ilgam. Patyrinėkime du kaimyninius neuronus eteriniame ir astraliniame lygiuose, kurie turi įvairių išorinių signalų joninių kodų atspindžius (žr. [Pis.93](#)). Prisiminkime, kad į smegenis patenka milijonai signalų iš supančios aplinkos ir, atitinkamai, vis nauji ir nauji signalai sukuria atspindžius neuronų eteriniuose ir astraliniuose lygmenyse. Todėl šalia jau esančių atspindžių atsiranda nauji (žr. [Pis.94](#), [Pis.95](#)). Kiekvienas naujas išorinis signalas, kurie sukuria eterinius ir astralinius atspindžius (ilgalaikė atmintis), prideda eilinę „plytelę“, statant sąmonės „pastatą“ (žr. [Pis.96](#), [Pis.97](#)). **Ir tas sąmonės „statybos“ procesas vyksta tol, kol „atsiskyrusios“ neuronų struktūros eteriniame ir astraliniame lygmenyse NESUSIJUNGS** (žr. [Pis.98](#), [Pis.99](#)). Eteriniame ir astraliniame lygmenyse susijungusios smegenų neuronų struktūros sukuria **horizontalius neuronų junginius.** Ir, jeigu iki to momento kiekvienas atskiras neuronas buvo tik „kaimynas“ dėl visų kitų neuronų ir aktyviai su jais nesąveikavo, tai **po struktūrų susijungimo eteriniame ir astraliniame lygiuose susidaro vieninga BENDRA SMEGENŲ STRUKTŪRA neuronų eteriniame ir astraliniame lygmenyse.** Iki to momento buvo tarpusavyje NESąveikaujančių smegenų ląstelių sandauga — neuronų, nuo to momento atsiranda **eteriniame ir astraliniame lygmenyse tarpusavyje sąveikaujančių smegenų neuronų SISTEMA** (žr. [Pis.100](#)).

Per atsiradusias susilietimo zonas, tarp kaimyninių neuronų, pirminės materijos pradeda pertekėti iš vieno neurono į kitą ir taip — iki **paskutinio neurono grandinėje, kurie tarpusavyje susijungė neuronų eteriniame ir astraliniame kūnuose**. Analogiškai gali tarnauti upės jungiantys kanalai, kuriais vanduo iš vienos upės gali pakliūti į kitą, vėliau — į sekančią ir t.t., įskaitant ir vandenyną arba jūrą. Ir tai net ir tuo atveju, kai “pirmoji upė” įteka į mažą ežerą, o jos srovės kryptis gali būti priešinga, negu yra vandenynas. Sujungimas kanalų pagalba realybe paverčia atrodo, nesuderinamus dalykus. Taip ir išorinių signalų atspindžių susijungimas eteriniame ir astraliniame lygmenyse sukuria įmanomas sąlygas, kad pirminės materijos, **kurios išlaisvėja skilimo būdu viename neurone, pradeda prisotinti į vieną grandinę sujungtų kitų neuronų eterinius ir astralinius kūnus**. Tokiu būdu atsiranda **pirminių materijų cirkuliacija eteriniame ir astraliniame lygmenyse**, o ne tarp jų, kaip tai vyksta, kol smegenų neuronai nėra susijungę į grandines. Susijungimas eteriniame ir astraliniame lygmenyse gali vykti tik **tarp neuronų-kaimynų**. Atitinkamai, išorinės aplinkos signalai, kurie sukuria eterinius ir astralinius atspindžius neuronuose-kaimynuose, turi būti **kokybiškai artimi vienas kitam. Būtent artimi, o ne tapatūs**, kaip, pavyzdžiui, smaragdinė spalva ir žalia, mėlyna ir tamsiai mėlyna. Išorinės aplinkos signalai turi būti artimi vienas kitam, kad iššauktų pasikeitimus neuronuose-kaimynuose ir, tuo pačiu metu, turi šiek tiek skirtis. Būtent nedideli skirtumai tarp išorinių signalų garantuoja atitinkamų atspindžių sudarymą eteriniame ir astraliniame lygiuose tarp kaimyninių neuronų, **dėl ko ir atsiranda jų susijungimo galimybė**.

Kaimyninių neuronų eterinių ir astralinių kūnų susijungimas, kaip tiltų nutiesimas per perkėlą, **du kaimyninius neuronus sujungia į vieną sistemą**. Naujas kokybiškai artimas išorinis signalas permeta “tiltelį” tarp kaimyninių neuronų ir taip toliau — nuo kaimyno prie kaimyno. Dėl tokios “tiltų statybos” į vieną sistemą, į vieną grandinę sujungiami neuronai, kurie fiziniame plane yra vienas nuo kito kai kuriais atstumais ir jokiais aplinkybėmis **negali sudaryti vienos sistemos**. Tokiu būdu, fiziškai tankūs smegenų neuronai, kurių kiekvienas yra tik dalelytė griežtos sistemos ir vienas su kitu nesąveikauja, įgauna naujas kokybines galimybes. **Jie vienas su kitu jungiasi per išorinių signalų atspindžius neuronų eteriniame ir astraliniame lygmenyse**. Dėl to proceso eteriniame ir astraliniame neuronų lygmenyse susirado grandinėlės, susidedančios iš tarpusavyje sąveikaujančių neuronų eterinių ir astralinių kūnų. Per jutimo organus veikiant išorinei aplinkai ir dėl to smegenyse kaupiantis informacijai, panašių grandinėlių kiekis didėja. **Kuo turtingesnė informacija, tuo didesnis galvos smegenų žievės kiekis sukuria savo grandinėles**. Bet tos grandinėlės viena nuo kitos izoliuotos. Tik tada, kai smegenys įsisavina atitinkamą kiekį informacijos, be to, kokybiškos ir įvairiapusės informacijos, **eterinės ir astralinės neuronų grandinėlės susilieja į vieningą sistemą**. Dėl to atsiranda galimybė tarpusavyje susijungti galvos smegenų žievės zonomis, kurios susijusios su atskirais jutimo organais. Pavyzdžiui, pamačius obuolį, nebus didelio vargo pajusti jo skonį, kvapą, susidaryti nuomonę apie jo tvirtumą, temperatūrą, tankį ir t.t. Tuo metu net gali pradėti išsiskirti skrandžio sultys. Buvusi gyvenimiška patirtis su obuoliu duoda galimybę vien tik vienintelio fakto pagrindu susidaryti pilną objekto vaizdą. Ir tas įvaizdis bus daugiaplanis ir praktiškai pilnas.

Informaciją apie obuolį devyniasdešimt devyniais procentais galima gauti vien tik pagal jo išvaizdą, kvapą ar skonį. Smegenys patys atkuria pilną informaciją apie obuolį todėl, kad visas informacijos spektras apie jį sujungtas į vieną sistemą neuronų eteriniame ir astraliniame lygiuose. Kas gi lieka už "borto" tame smegenų sukurtame obuolio "paveiksle"?! Tik kai kurios ypatybės, kurių smegenys negali atkurti be papildomos informacijos. Daugeliu atvejų, pavyzdžiui, vien pagal išorinį vaizdą, neįmanoma pasakyti, obuolys sukirmijęs, ar ne. Bet panaši informacija nekeičia pagrindinio dalyko – obuolys išlieka obuoliu...

Smegenys, kaip kempinė, sugeria iš išorinės aplinkos ateinančią informaciją. Skirtumas nuo kempinės tik toks, kad smegenys to proceso metu kokybiškai keičiasi, ko negalima pasakyti apie kempinę. Per jutimo organus į smegenis ateinanti kiekybinė ir kokybinė išorinės aplinkos informacijos įvairovė priveda prie to, kad smegenų eteriniame ir astraliniame lygiuose susidaro į vieną sistemą susijungusių šimtų tūkstančių, o kartais ir daugelio milijonų grandinėlių darinys iš neuronų eterinių ir astralinių kūnų. Veikiant išorinės aplinkos signalams smegenyse pastoviai susidaro naujos grandinės, kurių kiekviena tampa visos sistemos dalimi, "užkloja" jau esančias grandines, sudaro naujas papildomas jungtis tarp grandinėlių. Atsiranda vis daugiau ir daugiau "kryžkelių" tarp sistemos grandinėlių. Tai priveda prie to, kad pirminės materijos per tas "kryžkeles" ne tik prisotina sistemoje esančių neuronų eterinius ir astralinius kūnus, bet ir **pradedama cirkuliuoti visų smegenų eteriniame ir astraliniame lygmenyse**. Dėl tos cirkuliacijos smegenų eteriniame ir astraliniame lygmenyse vyksta **pirminių materijų prisotinimas ir jų kaupimas**. Ir kai tas **prisotinimas** pasiekia kritinį lygį, gimsta stebuklas **SAMONĖ**. Grandinėlių "kryžkelių" dėka vyksta visų smegenų neuronų prisotinimas pirminėmis materijomis, dėl ko smegenys susidaro pakankamai pilną supančios aplinkos paveikslą. Bet tai dar ne viskas. Aktyvių neuronų (aktyviais neuronais yra tie, kurie dalyvauja grandinėlių sudaryme) eterinių ir astralinių kūnų prisotinimas pirminėmis materijomis priveda prie **jų nuosavų matmenų lygio pasikeitimų**. Susidaro **aktyvių neuronų erdvės papildomi iškreipimai**, dėl ko aktyvių ir pasyvių neuronų eterinių ir astralinių kūnų matmenų lygiai tampa **skirtingi**. Ir kai tas aktyvių neuronų eterinių ir astralinių kūnų prisotinimas pirminėmis materijomis tampa kritiniu, **papildomi erdvės iškreipimo matmenys tampa tokie dideli, kad ĮVYKSTA SUSIJUNGIMAS TARP AKTYVIŲ IR PASYVIŲ NEURONŲ ETERINIŲ IR ASTRALINIŲ KŪNŲ**.

O ką tai reiškia?!

O tai reiškia, kad smegenyse atsiranda naujos aktyvių neuronų grandinės BE išorinio signalo. Kitais žodžiais, žmogaus smegenyse atsiranda mintys – **reakcijos, kurios nėra tiesioginis realybės atspindys. Žmogui atsiranda sugebėjimas SAVARNKIŠKAI MĄSTYTI. Gimsta SAMONĖ!** O tai reiškia, viena iš gamtos paslapčių, gimusių iš materijų chaoso – **MINTIS** – yra uždara neuronų eterinių ir astralinių kūnų grandinė, kuria cirkuliuoja pirminės materijos. Būtent dėka tų uždarų neuronų grandinių ir pirminių materijų cirkuliacijos juose, žmogus sugeba galvoti, sugeba mąstyti. Būtent dėka to, kad žmogaus smegenys pajėgios **sukurti naujas grandines be išorinės aplinkos poveikio per jutimo organus**, žmogus gali kurti, svajoti, keisti supančią aplinką, įsiskverbti į jos paslaptis, atitrūkti nuo jos realybės. Bet tam, kad tai įvyktų, sistema turi "prinokti". Iš pradžių realybė turi gerokai "pripėduoti" smegenų neuronų

eteriniuose ir astraliniuose lygmenyse. Mus supančio pasaulio chaosas — tai pirma, kas užgriūna bet kurią gyvą sutvėrimą, kuris ateina į šį beprotišką ir tuo pačiu metu nuostabų pasaulį. Žmogus — nėra išimtimi iš tos taisyklės. Bet išorinio pasaulio chaoso škvalo nepakanka, kad žmogaus smegenų gelmėse atsirastų silpnas ir trapus sąmonės daigas. Paprasčiausia, išorinio pasaulio informacija nepajėgi sukurti to gamtos stebuklo dėl vienos paprastos priežasties — informacijos, kuri sukaupiama per vieno žmogaus gyvenimą, **nepakanka**. Tik informacijos kiekis, kurį sukaupia didelė grupė ir įsisavina kiekvienas, sudaro sąlygas įvykti tam gamtos stebuklui. Žmogus, būdamas ne visuomenėje į save panašių sutvėrimų, pavirsta į labai sumanų gyvūną, būtent gyvūną, nors išoriškai jis niekuo nesiskirs nuo "laimingųjų". Tik būnant tarp į save panašių, kaip kempinė sugeriant žmonijos per šimtmečius sukauptą buvusių kartų patirtį, žmogaus smegenyse gali išsižiebtį sąmonės kibirkštis...

Pabandykime suprasti, kodėl egzistuoja kritinis informacijos kiekis, būtinas sąmonės atsiradimui pas žmogų. Prisiminkime, kad sąmonės atsiradimas susijęs su žmogaus smegenų sugebėjimu sukurti naujas neuronų grandinėles be išorinės aplinkos signalų poveikio. Po gimimo kūdikio smegenys — kaip neparašyta knyga, kurioje vien tik tušti puslapiai, kuriuose gyvenimui teks įrašyti pirmas eilutes. Visi smegenų neuronai yra savo pirmykštėje, kūdikiškoje būsenoje, todėl kokybiškai tapatūs vienas kito atžvilgiu. O tai reiškia, kad jie turi **tapaciūs savo matmenų lygius**. Su pirmuoju įkvėpimu į kūdikio smegenis pradeda plaukti informacija iš supančio pasaulio. Todėl smegenų neuronus, kurie dar **nepaveikti** išorinės aplinkos poveikio, pavadinsime **pasyviais**. Išorinio pasaulio signalai, kuriuos jutimo organų receptoriai paverčia joniniais kodais, pasiekę neuronus, kokybiškai keičia smegenų neuronų eterinius ir astralinius kūnus ²¹. Tuo pat metu tuose neuronuose keičiasi savų matmenų lygis. Smegenų neuronus, kurie išorinės terpės signalų srauto veikiami kokybiškai pakeičia eterinius ir astralinius kūnus, pavadinsime **aktyviais**. Aktyvūs neuronai turi didesnę savų matmenų lygį. Tokiu būdu visus naujagimio smegenų neuronus galima pavadinti pasyviais. Tada, iš išorinio pasaulio per jutimo organus ateinant informacijai ir dėl to formuojantis ilgalaikėi atminčiai, atsiranda **aktyvūs neuronai**, kurių kiekis **vaikui vystantis pastoviai auga**. Prasideda smegenų neuronų eteriniame ir astraliniame lygiuose **kokybinių pasikeitimų kaupimo pirmoji fazė**. Kūdikio smegenys iš jį supančio pasaulio sugeria visą įmanomą informaciją. Toje kaupimo fazėje dominuoja ilgalaikės atminties formavimosi proceso fazė, kas yra **būtina sąlyga** dėl greito **kūdikio smegenų aktyvių neuronų** kiekio padidėjimo. Jeigu dėl vieno ar kitų priežasčių per pirmuosius **6-8** vaiko gyvenimo metus sutrinka ilgalaikės atminties formavimosi procesas, tokio vaiko smegenys praktiškai praranda galimybę toliau vystytis. Tokiomis priežastimis gali būti paveldėtos ligos, o taip pat nugaros smegenų skysčių ar smegenų žievės infekciniai procesai. Jeigu pasiseks ir likimas apsaugos nuo panašių "negandų", anksčiau ar vėliau (be jokių abejonių, geriau anksčiau), aktyvių neuronų kiekis pasiekia kritinį lygį.

21

Tiksliau apie ilgalaikę atmintį žr. 5 skyrių.

Prieš toliau analizuojant sąmonės prigimtį, norisi pažymėti, kad **įvairios kokybės informacija iššaukia įvairius kokybinius smegenų neuronų eterinių ir astralinių kūnų pasikeitimus**. Kuo labiau kaupimo fazėje pasikeičia smegenų aktyvių neuronų eterinių ir astralinių kūnų savų matmenų lygiai, tuo didesnę evoliucinį potencialą gauna smegenys. Tai pasidarys suprantama, jeigu prisiminsite ląstelės kokybinę struktūrą ir jos eterinio ir astralinio kūnų savų matmenų poveikį į kokybinių barjerų būseną (ir galimybes juos atverti) tarp eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio lygių (žr. [Pis.40](#), [Pis.41](#), [Pis.42](#)).

Kokiu gi būdu keičiasi aktyvių neuronų savų matmenų lygis?

Atsakymas į šį klausimą "guli" tiesiog paviršiuje. Pakanka tik prisiminti apie tai, kad jutimo organų receptoriai išorinės aplinkos signalus paverčia joniniais kodais. Pasiėkęs smegenų neuronas joninis kodas išprovokuoja visą eilę cheminių reakcijų, dėl ko kai kuriam laikui pasikeičia **DNR** ir **RNR** molekulių molekulinis svoris. Molekulės "pasunkėja", dėl ko pasikeičia tų molekulių, atomų ir visų neuronų poveikio stiprumas į ląstelės mikroerdvę. Ir kaip pasekmė, vyksta neurono eterinio kūno kokybiniai pasikeitimai, o prie atitinkamų sąlygų ir astralinio **22**. Savo ruožtu, neuronų eteriniai ir astraliniai kūnai tampa "sunkesni", dėl to pasikeičia jų poveikio lygis į supančią mikroerdvę. O ilgalaikės atminties susiformavimo atveju, eterinių ir astralinių kūnų pasikeitimai tampa pastoviais arba, bet kuriuo atveju, ilgalaikiais. Tokiu būdu, išorinės aplinkos signalas **kokybiškai keičia smegenų neuronus**. Ir kaip pasekmė, nuo to, **kokia išorinio signalo prigimtis, priklauso smegenų neuronų eterinių ir astralinių kūnų kokybinių pasikeitimų lygis**. Tokiu būdu mes supratome į smegenis ateinančios informacijos kokybės reikšmę ir jos vaidmenį neuronų eterinių ir astralinių kūnų kokybinių pasikeitimų procese, **be ko negalėtų atsiverti kokybiniai barjerai tarp eterinio ir astralinio, astralinio ir pirmojo mentalinio lygių. Informacijos kokybė nulemia kiekvieno žmogaus smegenų vystymosi potencialą**.

Dabar nustatykime, koks gi informacijos kokybės vaidmuo.

Aktyvūs neuronai sudaro grandinėles smegenų eteriniame ir astraliniame lygmenyse. Grandinėlėje aktyvūs neuronai tarpusavyje susijungia eteriniais ir astraliniais kūnais. Dėl to pirminės materijos, kurios išlaisvėja fiziškai tankios medžiagos skilimo proceso metu fiziškai tankiose neuronų kūnuose, pradeda pertekėti iš vieno neurono eterinio ir astralinio kūno į kitą ir t.t. iki pat kraštinio neurono grandinėlėje. Natūralu, kad tik dalis išlaisvėjusių pirminių materijų "atsiskiria" nuo vertikalios cirkuliacijos tarp lygių ir sukuria horizontalų judėjimą tarp smegenų neuronų eterinių ir astralinių lygių. Vyksta papildomas tų neuronų kūnų prisotinimas, o tai priveda prie savų matmenų lygio padidėjimo. Bet tuo pačiu metu aktyvių neuronų eteriniai ir astraliniai kūnai praranda pirmines materijas. Tokiu būdu stebime du procesus – papildomą prisotinimą pirminėmis materijomis dėl horizontalaus judėjimo grandinėle ir aktyvių neuronų eterinių ir astralinių kūnų pastovų pirminių materijų praradimą. Jeigu tie du procesai iš esmės priešingi ir maždaug lygūs, tai jie vienas kitą neutralizuoja ir visas papildomo prisotino efektas susiveda į nulį.

22

Detaliau apie trumpalaikę ir ilgalaikę atmintį žr. 5 skyriuje.

Kokiu gi būdu papildomo prisotinimo efektas gali išlikti ir privesti prie aktyviųjų neuronų eterinių ir astralinių kūnų ir visų smegenų kokybinių pasikeitimų? O labai paprastai. Tam, kad tai įvyktų, **būtina, kad sumažėtų pirminių materijų praradimas** aktyviųjų neuronų eteriniuose ir astraliniuose kūnuose ir **padidėtų papildomo horizontaliojo prisotinimo galingumas**. Praradimų sumažėjimas gali įvykti, kai aktyviųjų neuronų grandinėls pasidaro **uždaros**. Savo ruožtu, tai gali įvykti aktyviųjų neuronų **įvairių grandinėlių tarpusavio jungimosi proceso metu**, kai didžiulis kiekis grandinėlių **chaotiškai jungiasi tarpusavyje**. Tokiu būdu, iš supančios aplinkos žmogaus smegenimis susiurbiamą informaciją yra **būtina sąlyga ŠAMONĖS** atsiradimui.

Toliau, tam, kad padidėtų papildomo horizontalaus prisotinimo galingumas, būtinas kaip galima didesnis į vieną sistemą apsijungusių aktyviųjų neuronų kiekis, kuriuose vienu metu vyksta materijų skaidymo procesai. O tai pasidaro įmanoma, kai **į vieną sistemą apsijungusių aktyviųjų neuronų kiekis pasiekia tam tikrą kritinį dydį**. Atitinkamai, į vieną sistemą susijungusių aktyviųjų neuronų kiekis yra **pakankama sąlyga ŠAMONĖS** atsiradimui.

Ir vėl gi, į vieną sistemą susijungusių neuronų skaičius pasiekiamas spontaniškai, veikiant vis tai pačiai chaotiškai informacijai, kurią sugeria žmogaus smegenys iš išorinės aplinkos (sukaupta kartų patirtis konkrečiam žmogui taip pat yra socialinio charakterio išorinė aplinka). Tokiu būdu, kai koks kiekis chaotiškos informacijos iš supančios išorinės aplinkos yra **BŪTINA ir PAKANKAMA sąlyga ŠAMONĖS** atsiradimui.

Tuo požiūriu mes pasiekėme supratimą ir sužinojome **ŠAMONĖS atsiradimo DĖSNINGUMUS atitinkamame gyvosios materijos išsivystymo lygyje**.

Homo Sapiens, kaip rūšis, dėl savo ryšies ypatybių ir kolektyvinio gyvenimo būdo, paprasčiausiai, "pasmerkta" turėti **šamonę**. Dėl viso to žmogus turi būti dėkingas ekologinei nišai, kurią jis užima ekologinėje planetos sistemoje. Planetoje vystantis gyvybei, ekologinės sistemos keičia viena kitą, tobulesnės pakeičia primityvesnes. Ir tas procesas tęsiasi tol, kol susidaro tokia ekologinė sistema, kurios viduje išsižiebia sąmonės kibirkštis. Tos sąmonės kibirkštis išsivystymas, jos užsiliepsnojimas priveda iki to, kad tos sąmonės nešiotojai patys pradeda valdyti gyvybės vystymosi procesus planetoje, sukuria protingas dirbtines ekologines sistemas. Kaip bebūtų gaila, bet to apie šiandieninę žmoniją pasakyti negalime... O dabar sugrįžkime prie mūsų "avinų". Tikiuosi, kad iš aukščiau išdėstytos medžiagos pasidarė aišku, kokią reikšmę smegenims turi gaunamos informacijos kokybė ir kiekis. Neaiškus liko tik klausimas dėl laiko intervalo, kurį "suteikė Aukščiausiasis" tam, kad gautume sąmonės kibirkštį. Nejaugi Ponas Dievas kiekvienam iš mūsų duoda laiko išbandymą tam, per kurį mes privalome "susitvarkyti" su svarbiausia užduotimi — sukaupti pakankamai jėgų, kad įstengtume "perkąsti" pažinimo obuolio luobelę? Ir kaip padėka už tas pastangas, gaivinančios pažinimo "sultys" numalšins troškulį...

Dar kartą pasikėsinkim į Pono Dievo teises, vienaip ar kitaip, prarasti nebeturime ko.

Atsiradę amžiaus apribojimai, per kurį vaikas privalo įsisavinti atitinkamą kiekį kokybiškos informacijos, kad galėtų išsižiebtį atitinkama sąmonės kibirkštis, turi trivialų (nuvalkiotą) paaiškinimą. Vaiko ir suaugusio žmogaus galvos apimtis ir, atitinkamai, smegenų neuronų kiekis skiriasi, ir gana žymiai. Po gimimo vaiko

kaukolė intensyviai auga, vyksta intensyvus smegenų neuronų dalijimasis. Šis procesas paprastai pasibaigia šeštaisiais-aštuntaisiais gyvenimo metais. Kaip visi žinome, dalijantis gaunasi dvi absoliučiai vienodos ląstelės, tame tarpe ir neuronų. Prisiminkime, kad smegenų neuronai padalinti į dvi kategorijas – aktyviusius ir pasyviuosius. Aktyvieji neuronai turi kokybiškai pakitusias eterinių ir astralinių kūnų struktūras, kurios susidaro veikiant išorinės aplinkos signalams. Pasyvieji neuronai **neturi jokių kokybinių pasikeitimų ir kokybiškai tapatūs vienas kito atžvilgiu**, nes atsirado **skylant vienai ląstelei** ir dėl to yra tapatūs “dvyniai”. O tai reiškia, kad visi pasyvieji neuronai turi tapačius savus matmenų lygius. Todėl dalijimosi metu, kuris lydimas galvos smegenų tūrio padidėjimu, atsiranda nauji pasyvūs neuronai su minimaliu evoliucinio išsivystymo lygiu. Tuo pačiu, veikiami informacijos srauto iš supančios aplinkos, aktyvieji neuronai kokybiškai keičiasi ir turi daug didesnę evoliucinio išsivystymo lygį (lyginant su pasyviaisiais neuronais). Todėl dalijantis aktyviesiems neuronams atsiranda jiems tapatūs nauji neuronai, **“paveldėję” papildomą evoliucinio išsivystymo lygį**. Būtent todėl informacijos kiekis, kurį įsisavina vaikas per pirmuosius šešis-aštuonis savo gyvenimo metus turi sprendžiamąją reikšmę sąmonės atsiradimui.

Tai yra todėl, kad pasyvūs ir aktyvūs neuronai intensyviai tapačiai dalijasi augant smegenims. Dalijantis aktyviųjų neuronų kiekis auga geometrine progresija. Jeigu iš supančios aplinkos gaudamos informaciją žmogaus smegenys susikuria atitinkamą kritinį kiekį aktyviųjų neuronų, tai pasibaigus smegenų augimo periodui, aktyviųjų neuronų kiekis yra pasiekęs tokį lygį, prie kurio **įvyksta ląstelių evoliucijos kokybinis šuolis – jos įgyja sugebėjimą kolektyviškai mąstyti**. Ir neatsitiktinai pas normalų žmogų tik trys, maksimum penki procentai nuo viso smegenų neuronų skaičiaus yra aktyvūs, o likusieji devyniasdešimt penki-devyniasdešimt septyni procentai neuronų “miega”. Ir kas apmaudžiausia, jie “miega” per visą žmogaus gyvenimą.

Kodėl žmogaus smegenyse gamta sukūrė panašią “miegančiąją gražuolę” ir kokiu “principu” ir kokio “bučinio” pagalba tuos neuronus galima pažadinti iš letargo miego?!

O gal dar ne laikas tai žmogaus smegenų “miegančiajai gražuolei” atsibusti, gal žmogus nepasiruošęs tam prabudimui?! Gal būt miegančiosios smegenų dalies jėga tokia grandiozinė ir galinga, kad bus geriau visiems: pačiam žmogui ir visai gamtai, kad tas miegas ir toliau tęstųsi? Kol kas tęsiasi...

Tęsis tol, kol žmogaus sąmonė nepasieks atitinkamo subrendimo lygio. Dvasinis **nesubrendimas** – baisesnė už atominę bombą, ir ekologinė katastrofa, ant kurios ribos esame, akivaizdžiai tai parodo...

Priedas. Paveikslėlių aprašymai

Пис.1 – erdvės matmenys pastoviai keičiasi, tuo metu, kai eilinės pirminės materijos susijungimui su kitomis materijomis būtina, kad erdvės matmenys pasikeistų dydžiu $\Delta L = 0,020203236$. Palaiapsniškas matmenų pasikeitimas vienu ir tuo pačiu dydžiu ΔL yra matricinės erdvės kvantavimas ir išreiškiamas kvantavimo koeficientu. Dėl erdvės kvantavimosi, joje formuojasi erdvės-visatos, susidarančios iš skirtingo kiekio pirminių materijų ir, atitinkamai, turinčios skirtingus savų išmatavimų lygius. Atitinkamai $\Delta L_6 = 2,97996$; $\Delta L_7 = 3,00017$;

$\Delta L_8 = 3,02037$. Kiekviena erdvė-visata nuo kaimyninės skiriasi viena pirmine materija. Kaimyninė erdvė-visata su didesniu matmenų lygiu savo sudėtyje turi viena pirmine materija daugiau ir, atitinkamai, kaimyninė su mažesniu — viena mažiau.

Рис.2 — dėl vienu ar kitu priežasčių atsiradus erdvės iškreipimui, susidaro susilietimo zonos tarp kaimyninių erdvių-visatų. Jeigu, pavyzdžiui, erdvė-visata su mažesniais savais matmenimis L_7 susiliečia su erdvė-visata, kurios matmenys didesni L_8 , dėl to susilietimo zonoje gimsta žvaigždė L_a , kuri priklauso erdve-visatai su mažesniu matmenų lygiu L_7 . Analogiškai, susilietimas su erdve-visata, kurios matmenų lygis L_6 mažesnis, didesnių matmenų L_7 erdvėje-visatoje atsiranda “juodoji skylė” — L_f . Per taip vadinamas teigiamas susilietimo zonas (žvaigždės) į mūsų erdvė-visatą papuola materijos iš erdvės visatos su didesniu matmenų lygiu, o per neigiamas susilietimo zonas (“juodąsias skylės”) materijos iš mūsų erdvės-visatos papuola į erdvę visatą su mažesniu matmenų lygiu. Kiekvienoje visatoje išlieka materijų balansas tarp “įtekančių” ir “ištekančių” materijų.

Рис.3 — kiekviena žvaigždė “gyvena” milijardus metų, po ko ji “miršta”. Per tuos milijardus metų medžiagos iš erdvės-visatos su aukštesniu matmenų lygiu L_8 per susilietimo zonas papuola į erdvė-visatą su mažesniu matmenų lygiu L_7 . To proceso metu medžiagos tampa nepatvariomis ir suskyla į jas sudarančias pirmines materijas. Septynios pirminės materijos vėl susilieja ir sudaro fiziškai tankias medžiagas erdvėje-visatoje L_7 . Susilietimo zonoje toks matmenų lygis, kad vyksta tų elementų atomų sintezė, kurių nuosavas matmenų lygis leidžia išsaugoti savo patvarumą. Fiziškai tankios medžiagos aukštesnio patvarumo zonoje “yra” tik taip vadinami lengvieji elementai, tokie kaip vandenilis (**H**) ir helis (**He**). Todėl susilietimo zonoje vyksta šių elementų sintezė. Todėl neatsitiktinai pagrindinė mūsų visatos medžiaga — vandenilis. Susilietimo zonoje vyksta aktyvus vandenilio sintezės procesas, kurio masė sudaro žvaigždžių pagrindą. Taip gimsta žvaigždės — taip vadinami mėlynieji gigantai. Tokių “naujagimių” tankis iš pradžių gana mažas, bet dėl to, kad susilietimo zonoje matmenys nevienalyčiai, susidaro matmenų skirtumas (gradientas) einant link centro. Dėl to vandenilio molekulės pradeda judėti susilietimo centro link. Prasideda žvaigždės suspaudimo stadija, dėl ko žvaigždės medžiagos tankis pradeda veržliai didėti. Didėjant žvaigždės medžiagos tankiui, mažėja žvaigždės užimamas tūris ir didėja žvaigždės masės poveikis kaip į susilietimo zonos matmenų lygį, taip į matmenis atominiame lygmenyje. Tokiu būdu, žvaigždės matmenų lygis pradeda mažėti, o pačios žvaigždės viduje prasideda naujų, sunkesnių elementų sintezės procesas. Prasideda taip vadinama termobranduolinė reakcija ir kaip elementų sintezės šalutinį produktą, žvaigždė pradeda išspinduliuoti visą spektrą bangų. Būtina pažymėti, kad būtent to “šalutinio efekto” dėka susidaro galimybės atsirasti gyvybei.

Susilietimo zonoje paraleliai vyksta du procesai — vandenilio sintezė suirus didesnių matmenų lygio erdvės-visatos medžiagoms (medžiagoms, sudarytoms iš aštuonių pirminių materijos formų), ir sunkesnių elementų sintezė iš vandenilio termobranduolinės reakcijos metu. Tų procesų metu žvaigždės tūris mažėja ir, kaip rezultatas, didėja už vandenilį sunkesnių elementų dalis, mažėja žvaigždės savas matmenų lygis. Kas savo ruožtu mažina susilietimo zoną. Kitais žodžiais, dėl mūsų erdvės visatos kitos erdvės-visatos “pagimdyta” žvaigždė palaipsniui tolsta nuo savo

“motinos”. Ar ne tiesa, kad gaunasi analogiškai, kaip su embriono vystymusi gimdos viduje, kai iš motinos kraujo ir kūno “susikūreš” vaisius palieka motinos prieglobstį ir pradeda savarankišką gyvenimą, taip ir žvaigždė, kurią “pagimdo erdvė-visata, palieka “motinos prieglobstį, kai dėl didėjančio poveikio į išorinę aplinką jos pačios matmenų lygis mažėja. Atsiskyrusi nuo “motininės” erdvės visatos, žvaigždė pradeda savo pačios gyvenimą — gyvenimą, kuris tęsis milijardus metų, po ko ji “miršta”. Tiesa, savo ruožtu ji spėja “pagimdyti” planetines sistemas, kuriose yra galimybė atsirasti gyvybei.

Рис.4 — panagrinėkime planetų sistemos gimimo mechanizmą. Žvaigždei traukiantis pažeidžiamas balansas tarp išspinduliuojamo paviršiaus ir išspinduliuojamo tūrio. Dėl to pirminės materijos pradeda kauptis žvaigždės viduje. Pirminių materijų sankaupos galų gale priveda prie supernovos sprogo. Supernovos sprogo aplink žvaigždę sukelia išilginius matmenų pasikeitimus. Sprogo metu išmesti paviršiniai žvaigždės sluokniai, kurie, tarp kitko, susideda iš lengvųjų elementų, papuola į iškreiptas erdves, kurias sukuria sprogo metu atsiradę išilginiai matmenų pasikeitimai. Tose erdvės iškreipimo zonose prasideda aktyvi sintezė iš pirminių materijų, be to, sintezuojasi visas spektras įvairiausių elementų, įskaitant sunkiuosius ir supersunkiuosius. Kuo didesnis skirtumas tarp žvaigždės matmenų ir erdvės iškreipimo lygių, tuo sunkesni elementai gali “gimti” tų zonų viduje ir tuo patvaresni tie sunkieji elementai.

Priklausomai nuo pirminių dydžių, žvaigždės gyvenime gali būti vienas ar net keletas supernovos sprogo. Kiekvieno tokio sprogo metu žvaigždės matmenų lygis mažėja, dėl ko mažėja lengvųjų elementų sintezė ir didėja sunkiųjų sintezė. Dėl to didėja žvaigždės tankumas ir jos poveikis į supančią aplinką. Jeigu pradinis žvaigždės svoris yra mažiau negu dešimt saulės svorių, savo “mirties” (užgesimo) momentu ji pavirsta į taip vadinamą neutroninę žvaigždę. Jeigu pradinis žvaigždės svoris buvo didesnis negu dešimt saulių, tai savo gyvenimo pabaigoje žvaigždė virs “juodąja skylė”. Neutroninis žvaigždės likutis (neutroninė medžiaga yra tokios kokybinės struktūros fiziškai tanki medžiaga, kurioje yra tik elektrinių krūvių neturintys neutronai, ir jie sudaro tokią medžiagos masę, kurioje nėra “tuščių tarpų” tarp neutronų ir kaimyninių atomų branduolių) taip stipriai deformuoja supančią erdvę, kad atsiranda nauja susilietimo zona, tik jau su erdvė-visata, kurios matmenys mažesni **L6**. Mūsų erdvėje mirsdama žvaigždė pagimdo naują žvaigždę paralelinėje, žemesnių matmenų erdvėje-visatoje. “Juodosios skylės” gimimas vienoje erdvėje-visatoje — tai naujos žvaigždės atsiradimas žemesnių matmenų erdvėje-visatoje. Viena pereina į kitą ir atvirkščiai. Visi tie procesai užtikrina stabilią būseną. Jeigu dėl vieno ar kitų priežasčių vienoje ar kitoje visatoje-erdvėje pažeidžiamas balansas tarp “ateinančios” ir “išeinančios” materijų, įvyksta galingas sprogo — **gimsta nauja visata-erdvė**.

Рис.5 — Iškreipimo zonose medžiagos palaipsniui tankėja ir gimsta planetos. Medžiagos tankėjimas vyksta dėl erdvės iškrypimų zonose esančių matmenų (gradientų) skirtumo, kuris eina link nevienalytiškumo centro. Todėl arčiau prie žvaigždės esančios planetos bus mažesnės ir turės didesnę dalį sunkiųjų elementų. Be to, jos labiau stabilios, nes planetos nevienalytiškumo zonos lygis tuo mažesnis, kuo planeta arčiau žvaigždės. Tokiu būdu sunkieji elementai labiausiai patvarūs Merkurijoje ir, atitinkamai, mažėjant sunkiųjų elementų daliai, toliau eina Venera,

Žemė, Marsas, Jupiteris, Saturnas, Uranas, Plutonas. Taip kad daugiausia aukso ir platinos Merkurijuje ir Veneroje. Žinant planetų atsiradimo prigimtį ir jų išsidėstymą aplink savo žvaigždę, galima be jokių klaidų nustatyti, kur ir kokių naudingų iškasenų galima tikėtis vienoje ar kitoje planetoje.

Рис.6 — į supernovos sproginimo metu atsiradusias erdvės iškreipimo zonas patekusios pirminės materijos atsiduria kitose sąlygose, dėl ko pradeda viena su kita jungtis ir sukuria hibridines formas. Susijungdamos septynios pirminės materijos sudaro šešias hibridines materijų formas, kurios iškreipimo zonose sudaro šešias sferas, kiekviena iš kurių nuo kaimyninės skiriasi viena pirmine materija iš tų, kurios susiliedamos sudarė hibridinę formą. Susidariusios hibridinės formos veikia supančios erdvės matmenis, o tas poveikis yra su atvirkščiu ženklu. Kitais žodžiais, po hibridinių formų susidarymo proceso pabaigos, erdvės deformaciją kompensuoja hibridinės materijos formos. Dėl supernovos sproginimo susidaręs pirminis erdvės iškreipimas kompensuojamas.

1. Fiziškai tanki planetos Žemė sfera.
2. Eterinė planetos Žemė sfera.
3. Astralinė planetos Žemė sfera.
4. Pirmoji mentalinė planetos Žemė sfera.
5. Antroji mentalinė planetos Žemė sfera.
6. Trečioji mentalinė planetos Žemė sfera.

A, B, C, D, E, F, G — septynios pirminės materijos, kurios sudaro mūsų erdvę-visatą.

Рис.7 — erdvės iškrypimo zonoje susidariusios šešios sferos susiliejus septynioms pirminėms materijoms, sudaro planetą žemę:

1. Fiziškai tanki planetos Žemė sfera.
2. Eterinė planetos Žemė sfera.
3. Astralinė planetos Žemė sfera.
4. Pirmoji mentalinė planetos Žemė sfera.
5. Antroji mentalinė planetos Žemė sfera.
6. Trečioji mentalinė planetos Žemė sfera.

Рис.8 — planetą Žemę sudarančių šešių sferų kokybinė struktūra.

1. Fiziškai tanki planetos Žemė sfera, sudaryta iš septynių susilieusių pirminių materijos formų.

2. Eterinė planetos Žemė sfera, sudaryta iš šešių susilieusių pirminių materijos formų.

3. Astralinė planetos Žemė sfera, sudaryta iš penkių susilieusių pirminių materijos formų.

4. Pirmoji mentalinė planetos Žemė sfera, sudaryta iš keturių susilieusių pirminių materijos formų.

5. Antroji mentalinė planetos Žemė sfera, sudaryta iš trijų susilieusių pirminių materijos formų.

6. Trečioji mentalinė planetos Žemė sfera, sudaryta iš dviejų susilieusių pirminių materijos formų.

h, i, j, k, l, m — kokybiniai barjerai atitinkamai tarp fiziškai tankios ir eterinės, eterinės ir astralinės, astralinės ir pirmosios mentalinės, pirmosios ir antrosios mentalinės antrosios ir trečiosios mentalinės sferų.

a₁, a₂, a₃, a₄, a₅, a₆ — sąveikos koeficientai atitinkamai tarp fiziškai tankios ir eterinės, eterinės ir astralinės, astralinės ir pirmosios mentalinės, pirmosios ir antrosios mentalinės antrosios ir trečiosios mentalinės sferų.

A, B, C, D, E, F, G — septynios pirminės materijos, kurios sudaro mūsų erdvę-visatą.

Рис.9 — vandenilio matmenų lygis **H** (atomo ar kito materialaus objekto poveikio lygis į supančią erdvę) toks nereikšmingas, kad daro jį patvariu visame matmenų diapazone tarp fiziškai tankios ir eterinės sferų. Vandenilis išlieka patvarus ir išsilydžiusios žvaigždės viduje, ir tarpžvaigždinėje erdvėje. Dėl to vandenilis yra labiausiai paplitęs elementas Visatoje. Praktiškai visi procesai neapseina be jo dalyvavimo. Vandenilis — ne tik žvaigždžių termobranduolinių reakcijų pagrindas, bet vaidina pagrindinę rolę užtikrinant gyvosios materijos egzistavimą.

1. Fiziškai tankios sferos žemutinis matmenų lygis.
2. Fiziškai tankios sferos viršutinis matmenų lygis.

Рис.10 — vandenilio **H** ir urano **U** atomų poveikio į supančią erdvę (mikrokosmosą) lygių palyginimas. Nuosavas urano matmenų lygis jam leidžia išlikti patvariam nežymiose matmenų diapazono ribose.

1. Fiziškai tankios sferos žemutinis matmenų lygis.
2. Fiziškai tankios sferos viršutinis matmenų lygis.
3. Eterinės sferos viršutinis matmenų lygis.

Būtent todėl uranas ir visi transuraniniai elementai radioaktyvūs, t.y. nepatvarūs praktiškai bet kokiomis sąlygomis. Tuo pačiu metu, kaip vandenilis ir kiti lengvieji elementai nepatvarūs tik esant atitinkamoms sąlygoms. Kuo lengvesnis elementas, tuo didesnis patvarumas, o tai reiškia, kad reikia didesnio išorinio poveikio, kad tas patvarumas pradėtų mažėti.

Рис.11 — kiekviena molekulė arba atomas turi savo matmenų diapazoną, kurio ribose jie išsaugo savo patvarumą. Todėl fiziškai tanki planetos medžiaga pasiskirsto pagal patvarumo diapazonus. Tų diapazonų ribos yra pasiskirstymo lygiai tarp atmosferos, vandenynų ir tvirto planetos paviršiaus. Planetos kristalinių struktūrų patvarumo ribos pakartoja nevienalytiškumo formą, todėl kietos žemės plutos formos turi įdubas ir iškilumas. Įdubos laikui bėgant užsipildė vandeniu ir susidarė vandenynai, jūros, ežerai. Vanduo, kuris yra skystų kristalų formos ir turi nežymų savo matmenų lygį, patvarus viršutiniame diapazono lygyje, todėl jis renkasi vandens plutos įdubose. Atmosfera, kuri sklandžiai palaipsniui pereina į jonosferą (plazminis, kraštinis fiziškai tankaus kūno būvis) užima viršutinę fiziškai tankios medžiagos matmenų diapazono zoną. Po fiziškai tankios medžiagos sintezės, atomai įgauna kai kokį stabilumą makrokosmoso išoriniuose matmenų nelygumuose. Todėl tik tada, kai išorinių matmenų skirtumų amplitudė tampa artima pusei fiziškai tankios medžiagos matmenų diapazonui, atomai pasidaro nepatvarūs ir suyra.

1. Atmosferos matmenų lygis.

2. Vandenyų matmenų lygis.
3. Žemės plutos matmenų lygis.
4. Magmos matmenų lygis.

Рис.12 — kiekvienas atomas turi savo matmenų lygį ir, jeigu tas lygis sutampa su mikroerdvės matmenų lygiu, kur tuo metu yra atomas, tada tas atomas bus patvarioje būsenoje. Priešingu atveju atomas taps nepatvarus ir įvyks jo skilimas. Du skirtingų elementų atomai A_1 ir A_2 turi nuosavų matmenų lygius, kurie vienas nuo kito skiriasi dydžiu ΔL , todėl įprastose sąlygose vienas su kitu sudaryti vieną sistemą negali.

Рис.13 — skirtingus matmenų lygius turintys atomai gali sudaryti molekules tada, kai vienas iš jų sugeria ar išspinduliuoja elektromagnetines bangas, kurių bangos ilgis atitinka atstumą tarp tų atomų. Tiems reikalavimams atitinka bangos diapazone nuo infraraudonų iki ultravioletinių, jas įskaitant. Vienam iš atomų sugeriant bangas, jo nuosavų matmenų lygis padidėja sugeriamos bangos amplitudės dydžiu. Išspinduliuojant bangas, jo nuosavų matmenų lygis padidėja išspinduliuojamos bangos amplitudės dydžiu. Dėl to skirtingų atomų A_1 ir A_2 nuosavi matmenų lygiai susilygina ir jie gali sudaryti naują molekulę. Visas gamtoje egzistuojančių cheminių junginių spektras, įskaitant ir organinius junginius, egzistuoja nedidelės atkarpos dėka — taip vadinamų elektromagnetinių bangų diapazonui. Atitinkamai, gyvosios materijos atsiradimas neįmanomas be tų nežymi mikroerdvės matmenų svyravimų — elektromagnetinių bangų nuo infraraudonų iki ultravioletinių.

Рис.14 — pasibaigus planetos susiformavimo procesui, pirminės materijos ir toliai “priteka” ir “išteka” iš nevienalytiškumo zonos. Sintezės būdu iš pirminių materijų susidariusios hibridinės materijos formos kompensuoja matmenų skirtumus nevienalytiškumo zonose, bet visiškai jų “nepanaikina”. Todėl, kaip pratekantis vanduo be sustojimo įteka ir išteka iš vandens telkinio ir taip palaiko jo lygį, taip ir pirminės materijos po planetos susiformavimo proceso pabaigos ir toliau įteka ir išteka iš nevienalytiškumo zonos. Dėl to, kad planeta dalinai praranda savo medžiagas, pagrindinai dujinio šleifo pavidalu ir dėl radioaktyvaus elementų skilimo, vyksta papildoma nežymi fiziškai tankios medžiagos sintezė ir tokiu būdu atstatomas balansas. Planetinėje nevienalytiškumo zonoje egzistuoja daugybė smulkių nevienalytiškumų, kurie veikia per jas “pratekančias” pirmines materijas, dėl ko kiekvieną paviršiaus plotą perveria atitinkamos proporcinės sudėties pirminių materijų srautai. Dėl to, priklausomai nuo konkretaus pasiskirstymo, formuojantis planetai vyksta vienų ar kitų elementų sintezė. Būtent tai ir yra įvairių elementų klodų susiformavimas įvairiuose žemės plutos sluoksniuose ir skirtinguose gyliuose. Ir kai tie klodai susiformuoja, toje vietoje susidaro matmenų nevienalytiškumas, kas provokuoja tų pačių elementų sintezę. Pasibaigus sintezei, matmenų balansas atsistato. Tiesa, atstatomasis sintezės balansas gali trukti šimtus, o kartais ir tūkstančius metų, todėl rezultatus gali pamatyti tik būsimosios kartos. Tokiu būdu per kiekvieną planetos plotą viena ar kita kryptimi cirkuliuoja atitinkamos superpozicijos (proporcinės sudėties) pirminės materijos. Paviršių perveriantys kylantys pirminės materijos srautai sukuria taip vadinamas **teigiamas geomagnetines zonas**, tuo metu, kaip besileidžiantys — **neigiamas**.

1. Planetos branduolys.
2. Magmos juosta.
3. Pluta.
4. Atmosfera.
5. Eterinė sfera.
6. Pirminių materijų cirkuliacija per planetos paviršių.
7. Neigiamos geomagnetinės zonos (besileidžiantys pirminių materijų srautai).
8. Teigiamos geomagnetinės zonos (kylantys pirminių materijų srautai).

Рис.15 — atomams sugeriant bangas, jų matmenų lygis didėja. Saulės šviesą sugeria planetos paviršius. Kiekvienas atomas po fotono sugėrimo yra pakilimo būsenoje (jo matmenų lygis tampa aukštesnis už kaimyninių atomų, kurie sudaro kristalinę gardelę, matmenis), po ko jis išspinduliuoja bangą. Atomas sugeria vieną bangą, o išspinduliuoja kitą. Tai vyksta todėl, kad dalis sugertos bangos energijos prarandama. Dėl to per saulėtą dieną "išildytas paviršius" pats pradeda išspinduliuoti bangas, pagrindinai šilumines. Išildyto paviršiaus išspinduliuojamas šilumines bangas pradeda sugerti atmosferos molekules. Dėl to virš išildyto paviršiaus esančios atmosferos atomų nuosavų matmenų lygis kyla. Dėl to kyla ir bendras atmosferos matmenų lygis virš išildytos teritorijos, tuo metu, kaip atmosferos matmenų lygis virš neapšviestos teritorijos mažėja. Atmosferos matmenų lygis virš neapšviestos (naktinės) teritorijos arba virš dalinai apšviestos teritorijos mažėja dėl to, kad atmosferos atomai taip pat išspinduliuoja bangas, kas ir priveda prie bangas išspinduliuojančių molekulių matmenų lygio sumažėjimo. Dėl to tarp apšviestos ir neapšviestos planetos teritorijų susidaro horizontalus matmenų skirtumas (gradientas). Todėl į griežtą sistemą nesujungtos atmosferos molekules pradeda judėti išilgai to horizontalaus matmenų skirtumo, dėl ko ir susidaro atmosferos sluoksnių judėjimas — vėjas.

1. Planetos atmosferos paviršinis sluoksnis.
2. Kokybinis barjeras tarp fiziškai tankios ir eterinės sferų.
3. Kokybinis barjeras taro eterinės ir astralinės sferų.
4. Vertikalus matmenų skirtumas nevienalytiškumo zonos viduje.
5. Išilginis (horizontalus) matmenų skirtumas susidaręs tarp apšviesto ir neapšviesto planetos paviršiaus plotų.
6. Kokybinio barjero padidėjimas virš apšviesto paviršiaus.
7. Pirminių materijų susikaupimas eteriniame lygmenyje virš apšviesto paviršiaus.

Рис.16 — Deimanto erdvinė struktūra, kurio kristale anglies atomai išsidėstę vienodais atstumais vienas nuo kito. Deimanto kristale atstumai tarp anglies atomų atitinka pačių anglies atomų išmatavimus. Todėl jokie kitokie atomai ir molekules, nei didesni, nei mažesni už anglies atomo išmatavimus, negali tarp jų judėti. Įmanomas tik kai kurių anglies atomų pakeitimas kitais, dėl ko skaidrus deimanto kristalas įgauna atspalvį. Dėl to žmogus gali gėrėtis geltonų, mėlynų, raudonų ir juodų deimantų grožiu, kurie žmogaus rankų apdoroti virsta nuostabaus grožio brangakmeniais... Be to, panaši kristalinė gardelė deimantą padaro pačiu tvirčiausiu junginiu gamtoje ir tai jį padaro nepakeičiamu technikoje.

Рис.17 — grafito erdvinė struktūra, kurio kristale anglies atomai vienodais atstumais išsidėstę horizontalioje plokštumoje, tuo pat metu, kai atstumai tarp sluoksnių vertikaloje plokštumoje daug didesni, negu atstumai tarp anglies atomų horizontalioje. Tokie, atrodo, nereikšmingi skirtumai erdviniam anglies atomų išsidėstyme tuos kristalus padaro labai minkštais. Tie erdviniai anglies atomų dariniai vadinami grafitais ir labai plačiai naudojami pramonėje ir buityje (pieštukų šerdys, elektrotechnikoje ir t.t.). Tie patys anglies atomai, kurie sudaro pačius tvirčiausius junginius gamtoje — deimantus, sudaro ir pačius minkščiausius kristalinius junginius — **grafitą**. Atrodo visiškai nereikšmingi anglies atomų erdvinės struktūros junginių pasikeitimai patį tvirčiausią atomų junginį gamtoje paverčia pačiu minkščiausiu. Tų junginių savybių skirtumą nulemia skirtingos išorinės sąlygos, prie kurių tie junginiai susidaro. Didelis slėgis ir temperatūra ugnikalnių gerklėse minkštą grafitą paverčia deimantais.

Рис.18 — anglies grandinės erdvinė struktūra. Susijungdami į grandines, anglies atomai gali sudaryti molekules iš šimtų tūkstančių, milijonų atominių vienetų. Be to, tokios molekulės nevienodai veikia supantį makrokosmosą ir aplink save sukuria anizotropinę mikrokosmoso struktūrą.

Anglies atomų sugebėjimą sukurti panašias struktūras nulemia tai, kad jis yra keturvalentis. Būtent tokia anglies atomų elektroninių apvalkalų savybė sukuria kokybių spektrą, kurių dėka buvo įmanomas gyvybės atsiradimas. Taip vadinami anglies atomų išoriniai elektronai sugeba sukurti junginius su kitų atomų išoriniais elektronais, kurie yra statmenomis kryptimis vieni nuo kitų. Būtent tokia anglies atomų savybė leidžia sudaryti įvairius erdvinius junginius.

Рис.19 — citozino erdvinė struktūra — vieno iš keturių nukleotidų, kurie struktūriškai sudaro **DNR** ir **RNR** molekules. Susijungdami tarpusavyje, nukleotidai susijungia į **DNR** ir **RNR** molekulių spirales, kurios sudaro gyvybės fundamentą. Gyvybės stebuklas gimsta kaip kokybiškai kitas erdvinis anglies molekulių tarpusavio junginys. Tokia anglies atomų erdvinė struktūra susidaro vandens terpėje atmosferinių elektros išlydžių metu. Trys anglies atomų tarpusavio junginių rūšys pagimdo tris erdvinės materijų junginių rūšis — izotropinę deimantų struktūrą; izotropinę dviem erdvinėmis kryptimis ir anizotropinę viena kryptimi grafito struktūrą; ir, pagaliau, **anizotropinę** visomis kryptimis **DNR** ir **RNR** molekulių struktūrą. Tokiu būdu, **materijos anizotropiškumas yra gyvybės pagrindas**.

Рис.20 — **RNK** molekulės erdvinio segmento struktūra yra palaipsniškas nukleotidų susijungimas į grandinę — **guaniną, adeniną, timiną** ir **citoziną**. Tos molekulės molekulinį svorį sudaro šimtai tūkstančių, milijonai atominių vienetų ir neproporcingai pasiskirsto įvairiomis erdvinėmis kryptimis, kas ir yra unikali tos molekulės savybė. **DNR** ir **RNR** molekulių erdvinis anizotropiškumas yra būtina sąlyga gyvybės atsiradimui. Būtent erdvinis nevienalytiškumas mikrokosmoso lygmenyje sukuria būtinas ir pakankamas sąlygas gyvosios materijos atsiradimui. Gyvajai materijai charakteringa izotropinė, simetrinė materijos erdvinė struktūra. Erdvinė kokybinė asimetrija — būtina sąlyga gyvybės atsiradimui. Ar ne tiesa, kad įdomus gamtos paradoksas? Asimetrija — gyvoji materija. Erdvinis

nevienalytiškumas yra ne tik žvaigždžių, “juodųjų skylių” atsiradimo priežastis Visatoje, bet ir gamtos stebuklo — gyvybės atsiradimo priežastis.

Рис.21 — **RNR** ir **DNR** molekulių erdvinis vaizdas. Tų molekulių spiralės mikroerdvėje sukuria lyg tai tunelius, kurių vidinis tūris turi radialinių matmenų skirtumą. **DNR** ir **RNR** molekulių spiralių viduje susidaro anizotropinė mikroerdvės struktūra. Atsiranda savotiškas sūkurys, susiurbiantis visas molekules, kurios judėdamos ląstelės viduje “pavojingai” priartėja prie **DNR** ir **RNR** molekulių. Ar ne tiesa, kad tai įdomi analogija su “juodąja skylė”, kuri susiurbia bet kokią materiją, kuri pakliūna į jos “teritoriją” — erdvės dalis, kurios ribose veikia perteklinė trauka. Kaip **DNR** ir **RNR** molekulių atveju, taip ir “juodosios skylės” atveju, materijos susiurbimas vyksta dėl pastovaus matmenų skirtumo, kuris yra tų materialių objektų išsidėstymo zonoje. Skirtumas — tik to matmenų skirtumo dydžiu ir tuo, kad **DNR** ir **RNR** molekulių procesai vyksta **mikrokosmoso** lygmenyje, o “**juodosios skylės**” atveju — **makrokosmoso**.

Рис.22 — **RNR** ir **DNR** molekulių spiralinė erdvinė sandara užtikrina anizotropinio mikrokosmoso atsiradimą tų molekulių viduje. **RNR** ir **DNR** molekulių spiralių vidiniame tūryje, vienas kitą perdengdami, radialinis ir išilginis matmenų skirtumai sukuria stovinčią išilginę matmenų skirtumo bangą. Tokia erdvinė struktūra sukuria spąstus, į kuriuos patenka visos organinės ir neorganinės kilmės molekulės. Ląstelės viduje esančios molekulės dėl Brauno judėjimo atsiduria netoli **DNR** arba **RNR** molekulių. Tų molekulių viduje esantis radialinis matmenų skirtumas priverčia į vidinį spiralių tūrį patekusias molekules judėti išilgai taip vadinamos optinės **DNR** arba **RNR** ašies. Judėdamos **DNR** arba **RNR** molekulių spiralių vidiniame tūryje, “į nelaisvę” pakliuvusios molekulės yra veikiamos matmenų lygio skirtumo.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralių vidinis tūris.
2. Mikroerdvės matmenų skirtumas (gradientas) išilgai ašies **Y**.
3. Mikroerdvės matmenų skirtumas (gradientas) išilgai ašies **Z**.
4. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralių vidinio tūrio mikroerdvės matmenų skirtumų stovinti banga išilgai ašies **X**, kuris sutampa su tų molekulių ašimi.
5. Į nelaisvę pakliuvusi išorinė molekulė **D**.

Рис.23 — į **DNR** arba **RNR** molekulių spiralių vidinį tūrį papuolusios molekulės dėl radialinio matmenų skirtumo priverstos judėti išilgai spiralės ašies. Judėdama išilgai ašies, į nelaisvę patekusi molekulė papuola į mikroerdvės išilginio matmenų skirtumo zoną, kurią sukuria stovinti matmenų skirtumo banga. Daugeliui į nelaisvę papuolusių molekulių tiks matmenų skirtumas yra per didelis, todėl jos pradeda irti į jas sudarančias pirmines materijas.

1. Anizotropinis **DNR** arba **RNR** molekulių spiralių vidinis tūris.
2. Mikroerdvės matmenų skirtumas (gradientas) išilgai ašies **Y**.
3. Mikroerdvės matmenų skirtumas (gradientas) išilgai ašies **Z**.
4. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralių vidinio tūrio mikroerdvės matmenų skirtumų stovinti banga išilgai ašies **X**, kuris sutampa su tų molekulių ašimi.
5. Į nelaisvę pakliuvusi išorinė molekulė **D**.

Рис.24 – išilgai spiralės ašies veikiant matmenų išilginiams skirtumams, molekulė atsiduria nestabilioje būsenoje, ir kai svyravimai pasiekia kritinį dydį, įvyksta išorinės molekulės **D** skilimas į ją sudarančias pirmines materijas. Tuo pačiu metu vyksta molekulės **D'** sintezė su tokiu savo matmenų lygiu, kuris užtikrina jos stabilumą veikiant **DNR** arba **RNR** molekulių spiralės stovinčios bangos matmenų skirtumui. Tos matmenų skirtumams atsparios, iš pirminių materijų naujai susidariusios molekulės yra toksinai, šlakai ir privalo būti pašalinamos iš organizmo. Tokiu būdu, **DNR** ir **RNR** molekulių spiralių vidiniame tūryje vyksta branduolinės skilimo ir sintezės reakcijos. Bet tai kitos rūšies branduolinės reakcijos, kai skyla išorinės molekulės, kurios papuola į **DNR** arba **RNR** molekulių spiralių “spąstus”. Bet, nepaisant to, faktas lieka faktu, gyvojoje materijoje vyksta branduolinės molekuliu skilimo ir sintezės reakcijos. Ir jokių prieštaravimų tame nėra, gyvojoje materijoje branduolinės reakcijos vyksta tik **DNR** arba **RNR** molekulių spiralių mikroerdvės tūryje, kad ir kokios didelės tos molekulės būtų. Ir tų reakcijų metu nevyksta jokios grandininės reakcijos, kaip tai yra klasikinių branduolinių reakcijų metu.

1. Anizotropinis **DNR** arba **RNR** molekulių spiralių vidinis tūris.
2. Mikroerdvės matmenų skirtumas (gradientas) išilgai ašies **Y**.
3. Mikroerdvės matmenų skirtumas (gradientas) išilgai ašies **Z**.
4. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralių vidinio tūrio mikroerdvės matmenų skirtumų stovinti banga išilgai ašies **X**, kuris sutampa su tų molekulių ašimi.
5. Sintezuota molekulė **D'**.

Рис.25 – taip vadinamo eterinio kūno susiformavimas **DNR** arba **RNR** molekulės kopijos eteriniame lygmenyje. Eterinis kūnas susidaro iš pirminės materijos **G**. Kokybinis skirtumas tarp fiziškai tankios ir eterinės sferų yra toks, kad eteriniame lygmenyje nėra pirminės materijos **G**, ir kai **RNR** arba **DNR** molekulių spiralės veikimo zonoje išnyksta kokybinis barjeras tarp fiziškai tankios ir eterinės sferų, įvyksta pirminių materijų balanso atstatymas. Eterinis kūnas susiformuoja iš pirminės materijos, kuri išlaisvėja **DNR** arba **RNR** molekulių spiralių vidiniame tūryje skaidantis molekulėms į jas sudarančias materijas. Mikroskopinės gyvos “juodosios skylės” ląstelėse užtikrina nenutrūkstamą išlaisvėjusių pirminių materijų srautą į eterinį lygį, kas garantuoja pastovų eterinių kūnų maitinimą pirmine materija **G**, jų stabilumą.

1. Fiziškai tanki **RNR** arba **DNR** molekulė.
2. **DNR** arba **RNR** ląstelės eterinė kopija arba eterinis kūnas.

Рис.26 – ląstelė arba jos eterinis kūnas. Kiekviena molekulė aplink save iškreipia mikroerdvę, atitinkamai gyva ląstelė, kuri sudaryta iš organinių ir neorganinių molekulių, eteriniame lygmenyje sukuria deformaciją, kuri visiškai atitinka išorinę pačios ląstelės formą. Bet ta deformacija liktų neužpildyta, jeigu ląstelėje nebūtų **DNR** ir **RNR** molekulių, kurios ne tik atidaro kokybinį barjerą tarp fiziškai tankaus ir eterinio lygių, bet ir savo spiralių vidiniame tūryje sukuria sąlygas molekulėms suskilti į jas sudarančias pirmines materijas.

1. Fiziškai tanki ląstelė.
2. Eterinis ląstelės kūnas.
3. Ląstelės branduolys.
4. Centriolės.

5. Susilietimo zona tarp fizinio ir eterinio lygių, taip vadinamas energetinis kanalas.

6. Goldži aparatas.

7. Mitochondrijos.

8. Endoplazminis tinklas.

Рис.27 – ląstelės branduolyje vyksta molekulių skilimas į jas sudarančias pirmines materijas. To proceso metu išlaisvėjusios materijos pradeda cirkuliuoti kanalu (branduolio susilietimo zona tarp fiziškai tankios ląstelės ir eterinio kūno), kuris susidaro tarp fiziškai tankaus ir eterinio kūnų. Kylantys pirminių materijų srautai, judėdami iš fiziškai tankaus į eterinį lygį, apsigręžia ir pradeda judėti pagal matmenų skirtumą. Aplink fiziškai tankų ir eterinį kūnus cirkuliuojančios pirminės materijos sukuria savotišką dinamišką izoliuojantį apvaskalą. To apvaskalo viduje susikuria pastovių parametrų mikroklimatas.

1. Fiziškai tanki ląstelė.

2. Eterinis ląstelės kūnas.

3. Ląstelės branduolys.

4. Centriolės.

5. Energetinis kanalas tarp fizinio ir eterinio lygių.

6. Goldži aparatas.

7. Mitochondrijos.

8. Endoplazminis tinklas.

9. Izoliuojantis apvaskalas – apsauginis apvaskalas.

ΔL – mikroerdvės matmenų skirtumas.

Рис.28 – fiziškai tanki ląstelė su eteriniu ir astraliniu kūnais. Eterinis ląstelės kūnas nuo astralinio skiriasi kokybine struktūra. Astralinis kūnas susidaro susiliejus dviem pirminėms materijoms **G** ir **F**, o eterinis – sudarytas iš vienos pirminės materijos **G**. jie kartu sukuria vieningą sistemą – sekančią gyvosios materijos pakopą.

1. Fiziškai tanki ląstelė.

2. Eterinis ląstelės kūnas.

3. Astralinis ląstelės kūnas

5. Energetinis kanalas tarp fiziškai tankaus, eterinio ir astralinio kūnų.

6. Goldži aparatas.

7. Mitochondrijos.

8. Endoplazminis tinklas.

9. Centriolės.

10. Ląstelės branduolys.

Рис.29 – fiziškai tanki ląstelė su eteriniu, astraliniu ir pirmuoju mentaliniu kūnais. Pirmasis mentalinis kūnas susiformuoja susiliejus trims pirminėms materijoms **G**, **F** ir **E**, astralinis kūnas susiformuoja iš dviejų pirminių materijų **G** ir **F**, o eterinis – iš vienos pirminės materijos **G**. Mentalinio kūno susiformavimas – tai sekantis kokybinis šuolis vystantis gyvajai materijai, galimybė vystytis sąmonei kokybiškai aukštesniame evoliucijos lygyje.

1. Fiziškai tanki ląstelė.

2. Eterinis ląstelės kūnas.

3. Astralinis ląstelės kūnas
4. Pirmasis mentalinis ląstelės kūnas.
5. Energetinis kanalas tarp fiziškai tankaus, eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio kūnų.
6. Goldži aparatas.
7. Mitochondrijos.
8. Endoplazminis tinklas.
9. Centriolės.
10. Ląstelės branduolys.

Рис.30 — daugialąsčiame organizme eteriniai ląstelių kūnai eteriniame lygmenyje sudaro griežtą eterinių ląstelės kūnų sistemą — daugialąsčio organizmo eterinį kūną. Atitinkamai, astraliniame lygmenyje — daugialąsčio organizmo astralinį kūną, pirmajame mentaliniame lygmenyje — pirmąjį mentalinį daugialąsčio organizmo kūną. Tokiu būdu, gyvas organizmas yra sudėtingos struktūros tarpusavyje susijusi sistema fiziškai tankiame, eteriniame, astraliniame ir mentaliniuose lygmenyse. Fizinis kūnas — tik fundamentas visos tos sistemos, kuri vadinasi gyvąja materija. „Aukštų“ kiekis priklauso nuo konkretaus gyvo organizmo evoliucinio išsivystymo lygio ir gali mažėti ar didėti tik rūšyse, kurios turi sąmonę.

1. Fiziškai tankus daugialąsčio organizmo kūnas.
2. Eterinis daugialąsčio organizmo kūnas.
3. Astralinis daugialąsčio organizmo kūnas.
4. Pirmasis mentalinis daugialąsčio organizmo kūnas.

Рис.31 — apsauginis apvalkalas aplink žmogaus fizinį kūną susidaro tokiu pat principu, kaip ir aplink vieną ląstelę. Skirtumas yra tik toks, žmogaus apsauginio apvalkalo ašis praeina per galvos ir nugaros smegenis. Tai susiję su tuo, kad galvos ir nugaros smegenys turi maksimalų nuosavų matmenų lygį lyginant su visu organizmu ir, kaip pasekmė, molekulių skilimo metu daugialąsčiame organizme išlaisvėjusios pirminės materijos grupuojasi viename sraute ir juda išilgai stuburo. Dėl to aplink visus kūnus, įskaitant ir fiziškai tankų, formuojasi izoliuojantis dinamiškas apsauginis apvalkalas. Tas apvalkalas užtikrina visų žmogaus organizmo ląstelių sąveiką ir užtikrina galimybę joms kartu funkcionuoti.

1. Fiziškai tankus kūnas.
2. Apsauginis izoliuojantis apvalkalas.

ΔL — mikroerdvės matmenų skirtumas.

A, B, C, D, E, F, G — pirminės materijos, kurios sudaro mūsų erdvę-visatą.

Рис.32 — eterinio ląstelės kūno evoliucinis išvystymas. Gyvosios materijos išsivystymas vyko palaipsniškai. Pirminiame okeane pasirodę pirmieji gyvi organizmai turėjo tik eterinius kūnus. Tik atsiradus daugialąsčiams organizmams susidaro sąlygos pasikeisti fiziškai tankioms ląstelėms ir, kaip pasekmė, galimybė suformuoti astralinius ir mentalinius kūnus. Toks kokybinis šuolis buvo įmanomas todėl, kad daugialąsčio organizmo ląstelės atsidūrė skirtingose sąlygose — išorinės ląstelės veikė išorinė aplinka, tuo pačiu metu, kaip vidinės ląstelės nuo išorinio poveikio saugojo išorinės ląstelės.

1. Fiziškai tankus ląstelės kūnas.

2. Eterinis laštelės kūnas.
3. Astralinis laštelės kūnas.
4. Pirmasis mentalinis laštelės kūnas.
5. Energetinis kanalas tarp fiziškai tankios laštelės ir eterinio kūno.
6. Išskleistas pirminės materijos **G** srautas.
7. Eterinio laštelės kūno tankumas.

Рис.33 — pirminei materijai prisotinant **G** prisotinant eterinį kūną, jo matmenų lygis auga. Tai priveda prie eterinio kūno poveikio lygio padidėjimą į mikroerdvę. Dėl to padidėja sąveikos lygis tarp fiziškai tankaus ir eterinio kūno, o tai priveda prie to, kad suaktyvėja molekulių skaidymosi procesas laštelėje ir didėja eterinio kūno prisotinimas pirmine materija **G**, o tai, savo ruožtu, priveda prie laštelės poveikio padidėjimo į barjerą tarp eterinio ir astralinio laštelės lygių.

1. Fiziškai tankus laštelės kūnas.
2. Eterinis laštelės kūnas.
3. Astralinis laštelės kūnas.
4. Pirmasis mentalinis laštelės kūnas.
5. Energetinis kanalas tarp fiziškai tankios laštelės ir eterinio kūno.
6. Išskleistas pirminės materijos **G** srautas.
7. Eterinio laštelės kūno tankumas po jo prisotinimo pirmine materija **G**.

Рис.34 — po to, kai laštelės eterinis kūnas prisotina pirmine materija **G** iki kritinio lygio, eterinio kūno matmenų lygis pasidaro toks, kad atsiveria kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio lygmenų. Eterinis kūnas lyg tai pramuša tą kokybinį barjerą. Po to prasideda astralinio kūno formavimas ir jo prisotinimas.

1. Fiziškai tankus laštelės kūnas.
2. Eterinis laštelės kūnas.
3. Astralinis laštelės kūnas.
4. Pirmasis mentalinis laštelės kūnas.
5. Energetinis kanalas tarp fiziškai tankios laštelės ir eterinio kūno.
6. Išskleistas pirminės materijos **G** srautas.
8. Eterinės laštelės kūno tankis po jos prisotinimo pirmine materija **G**.
9. Išskleistas pirminės materijos **F** srautas astraliniame lygmenyje.
10. Astralinis laštelės kūnas pirminėje evoliucijos fazėje.

Рис.35 — dėl astralinio laštelės kūno prisotinimo pirminėmis materijomis **G** ir **F**, astralinio kūno matmenų lygis didėja. Tai priveda astralinio poveikio lygio didėjimą į savo mikroerdvę. Vykstant tolesniam astralinio kūno prisotinimo procesui pirmine materija **G** ir po to, kai pasiekiamas kritinis prisotinimo lygis, prasideda atvirkštinis, žemyn einantis pirminės materijos **G** srautas iš astralinio į fiziškai tankų lygmenį.

1. Fiziškai tankus laštelės kūnas.
2. Eterinis laštelės kūnas.
3. Astralinis laštelės kūnas.
4. Pirmasis mentalinis laštelės kūnas.
5. Energetinis kanalas tarp fiziškai tankios laštelės ir eterinio kūno.
6. Išskleistas pirminės materijos **G** srautas.
7. Eterinės laštelės kūno tankis po jos prisotinimo pirmine materija **G**.

8. Išskleistas pirminės materijos **G** srautas astraliniame lygyje.
9. Išskleistas pirminės materijos **F** srautas astraliniame lygmenyje.
10. Astralinis ląstelės kūnas prisotinimo fazėje.

Рис.36 — prisotinimas pirminėmis materijoms **G** ir **F** iki kai kokio kritinio lygio priveda prie to, kad astralinio kūno matmenų lygis išauga tiek, kad atveriamas kokybinis barjeras tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygmens. Prasideda pirmojo mentalinio kūno prisotinimas pirminėmis materijomis **G**, **F** ir **E**. Dėl to pirmasis mentalinis kūnas pereina į aktyvią būseną. Mentalinio kūno matmenų lygis pradeda augti ir, kaip pasekmė, susidaro atvirkštinis pirminių materijų srautas į astralinį ir eterinį lygmenis. jau egzistuojančio mentalinio sielos kūno tolesnis formavimas ir aktyvavimas protingam sutvėrimui suteikia naujas galimybes. Pirmojo mentalinio kūno atsiradimas — tai ne tik atitinkamo kokybinio barjero atvėrimas tarp eilinio planetinio lygmens ir fizinio kūno, o yra naujas fizinio kūno funkcionavimo lygis. Protingi sutvėrimai, kurie turi mentalinius lygmenis, turi priėjimą prie kokybiškai naujo informacijos lygio ir įgyja naujas galimybes.

1. Fiziškai tankus ląstelės kūnas.
2. Eterinis ląstelės kūnas.
3. Astralinis ląstelės kūnas.
4. Pirmasis mentalinis ląstelės kūnas.
5. Energetinis kanalas tarp fiziškai tankios ląstelės ir eterinio kūno.
6. Išskleistas pirminės materijos **G** srautas.
7. Eterinės ląstelės kūno tankis po jos prisotinimo pirmine materija **G**.
8. Išskleistas pirminės materijos **G** srautas astraliniame lygyje.
9. Išskleistas pirminės materijos **F** srautas astraliniame lygmenyje.
10. Astralinio kūno ląstelės tankis jį prisotinus pirminėmis materijomis **G** ir **F**.
11. Išskleistas pirminės materijos **E** srautas.
12. Pirmojo mentalinio kūno tankis jį prisotinus pirminėmis materijomis **G**, **F**,

E.

Рис.37 — daugialąsčių organizmų ląstelių eteriniai kūnai sudaro griežtą sistemą, vadinamą eteriniu daugialąsčio organizmo kūnu, ir atitinkamai, astraliniame lygmenyje ląstelių kūnai sudaro griežtą sistemą — daugialąsčio organizmo astralinį kūną. Daugialąsčio organizmo tarpląstelinė erdvė užpildyta plazmos, kuri per kraują prisotinta visomis ląstelių gyvybingumui palaikyti reikalingomis medžiagomis. Limfos prisotinimas organinių ir neorganinių medžiagų ląstelėmis priveda prie to, kad bendras plazmos matmenų lygis tampa aukštesnis už tarpląstelinės erdvės matmenų lygį, esantį išorinėje ląstelių membranų pusėje. Susidaro matmenų skirtumas (gradientas), nukreiptas į ląstelės vidų. Tas horizontalus matmenų skirtumas molekules priverčia judėti iš plazmos į ląstelių vidų. Dėl to vidinė ląstelių erdvė prisotinama tomis molekulėmis, kas priveda prie to, kad vidinės ląstelių erdvės matmenų lygis didėja. Dėl to išnyksta horizontalus matmenų skirtumas tarp išorinės ir vidinės ląstelės terpių. Ląstelė prisotinta, “soti”. Molekulių persiskirstymas tarp ląstelės išorinės ir vidinės terpių priveda prie to, kad išorinėje ląstelės pusėje matmenų lygis sumažėja. Tai priveda prie to, kad susidaro matmenų skirtumas, nukreiptas iš vidinės ląstelės erdvės į išorinę terpę. **DNR** ir **RNR** molekulių spiralių viduje susidariusios toksinų molekulės, molekulių skilimo šalutiniai produktai, veikiami horizontalaus matmenų

skirtumo "išstumiami" už ląstelių membranų ribų. Taip vyksta medžiagų apykaitos procesai ląstelių lygyje.

1. Fiziškai tankus daugialąsčio organizmo kūnas.
2. Eterinis daugialąsčio organizmo kūnas.
3. Astralinis daugialąsčio organizmo kūnas.
4. Pirmasis mentalinis daugialąsčio organizmo kūnas.
5. Tarpląstelinė erdvė, užpildyta limfos (Neląstelinė erdvė).
6. Veikiamos osmotinio spaudimo, molekulės iš plazmos patenka į ląstelių vidų.
7. Kylantys ir besileidžiantys pirminių materijų srautai.
8. Toksinų judėjimas iš vidinės ląstelių erdvės į tarpląstelinę.

Рис.38 — esant normaliam ląstelės funkcionavimo režimui, molekulių skilimo metu išsilaisvinusios pirminės materijos pasiskirsto tarp visų ląstelės lygių. Pirminė materija **G** įeina į visų ląstelės lygių (kūnų) kokybinę sudėtį ir, atitinkamai, ji sugerama vykstant normaliai ląstelės gyvybinei veiklai. Kylantys pirminės materijos srautai pirmiausiai turi "pasotinti" eterinį ląstelės kūną. Po eterinio ląstelės kūno "prisotinimo", pirminės materijos pradeda pripildyti astralinį ląstelės kūną. Ir tik po to pirminės materijos gali pasiekti pirmąjį mentalinį kūną. Bet šiame etape mus domina procesai, vykstantys su eteriniu ląstelės kūnu.

1. Fiziškai tankus ląstelės kūnas.
2. Eterinis ląstelės kūnas.
3. Eterinio ląstelės kūno prisotinimo tankio lygis pirmine materija **G**.

Рис.39 — tam, kad atsivertų kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio lygių, eterinis ląstelės lygis turi pasiekti atitinkamą kritinį tankį. Eterinis kūnas taip pat turi "svorį" ir, kaip bet koks materialus objektas, veikia supančią mikroerdvę. Eterinio kūno prisotinimas pirmine materija **G** priveda prie ląstelės eterinio kūno "svorio" padidėjimo ir, atitinkamai, prie jos didesnio poveikio į supančią mikroerdvę. Tokiu būdu, eterinio kūno prisotinimas pirmine materija **G** yra reguliuojantis mechanizmas, leidžiantis valdyti astralinio barjero atidarymo lygį.

1. Fiziškai tankus ląstelės kūnas.
2. Eterinis ląstelės kūnas.
3. Eterinio ląstelės kūno prisotinimo tankio lygis pirmine materija **G**.
4. Kylantys pirminės materijos srautai.

Рис.40 — astralinis ląstelės kūnas turi nuosavą matmenų lygį, kurį palaiko kylantys pirminių materijų srautai, išlaisvėję molekulių skaidymosi metu fiziškai tankios ląstelės viduje. Prisotinimas vyksta palaipsniui, iš pradžių iki tam tikro kritinio lygio prisotinamas eterinis kūnas.

1. Fiziškai tankus ląstelės kūnas.
2. Eterinis ląstelės kūnas.
3. Astralinis ląstelės kūnas.
4. Pirmasis mentalinis ląstelės kūnas.

L₁ — Nuosavas kokybinio barjero matmenų lygis tarp fiziškai tankaus ir eterinio lygių.

L₂ — Nuosavas kokybinio barjero matmenų lygis tarp eterinio ir astralinio.

L₃ — Nuosavas kokybinio barjero matmenų lygis tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygių.

L₄ — nuosavas astralinio ląstelės kūno matmenų lygis.

Рис.41 — ląstelės astraliniam kūnui prarandant pirminės materijos **G** ir **F**, astralinio kūno matmenų lygis mažėja, tuo metu grįžtamieji pirminės materijos **G** srautai iššaukia papildomą eterinio ląstelės kūno prisotinimą. Tai — labai svarbi savybė tarpusavyje sąveikaujant ląstelės kūnams, ir ši savybė įgyta evoliucijos eigoje.

1. Fiziškai tankus ląstelės kūnas.

2. Eterinis ląstelės kūnas.

3. Astralinis ląstelės kūnas.

4. Pirmasis mentalinis ląstelės kūnas.

L₁ — Nuosavas kokybinio barjero matmenų lygis tarp fiziškai tankaus ir eterinio lygių.

L₂ — Nuosavas kokybinio barjero matmenų lygis tarp eterinio ir astralinio.

L₃ — Nuosavas kokybinio barjero matmenų lygis tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygių.

L₄ — nuosavas astralinio ląstelės kūno matmenų lygis.

Рис.42 — eterinio ląstelės kūno papildomas prisotinimas pirmine materija **G** priveda prie perteklinio prisotinimo ta pirmine materija. Dėl to atsiranda papildomas pirminės materijos **G** srautas iš eterinio ląstelės lygio į fizinį. Savo ruožtu, tai priveda prie tarpląstelinės medžiagų apykaitos procesų aktyvumo.

1. Fiziškai tankus ląstelės kūnas.

2. Eterinis ląstelės kūnas.

3. Astralinis ląstelės kūnas.

4. Pirmasis mentalinis ląstelės kūnas.

L₁ — Nuosavas kokybinio barjero matmenų lygis tarp fiziškai tankaus ir eterinio lygių.

L₂ — Nuosavas kokybinio barjero matmenų lygis tarp eterinio ir astralinio.

L₃ — Nuosavas kokybinio barjero matmenų lygis tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygių.

L₄ — nuosavas astralinio ląstelės kūno matmenų lygis.

Рис.43 — daugialąsčiame organizme eteriniai ląstelės kūnai sudaro griežtą sistemą eteriniame lygmenyje — daugialąsčio organizmo eterinį kūną. Daugialąsčio organizmo eterinio kūno tankis priklauso nuo eterinio kūno prisotinimo lygio pirmine materija **G**. Įprastame daugialąsčio organizmo funkcionavimo režime eterinio kūno tankis yra balanse su organizmo astralinio ir mentalinio kūnų tankiais.

1. Fiziškai tankus daugialąsčio organizmo audinys.

2. Daugialąsčio organizmo eterinio kūno tankis.

3. Daugialąsčio organizmo fiziškai tanki ląstelė.

4. Daugialąsčio organizmo eterinis ląstelės kūnas.

5. Pirminių materijų kylantys ir besileidžiantys srautai, cirkuliuojantys tarp fiziškai tankaus, eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio daugialąsčio organizmo kūnų.

Рис.44 – veikiant baimei, astralinis ląstelės kūnas išmeta sukauptas pirmines materijas **G** ir **F**, dėl to sumažėja nuosavos mikroerdvės deformacija. Dėl to proceso nuosavas ląstelės astralinio kūno matmenų lygis sumažėja. Ir, kaip rezultatas, kokybinis barjeras tarp pirmojo mentalinio ir astralinio lygių vėl užsidaro. Baimė – labai stipri emocija, todėl nuosavas astralinio kūno matmenų lygis sumažėja tiek, kad pasidaro tapatus su astralinio plano apatine leidžiama matmenų diapazono riba. Dėl to atsistatęs kokybinis barjeras tarp astralinio ir pirmojo mentalinio plano apsuka atgal pirminių materijų srautus. Ypač stipriai tai veikia pirmines materijas – **G**, **F** ir **E** (tai susiję su tuo, kad tos pirminės materijos neįeina į planetos pirmosios mentalinės sferos sudėtį). Susidaro atgalinis pirminių materijų srautas link eterinio kūno ir toliau – link ląstelės fiziškai tankaus kūno. Grįžtamasis pirminės materijos **G** srautas pradeda papildomai prisotinti eterinį ląstelės kūną ir, kaip rezultatas, auga eterinio kūno poveikis į fizinį. Dėl to kiekvienos fizinio kūno ląstelės ir viso organizmo fizinė galia staigiai išauga, kas ir padeda individui išsigelbėti pavojaus atveju. Kaip bangos plūdę, emocijos pakelia ir nuleidžia eterinį kūną, valdo ląstelėse skaidantis molekulėms išlaisvėjusių pirminių materijų pasiskirstymą tarp lygių. Panašus turimo potencialo perskirstymas yra genialus gamtos išradimas, gyvybiškai svarbiose situacijose leidžiantis organizmui maksimaliai panaudoti turimą potencialą.

1. Fiziškai tankus daugialąsčio organizmo audinys.
2. Daugialąsčio organizmo eterinio kūno tankis.
3. Daugialąsčio organizmo fiziškai tanki ląstelė.
4. Daugialąsčio organizmo eterinis ląstelės kūnas.
5. Pirminių materijų kylantys ir besileidžiantys srautai, cirkuliuojantys tarp fiziškai tankaus, eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio daugialąsčio organizmo kūnų.

Рис.45 – žmogaus eterinio kūno tankis nekritinėse situacijose keičiasi periodiškai. Tai susiję su tuo, kad pastovus eterinio kūno prisotinimas pirmine materija **G** priveda prie eterinio kūno tankio ir jo “storio” padidėjimo. Todėl didėja eterinio kūno matmenų lygis. Kai matmenų lygis pasiekia viršutinę eterinio plano matmenų diapazono ribą, eterinis žmogaus kūnas pasidaro nepatvarus. Iš jo išmetamos sukauptos pirminės materijos **G**, žmogaus eterinio kūno matmenų lygis sumažėja ir sugrįžta į normalią būseną. Ir viskas prasideda iš pradžių. Viso gyvenimo metu eterinio kūno prisotinimo greitis praktiškai nesikeičia, todėl tas procesas įgauna atitinkamą periodiškumą. Periodiškai besikeičiantis eterinio kūno tankis veikia fizinės ląstelių galimybes, dėl ko fiziškai tankus žmogaus kūnas gali išlaikyti skirtingus fizinius krūvius. Tas periodiškai besikartojantis procesas vadinamas fiziniu bioritmu. Tokiu būdu, bioritmų prigimtimi yra periodiškai besikeičiantys eterinio, astralinio ir pirmojo mentalinio žmogaus kūnų matmenų lygiai.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
2. Eterinis žmogaus kūnas.
3. Astralinis žmogaus kūnas.
4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.

h, i, j – atitinkamai, kokybiniai barjerai tarp fiziškai tankaus ir eterinio, eterinio ir astralinio, astralinio ir pirmojo mentalinio žmogaus kūnų.

Рис.46 — astralinis žmogaus kūnas prisotinamas pirminėmis materijomis **G** ir **F**. Astraliniam kūnui prisisotinant tomis pirminėmis materijomis, jo nuosavas matmenų lygis auga. Kai tas lygis pasiekia astralinio plano matmenų diapazono viršutinę ribą, astralinio kūno būseną tampa nestabili. Astralinis kūnas išmeta susikaupusias pirmines materijas, dėl ko nuosavi matmenys sugrįžta į pradinę būseną su minimaliu matmenų lygiu. Astralinis kūnas reguliuoja žmogaus emocijas, todėl tas bioritmas pavadintas emociniu.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
2. Eterinis žmogaus kūnas.
3. Astralinis žmogaus kūnas.
4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.

h, i, j — atitinkamai, kokybiniai barjerai tarp fiziškai tankaus ir eterinio, eterinio ir astralinio, astralinio ir pirmojo mentalinio žmogaus kūnų.

Рис.47 — pirmasis mentalinis žmogaus kūnas prisotinamas pirminėmis materijomis **G**, **F** ir **E**. Pirmajam mentaliniam kūnui prisisotinant tomis materijomis, juo nuosavas matmenų lygis auga. Kai tas lygis pasiekia viršutinę mentalinio plano matmenų diapazono ribą, pirmojo mentalinio kūno būseną pasidaro nestabili. Pirmasis mentalinis kūnas išmeta susikaupusias pirmines materijas, dėl ko jo nuosavas matmenų lygis matmenys sugrįžta į pradinę būseną su minimaliu matmenų lygiu. Po to prasideda naujas mentalinio kūno prisotinimas pirminėmis materijomis **G**, **F** ir **E**, ir nuosavas matmenų lygis vėl pradeda augti. Pirmojo mentalinio kūno nuosavas matmenų lygis veikia intelektines žmogaus galimybes. Todėl tas reiškinyje gavo intelektualinio bioritmo pavadinimą. Mentalinio žmogaus kūno periodinio prisotinimo procesas užima daugiau laiko, negu astralinio kūno prisotinimas, todėl intelektualinis bioritmas yra ilgesnis, negu emocinis. "Uždelsimas" paaiškinamas tuo, kad mentalinio kūno prisotinimas vyksta per eterinį ir astralinį kūnus.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
2. Eterinis žmogaus kūnas.
3. Astralinis žmogaus kūnas.
4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.

h, i, j — atitinkamai, kokybiniai barjerai tarp fiziškai tankaus ir eterinio, eterinio ir astralinio, astralinio ir pirmojo mentalinio žmogaus kūnų.

Рис.48 — periodiniai ląstelės astralinio kūno nuosavų matmenų lygio pasikeitimai. Natūralūs ląstelės astralinio kūno nuosavų matmenų lygio pasikeitimai užtikrina evoliucinį vystymąsi kaip ląstelės atskirai, taip ir viso organizmo. Žmogaus ląstelės astralinio kūno padėtis ir kokybinė būseną esant minimaliam nuosavų matmenų lygiui.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
2. Eterinis žmogaus kūnas.
3. Astralinis žmogaus kūnas.
4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.

L₁ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp fiziškai tankaus ir eterinio lygmenų.

L₂ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp eterinio ir astralinio lygmenų.

L₃ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygmenų.

L₄ — lastelės astralinio kūno nuosavų matmenų lygis.

Рис.49 — žmogaus lastelės astralinio kūno padėtis ir kokybinė būseną esant tarpiniam nuosavų matmenų lygiui. Astralinis kūnas pradeda daugiau veikti kokybinį barjerą tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygmenų. Dėl to pirminės materijos pradeda aktyviau skverbtis į pirmąjį mentalinį lygmenį.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.

2. Eterinis žmogaus kūnas.

3. Astralinis žmogaus kūnas.

4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.

L₁ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp fiziškai tankaus ir eterinio lygmenų.

L₂ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp eterinio ir astralinio lygmenų.

L₃ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygmenų.

L₄ — lastelės astralinio kūno nuosavų matmenų lygis.

Рис.50 — žmogaus lastelės astralinio kūno padėtis ir kokybinė būseną esant maksimaliam nuosavų matmenų lygiui. Astralinis kūnas pradeda dar labiau veikti kokybinį barjerą tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygmenų. Dėl to pirminės materijos pradeda praktiškai laisvai skverbtis į pirmąjį mentalinį lygmenį.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.

2. Eterinis žmogaus kūnas.

3. Astralinis žmogaus kūnas.

4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.

L₁ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp fiziškai tankaus ir eterinio lygmenų.

L₂ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp eterinio ir astralinio lygmenų.

L₃ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygmenų.

L₄ — lastelės astralinio kūno nuosavų matmenų lygis.

Рис.51 — žmogaus eterinio ir astralinio kūnų išsivystymo santykis turi didžiulę reikšmę jo psichikai, elgesiui, reakcijai į emocijas. Per gyvenimą žmogus keičiasi, keičiasi jo charakteris, įpročiai, temperamentas. Tai susiję su kokybiniais sielos pasikeitimais. Egzistuoja keturi sielos fundamento variantai. Dominuojant eteriniam kūnui ir esant pilnam astraliniam kūnui (astralinis kūnas sudarytas iš dviejų pirminių materijų **G** ir **F**), žmogui pasireiškia sangvinistinis temperamento tipas. Sangvinikai dažnai būna ryškiai išreikšti lyderiai, nes turi pakankamai išvystytą valią, todėl pajėgūs ne tik apginti savo nuomonę, bet sugeba savo tiesą įdiegti ir kitiems.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.

2. Eterinis žmogaus kūnas.

3. Astralinis žmogaus kūnas.

- J₂** – eterinio kūno išsivystymo lygis.
- J₃** – astralinio kūno išsivystymo lygis.
- h, i, j** – kokybiniai barjerai tarp lygmenų.

Рис.52 – dominuojant eteriniam kūnui ir esant nepilnam astraliniam kūnui (astralinis kūnas sudarytas iš vienos pirminės materijos **G**), žmogui pasireiškia flegmatiškas temperamento tipas. Flegmatikai paprastai mažai emocionalūs, yra puikūs vykdytojai, bet neturint visiškai išvystyto astralinio kūno, jiems neįmanoma pajusti kūrybinio džiaugsmo. Smegenų neuronuose nesant viršutinių astralinių struktūrų, yra problematiški tokių žmonių kūrybiniai pagrindai. Paprasčiausiai, smegenys negauna pakankamos informacijos, be kurios kūrybinis procesas neįmanomas. Eterinio kūno dominavimas sukuria valios potencialą, leidžiantį flegmatikui atlikti darbus, kurie reikalauja didelio kruopštumo.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
 2. Eterinis žmogaus kūnas.
 3. Astralinis žmogaus kūnas.
- J₂** – eterinio kūno išsivystymo lygis.
 - J₃** – astralinio kūno išsivystymo lygis.
 - h, i, j** – kokybiniai barjerai tarp lygmenų.

Рис.53 – dominuojant nepilnam astraliniam, kūnui (astralinis kūnas sudarytas iš vienos pirminės materijos **G**) stebimas melancholinis temperamento tipas. Astralinio kūno dominavimas pasireiškia tuo, kad žmogus viską mato per savo emocijų prizmę ir praktiškai į viską reaguoja emociškai. Melancholikas labai greitai užsidega bet kuria idėja, bet neturėdamas pakankamai išvystytos valios, neįstengia visko nuvesti iki logiškos pabaigos, dėl ko atsiranda depresinė būseną, į kurią jis įeina labai lengvai ir nugrimzta ilgam. Visa tai kartais lydi mintys apie savižudybę, ir visiškai prarandamas pasitikėjimas savimi. Tai vyksta todėl, kad nepilnas astralinis kūnas harmoningas su apatiniu astralu.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
 2. Eterinis žmogaus kūnas.
 3. Astralinis žmogaus kūnas.
- J₂** – eterinio kūno išsivystymo lygis.
 - J₃** – astralinio kūno išsivystymo lygis.
 - h, i, j** – kokybiniai barjerai tarp lygmenų.

Рис.54 – dominuojant pilnam astraliniam kūnui (astralinis kūnas sudarytas iš dviejų pirminių materijų **G** ir **F**) stebimas choleringas temperamento tipas. Astralinio kūno dominavimas pasireiškia tuo, kad žmogus viską mato per savo emocijų prizmę, ir į viską reaguoja emociškai. Skirtumas tarp choleriko ir melancholiko toks, kad pas choleriką yra pilnas astralinis kūnas, dėl ko to kūno nešiotojui pasireiškia teigiamos emocijos. Cholerikas beveik niekada nepabaigia pradėto darbo, jeigu tik tas darbas reikalauja kantrybės, kruopštumo ir yra monotoniškas. Bet panašios nesėkmės jo nenubloškia į depresinę būseną, kaip tai yra su melancholiku. Jis labai greitai pamiršta nesėkmės ir pasiruošęs viską pradėti iš pradžių.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
2. Eterinis žmogaus kūnas.

3. Astralinis žmogaus kūnas.

J₂ – eterinio kūno išsivystymo lygis.

J₃ – astralinio kūno išsivystymo lygis.

h, i, j – kokybiniai barjerai tarp lygmenų.

Рис.55 – žmogiškos emocijos turi skirtingą prigimtį ir paskirtį. Viena iš tokių aukščiausių emocijų pagrįsta harmonija tarp vyro ir moters sielų. Esant harmonijai visuose lygiuose – eteriniame, astraliniame, pirmajame mentaliniame, tarp vyro ir moters sielų atsiranda apsikėitimas kokybėmis. Apsikėitimas kokybėmis palydimas pirminių materijų cirkuliacija tarp eterinių, astralinių ir pirmųjų mentalinių (jeigu jie yra) vyro ir moters sielų kūnų.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.

2. Eterinis žmogaus kūnas.

3. Astralinis žmogaus kūnas.

4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.

5. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters eterinių kūnų.

6. Pirminių materijų **G** ir **F** cirkuliacija tarp vyro ir moters astralinių kūnų.

7. Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** cirkuliacija tarp vyro ir moters pirmųjų mentalinių kūnų.

Рис.56 – harmonija susidaro visada, jeigu vyro ir moters sielos yra kokybiškai tapačios. Harmonija, ir kaip to rezultatas, meilės jausmas gali atsirasti bet kurioje vyro ir moters evoliucinio išsivystymo fazėje. Būtina sąlyga yra tik vyro ir moters sielų sinchroniškas vystymasis. Astralinio kūno išsivystymo lygis – tai ne statinė sistema. Kiekvienas žmogus per savo gyvenimą keičiasi, ir ne tik išoriškai. Dvasinis tobulėjimas priveda prie kokybinių sielos struktūrų pasikeitimo. Todėl tam, kad būtų išlaikyta harmonija tarp vyro ir moters sielų, abu turi sinchroniškai keistis.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.

2. Eterinis žmogaus kūnas.

3. Astralinis žmogaus kūnas.

4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.

5. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters eterinių kūnų.

6. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters astralinių kūnų.

Рис.57 – augdami ir besivystydami, paaugliai nuo keturiolikos iki dvidešimties metų papuola į evoliucinio vystymosi juostą, kurios viduje praktiškai visi yra tapačioje evoliucinio augimo stadijoje. Tai labai dažnai priveda prie neteisingo “dvasinio” artumo prigimties supratimo. Tokios iliuzijos priežastis tame, kad nėra supratimo apie evoliucinius procesus, kurie vyksta su sielomis ir už visaverčią priimama laikina augimo harmonija, į kurią patenka praktiškai visi dar iki pilno fizinio ir dvasinio brandumo. Kaip bebūtų gaila, bet auganti karta neturi nė mažiausio supratimo apie sielos vystymosi dėsningumus. Be to, astralinio kūno vystymasis prasideda nuo nepilno astralinio kūno (žemutinio astralo) formavimo, kaip astralinio kūno išsivystymo tarpinės fazės. Jo audringas vystymasis kaip šalutinį produktą duoda padidėjusį seksualinį aktyvumą.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.

2. Eterinis žmogaus kūnas.

3. Astralinis žmogaus kūnas.
4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.
5. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters eterinių kūnų.
6. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters astralinių kūnų.

Рис.58 — garsinės bangos ne tik informuoja apie mus supantį pasaulį, bet ir tiesiogiai veikia žmogaus sielos kokybinę būseną. Pavyzdžiui, pasiekusi žmogų, žemo dažnio garsinė banga iššaukia pirminių materijų persiskirstymą savo praėjimo zonoje, dėl ko proporcingas santykis tarp pirminių materijų yra pažeidžiamas. Atsiranda papildomas tos zonos prisotinimas pirmine materija **G**, kas, savo ruožtu, iššaukia tos garsinės bangos praėjimo fronto zonoje esančių astralinio ir eterinio žmogaus kūnų papildomą prisotinimą ta pirmine materija. Dėl to papildomas astralinio kūno prisotinimas pakeičia jo nuosavų matmenų lygį, o tai reiškia, kad veikiant muzikai atsiranda priverstinės emocijos. Ir tik nuo muzikos kokybės priklauso, kokios emocijos kils klausytojams — aukštos ar žemos.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
 2. Eterinis žmogaus kūnas.
 3. Astralinis žmogaus kūnas.
 4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.
 5. Ląstelės eterinio ir astralinio kūno prisotinimas papildoma pirmine materija **G** veikiant žemo dažnio garsinei bangai.
 6. Eterinio ir astralinio lygių perteklinis prisotinimas veikiant žemiems garsams.
 7. Ląstelės eterinio kūno prisotinimo tankis pirmine materija **G**.
 8. Astralinio kūno prisotinimo tankis pirminėmis materijomis **G** ir **F**.
- L₁** — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp fiziškai tankaus ir eterinio lygių.
- L₂** — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp eterinio ir astralinio lygių.
- L₃** — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygių.
- L₄** — ląstelės astralinio kūno nuosavas matmenų lygis.

Рис.59 — susidaro tos zonos perteklinis prisotinimas pirmine materija **G**, kas, savo ruožtu, sukuria papildomą prisotinimą ta materija ląstelės eterinį ir astralinį kūnus, kurie yra garsinės bangos fronto praėjimo zonoje.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
 2. Eterinis žmogaus kūnas.
 3. Astralinis žmogaus kūnas.
 4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.
 5. Ląstelės eterinio ir astralinio kūno prisotinimas papildoma pirmine materija **G** veikiant žemo dažnio garsinei bangai.
 6. Eterinio ir astralinio lygių perteklinis prisotinimas veikiant žemiems garsams.
 7. Ląstelės eterinio kūno prisotinimo tankis pirmine materija **G**.
 8. Astralinio kūno prisotinimo tankis pirminėmis materijomis **G** ir **F**.
- L₁** — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp fiziškai tankaus ir eterinio lygių.

L₂ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp eterinio ir astralinio lygių.

L₃ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygių.

L₄ — ląstelės astralinio kūno nuosavas matmenų lygis.

Рис.60 — sielos astralinio ir eterinio kūnų perteklinis prisotinimas veikiant garsiniam frontui sukuria kai kokį skirtumą tarp aplinkos matmenų ir eterinio bei fizinio kūnų matmenų. Kas, savo ruožtu, priveda prie tų kūnų nestabilumo. Ir kaip pasekmė, įvyksta pirminės materijos **G** pertekliaus išmetimas, o astralinis ir eterinis kūnai sugrįžta į pirminę būseną. Visoje eilėje atvejų astralinio kūno matmenų lygis gali nusileisti žemiau, negu buvo iki garsinės bangos atėjimo. Šiuo atveju muzikos ritmas turi labai didžiulę reikšmę. Po garsinės bangos atėjimo, po kurio laiko žmogaus astralinio kūno matmenų lygis sugrįžta prie lygio, kuris buvo iki tos bangos atėjimo. Jeigu nauja garsinė banga žmogų užgriūna anksčiau, negu atsistato matmenų lygis, įvyksta astralinio kūno pažeidimas.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.

2. Eterinis žmogaus kūnas.

3. Astralinis žmogaus kūnas.

4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.

5. Ląstelės eterinio ir astralinio kūno prisotinimas papildoma pirmine materija **G** veikiant žemo dažnio garsinei bangai.

6. Eterinio ir astralinio lygių perteklinis prisotinimas veikiant žemiems garsams.

7. Ląstelės eterinio kūno prisotinimo tankis pirmine materija **G**.

8. Astralinio kūno prisotinimo tankis pirminėmis materijomis **G** ir **F**.

L₁ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp fiziškai tankaus ir eterinio lygių.

L₂ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp eterinio ir astralinio lygių.

L₃ — kokybinio barjero nuosavas matmenų lygis tarp astralinio ir pirmojo mentalinio lygių.

L₄ — ląstelės astralinio kūno nuosavas matmenų lygis.

Рис.61 — galimi keli bendravimo variantai vyro ir moters sielų lygyje, esant skirtingiems jų išsivystymo lygiams. Kai nėra kokybinio suderinamumo visais lygiais, visiškos harmonijos iš principo negali būti. Bendraujant vyriškai ir moteriškai sieloms, kai viena iš jų turi pilną astralinį kūną (astralinis kūnas sudarytas iš dviejų pirminių materijų **G** ir **F**), o kita siela — nepilnas astralinis kūnas (astralinis kūnas sudarytas iš vienos pirminės materijos **G**), galima tik dalinė harmonija astralinių sielų lygyje. O tai reiškia, kad šiuo atveju vyrą ir moterį siejantys ryšiai pasireišk tik per seksualinius santykius.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.

2. Eterinis žmogaus kūnas.

3. Astralinis žmogaus kūnas.

4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.

5. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters eterinių kūnų.

Рис.62 — Kiekvienas žmogus per savo gyvenimą keičiasi. Naujos žinios, patirtis, poelgiai kokybiškai keičia žmogų. Tie pasikeitimai atsispindi sielos išsivystymo lygyje. Todėl galimos situacijos, kai vyro ir moters sielų išsivystymo lygiai vystantis individualiai ar kartu pasiekia harmoniją atitinkamame gyvenimo etape. Jeigu kokybinės struktūros vyro ir moters sielos eteriniame ir astraliniame lygmenyse kokybiškai suderinamos, tarp jų atsiranda harmonija ir jos gali viena kitai pajusti meilę. Atsiranda meilė dvasiniame lygmenyje.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
2. Eterinis žmogaus kūnas.
3. Astralinis žmogaus kūnas.
4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.
5. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters eterinių kūnų.
6. Pirminių materijų **G** ir **F** cirkuliacija tarp vyro ir moters astralinių kūnų.

Рис.63 — sielos išsivystymas nestovi vietoje. Vienas žmogus sugeba vystytis greičiau, kitas — lėčiau. Dėl to sielos išsivystymo lygis pastoviai keičiasi. Be to, gali būti išsivystymo šuoliai arba visiškas išsivystymo „iššalas“, arba suardymas jau pasiekto lygio. Vienaip ar kitaip, gali ateiti toks momentas, kada harmonija tarp vyro ir moters visiškai išnyksta, kai vienas ar kitas iš jų evoliuciškai „išsiveržia“ į priekį. Tuo metu harmonija kituose lygmenyse išlieka, tik ji jau nebus pilna. Mentalinis kūnas kokybiškai veikia žmogų. Keičiasi tiesiog viskas, ir tai yra todėl, kad supančios aplinkos supratimas pereina į kokybiškai naują lygį ir, kaip rezultatas, keičiasi vykstančių reiškinių įvertinimas ir aplinkinių supratimas.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
2. Eterinis žmogaus kūnas.
3. Astralinis žmogaus kūnas.
4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.
5. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters eterinių kūnų.
6. Pirminių materijų **G** ir **F** cirkuliacija tarp vyro ir moters astralinių kūnų.

Рис.64 — esant reikšmingiems evoliucinio išsivystymo lygio skirtumams, kai harmonija išlieka tik eteriniame lygyje ir, jeigu kuris nors vienas turi vieną ar du mentalinius kūnus, harmonija neįmanoma net fiziologiniame lygyje. Tokie žmonės vienas kitam bus nemalonūs ir nežinos kaip paaiškinti to reiškinio prigimtį. Esant visiškai disharmonijai, didesnį išsivystymo lygį turintis žmogus gali justi visišką nenorą matyti priešingos lyties partnerį, ir tai yra todėl, kad jo (jos) energetikos struktūra neigiamai veikia vidinę sielos būseną.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
2. Eterinis žmogaus kūnas.
3. Astralinis žmogaus kūnas.
4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.
5. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters eterinių kūnų.

Рис.65 — esant visiškai harmonijai tarp moters ir vyro, intymių santykių metu vyksta apsiikeitimas kokybėmis ir energija. Be to, pirminių materijų judėjimo kryptys pas vyrą ir moterį kokybiškai skiriasi. Vyro ir moters sielų kokybiniai struktūrų ypatumai priveda prie to, kad pirminių materijų srautai teka priešpriešinėmis kryptimis. Kaip elektronai turi teigiamus ir neigiamus sinus

(sūkinius), taip ir vyro, ir moters sielos turi skirtingus „spinus“. Susilieję jie sudaro izoliuotą sistemą, kurios viduje priešpriešiniai srautai užtikrina apsikaitimą kokybėmis. Rytuose tas savybes vadina **in** ir **jan** — vyrišką ir moterišką pradą.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
2. Eterinis žmogaus kūnas.
3. Astralinis žmogaus kūnas.
4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.
5. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters eterinių kūnų.
6. Pirminių materijų **G** ir **F** cirkuliacija tarp vyro ir moters astralinių kūnų.
7. Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** cirkuliacija tarp vyro ir moters mentalinių kūnų.
- 8-10 — Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** srautų judėjimo kryptys vyriškoje sieloje.
- 11-13 — Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** srautų judėjimo kryptys moteriškoje sieloje.

Рис.66 — intymių santykių metu tarp vyro ir moters vyksta apsikaitimas kokybėmis ir potencialais. Tuo metu kiekvienas atiduoda savo potencialo dalį. Galimybė atiduoti dalį savo potencialo ir mainais gauti kitos kokybės potencialo dalį yra būtina sąlyga išsivystymo tęstinumui. Tik kartu susijungusios vyro ir moters sielos sukuria galimybę vyrui ir moteriai evoliuciškai judėti į priekį. Žmogaus būseną pastoviai keičiasi ir, kaip rezultatas, galimybė atiduoti dalį savo potencialo ir poreikis mainais gauti kokybiškai kitokio potencialo dalį, kiekvienam žmogui diena iš dienos keičiasi. Todėl, kai du žmonės — vyras ir moteris — intymių santykių metu apskeičia savo potencialų dalimi, galima situacija, kada viena iš jų gaus daugiau, negu atiduos. Tame nėra nieko smerktino, jeigu partneris atiduoda savo potencialo perviršį ir išsaugo sau būtina potencialą.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
2. Eterinis žmogaus kūnas.
3. Astralinis žmogaus kūnas.
4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.
5. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters eterinių kūnų.
6. Pirminių materijų **G** ir **F** cirkuliacija tarp vyro ir moters astralinių kūnų.
7. Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** cirkuliacija tarp vyro ir moters mentalinių kūnų.
- 8-10 — Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** srautų judėjimo kryptys vyriškoje sieloje.
- 11-13 — Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** srautų judėjimo kryptys moteriškoje sieloje.

J₀ — dienos bėgyje sukauptas potencialas.

J₁ — organizmo normaliam funkcionavimui reikalingas potencialas.

J₂ — intymių santykių metu partneriui perduodamas potencialas (**G**).

J₃ — intymių santykių metu iš partnerio gaunamas potencialas (**R**).

Рис.67 — intymių santykių metu apsikaitimas potencialais gali kas dieną keistis. Vakar vienas partneris atidavė daugiau, o gavo mažiau; šiandiena atvirksčiai, atidavė mažiau, o gavo daugiau. Vidutiniškai, vykstant normaliam apsikaitimui potencialais, kiekvienas iš partnerių atiduoda ir gauna vienodai.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
2. Eterinis žmogaus kūnas.
3. Astralinis žmogaus kūnas.

4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.
 5. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters eterinių kūnų.
 6. Pirminių materijų **G** ir **F** cirkuliacija tarp vyro ir moters astralinių kūnų.
 7. Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** cirkuliacija tarp vyro ir moters mentalinių kūnų.
 - 8-10 — Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** srautų judėjimo kryptys vyriškoje sieloje.
 - 11-13 — Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** srautų judėjimo kryptys moteriškoje sieloje.
- J₀** — dienos bėgyje sukauptas potencialas.
J₁ — organizmo normaliam funkcionavimui reikalingas potencialas.
J₂ — intymių santykių metu partneriui perduodamas potencialas (**G**).
J₃ — intymių santykių metu iš partnerio gaunamas potencialas (**R**).

Рис.68 — problema atsiranda, kai vienas iš partnerių intymių santykių metu atiduoda daug daugiau, negu gauna. Tuo atveju pasireiškia seksualinis vampyrizmas. Seksualinis vampyrizmas ypač pavojingas tada, kai paimamas potencialas daug didesnis, negu auka be pasekmių sau gali atiduoti. Kai taip įvyksta, aukai potencialo lieka mažiau, negu jo reikia organizmo gyvybingumui palaikyti. Tada nukentėję silpsta, vis labiau ir labiau praranda savo gyvybines jėgas. Visa tai gali privesti prie visiško išsekimo ir mirties. Seksualiniais vampyrais gali būti kaip moterys, taip ir vyrai. Seksualiniu vampyru žmogus gali būti nesąmoningai, labai dažnai tai atsitinka po ilgalaikių ligų arba dėl vienu ar kitu priežasčių nusilpus organizmui. Bet sutinkami žmonės, kurie tai daro sąmoningai. Šiame piešinyje parodyta situacija, kai seksualinis vampyras — moteris.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
 2. Eterinis žmogaus kūnas.
 3. Astralinis žmogaus kūnas.
 4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.
 5. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters eterinių kūnų.
 6. Pirminių materijų **G** ir **F** cirkuliacija tarp vyro ir moters astralinių kūnų.
 7. Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** cirkuliacija tarp vyro ir moters mentalinių kūnų.
 - 8-10 — Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** srautų judėjimo kryptys vyriškoje sieloje.
 - 11-13 — Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** srautų judėjimo kryptys moteriškoje sieloje.
- J₀** — dienos bėgyje sukauptas potencialas.
J₁ — organizmo normaliam funkcionavimui reikalingas potencialas.
J₂ — intymių santykių metu partneriui perduodamas potencialas (**G**).
J₃ — intymių santykių metu iš partnerio gaunamas potencialas (**R**).

Рис.69 — šiame paveikslėlyje parodyta situacija, kai seksualinis vampyras — vyras.

1. Fiziškai tankus žmogaus kūnas.
2. Eterinis žmogaus kūnas.
3. Astralinis žmogaus kūnas.
4. Pirmasis mentalinis žmogaus kūnas.
5. Pirminės materijos **G** cirkuliacija tarp vyro ir moters eterinių kūnų.
6. Pirminių materijų **G** ir **F** cirkuliacija tarp vyro ir moters astralinių kūnų.
7. Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** cirkuliacija tarp vyro ir moters mentalinių kūnų.
- 8-10 — Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** srautų judėjimo kryptys vyriškoje sieloje.

11-13 — Pirminių materijų **G**, **F** ir **E** srautų judėjimo kryptys moteriškoje sieloje.

J₀ — dienos bėgyje sukauptas potencialas.

J₁ — organizmo normaliam funkcionavimui reikalingas potencialas.

J₂ — intymių santykių metu partneriui perduodamas potencialas (**G**).

J₃ — intymių santykių metu iš partnerio gaunamas potencialas (**R**).

Рис.70 — žmogaus organizme egzistuoja specialūs dariniai — receptoriai. Egzistuoja keletas žmogaus receptorių tipų, kurie turi skirtingas funkcijas ir, atitinkamai, prisitaikant prie maksimaliai efektyvios veiklos, receptoriai įgavo specifines savybes, kokybes ir unikalią sandarą. Šviesai jautri akies rainelė — vienas iš instrumentų, kurio pagalba smegenys gauna informaciją iš išorinio supančio pasaulio.

1. Atraminė ląstelė.

2. Pigmentinio epitelio ląstelė.

3. Jautriosios ląstelės (ataugėlės ir vamzdeliai).

4. Grūdėliai.

5. Kontaktinė zona (sinapsai).

6. Horizontaliosios ląstelės.

7. Dvipolės ląstelės.

8. Glijos ląstelių sluoksnis.

Рис.71 — nervinėmis skaidulomis išorinės aplinkos signalas paverčiamas joniniu kodu ir pasiekia smegenų neuronus. Neuronuose vyksta tolesnis signalo apdorojimas. Kiekviename organizme smegenų neuronai yra labiausiai išsivysčiusiomis ląstelėmis. Jų forma, funkcinė adaptacija, viskas tarnauja vienam tikslui — maksimaliam savotiško buferio vaidmeniui, tarpininkui tarp sielos ir fizinio kūno. Dėl to ir jų sandara labai stipriai skiriasi nuo kitų organizmo ląstelių sandaros, bet būtent tai ir sudaro galimybes jiems atlikti "intelektualių" ląstelių vaidmenį.

1. Perikarionas.

2. Branduolys.

3. Sinapsė.

4. Neiritas.

5. Mielininis dangalas.

6. Ranvje sąsmauka.

7. Aksono šluotelė.

8. Endoplazminis retikulumas.

9. Dendridai.

Рис.72 — **DNR** ir **RNR** molekulių spirалės iš pirminės materijos **G** eteriniame lygmenyje sukuria savo tikslią kopiją. Tai susiję su tuo, kad turinčios didelį molekulinį svorį, tos molekulės turi spiralinę formą. Spiralinė forma sukuria sąlygas, kai kiekvieno tą ląstelę sudarančio atomo poveikis į mikroerdvę tos spirалės viduje sukuria tokį matmenų lygį, prie kurio atsiveria kokybinis barjeras tarp fiziškai tankaus ir eterinio lygių. Tuo metu molekulės nesuyra. Suyra tik molekulės, kurios papuola į spirалės vidų.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spirалės fiziškai tankiame lygmenyje.

2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Kokybinis barjeras tarp fiziškai tankaus ir eterinio planetos lygių.
4. Padidintas spiralės segmentas fiziniame lygmenyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.

Рис.73 — išorinis signalas joninio kodo pavidalu pasiekia atitinkamo neurono kūną. Kitais žodžiais, keletas papildomų jonų atsiranda neurono viduje. Dėl to neurono viduje pasikeičia joninis balansas. Tie “atliekami” jonai provokuoja papildomas chemines reakcijas, dėl ko atsiranda naujos, arba suardomos senos elektroninės jungtys, o molekulės molekulinis svoris ir kokybinė struktūra pasikeičia.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralės fiziškai tankiame lygmenyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Kokybinis barjeras tarp fiziškai tankaus ir eterinio planetos lygių.
4. Padidintas spiralės segmentas fiziniame lygmenyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Papildomi atomai, kurie **DNR** arba **RNR** molekulių fiziniame lygmenyje prisijungę išskirtame segmente.

Рис.74 — prisijungus “atliekamiems” atomams atsiradę papildomi mikroerdvės iškreipimai, kurie pakeičia **DNR** arba **RNR** molekulių eterinę struktūrą. Eterinis atvaizdas prisistotina pirmine materija **G**, ir tokiu būdu atsistato **DNR** arba **RNR** molekulių fizinės ir eterinės struktūrų tapatumas fiziniame ir eteriniame lygiuose.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralės fiziškai tankiame lygmenyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Kokybinis barjeras tarp fiziškai tankaus ir eterinio planetos lygių.
4. Padidintas spiralės segmentas fiziniame lygmenyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Papildomi atomai, kurie **DNR** arba **RNR** molekulių fiziniame lygmenyje prisijungę išskirtame segmente.
7. Eterinis išorinio signalo atspindys.

Рис.75 — įsivaizduokime, kas iki signalų iš išorinės aplinkos atėjimo į smegenis, eterinis informacinis laukas panašus į plokštumą. Kitais žodžiais, už nulinių lygių priimkime **DNR** arba **RNR** molekulės kokybinę struktūrą ir nuosavą matmenų lygį, kurį žmogus turi gimimo momentu. Tada bet koks išorinės aplinkos signalas, kuris į smegenis patenka per jutimo organus, pakeičia tą pirminį paveikslą. Kai žmogus mirs, jo “informacinis” laukas gana stipriai skirsis nuo “informacinio lauko”, su kuriuo pasirodė šiame pasaulyje. Visi pasikeitimai, kurie “atsispaudžia” eteriniame ir astraliniame lygiuose, visam laikui išlieka įrašyti sielos lygmenyje. Todėl, naujo sielos įsikūnijimo atveju praeito gyvenimo “informacinis laukas” taps pradiniu atsparos tašku naujajame įsikūnijime ir vėl viskas kartosis. Būtent dėka tokio gamtos fenomeno įmanomas evoliucinis judėjimas pirmyn.

1. Informacinis laukas iki išorinio signalo atėjimo.

Рис.76 — išorinės aplinkos signalai joninių kodų pavidalu atėję į smegenų neuronus sukuria atvaizdus eteriniame lygmenyje. Eteriniai atspindžiai eteriniame

“informaciniame lauke” suformuoja iškilumus ir įdubimus, kurie eterinėje “informacinėje plokštumoje” sudaro šiurkštumą (nelygumus). Tie smegenų informacinio lauko eteriniai nevienalytiškumai veikia per tą “informacinį lauką” einančių pirminių materijų pasiskirstymą ir jų elgesio prigimtį. Būtent tie išorinių signalų iššaukti “informacinio lauko” pasikeitimai vaidina pagrindinę rolę formuojantis trumpalaikės ir ilgalaikės atminties mechanizmams ir galimybei atsirasti sąmonei. Kiekvienas naujas signalas iš išorinės aplinkos visam laikui pakeičia tą, taip vadinamą žmogaus “informacinį lauką”.

1. Informacinis laukas iki ateinant signalui iš išorinės aplinkos.
2. Iškilimai eteriniame “informaciniame lauke”.
3. Įdubimai eteriniame “informaciniame lauke”.

Рис.77 — į neutroną atėjus joniniam kodui ir susiformavus išorinio atspindžio eterinei kopijai, įvyksta visa eilė cheminių reakcijų, dėl ko **DNR** arba **RNR** molekulių cheminė ir kokybinė struktūra atstato savo pirmykštę būseną. Tuo pat metu išorinio signalo eterinis atspindys išlieka. Po **DNR** arba **RNR** molekulių atsistatymo iki lygio, kuris buvo iki išorinio signalo atėjimo, tas atspindys dar kurį laiką išlieka, po ko taip pat išnyksta.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
4. Padidintas spiralės segmentas eteriniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamos eterinės spiralės segmentas.
7. Išorinio signalo eterinis atspindys.

Рис.78 — kai **DNR** arba **RNR** molekulių molekulinį struktūrų pasikeitimai fiziniame lygyje išnyksta, tik po kurio laiko jų eterinis atspindys pradeda mažėti ir vėliau visiškai išnyksta. Eterinio atspindžio “gyvenimo” trukmė priklauso nuo išorinio signalo trukmės ir to, kokios organizmo funkcijos reguliuoja atitinkamas smegenų žievės zonas. Daugelio jutimo organų sukuriama eterinio atspindžio “gyvenimo” laikas yra milisekundė ar net trumpiau. Visa tai kartu užtikrina optimalų organizmo funkcionavimą.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
4. Padidintas spiralės segmentas eteriniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.

Рис.79 — **DNR** arba **RNR** molekulei turint eterinį ir astralinį kūnus, išorinis signalas savo atspindį sukuria dviejuose lygiuose. Bet iš pradžių atsiranda **DNR** arba **RNR** molekulės kokybinės struktūros pasikeitimai fiziniame lygyje.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
4. Padidintas spiralės segmentas eteriniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.

8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.

9. Papildomi atomai, kurie prisijungę **DNR** arba **RNR** molekulės išskirtame segmente fiziniame lygmenyje.

Рис.80 – dėl prisijungusių “atliekamų” atomų poveikio atsiradę mikroerdvės iškreipimai pakeičia **DNR** arba **RNR** molekulės eterinę struktūrą. Eterinis atspindys prisotinamas pirmine materija **G**, ir tokiu būdu atsistato **DNR** arba **RNR** molekulių fizinės ir eterinės struktūrų tapatumas fiziniame ir eteriniame lygiuose.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.

2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.

3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.

4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.

5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.

6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.

7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.

8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.

9. Papildomi atomai, kurie prisijungę **DNR** arba **RNR** molekulės išskirtame segmente fiziniame lygmenyje.

10. Eterinis išorinio signalo atspindys.

Рис.81 – jeigu vienas ir tas pats išorinės aplinkos signalas į smegenis ateis daug kartų ir su intervalais, prie kurių eterinis atspindys nespėja išnykti, arba signalas į smegenis palydimas aktyvia emocine reakcija, susidaro sąlygos susiformuoti astraliniam signalo atspindžiui. Emocijos sukuria sustiprintą pirminių materijų cirkuliaciją tarp visų lygių, todėl tai priveda prie greitesnio astralinio atspindžio susiformavimo. išorinio signalo astralinio atspindžio atsiradimas atveria naują gyvosios materijos vystymosi erą. Tai – **tai proto atsiradimo era**. Atrodo, kad nieko ypatingo tame nėra, na, atsirado atspindys dar viename lygmenyje?! Ko čia stebėtis, kas duoda teisę kalbėti apie naują gyvosios materijos vystymosi erą?! Nuostabu yra tai, kad vienu metu atsiradus atspindžiams dviejuose lygmenyse, susidaro sąlygos, kai smegenys kokybiškai pasikeičia, ir tie pasikeitimai bet kuriuo atveju išlieka ilgam. Pakankamai ilgam, kad juos suspėtų “užkloti” kitų signalų atspindžiai, ir tai vyksta tol, kol tie kokybiniai pasikeitimai nesusijungia tarpusavyje ir neišsižiebja proto kibirkštis.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.

2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.

3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.

4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.

5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.

6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.

7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.

8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.

9. Papildomi atomai, kurie prisijungę **DNR** arba **RNR** molekulės išskirtame segmente fiziniame lygmenyje.

10. Eterinis išorinio signalo atspindys.

11. Astralinio išorinio signalo atspindys.

Рис.82 — esant eteriniam ir astraliniam išorinio signalo atspindžiams, po to, kai **DNR** arba **RNR** molekulių cheminis balansas ir kokybinės struktūros fiziniame lygmenyje atsistato iki pradinės būsenos, išorinio signalo eteriniai ir astraliniai atspindžiai neišnyksta. Tai susiję su tuo, kad atspindžiui esant dviejuose lygmenyse — eteriniame ir astraliniame — susidaro patvari sistema. Ta sistema patvari todėl, kad pirminių materijų srautų cirkuliacija tarp tų lygių juos prisotina ir suteikia stabilumo.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
11. Astralinio išorinio signalo atspindys.

Рис.83 — kai žmogus bando ką nors prisiminti, vyksta nevalingas minčių įtempimas. Suaktyvėja apytakos procesai, dėl to padidėja pirminių materijų srautai į eterinį ir astralinį lygmenis. Dėl to susidaro perteklinis eterinio ir astralinio kūnų prisotinimas atitinkamomis pirminėmis materijomis. O tai, savo ruožtu, sukuria atgalinius pirminių materijų srautus iš tų lygmenų į fizinį, o jame susiprojektuoja eterinė signalo kopija, kuris praeityje buvo susiformavęs eterinį ir astralinį atspindžius. Fiziniame lygmenyje eterinė projekcija keičia kokybinę mikrokosmoso struktūrą. Tokiu būdu fiziniame lygmenyje atsiranda papildomi mikroerdvės iškreipimai, atsiradę pasikeitus tos mikroerdvės matmenų lygio pasikeitimams ir jie visiškai atitinka joninius kodus išorinio signalo, kuris ir "sukūrė" tuos eterinį ir astralinį atspindžius. Tai — kaip fotografijos ryškinimas: iš pradžių atvaizdas fiksuojamas juostelėje, o vėliau per negatyvą perleista šviesa fotopopieriuje atkuria vaizdą. Ar ne tiesa, kad įdomi analogija tarp fotografijos ir atminties mechanizmo?!

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
9. Eterinė projekcija fiziškai tankiame lygmenyje.
10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
11. Astralinio išorinio signalo atspindys.

Рис.84 — veikiant eterinei projekcijai, tos projekcijos zonoje fiziniame lygmenyje pasikeičia mikroerdvės kokybinė sudėtis, ir atomai priverstinai išrikiuojami užkoduota tvarka. Dėl to fiziniame lygmenyje visiškai atsistato praeities išorinio signalo joninis kodas. Kitais žodžiais, žmogus prisimena norimą informaciją.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
9. Prie **DNR** arba **RNR** molekulių spiralės priverstinai prisijungę atomai fiziniame lygmenyje.
10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
11. Astralinio išorinio signalo atspindys.

Рис.85 – neuronų eteriniame ir astraliniame lygmenyse stebimi du procesai: jų prisotinimas pirminėmis materijomis ir tų pirminių materijų praradimas. Esant infekcijai nugaros smegenų srityje ir visoje eilėje kitų atvejų pažeidžiamas balansas tarp pirminių materijų ateinančių ir išeinančių srautų. Disharmonizacija labiausiai veikia pirminių materijų cirkuliacijos procesą tarp neuronų eterinio ir astralinio lygmenų, ir ateina momentas, kai cirkuliacija tarp tų lygmenų visiškai sustoja. Savo ruožtu, tai priveda prie to, kad smegenys nebegali "ištraukti" ten saugomos informacijos. Tuo metu, kaip trumpalaikė atmintis ir toliau funkcionuoja, tik eterinio atspindžio "gyvenimo trukmė" gerokai sumažėjusi. Tai yra todėl, kad ir pirminių materijų cirkuliacija tarp eterinio ir astralinio lygmenų taip pat nusilpusi. Eterinio atspindžio prisotinimo greitis V_1 pirmine materija **G** pasidaro mažesnis arba lygus tos pirminės materijos praradimo greičiui V_2 . O tai reiškia, kad su tokia trumpalaikė atmintimi žmogus viską labai greitai pamiršta.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
 2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
 3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
 4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
 5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
 6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
 7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
 8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
 10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
 11. Astralinio išorinio signalo atspindys.
- V_1 – eterinio atspindžio prisotinimo greitis pirmine materija **G**.
 V_2 – eterinio atspindžio pirminės materijos **G** praradimo greitis.

Рис.86 – jeigu eterinio atspindžio pirminės materijos **G** praradimo greitis (V_2) daug didesnis už eterinio kūno prisotinimo greitį (V_1), įvyksta trumpalaikės atminties praradimas.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.

- 7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
- 8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
- 10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
- 11. Astralinis išorinio signalo atspindys.
- V_1 – eterinio atspindžio prisotinimo greitis pirmine materija **G**.
- V_2 – eterinio atspindžio pirminės materijos **G** praradimo greitis.

Рис.87 – išorinių signalų eteriniai atspindžiai pasireiškia per eterinio lygmens deformaciją, kurią užpildo pirminė materija **G**, signalai gali būti deformuoti arba visiškai sunaikinti veikiant pirminių materijų pliūpsniams arba turbulentiniams srautams. Panašių anomalijų priežastys yra stresai, smegenų sutrenkimai, įvairūs spinduliavimai it t.t. Trumpalaikę ir ilgalaikę atmintį formuojantys eteriniai atspindžiai pažeidžiami todėl, kad tie **DNR** arba **RNR** molekulių papildomi atspindžiai eteriniame ir astraliniame lygmenyse neturi pastovaus palaikymo iš fizinio lygmens. Kitais žodžiais, DNR arba RNR molekulių kokybinė struktūra fiziniame lygmenyje skiriasi nuo kokybinės struktūros eteriniame ir astraliniame lygmenyse. Todėl, neturėdamas “fundamento” fiziniame lygmenyje, dėl aukščiau išdėstytų priežasčių eterinis atspindys pažeidžiamas arba visiškai išnyksta.

- 1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
- 2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
- 3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
- 4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
- 5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
- 6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
- 7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
- 8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
- 10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
- 11. Astralinis išorinio signalo atspindys.
- 12. Turbulentiniai srautai eteriniame lygmenyje.
- V_1 – eterinio atspindžio prisotinimo greitis pirmine materija **G**.
- V_2 – eterinio atspindžio pirminės materijos **G** praradimo greitis.

Рис.88 – susidare pirminių materijų sūkuriniai srautai dažniausiai kaip cunamis praūžia per vienas ar kitas smegenų zonas ir savo kelyje “nušluoja” viską, kas tik jų kelyje pasitaiko. Eteriniai atspindžiai pranyksta be pėdsako, nes tam negali atsilaikyti, bet astraliniai atspindžiai dažniausiai išlieka, jie yra patvaresni ir inertiškesni už eterinius atspindžius, o tai yra todėl, kad jie kokybiškai skiriasi nuo eterinių atspindžių.

- 1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
- 2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
- 3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
- 4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
- 5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
- 6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
- 7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
- 8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
- 11. Astralinis išorinio signalo atspindys.

V_1 – eterinio atspindžio prisotinimo greitis pirmine materija **G**.

V_2 – eterinio atspindžio pirminės materijos **G** praradimo greitis.

Рис.89 – jeigu astralinio atspindžio prisotinimo greitis V_1 pirminėmis materijomis yra didesnis už materijų praradimo greitį V_2 , vyksta palaipsniškas pirminių materijų **G** ir **F** kaupimas. Kai astralinio atspindžio prisotinimo pirminėmis materijomis lygis pasiekia kritinį, įvyksta pirminių materijų išmetimas. Be to, atgalinis srautas iš “kitos pusės” “atidaro” kokybinį barjerą tarp astralinio ir eterinio lygmenų – iš astralinio į eterinį. Dėl to eteriniame lygmenyje atsiranda išorinio poveikio signalo astralinė projekcija. Ta astralinė projekcija keičia eterinės mikroerdvės matmenų lygį, kuris visiškai atitinka išorinio poveikio signalo astralinės projekcijos kokybinį lygį. Todėl eteriniame lygmenyje vėl atsistato eterinė projekcija. Tokiu būdu atsistato atmintis.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
 2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
 3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
 4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
 5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
 6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
 7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
 8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
 - 10'. astralinio atspindžio projekcija eteriniame lygmenyje.
 11. Astralinis išorinio signalo atspindys.
 12. Turbulentiniai srautai eteriniame lygmenyje.
- V_1 – eterinio atspindžio prisotinimo greitis pirmine materija **G**.
 V_2 – eterinio atspindžio pirminės materijos **G** praradimo greitis.

Рис.90 – pakankamai ilgai veikiant pirminių materijų srautams iš astralinio lygmens pusės, astralinė projekcija eteriniame lygmenyje sklandžiai pereis prie atitinkamos eterinio lygmens deformacijos. Kai tą deformaciją pripildo pirminė materija **G**, formuojasi nauja eterinė kopija, kuri tiksliai pakartoja išorinio signalo astralinę kopiją. Eteriniame ir astraliniame lygmenyse atsistato originali, išorinio signalo sukurta atminties kodo struktūra, kuri buvo iki eterinio atspindžio suardymo.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
11. Astralinis išorinio signalo atspindys.

Рис.91 – jeigu dabar įvyksta eterinės kopijos perteklinis prisotinimas pirmine materija **G**, atsiranda atvirkštinis tos materijos srautas į fizinį lygmenį. Fiziniame lygmenyje susidaro eterinė išorinio signalo projekcija.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
- 9'. Eterinis atspindys fiziškai tankiame lygmenyje.
10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
11. Astralinis išorinio signalo atspindys.

Рис.92 — eterinė projekcija fiziniame lygmenyje priveda prie projekcijos zonoje esančios mikroerdvės matmenų lygio deformacijos, kas, savo ruožtu, priveda prie išorinio signalo joninio kodo atsistatymo fiziniame lygmenyje.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
9. Papildomi atomai, išskirtame segmente prisijungę prie **DNR** arba **RNR** molekulių spiralės fiziniame lygmenyje.
10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
11. Astralinis išorinio signalo atspindys.

Рис.93 — du kaimyniniai neuronai eteriniame ir astraliniame lygmenyse, kurie turi įvairių išorinių signalų joninių kodų atspindžius. Tų neuronų eterinės ir astralinės struktūros viena su kita nesujungtos, bet kiekvienas išorinio signalo atspindys pakeičia **DNR** arba **RNR** molekulės kokybinę struktūrą eteriniame ir astraliniame lygmenyse. Esant išorinio signalo eteriniam ir astraliniam atspindžiams, atsiranda galimybė **DNR** arba **RNR** molekulėms kaupti kokybinius pasikeitimus eterinėje ar astralinėje struktūrose.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
9. Papildomi atomai, išskirtame segmente prisijungę prie **DNR** arba **RNR** molekulių spiralės fiziniame lygmenyje.
10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
11. Astralinis išorinio signalo atspindys.
12. Antrojo neuroono išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.

13. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.

Рис.94 — vėl atėjęs išorinis signalas sukuria savo eterinį ir astralinį atspindžius neurono eteriniame ir astraliniame lygmenyse.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
11. Astralinis išorinio signalo atspindys.
12. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
13. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
14. Papildomi atomai, išskirtame segmente prisijungę prie **DNR** arba **RNR** molekulių spiralės fiziniame lygmenyje po naujo išorinio signalo atėjimo.
15. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
16. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.

Рис.95 — formuojantis ilgalaikiai atminčiai, antrojo išorinio signalo eterinis ir astralinis atspindžiai išlieka amžinai arba, bet kuriuo atveju, labai ilgam laikui net po **DNR** arba **RNR** molekulių kokybinių struktūrų atsistatymo fiziniame lygmenyje. Tokiu būdu kiekvienas naujas išorinis signalas sukuria **DNR** arba **RNR** molekulių kokybinių struktūrų papildomus pasikeitimus eteriniame ir astraliniame lygmenyse. Su kiekvienu ateinančiu nauju signalu vyksta savotiška **DNR** arba **RNR** molekulių eterinių ir astralinių kūnų statyba.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
11. Astralinis išorinio signalo atspindys.
12. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
13. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
14. Papildomi atomai, išskirtame segmente prisijungę prie **DNR** arba **RNR** molekulių spiralės fiziniame lygmenyje po naujo išorinio signalo atėjimo.
15. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
16. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.

Рис.96 — naujas išorinis signalas priveda prie to, kad pirmajam neuronui susidaro papildomas eterinis ir astralinis atspindys jo eteriniame ir astraliniame lygmenyse. Kiekvienas naujas išorinis signalas prideda eilinę "plytelę", statant

sąmonės pastatą. Mikroskopiniai DNR arba RNR molekulių eterinių ir astralinių struktūrų pasikeitimai su kiekvienu nauju išorinio signalo įrašu kaupiasi ir priartina momentą, kai kaimyninių neuronų eterinės ir astralinės struktūros turės susijungti. Vyksta palaipsniškas eterinių ir astralinių struktūrų kokybinių pasikeitimų kaupimas; panašūs kaupimai vyksta tik formuojantis ilgalaikės atminties struktūroms.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
11. Astralinis išorinio signalo atspindys.
12. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
13. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
14. Papildomi atomai, išskirtame segmente prisijungę prie **DNR** arba **RNR** molekulių spiralės fiziniame lygmenyje po naujo išorinio signalo atėjimo.
15. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
16. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
17. Papildomi atomai, prisijungę išskirtame segmente prie **DNR** arba **RNR** molekulių fiziniame lygmenyje po naujo išorinio signalo atėjimo į pirmąjį neuroną.
18. Pirmojo neurono naujo išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
19. Pirmojo neurono naujo išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.

Рис.97 – jeigu naujas išorinis signalas sukuria pirmojo neurono eterinį ir astralinį atvaizdus, susiformuoja naujas ilgalaikės atminties segmentas. Formuojantis ilgalaikėi atminčiai, eteriniame ir astraliniame lygmenyse atsiranda vis daugiau patvarių eterinių ir astralinių išorinio signalo atspindžių. Tuo metu neuronų eterinės ir astralinės struktūros “plečiasi”, didėja jų matmenys. Neuronų eterinės ir astralinės struktūros darosi vis “sunkesnės” ir “sunkesnės”. Kiekvienas naujas išorinis signalas sukuria savo “pėdsaką” neuronų eterinėse ir astralinėse struktūrose ir išnyksta begalybėje. Bet per savo tokį trumpalaikį gyvenimą kiekvienas išorinis signalas suspėja atlikti patį svarbiausią “darbą” – smegenų neuronuose sukuria eterinius ir astralinius pasikeitimus. Kaip darbščiosios bitutės jie surenka savo “nektarą” į bendrą “namelį” – smegenis.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
11. Astralinis išorinio signalo atspindys.

12. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
13. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
15. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
16. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
18. Pirmojo neurono naujo išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
19. Pirmojo neurono naujo išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.

Рис.98 — smegenų neuronų eterinių ir astralinių struktūrų “augimo” procesas veikiant išorinės aplinkos naujiems informaciniams signalams galų gale priveda prie to, kad atitinkamu to proceso momentu smegenų kaimyninių neuronų eterinės ir astralinės struktūros susijungia tarpusavyje ir sudaro naujus junginius — smegenų neuronų eterines ir astralines struktūras. Per susijungimo zonas pirminės materijos pradeda cirkuliuoti ne tik vertikaliai, kaip tai buvo tada, kai kiekvienas neuronas buvo atskirai nuo kaimyninių, bet ir horizontaliai — nuo vieno neurono prie kito, ir taip toliau. Susidaro tarpusavyje sąveikaujančių neuronų sistema. O tai reiškia sąmonės gimimą.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
11. Astralinis išorinio signalo atspindys.
12. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
13. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
15. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
16. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
18. Pirmojo neurono naujo išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
19. Pirmojo neurono naujo išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
20. Papildomi atomai, kurie išskirtame segmente prie **DNR** arba **RNR** molekulių spiralės prisijungia fiziniame lygmenyje po to, kai į antrąjį neuroną ateina išorinės aplinkos signalas.
21. Pirmojo neurono naujo išorinio signalo eterinis atspindys.
22. Pirmojo neurono naujo išorinio signalo astralinis atspindys.
23. Pirmojo ir antrojo neurono eterinių struktūrų susijungimo zona.
24. Pirmojo ir antrojo neurono astralinių struktūrų susijungimo zona.

Рис.99 — po pirmojo neurono molekulinės struktūros atsistatymo, kuri buvo iki išorinio signalo atėjimo, susijungimas eteriniame ir astraliniame lygmenyse neišnyksta. Dėl tokio susijungimo atsiradusios neuronų eterinių ir astralinių struktūrų sistemos išlieka ir neišnyksta, jeigu tik eteriniame ir astraliniame lygmenyse susidarė vienu metu. Uždarų neuronų eterinių ir astralinių sistemų atsiradimas leidžia žmogui galvoti be papildomų informacinių signalų iš išorinės aplinkos. Žmogus įgauna abstraktaus mąstymo savybę.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.

2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
11. Astralinis išorinio signalo atspindys.
12. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
13. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
15. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
16. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
18. Pirmojo neurono naujo išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
19. Pirmojo neurono naujo išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
21. Pirmojo neurono naujo išorinio signalo eterinis atspindys.
22. Pirmojo neurono naujo išorinio signalo astralinis atspindys.
23. Pirmojo ir antrojo neurono eterinių struktūrų susijungimo zona.
24. Pirmojo ir antrojo neurono astralinių struktūrų susijungimo zona.

Рис.100 — per susijungimo zonas pirminės materijos pradeda tekėti iš vieno neurono į kitą ir papildomai prisotina neuronų eterinius ir astralinius kūnus — grandinėles. Papildomas prisotinimas veikia tų neuronų eterinių ir astralinių kūnų matmenis. “Sunkesni” neuronai supančią mikroerdvę veikia labiau, negu nesusijungę į grandinėles neuronai. Todėl “sunkieji” neuronai be jokios papildomos informacijos iš išorės pradeda jungtis eteriniame ir astraliniame lygmenyse su taip vadinamais pasyviaisiais neuronais. Gimsta mintys.

1. **DNR** arba **RNR** molekulių spiralė fiziškai tankiame lygyje.
2. **DNR** arba **RNR** molekulių eterinis kūnas.
3. Astralinis **DNR** arba **RNR** molekulių kūnas.
4. Padidintas atitinkamas spiralės segmentas fiziniame lygyje.
5. Padidintas atitinkamas eterinės spiralės segmentas.
6. Padidintas atitinkamas astralinės spiralės segmentas.
7. Kokybinis barjeras tarp fizinio ir eterinio planetos lygmenų.
8. Kokybinis barjeras tarp eterinio ir astralinio planetos lygmenų.
10. Eterinis išorinio signalo atspindys.
11. Astralinis išorinio signalo atspindys.
12. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
13. Antrojo neurono išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
15. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
16. Antrojo neurono naujo išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
18. Pirmojo neurono naujo išorinio poveikio signalo eterinis atspindys.
19. Pirmojo neurono naujo išorinio poveikio signalo astralinis atspindys.
21. Pirmojo neurono naujo išorinio signalo eterinis atspindys.
22. Pirmojo neurono naujo išorinio signalo astralinis atspindys.
23. Pirmojo ir antrojo neurono eterinių struktūrų susijungimo zona.
24. Pirmojo ir antrojo neurono astralinių struktūrų susijungimo zona.

25. Cirkuliuojantys pirminės materijos **G** horizontalūs srautai per kaimyninių neuronų eterinių struktūrų susilietimo zonas.

26. Cirkuliuojantys pirminių materijų **G** ir **F** horizontalūs srautai per kaimyninių neuronų astraliųjų struktūrų susilietimo zonas.

2 Tomo turinys

Pratarmė

Įvadas

7 Skyrius. Sąmonės prigimtis. Sąmonės vystymosi mechanizmai

8 Skyrius. Gyvenimas po mirties

9 Skyrius. Karmos prigimtis ir nuodėmės anatomija

Literatūros sąrašas

Paveikslėlių aprašymas

Kitos autoriaus knygos

Paskutinis kreipimasis į žmoniją

Savo pirmojoje knygoje autorius skaitytojams siūlo naują žinių sistemą ir supratimą apie gamtos dėsnius, kurie būtini ne tik tam, kad nebūtų sunaikinta mūsų namai-planeta, bet ir tam, kad kiekvienas galvojantis žmogus suprastų, kas vyksta su juo pačiu ir su kitais žmonėmis, kurie yra šalia jo namuose ar darbe. Ta knyga visiems, kas stengiasi suprasti gamtos paslaptis, suprasti ir įsisąmoninti gyvybės atsiradimo stebuklą, suprasti, kas tai yra siela ir kas su žmogumi vyksta jam mirštant ir po mirties. Tokie teiginiai, kaip dvasia, siela, reinkarnacija, iš mistinių ir „stebuklingų“ teiginių virsta visiškai realiais teiginiais, patvirtintais gyvosios materijos evoliucijos dėsniais. Pirmą kartą toje knygoje praktiškai išaiškinami visi gyvosios ir negyvosios gamtos reiškiniai, parodyta makro- ir mikrokosmoso dėsnių vienybė. Autoriui pavyko sukurti vieningą visumos teoriją, į vieną visumą apjungti bendrą supratimą apie supančią aplinką.

Esmė ir Išmintis. 2 Tomas

Antrame šios knygos tome autorius tiksliai ir aiškiai parodo būtinas ir pakankamas sąlygas, reikalingas atsirasti sąmonei atitinkamame gyvybės išsivystymo lygyje. Atminties ir sąmonės formavimosi sielos kūnų lygmenyje mechanizmų supratimas leidžia autoriui paaiškinti reiškinius, kurie vyksta po mirties, kas su žmonėmis vyksta esant klinikinės mirties būsenoje. Dėka to, tie faktai pereina iš nepaaiškinamų kategorijos į natūralių gyvosios gamtos reiškinių kategoriją. Reinkarnacijos reiškiniai — Iš religinių kategorijų ir mistinių supratimų, vėl gi, pereina į realių gamtos reiškinių kategoriją. Taip pat, kaip ir supratimas apie karmą, nuodėmės nustoja būti manipuliacijų masių sąmone įrankiu valstybininkų ir religinių veikėjų rankose ir virsta tų pačių gamtos dėsnių išraiškomis. To visko

supratimas žmogų paverčia visiškai laisvu ir savo paties likimo kūrėju. Nei Dievas, nei Caras, nei Didvyris, o tik asmeniškai pats žmogus lemia savo poelgius ir visiškai už tai atsako (ne tik morališkai).

Nevienalytė visata

Gamtos dėsniai formuojasi makrokosmoso ir mikrokosmoso lygmenyse. Žmogus, kaip gyvas sutvėrimas, egzistuoja taip vadinamame tarpiniame pasaulyje – tarp makro- ir mikro pasaulių. Ir tame tarpiniame pasaulyje žmogus susiduria tik su Gamtos dėsniais išraiškomis, o ne su betarpiškai su jais pačiais. Dėl to atsiranda problema susidaryti teisingą ir visavertį pasaulėžiūros vaizdą. Viena iš pagrindinių priežasčių yra ta, kad jutimo organai, kuriuos žmogus naudoja Gamtos pažinimo procese, jam tokios galimybės nesuteikia, nes žmogaus jutimo organus Gamta sukūrė ne tam, kad jis galėtų ją pažinti, o kaip adaptacijos mechanizmą ir prisitaikymą ekologinėje nišoje, kurią jis (žmogus) užima... Knygoje yra 99 aukštos kokybės autoriaus iliustracijos.

Rusija kreivuose veidrodžiuose

1 Tomas. Nuo žvaigždžių rusų prie išniekintų rusų

Su šia knyga autorius pradėjo dirbti 2003 metais, nors idėja parašyti panašią knygą brendo ne vienerius metus. Vaikiškas potraukis ir domėjimasis savo Tėvynės ir visos planetos praeitimi laikui bėgant neišnyko, o virto vienu iš pašaukimų. Analitinis mąstymas, neeilinės galimybės ir galybė perskaitytų knygų galų gale autoriui įdiegė mintį parašyti knygą apie realią Rusijos istoriją, o ne tą "versiją", kurią slavams-rusičiams primetė "geradariai", atėjus į valdžią Romanovų dinastijai, kurios pradininkai sutiko išduoti savo liaudį ir didingą protėvių praeitį už sostą. Savo knygoje autorius principaliai naujoje šviesoje parodo "izTORiją", kaip iki jo dar niekas nebuvo daręs. Savo išvadas jis pagrindžia realiais istoriniais dokumentais ir žemėlapiais, su kuriais skaitytojas supažindinamas iš pat pradžių. Žingsnis po žingsnio autorius atstato mūsų planetos ir Rusijos realią praeitį, kuri daugelį tūkstančių metų vykdė pagrindinę mūsų žemės civilizacijos rolę, kuri iš pradžių buvo kolonija, kurią planetoje Žemė įkūrė didelis humanoidinių civilizacijų susivienijimas. Žinoma, tuo metu ji nesivadino Rusija, bet esmė ne pavadinime, o tame, kas už to stovi. O už Rusijos stovi nuostabi tautos praeitis ir dabartis, be kurių nebūtų buvę ne tik daugelio kultūrų, bet ir šiuolaikinės civilizacijos.

Mano sielos veidrodis

1 Tomas. Gera tarybinėj šaly gyventi...

Priežastys, kodėl aš ėmiausi aprašyti savo gyvenimą, gana trivialis (gyvenimiškos). Gana ilgą laiką man teko pasakoti apie kai kuriuos savo gyvenimo įvykius ir labai tankiai mano pasakojimai sugrįždavo pas mane tokia forma, kad aš net nenumaniau, kad gali atsirasti toks „folkloras“. Mano pasakojimai apaugdavo tokiais „faktais“, kad net man būdavo įdomu jų pasiklausyti.

Antra priežastis, kuri mane pastūmėjo tokiam „žygdarbiui“, buvo todėl, kad periodiškai atsirasdavo žmonės, kurie siūlėsi parašyti apie mane knygą, bet kiekvieną kartą mane kažkas sulaukydavo. Kartą aš net sutikau, kad viena amerikiečių rašytoja užrašytų mano prisiminimus į kasetę ir jai pasakodamas savo

prisiminimus ir samprotavimus aš sugaišau keletą dienų. Bet greitai persigalvojau ir atsisakiau to pasiūlymo.

Pirma, man reikėjo eikvoti gana daug laiko tam, kad išdėstyčiau ir paaiškinčiau viską, kas su manimi vyko. Antra, net turėdami rankose audiokasetes su įrašytais mano prisiminimais, rašytojai ir žurnalistai įsigudrindavo viską iškraipyti, kas mane labai stebindavo. Be to, iškraipymai būdavo perdedant ar visiškai pakeičiant faktus, arba atvirai meluojant...

Svetlana de Rogan Levašova

Atvirumas

1 Tomas. Vaikystė

Svetlana reiškia Nešanti Šviesą. Labai retai sutampa, kai žmogaus paskirtis, jo darbai ir vardas praktiškai visiškai sutampa taip, kaip tai yra Svetlanai de Rogan-Levašovai. Nuo pat ankstyvos jaunystės visą savo gyvenimą ji siekė Šviesos, Žinių ir dvasinio tobulėjimo. Pasakyti, kad jos gyvenimas nepaprastas, reiškia nieko nepasakyti. Nuo pat pirmųjų savo gyvenimo dienų jai teko taikytis prie to, kad ji gali daryti daug ką tokio, ko nesuprato ir negalėjo daryti aplinkiniai žmonės. Dar visiškai mažai Svetlanai teko pačiai pažinti ir įsisavinti savo sugebėjimus, mokyti juos kontroliuoti ir teisingai naudoti. Ji anksti patyrė nesupratimo ir nepasitikėjimo kartėlį, pavydą, šiurkštumą, vienatvę ir neapykantą. Nuostabūs sugebėjimai, kuriuos ji turėjo nuo pat vaikystės, pasirodė nesuprantami ir nereikalingi ją supantiems žmonėms; jai teko pačiai išgyventi ir išlikti šiame pasaulyje – gana pavojingame ir klastingame pasaulyje, ypač vienišai mažai mergaitei ...

Mano sielos veidrodis

2 Tomas. Gera Amerikos šaly gyventi...

Ta knyga papasakos apie amerikietišką autoriaus gyvenimo periodą, kuris tęsėsi apie penkiolika metų nuo 1992 metų vasaros iki 2006 metų. Tas laikas prisotintas daugybe įvairiausių susitikimų, įvykių, atsitikimų, kovos, atsitraukimų ir pergalių. Daugelis iš jų veikė autoriaus ir jo žmonos – Svetlanos gyvenimus, kai kurie turėjo planetos lygio reikšmę, o kai kas paveikė ir mūsų Visatą. Gyvenimas Amerikoje pasirodė visiškai ne toks, kaip rodė per televizorių arba rašė gražiuose žurnaluose. Gyvenimas iš viso nebūna toks, kokį jį piešia reklamose. Ir esmė visiškai ne tame, kad kokia tai tauta parodoma kvaila, o kita protinga, kokia tai godi, o kita dosni. Protingų ir kvailų yra visur. Esmė tame, kad Žemėje sukurtas mitas, sudarytas iš daugybės kitų mitų, tokių kaip mitas apie laisvę, mitas apie demokratiją, mitas apie dievą ir velnią, apie lygybę ir brolybę, mitas apie tai, kad mokslas kažką tiksliai žino, mitas apie santykius tarp žmonių ir daugelis kitų. Ir mus – žmones – priverčia galvoti ir gyventi su tais mitais, o ne su realiu pasaulėžiūros vaizdu ir gamtos dėsniais. Ir Amerikoje tai ypač pasireiškia, kas knygos herojams iš pradžių iššaukė visišką nesupratimą ir jie net šiek tiek pasimetė. Vėliau, išsiaiškinę, iš kur pučia vėjas, jie pradėjo savo ilgametį pasipriešinimą Sistemai. Štai apie tai ir pasakoja ta knyga...

Rusija kreivuose veidrodžiuose

2 Tomas. Nukryžiuota Rusija

Antrame knygos tome autorius dėsto savo požiūrį apie Rusijos praeitį. Autorius ne tik iškelia klausimus apie sąmoningus praeities įvykių iškreipimus, bet ir pirmą kartą atskleidžia tų iškreipimų priežastis, parodo, kas ir kodėl už jų stovi ir kokių būdu tai buvo įmanoma padaryti. Autorius siūlo pažvelgti į tolimes ir ne visiškai tolimes praeities įvykius visiškai kitu kampu, tiksliau vienu metu iš skirtingų požiūrio kampų. Autorius nagrinėja visą spektrą įvykių iš viso socialinio gyvenimo ir parodo, kad praktiškai bet kurios šalies bet koks praeities įvykis negali būti dvejopai nušviečiamas, kaip to norisi valdžioje esantiems. Ir gauna gana tikslų paaiškinimą, kuris nepriklauso nuo aiškintojo norų ir ambicijų, o priklauso tik nuo objektyvių procesų, vykstančių žmonijos bendruomenės viduje. Tokio požiūrio dėka jam pasiseka "išvalyti" drumstus laikinos "upės" vandenį apie Midgard-Žemės praeitį ir to, kas susiję su Rusijos praeitimi, nors per slavų-arijų imperijos gyvavimo laikotarpį ji turėjo daug įvairių pavadinimų. Apie tą, kaip jam tai pasiseka, skaitytojas gali perskaityti toje knygoje...

Knygą **PDF** formatu sukūrė bendraminčių grupės „**Naujos žinios**“.

www.naujos-zinios.lt

www.rnto.club

www.salvatorem.ru

